Laudatio

Cartea de care ne ocupăm are un loc vrednic de laudă în ideile superioare.

Prin cărţile pe care le-a scris, părintele profesor Radu Reja a intrat între personalităţi şi mă gândesc la cărţile domniei sale:

1Puterea credinţei.

2Ultimele trei zile ale lui Pilat.

3-Destăinuirea.

4Viaţă din viaţă

5Mai aproape de Tine

Doamne.

Autorului Radu Reja, cu valoare apreciabilă între personalităţi, îi datorăm prinosul recunoştinţei noastre prin darurile perenităţii. Vrea ca adevărul să strălucească.

Cartea are un caracter abstract silogistic. Ea urmăreşte penitenţii şi prin citirea ei cu răbdare se descoperă talentul dar şi experienţa părintelui profesor.

Prof. univ. pr. dr. Nicolae Neaga

Blestemul acuzatului

Acuzatul mergea încet şi fără teamă, senin, deşi plin de remuşcări.

Senin, deoarece conştientiza importanţa acelei zile, ziua Judecăţii de Apoi; şi fără teamă, deoarece fiind legiuitor, ştia mai bine ca oricare altul ce-l aştepta şi nu căuta circumstanţe atenuante, ci doar făcea un apel la mila, clemenţa şi bunătatea divină, desigur în limita dreptăţii.

Plutea încet, încet spre infinit, legat… legat de mâini, de dorinţe… legat de ceea ce va să fie, de legătura morţii celei veşnice sau de libertatea eternităţii pentru care a luptat mereu. O libertate hipnotică a aderării la

demnitatea Divină.

Privirea ta să-ţi fie îndreptată numai către Dumnezeu, ca o ţintă actuală şi una finală, după spusa fericitului Augustin: „Iubeşte pe Dumnezeu şi fă tot ce-ţi place”. E firesc ca iubind pe Dumnezeu să-l faci numai voia Lui.

Iisus va arăta fariseilor: „Voi sunteţi robi…”, la care aceştia vor riposta imediat: „Noi nu am fost robii nimănui niciodată, cum poţi să zici Tu: Sunteţi robi?”. Atunci Iisus le descoperă veşnicia şi pe cele veşnice, punând în faţa celor materiale pe cele spirituale: „Voi sunteţi robi ai păcatelor voastre… şi Adevărul vă va slobozi”.

Dar unde este acest Adevăr? Este o noţiune abstractă aşa cum sunt tentaţi foarte mulţi să afirme, încredinţaţi de acest neadevăr. Calea este uşor de aflat, greutatea constând în străbaterea acesteia. Iisus le va descoperi cu simplitate şi înţelepciune divină: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa”. Este extraordinară această revelaţie, dar… oare eu, eu am semănat acest pământ mănos?

Am încercat… dar n-am făcut totul pentru ca… dar legiuitorul n-a apucat să-şi ducă ideea până la capăt. Deodată s-a auzit un „vuiet ca de tunete şi fulgere” plinind (umplând) timpul ce se scurgea spre veşnicie. Înţepenit, auzea doar două voci: „Legiuitor Ioasaft… acuzat!” a început Lucifer… „Legiuitor Ioasaft… acuzat!” a conchis Atotputernicul. Ioasaft căuta un sprijin totuşi. Unde să-l afle? În viaţa lui?

Se spune că înainte de-a trece în nefiinţă după unii, sau la Judecata cea de Obşte (de Apoi) după alţii, îţi revezi toată viaţa într-o clipă şi noi, majoritatea covârşitoare, suntem de aceeaşi părere.

M-am cutremurat şi am căzut pe acel suport al văzduhului, simţeam broboane mari care-mi scăldau faţa, tot trupul îmi tremura, nu de frică cum pare firesc, ci de emoţie, de jenă şi de ruşine faţă de Cel Prea Bun.

Cum am putut, când mi-a dat aşa de mult, să las să lâncezească această mare bogăţie: **viaţa mea**?

Nu am căutat să fructific decât foarte puţin şi nu am dat decât ceea ce era a Lui, cum găsim în pilda cu talanţii, unde cel care a primit un talant, s-a dus şi l-a ascuns, în loc să lucreze cu acesta şi rodul să-l dea Stăpânului la înapoiere.

Cine mi-a dat dreptul să ţin viaţa doar pentru mine?

Fiecare clipă trebuia să o dedic acestui ţel nobil: viaţa mea, viaţa tuturor a, cum ne îndruma Sfântul Apostol al neamurilor: „M-am făcut totul tuturora”, să nu las timpi morţi în creaţia mea, să nu îmi deconspir puterea decât prin faptă, citând tot pe Sfântul Apostol Pavel: „Iar mie să nu-mi fie a mă lăuda decât în Iisus Hristos”.

Mândria este păcat capital când este spre deşertăciune, dar când cu Domnul Hristos sau cu numele de creştin în sensul bun al cuvântului, de creativitate şi nu de afirmare gratuită, te zideşte spre mântuire; mândria este un infinit de prostie îmbinat cu neputinţe reale cărora vrei să le dai alte dimensiuni, acoperind răul.

Trupul său eclezial este trup pneumatizat şi ne ajută să devenim alţi „hristoşi mântuitorimântuiţi”.

Am început să mă şterg, dar abundenţa transpiraţiei îmi inunda mâna şi-mi oprea mişcarea sacadată ca a un ştergător de parbriz.

Deodată mi-am întors privirea la mulţimea care mă urma cu aceeaşi incertitudine spre extazul divin sau delirul demonic. Am gândit că o să aflu un sprijin în ei, dar golul ce ne separa mi-a întărit dojana răspunderii, simţind că pereţii inimii îmi cedează datorită emoţiei apropiatei întâlniri cu: „Lumina cea neapropiată”, stând… aşa cum spunea Sfântul Apostol: „Faţă către faţă”.

Dacă voi muri înainte să-L văd pe Dumnezeu! Dar eu… eu sunt… sunt adormit întru Domnul… de abia după ce-o să-l văd Faţa o să mor cu adevărat sau o să înviez în viaţa veşnică.

Acum, la Parusia Domnului, o să aud Glasul de peste secole, Glasul de pretutindeni, Glasul Mesianic, Glasul sufletului materializat la venirea Lui pe pământ şi la a

doua venire: „Peste norii cerurilor” având prag de trecere o clipită pentru veşnicie.

„Să deschidem cărţile…”, am auzit şi parcă îmi venea să pic, să-mi sfărâm trupul neputincios… dar care trup? Era un trup aparent sau trupul real? Am început să mă pipăi… parcă era un trup… trupul meu de pe pământ care după Judecată se va spulbera dacă va fi dominat de cel rău, sau se va transforma în trup duhovnicesc cum spune Sfântul Apostol Pavel: „Dăm trup pământesc ca să vieze trup duhovnicesc”. Nu ştiu exact, nu pot decide şi sunt la cel mai mare examen al vieţii mele, unic în existenţa mea precară.

Deodată m-a invadat o căldură teribilă, euforia prinzând contur. Lumina, ca o pară de foc penetrantă, în loc să-mi dea senzaţia pârjolirii, mă fericea ca atunci la Sfânta Liturghie. Interesant era tabloul care aducea în prim plan pe Omul acela, cum descrie Sfântul Ioan în Apocalipsa: „Capul Lui şi părul Lui erau albe ca lâna albă şi ca zăpada şi ochii Lui ca para focului. Picioarele Lui erau asemeni aramei arse iar glasul Lui era ca vuietul apelor mării”.

Eram în apogeul extazului când o voce ce venea din spatele meu m-a ars ca o sabie: „Îţi voi spune eu Doamne Mărite ce a făcut robul tău pe pământ…” – îngerul meu…

Toată viaţa se derula cu o încetineală de-a dreptul cruntă. Şi-a amintit de acel bolnav care-L ruga pe Dumnezeu să-l ducă mai bine în iad decât să fie chinuit pe pământ. Desigur nu avea clarviziune, nu era ceva limpede în credinţa lui ci o tulburare malefică îl determina să dorească anularea şederii pe pământ. Viza încă nu-i expira, dar el parcă forţa mâna lui Dumnezeu. El n-a înţeles că suferinţele de pe pământ sunt pentru iertarea păcatelor şi că Dumnezeu îl dorea în Rai pentru faptele lui cele bune.

Iisus a zis: „Eu pentru aceştia mă rog Părinte… ştiu pe care i-ai ales”, aleşi prin credinţă şi fapte bune. De aceea Dumnezeu lasă omului, prin mila Sa, şi o vreme finală pentru pocăinţă prin suferinţă, spre a se bucura de

fericire când vor fi „casnici ai lui Dumnezeu”, fiind aşezaţi în capul mesei de către Stăpânul Nunţii.

Dumnezeu a arătat acelui om în neputinţe, cât de greu este Iadul faţă de acest iad în miniatură pe care-l încercăm pe pământ. Dumnezeu a îngăduit îngerului acestui om să-l ducă câteva ore în Gheena. Nu a trecut decât o oră şi omul îşi striga cu disperare îngerul salvator. Când a apărut, omul i-a reproşat pentru această lungime de zile numărată în sute de ani cât l-a lăsat să se chinuie. Solul divin i-a precizat că este vorba doar de o singură oră. Atunci creştinul neînţelegător a înţeles şi l-a rugat pe înger să-i accentueze flagelarea pământească care este o dulce adiere faţă de puterile demonice în acţiune.

Părintele Ioasaft s-a gândit cât a fost de chinuit şi cât i s-a îngăduit să fie în pacea divină, îşi auzea îngerul în relevanţă şi irelevanţă în cele bune şi în cele rele. Din tinereţe l-a preocupat veşnicia mistică „În şi cu Hristos” şi modalitatea de obţinere, nu ca o mândrie deşartă de suveranitate asupra celor celeste ci ca o recompensă sau ca o locuire încă din viaţa aceasta, în sfera acţiunilor care-l vor plasa pe orbita Soarelui Hristos.

Întotdeauna a gândit că omul nu poate fi creat doar pentru o perioadă aşa scurtă, chiar prea scurtă pentru unii.

Studia intens cele care-l înconjurau la mănăstire cu preocupări existenţialiste accentuate. Ce a vrut să spună Sfântul Pavel prin cuvintele: „Cele nevăzute ale lui Dumnezeu de la zidirea lumii, din făpturi fiind cunoscute, se văd”?

Adică misterul lui Dumnezeu, care este în aparenţă impenetrabil, se ascunde doar pentru cel care nu are ochi să-l vadă, după cum ne spune Iisus: „Ochi au dar nu văd, urechi au dar nu aud”.

Să urmăm drumul Perihorezei Divine! Cel care cinsteşte şi citeşte în cele mai simple particule de vegetaţie, de la cele mai mici vietăţi până la cele mai mari creaturi, descoperă „orizonturi de mistere”, aflând o

amprentă divină pe fiecare în parte.

Căutând prin rugăciune, descoperi pe îngerii buni dar şi pe cei răi, aflându-se în lupta pentru fiecare suflet. Îţi dai seama că Dumnezeu ne-a creat după cum spune Scriptura: „Eu am zis dumnezei sunteţi”, adică, putem să devenim dumnezei după har.

Dacă la Dumnezeu veşnicia este: „Un prezent continuu” după cum spune Fericitul Augustin, atunci… nu poate avea lipsuri şi posibilităţi de extindere şi întindere deoarece este infinit şi în toată plinătatea, unde nu mai poţi umple umplerea nici cu un strop, nici cu o fărâmă, nici măcar cu o rază de lumină”.

Ioasaft şi-a dat seama că toate au un sfârşit fără de Cel care este: „Începutul şi sfârşitul… alfa şi omega”, adică infinitul care cuprinde ceea ce noi considerăm infinit, care de fapt este finit prin Infinitul fără de finit, în Infinitatea Sa.

Psalmistul spune: „Doar Tu Doamne eşti fără de sfârşit şi anii Tăi fără de număr”. Oare nu avem aici o confirmare a existenţei cosmosului, a acestei frumuseţi de milioane de ani? Cine-i poate număra lungimea zilelor Lui, care sunt fără de număr, în Sfânta Treime, cum ne spune Sfântul Atanasie cel Mare: „Treimea nu e făcută ci este veşnică şi în Treime e o singură Dumnezeire, şi Sfânta Treime are o singură slavă”.

Desigur ne întrebăm ca nişte copii, gândi Ioasaft: „Cine l-a făcut pe Dumnezeu?”. Dar noi avem această noţiune clară, căci Dumnezeu are existenţă în Sine însuşi, numit în dogmatică Aseitate, un atribut divin.

Cine putea să-L facă pe Cel ce a făcut pe toate? – s-a întrebat monahul. Iisus spune clar: „Nu toţi pot cuprinde aceasta”, adică cel fără de credinţă nu va primi în dar acest har al vederii în timp şi spaţiu, al şederii începute chiar de aici: „Faţă către faţă cu Dumnezeu”. Aici deschidem portiţa la şuvoiul care astâmpără orice şi oricâtă sete am avea de cunoaştere. Aici avem izvorul care ne duce în oceanul fericirii, având un început pregătitor

spre cea fără carenţe: „Lumina cea Neapropiată”, dar fără posibilităţi de cuprindere pentru cel ciuruit de gloanţele păcatelor.

Ioasaft şi-a amintit că un mare teolog a spus: „Plenitudinea e trăirea din veci, pentru că e iubirea desăvârşită căreia nu i se poate adăuga nimic la fericirea comuniunii şi libertăţii ei care e prin sine…” Dacă nu a fost de la început Treime, sau Fericirea şi Binele Desăvârşit, nu poate deveni Treime nici prin evoluţie. Desigur teza darvinistă nu are niciun suport sau valoare reală, nici nu e aceeaşi cu Creaţia în timp, poate doar ca amintirea unei firave încercări, ceea ce este clar geneză şi nu evoluţie, şi nu este vădit din imaginaţie ci din lucruri şi lucrări a căror rodnicie ne este oferită. Complexitatea naturii şi în speţă a organismului uman nu putea fi făcută decât de către Ceva ce este Perfect şi Omnipotent.

Noi muncim pământul, dar nu întotdeauna avem o recoltă pe măsura dăruirii, dacă Dumnezeu nu dă ploi la bună vreme care să adape holdele şi pârjolul arde tot rezultatul muncii noastre care astfel nu se poate finaliza.

Profesorul Olariu scria despre: „Omul ca ultima parte a creaţiei, care devine cununa sau recapitularea creaţiei generale”. Aceasta a determinat şi denumirea omului ca microcosmos, însemnând în sine elementele universului. O copie în miniatură a acestor gânduri care au prins viaţă: „Numai cu Cuvântul, atunci când Voia Sa a voit şi şi-a actualizat planurile din veşnicie”.

Problema vieţii celei veşnice îl măcina pe Ioasaft. Ce sens ar avea toate aceste renunţări la viaţa cu exuberanţele ei dacă aici nu ar fi decât o pregătire pentru plutirea în fericirea hristocentrică. Plin de pudoare se retrăgea tot mai mult în ascunzişurile oferite de natură, cu multă grijă, în acest mister în care erau şi destule capcane.

Un filosof francez vorbea de „lacebunită” şi Ioasaft era cuprins de frică să nu ajungă la acest punct al visurilor megalomane dărâmate. Lacebunita nu este altceva decât întrebarea: „La ce bun să mai fac asceză şi rugăciune dacă

am păcătuit?”. Sau la ce bun să mai mă închin şi să fac zeci de mătănii dacă tot va veni ispita într-o zi şi poate va reuşi să mă seducă, picând în aşa-zisa acedie, adică o stare de dezgust total.

Străfulgerat de frica şi ruşinea întâlnirii cu Iisus, Ioasaft a căzut transpirat şi întristat, la rugăciune.

Oare cum va da ochii cu Iisus dacă va accepta să guste din fructul oprit din Grădina Edenului? Şarpele nebuniei l-a înveninat şi anesteziat în faţa chinurilor pregătitoare pentru Împărăţia Viitoare, operând o schimbare în trup, o metamorfozare nedorită. Cum va mai putea fi el acelaşi om, cu ochii în pământ doar cu: „Ochiul inimii mele privind la Iisus”, fără a auzi: „Duceţi-vă de la mine blestemaţilor în focul gătit vouă…”?

Deodată a văzut o desfrânată. Mândria l-a făcut să cugete deloc ortodox fiind de-a dreptul supărat pentru această aliniere nelalocul ei, apoi şi-a dat seama că greşeşte. Şi-a amintit de cuvintele Sfântului Atanasie cel Mare: „Căci în cel bun nu s-ar putea naşte pizma… el nu pizmuieşte existenţa nimănui…” ca să-şi pună în aplicare iubirea sa de oameni, văzând deci că toată firea creată prin raţiunile ei curgătoare şi pe cale să se desfacă, ca să nu pătimească ea acestea şi să nu se topească iarăşi universul în neexistenţă. Dumnezeu ne-a dat iubire şi bunătate şi desigur noi trebuie să o desfăşurăm asupra aproapelui nostru.

Fiecare avem depresii psihice, dar aceste oscilaţii ale deznădejdii, le alinăm prin rugăciune şi iarăşi rugăciune, în frontul învingător prin Biserica Biruitoare. Fără rugăciune suntem incapabili de a vedea frumuseţile care ne înconjoară, noi care ne considerăm, cum spune Fericitul Augustin: „Imago dei”. Nu-L privim pe Creator, ba chiar ignorăm această splendidă şi inocentă mantie a pământului. Legătura cu Creatorul rezidă în: „Lucrul mâinilor Tale”, care ni se oferă spre a ne oferii şi împreună a oferii orferta supremă Supremului Fericibil.

Sfântul Maxim Mărturisitorul, arătând inter-

dependenţa a tot ceea ce există ne spune: „Căci tot ceea ce a făcut şi creat, evident, nu e liber de relaţie”. Iar Părintele Stăniloaie se implică în a explica relaţia în următorul fel: „Dumnezeu singur e în afară de relaţie întrucât nu e ţinut în relaţie cu ceva fără voia Lui”.

Interesant i se pare lui Ioasaft că firescul la Apostolul Pavel apare nefiresc iar la Maxim Mărturisitorul apare ca ceva fără de răutate. El ne spune: „Nu indică patima din procesul de prefacere sau de concepere a puterii, ci pe cea care coexistă prin fire cu lucrurile şi fiinţele create”.

Această legătură se realizează prin pornire pornită din Cel Divin, în cei care acceptă. Desigur obârşia imprimă cursului real amprenta originii. În legătură cu pătimirea, Sfântul Atanasie ne precizează că: „Toate câte au fost făcute pătimesc mişcarea ca unele ce nu sunt mişcare sau putere în ele însele”.

Desigur cauza mişcării este de la Dumnezeu. Omul nu este mişcare în sine şi nu poate imprima mişcare vie. Dacă Dumnezeu este izvorul fericirii, de ce o căutăm aici pe pământ şi nu în ceruri? Desigur suntem prea legaţi de cele pământeşti şi greu putem să ajungem la gândirea Sfântului Apostol Pavel care debarasat de dorinţele imanente va afirma: „Să fie ceea ce este de folos, să merg la Domnul sau să rămân aici!”

Ne legăm de fericirea fără consistenţă, de o fericire perisabilă. Legăturile noastre cu ea nu implică o permanentizare în cercul fericirii pământeşti, ci mai degrabă o persiflare diabolică a neputinţei noastre de înţelegere a celor neînţelese, mai presus de fire percepute doar prin credinţă.

Desigur Ioasaft avea şi momente de liniştire şi pace duhovnicească, mai ales când citea sau îşi amintea vreun citat ca: „Ţinta mişcării celor ce se mişcă este existenţa fericită prin Dăruitorul existenţei fericite”.

Viaţa lui de renunţări, de abstinenţă, de ghidare după harta isihasmului, credea că e un credit în valută forte harică, un bilet de asigurare spre rai. Apoi deodată, de la

practicarea vieţii monastice ajunsă în extaz prin metanoia şi aphatia să ajungi în dementială şi devoratoarea curvie. Cuvânt dur, cuvânt greu, care implică o coborâre din eternitatea taborică spre care alergi cu nădejde. Cu multă greutate a descifrat tainele rugăciunii Inimii lui Iisus: „Doamne Iisuse Hristoase Fiul Lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul”.

Hieroglifele harice au nevoie de ani de zile spre a fi descoperite în adevărata lor valoare.

Elucidarea unor aparente mistere ne rezervă mană cerească prin alerta noastră. Sfântul Maxim Mărturisitorul ne spunea: „Dacă fiinţa înţelegătoare se mişcă, înţelegând potrivit cu ea însăşi… se înţelege sigur. Şi dacă înţelege, desigur că şi iubeşte pe Cel pe care îl înţelege. Iar dacă-L iubeşte… desigur că şi pătimeşte tensiunea (extazul) spre El, ca spre Cel iubit. Şi dacă pătimeşte… desigur se şi grăbeşte şi îşi intensifică încordarea mişcării… şi nu se opreşte până nu ajunge întreagă în Cel iubit”.

Ioasaft a înţeles că numai prin pornirea liberă şi mereu în mişcare a inimii către Iisus prin intensificarea puterii de alunecare spre El, înţelegându-L până unde putem să înţelegem, vom fi înţeleşi, şi având acelaşi drum de urcuş (noi) şi de coborârea Lui la noi, vom putea să pavăm cu pietrele credinţei asfaltul întărit prin iubire.

Ioasaft umbla cu grijă şi temere în viaţa lui singulară. Oare era mai bună viaţa de chinovie?

A citit el la Sfântul Ioan Casian, în convorbirea cu Pimen că: „Trăind fiecare în chilia sa, nimeni nu îndrăzneşte să dea pe faţă viciile singurătăţii pe care el le socoteşte că e mai bine să nu fie ştiute, decât vindecate. Dar virtuţile nu iau naştere din ascundere ci din alungarea viciilor”.

Totuşi nu va renunţa la viaţa lui de până acum, dar va merge mult mai des la spovedanie, acolo unde nu ai voie să-ţi fie ruşine, deoarece preotul duhovnic îţi spune: „Iată fiule!… Hristos stă nevăzut primind mărturisirea ta cu umilinţă. Deci nu te teme sau te ruşina să ascunzi ceva”.

Nu s-a gândit niciodată să omită, să mintă sau să exagereze la spovedanie, care trebuie făcută cu sinceritate şi ori de câte ori simţi nevoia. Preotul are obligaţia morală de a asculta, îndruma şi desigur a pedepsii la nevoie. Epitimia trebuie înţeleasă doar ca o măsură necesară spre îndreptare nu spre pierdere sau din răutate, ci o posibilitate de împreunăvieţuire cu Hristos.

Preotul păstrează secretul spovedaniei chiar cu preţul vieţii. Ioasaft şi-a amintit de acel cardinal care a aflat de o crimă la spovedanie. Întâmplarea a făcut că tocmai el era bănuit de omucidere şi a fost arestat. Deşi ştia şi putea foarte uşor să deconspire secretul spovedaniei, nu a făcut-o.

În detenţie se ruga şi mulţumea Domnului pentru posibilitatea oferită de a aduce la credinţă pe mulţi ucigaşi. După douăzeci de ani o bătrânică urca treptele justiţiei demascându-şi crima, dar şi martirajul cardinalului.

Ioasaft şi-a adus aminte de cuvintele Sfintei Scripturi care zice: „Să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău”. Adică să nu încerci să agiţi mânia Domnului şi să schimbi voia Lui. Să nu-l ceri să-ţi dovedească necesitatea unui mod sau altul de existenţă ci să faci mereu voia Domnului şi să mulţumeşti şi pentru cele bune şi pentru cele rele, care se pot transforma în binefaceri incredibile.

Şi-a amintit că Sfântul Ioan Gură de Aur spunea: „Într-adevăr iudeii de pe timpul lui Moise, pentru că erau mai puţin pricepuţi şi greu de stăpânit, aveau nevoie de închipuiri trupeşti, cum a fost de pildă: Pustiul, Muntele, Fumul”.

Toţi dorim uneori să avem probe palpabile, dar vom primi un avertisment ca cel dat de Iisus lui Toma: „Pentru că m-ai văzut Tomo ai crezut. Fericiţi cei ce nu M-au văzut şi cred”.

Tot Ioan Gură de Aur ne spune că: „Zgomotul, de la Cincizecime nu era pentru apostoli, ci pentru iudeii necredincioşi”. Era cât se poate de clar că în acest caz ar

trece de partea iudeilor rău platnici Domnului şi ar păţi ca şi cei care s-au scufundat cu tabăra lui Core Necredinciosul. Iudeii încercau să-şi dea tributul cât mai târziu şi cât mai subţiat.

Tot aşa primeşti şi harul Domnului care se dă în raport cu credinţa ta, cu oferta bănească a sufletului tău. Desigur nu putem neglija nici zeciuiala dusă la templu, care este o dovadă a jertfei tale pentru credinţă.

Tot Sfântul Ioan Gură de Aur ne sesizează că nu înţelegem cum trebuie cuvintele: „Legea pe care am primit-o nu pe tablele de piatră ci pe tablele de carne ale inimii”. Desigur legea nu ar fi necesară dacă am umbla în cele ale Domnului căci: „Păgânii din fire fac ale Legii. Ei neavând Lege le sunt lor-uşi Lege”. Doar păcatul spre care îndeobşte înclinăm, a forţat divinitatea spre a ne inspira scrierea şi poruncirea legii, ca o interdicţie a unor porniri găunoase prin atingeri demonice. Normal ar fi fost: „Să nu mai fie nevoie de Sfintele Scripturi şi în loc de hârtie să fi dat Duhului inimile noastre spre a scrie pe ele”. Nici modalitatea de a corecta prin puterea coercitivă „nu este un leac” de multe ori nici diavolul nu gândeşte la aşa grozăvii ca omul. Omul este înzestrat cu o minte sclipitoare, dar nu de puţine ori folosită fără folos, ba mai mult uneori distructiv.

Gândul părintelui a zburat spre momente eshatologice ca un film derulându-i-se întreaga viaţă. La început era clar apoi confuz, şi acum parcă i s-a limpezit totul. S-a gândit la Rafila.

Era târziu, era deja prea mult pentru acea zi de toamnă îndelungată şi obositoare pentru ea, căreia nu-i prea plăcea munca şi prefera păcatul beţiei şi al desfrâului. Poate de aceea nici nu s-a căsătorit până la aproape treizeci şi opt de ani. Nici atunci nu ţinea neapărat să fie măritată, dar scandalul cu părinţii, cât şi sfatul preotului au convins-o să-şi pună pirostriile în cap.

Frumoasă, blondă, nu prea înaltă, cu sâni mari, slăbuţă de-a dreptul. Pe cât era de subţire la trup pe atât

se îngroşa cu gura în orice moment găsit potrivit spre a se certa cu cineva. Nu-i păsa nici dacă era prefectul sau regele, că tot n-avea ce pierde. Visa mereu la un băiat bogat şi chipeş, dar acesta parcă nu voia să se arate. Din cauza modului impertinent de comportare, nu şi-a mai găsit de lucru. Atunci s-a hotărât să meargă la mănăstire, poate se vor milostivii şi de ea.

Rafila a plecat hotărâtă, mai ales că acel preot era pe placul ei demonic. Deosebit de frumos, blond cu ochi albaştrii, înalt bine făcut, cu barbă mare, încreţită, nespus de solicitat pentru harul lui taumaturgic. Vindeca o mulţime de bolnavi, de aceea erau zile când nu apuca nici să mănânce. Ţinea post, slujbele le făcea încet, rar, cu luare aminte la fiecare cuvânt.

Slujbele Sfântului Vasile nu le făcea decât cu post îndelungat, obligând şi familia celui pentru exorcizare, să ţină măcar şapte zile de post. Seara îşi făcea regulat dezlegările prin acatiste.

Când Rafila a ajuns în pragul mizeriei fiind la un pas de sucombarea prin inaniţie, şi-a lăsat mândria la o parte şi cu lacrimi de crocodil a cerut milă.

Ioasaft nu a putut-o refuza şi i-a oferit ceva de lucru. Poate de foame, poate de dragul lui sau din viclenie, s-a arătat cu multă dexteritate în orice muncă. Nu mică i-a fost mirarea când i s-a spus de Rafila că munceşte de dimineaţa până seara. Într-o zi când soarele a vrut să plece pe altă parte, a mers şi el să vadă sârguinţa Rafilei. În momentul în care a vrut să o strige a auzit un clipocit de apă şi râsul unei zbenguieli puerile. S-a apropiat încet spre a nu crea panică. A dat crengile la o parte şi deodată a rămas înmărmurit de imaginea angelică care umplea de fericire albia râului ce brăzda acest petec de rai.

Când s-a dezmeticit un pic a început să-şi facă cruci şi să rostească rugăciunea Inimii lui Iisus în neştire. Ca un spion care a ajuns la ţintă şi dorea să-şi anunţe superiorii a început să se retragă cu spatele, până când a prins momentul unei fugi nebune. Nu s-a mai oprit până la uşa

Sfintei Biserici.

— Preacuvioase – auzii glasul femeii pe nume Ioana care era la bucătărie şi peste tot, slujindu-l cu multă credincioşie şi evlavie – nu doriţi să veniţi în trapeză? E ora cinei.

— Ioana… să nu fiu deranjat. Merg… la rugăciune.

— Dar de mân…

— Ştii ce a zis Iisus: „Căci nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul lui Dumnezeu”? Eu sunt numai un umil următor şi slujitor al Lui şi acum: „Eu am altă mâncare de mâncat”, referindu-se la hrana duhovnicească.

A intrat în biserică. O biserică de stil bizantin, cu două turnuri, înaltă, având un altar sculptat cu dantelării incredibile. Acolo unde trona Pantocratorul, totul era pe fond albastru cu alb, ca de altfel toată biserica. Amprenta unor mâini de aur a cărui nume se pierde în negura vremilor. Toată biserica străluceşte în măiestrii care ocrotesc minunatele icoane ce par a vorbi cu tine. Nimic nu lasă de dorit din această superbă realizare angelo-umană. Parcă s-a desprins dintr-o zămislire divină de binecuvântare.

Părintele Ioasaft s-a apropiat înfrigurat de altar. A vrut să prostearnă dar primul gest a fost de a pune mâna pe acea relicvă numită Lanţul Sfântului Petru. Nevrednicia şi întinăciunea pe care le asuma au estompat această pornire spre sfântul altar. Trupul său a căzut pe dalele frumoase de marmură de Carrara.

Nu-şi mai aminteşte decât momentul în care ziua prindea din nou să se instaleze şi vocea Ioanei era persistentă:

— Preacuvioase. Preacuvioase, e dimineaţă. Nu v-aţi mai culcat? Au venit câţiva oameni la slujbă. E vorba de un paralitic. L-au adus cu căruţa de departe şi vă roagă mult să-l vindecaţi.

— Să-l vindec? Eu să-l vindec? Pe mine cine mă vindecă? Nu pot azi… Poate mâine.

— Dar preacuvioase, au venit de la Vârşeţ.

— Bine, bine… Să vină!

De abia atunci a îndrăznit să intre în altar, să atingă miraculosul lanţ, să-şi ia patrafirul.

Oare lanţul acela chiar o fi fost al Sfântului Apostol Petru, şi cum a ajuns în România? Poate prin Sfântul Apostol Andrei, sau alt apostol care a venit aici în Banat. Dar de fapt ce importanţă are? Important este că e sfinţit, că omul crede şi astfel se face sănătos. Oricum puterea este de la Dumnezeu şi o trimite prin rugăciunea şi mijlocirea Sfântului Petru şi spre a arăta sfinţenia acestuia. Cumulul de sfinţenie al sfântului se revarsă peste cel care crede, şi lipsa harului care l-a adus la această neputinţă odată completată, îl vindecă pe cel bolnav. Celui sfânt nu-i este necesar aşa mult har spre a-şi spăla păcatele, deoarece nu sunt la altitudinea celor care trăiesc viaţa după regula simplă a îmbuibării, gândind spaţial. Viaţa şi faptele sfântului îl ridică deasupra trupului. Sufletul lui care nu se lasă sub greutatea patimilor ce te înrobesc până la detenţie, îi este suficient pentru mântuirea lui, deoarece de păcatul edenic a fost absolvit prin Sângele care stropind, a udat floarea sufletului către Dumnezeu şi a făcut să crească în Dumnezeu. Viaţa sfântului este o povară jenantă pentru cei ce gravitează în jurul bisericii şi nu de puţine ori având exemplul viu, întorc spatele păcatului şi se erijează în binele care îi încorporează în Sufletul Fericirii.

Tot ceea ce adună sfântul este donat celui ce-l invocă, dacă acela o face cu credinţă. Desigur trebuie să aibă toate cele trei virtuţi teologice: „Credinţă, nădejde şi dragoste”. Nu este important să teologhiseşti, nu este important nici măcar să ştii această aranjare în cărţile bisericeşti sau denumirea acestora, dar este inacceptabil să nu ai credinţă.

În Sfânta Scriptură vom găsii scris: „Litera omoară, Duhul este cel ce dă viaţă”.

Pornirile cele bune vin din interiorul tău nu din exterior, care dacă intervine nu lasă o amprentă vizibilă, cu

afecte în timp, ci poate doar îţi descoperă o umbră a celor ce urmează, sau a ceea ce ţi-ai dorit să inoculezi în partea mântuirii tale spre debordarea preopinenţilor tăi, în Gheena invidiei, ajungând să se împlinească Scriptura care zice: „Şi-i voi scuipa din gura Mea”.

Iisus a spus despre cei certaţi cu divinitatea: „Voi sunteţi din talpa tatălui vostru diavolul. El de la început a fost ucigător de oameni şi nu a rămas întru adevăr pentru că adevăr nu este în el”.

Deodată uşa s-a deschis şi au apărut în tinda bisericii, în costumele lor tradiţionale, bănăţeni din banatul iugoslav. Purtau pe o targă pe cel care abia se vedea. Erau tineri, frumoşi, curat îmbrăcaţi, spălaţi, mirosind a iasomie sau poate a lăcrimioare. Dar parfumul nu prea avea importanţă.

În spatele lor era o femeie destul de înaintată în vârstă, având albul podoabă capilară şi care se închina cu pioşenie. Probabil era mama lui, îndurerată, dar cu o privire ascuţită şi hotărâtă să-şi salveze fiul. Uscăţimea ei era în concordanţă cu înălţimea care nu măsura prea mult.

O altă femeie, ceva mai în spate, mai tânără, bine făcută, cu părul negru, lins, adunat la spate, cu cârpă pe cap, puţin speriată, care înaintă timidă. Oare de ce era speriată? îi era groază de cele ce s-au întâmplat, sau de cele ce vor urma, dacă bărbatul ei se face bine. Poate era un beţiv şi „o educa”, în sens peiorativ. Sau era speriată de ceea ce avea să urmeze dacă nu se va face bine, de greutăţile care o vor teroriza.

Desigur nu ştia ceea ce ne spune psalmistul: „Domnul este ajutorul meu şi tăria mea. De cine mă voi înfricoşa sau mă voi teme?”

Dar oare unde erau copiii? – s-a gândit Ioasaft.

Desigur, drumul era lung şi nu era nevoie să-i aducă. Poate era necesar pentru sufletul lor curat să se roage împreună şi să le fie întipărită această minune, atât de mult aşteptată, pentru toată viaţa.

Au ajuns până lângă el. Atunci privirea i s-a îndreptat

unilateral. Se uita la cel culcat şi neputincios, care era întru subjugarea păcatelor lui sau poate ale părinţilor lui.

Blestemele sau păcatele merg până la a şaptea generaţie.

Ioasaft avea în faţa lui un om între două vârste, lipsit de plăcerea unui păr bogat, cu faţa puţin buhăită, creionând trăsături bahice. Acela se uita ca un câine ce aşteaptă mâncarea aruncată de stăpân, prin mila acestuia. Şi-a amintit de episodul în care Sfântul Apostol Petru, a întâlnit la uşa unei biserici un paralizat, şi care spune Sfânta Scriptură: „Uitându-se la el aştepta să vadă dacă va primi ceva”. Atunci Petru căutând la el i-a zis: „Aur n-am să-ţi dau, dar ceea ce am, îţi dau. În numele lui Iisus Hristos te scoală!” Şi acela s-a sculat şi alerga în templu, lăudând pe Dumnezeu.

Ioasaft ar fi vrut să poată săvârşi o aşa mare minune, dar se considera prea slab, prea păcătos, cu prea puţină credinţă.

Deodată s-a simţit mai întărit, când a chemat numele lui Hristos în gând, şi era cât pe ce să spună după exemplul Sfântului Apostol Pavel, zicând: „În numele lui Iisus Hristos îţi poruncesc să te scoli”. Din nou s-a gândit că atât el cât şi creştinul cu acea maladie greu vindecabilă, au credinţa prea perimată. Nu era el aşa de intim cu Hristos, încât să-şi fi scos din el orice mândrie, orice stavilă în calea acestei apropieri, care te eliberează de slăbiciunile trupului. Cum să iese din capcana trupească. Atunci a început să-i zică creştinului:

— Spune frate dragă de când ai această suferinţă, şi cum te cheamă?

— Pătru îmi zâcie. Io mis aşa dă… dă mai bine dă un an.

— Frate Petre, crezi în Dumnezeu?

— Doamne fereşce părince.

— Taşi… interveni mama sa. Nu mai minţi atât!

Mai bine sa de spovăduiască. Că nu eşci rânduit dă multă vreme.

Ioasaft şi-a dat seama cât de puţină iubire are acesta de Dumnezeu, din moment ce mama sa l-a apostrofat. Probabil nu le prea avea cu biserica.

Iubirea de Dumnezeu o poate măsura cineva? Nu prea cred. Eventual Dumnezeu, care fiind corect va eticheta şi notifica cu foarte slab, raportând la Absolut, iubirea acestui bolnav.

De aceea Iisus a întrebat pe Petru de trei ori: „Simone, fiul lui Iona, mă iubeşti tu oare mai mult decât aceştia?” I-a repetat întrebarea deoarece Petru a avut o izbucnire promptă şi categorică, purtat pe valul întunecat al mândriei. Parcă s-a simţit ofensat. Poate că era convins de sentimentul lui la modul superlativ. Întotdeauna să punem fapta sau sentimentul nostru în balanţă cu cel al Creatorului.

Când suntem bolnavi avem senzaţia în primă fază că credinţa noastră este mai mult decât suficientă, dar minunile nu sunt la toate intersecţiile vieţii, şi drept urmare printr-o slăbire de credinţă, apar foarte rar şi în special pentru cei necredincioşi. În următoarea fază, omul decade, căzând de tot din credinţă şi numai Dumnezeu însuşi, sau o persoană terţă, poate să intervină spre salvarea sa.

Se spunea de primii creştini că erau în credinţă ca şi caii: „Cu ochelari”. Atunci se făceau multe minuni pentru convertirea neamurilor păgâne şi datorită sfinţeniei care ardea ca o flacără vie în cei mai mulţi convertiţi la creştinism care, şi-au închinat toată viaţa lui Hristos.

Nu erau fanatici ci pur şi simplu erau invadaţi de harul pe care îl invocau în tot locul şi în tot timpul.

Ioasaft a revenit din gândirea lui la acest amărât semipotent în toate cele.

— Te rogi vreodată?

Întrebarea de baraj l-a zăpăcit pe Petrică care oricum era şi puţin semidoct.

— Păi să vigeţi părince…

— Am înţeles. Nu ai nimic cu cele divine, dar

Dumnezeu în marea sa pronie, te va ajuta şi pe tine cât va crede de cuviinţă. Dacă te faci un pic bine, să te poţi ruga mai mult, sper să îi mai tare în credinţă. Dumnezeu te va vindeca cât îţi este necesar pentru mântuirea ta, căci El şi numai El ştie cum o să ajungi într-o situaţie sau alta care ţi-ar periclita cele soteriologice. Îţi dă gradat vindecarea spre a putea aprecia corect anumite stadii ale chinului, care pe zi ce trece se vor reduce şi spre a nu uita niciodată cine este cel care te-a salvat.

Tu te poţi ajuta după cum şi cel careţi doreşte binele, doar până la o anumită limită, de unde doar Dumnezeu îţi hotărăşte clipele necesare pământului, sau abdicarea din tronul frumuseţilor înfrumuseţate, pentru cele veşnic adevărate, frumuseţea plină şi împlinită.

Ioasaft îl privea cu atenţie de parcă măsura la un aparat de mare precizie, un cântar electronic, care indica precis dacă acela e în tabăra opozanţilor, prin aplecarea staturii verticale spre orizontal sau nu, prin inepţie şi ignoranţă. L-a privit cu atâta duritate, încât acela un moment a fost epatat după care a izbucnit în lacrimi amare urlând:

— Cred părince. Ajută-mă să cred.

— Linişteşte-te, linişteşte-te. Vă rog să ne lăsaţi singuri.

În scaunul spovedaniei nu are dreptul decât Dumnezeu şi preotul, ca fiind chipul văzut al Făcătorului. Iisus a dat putere apostolilor, care au lăsat moştenirea apostolică, din episcop în episcop, din preot în preot, spunându-le: „Oricâte veţi lega pe pământ vor fi legate şi în ceruri, şi oricâte veţi dezlega pe pământ vor fi dezlegate şi în ceruri”.

După care preacuviosul a intrat în altar. Când a revenit erau numai ei doi.

Ioasaft a început:

— Frate dragă, spovedania este ca un al doilea botez, este o înviere întru Hristos. Poate de aceea duminică de duminică, Hristos coboară în biserică, şi ne împărtăşeşte

prin momentul epiclezei, care este autentic.

— Dar părince, eu dacă oi mai greşi?…

— Te spovedeşti din nou şi primeşti un canon, adică un motiv de îndreptare. Dar asta nu înseamnă că poţi în fiecare vreme să păcătuieşti, apoi te spovedeşti şi iar o iei de la capăt cu păcatul. Îţi aminteşti cum Iisus a spălat picioarele ucenicilor, după modelul evreiesc de primire a străinilor, cu implicaţii mult mai profunde. Le-a spălat doar picioarele deşi Petru I-a zis: „Spala-Mă tot”. Iisus însă i-a zis: „Celui spălat n-are trebuinţă să i se spele decât picioarele”. Dacă la evrei era un semn al cinstei, al bunei găzduiri, la Iisus este semnul smereniei totale, al dragostei. Te speli prin spovedanie şi tu, dar nu înseamnă să sari în noroi după câteva clipe. Bine ar fi să nu te mai înnămoleşti niciodată. Dacă te tot spovedeşti, de la un timp n-o să mai păcătuieşti. Eventual vei face mici greşeli, pe care le avem toţi. Ţi se va face ruşine de Dumnezeu şi de preot, şi renunţi singur la păcat.

E o boală, o rană, care o speli mereu, şi pui această sulfamidă duhovnicească până se închide de tot. Dacă tu vrei, Dumnezeu te va ajuta şi desigur vei reuşi. Dacă vei înmulţi talantul, chiar mergând la dregători sau la schimbătorii de bani, dacă tu ai dobândit partea cea bună a ta, chiar şi prin mijloace mai puţin ortodoxe, minţind pentru a face un bine, vei primii înmulţit în bunătăţi divine. Să nu depăşeşti limita creştină şi să cazi pradă celui rău, deoarece Iisus arată: „Dacă sarea se va strica, cu ce o vom drege?”

Desigur nu există un antidot pentru durerea sufletească, sau un panadol pentru răcirea întru Domnul.

Nu ştia dacă Petrică a înţeles prea multe, dar părintelui îi făcea deosebită plăcere să se cufunde în tainele Domnului, să-şi deschidă tot mai mult drumul către Dumnezeu, vorbind în pildele Lui, manifestându-se măcar în cuvinte. Întotdeauna este loc de mai bine de înarmare contra celui rău. Ne amintim pilda Sfântului Antonie care era un ascet în adevăratul sens al cuvântului şi într-o zi s-a

mândrit întrebând pe Dumnezeu ca un răspuns, de este cineva mai râvnitor decât el. Domnul l-a luat şi l-a dus într-o cetate, la un pantofar care avea o mulţime de copii şi toată ziua muncea rugându-se împreună cu ei şi pentru ei. Atunci a înţeles Sfântul Antonie ce plăcut îi este Domnului să ai familie, să fi corect şi să fii de folos.

Erau zile când părintele tânjea după o familie, mai ales când i se părea că viaţa lui monastică este un gol, o grădină fără rod, un smochin care era asemenea celui ce l-a supărat pe Mântuitor când venind, a constatat că nu este de folos şi l-a blestemat.

Apoi se ruga Domnului să-l ierte căci a primit o mare fericire, de a sta tot timpul de vorbă cu El şi totuşi, el îşi doreşte altceva. Îi era ruşine pentru gândul că

Dumnezeu l-a nedreptăţit, că i-a luat un bun universal prin facerea făpturii.

De ce a făcut Dumnezeu pe om aşa dacă unora le este dat să-şi trăiască viaţa şi altora nu? Dumnezeu „a făcut toate bune foarte”, doar că omul a întors cursul normal datorită libertăţii, şi s-a complăcut în a da vina unul pe altul, vizând dumnezeirea. Sfânta Scriptură ne arată că: „Pe unii i-a făcut Dumnezeu fameni, alţii s-au făcut de către oameni şi alţii s-au făcut ei înşişi pentru Împărăţia lui Dumnezeu”.

Sunt firi slabe care nu se pot vindeca singure, şi atunci Domnul a ales slujitori ai altarului bine înarmaţi şi înzestraţi, trăitori ca nişte bazine harice enorme, în care să se scalde cei în neputinţa de a se ridica din golul creat de demon, ei fiind ca un fel de paraşută care salvează pe cel picat din avionul ce se înalţă spre moarte.

Ioasaft s-a gândit că poate este mai bine de Petru, nu ştie nimic din cele care ar putea şi ar fi obligat să ştie prin calitatea omului de avocat al Puterii. Dar licenţa de creştin şcolit nu-ţi conferă şi practicarea cu rezultate benefice. El a căutat mereu să alunge ispita, fie ea sexuală, fie spirituală.

Chiar de multe ori s-a gândit să săvârşească măcar

odată această întrepătrundere fizică, dar mai apoi, cântărind folosinţele şi consecinţele, a renunţat. Consecinţele ar fi dezastruos de greu de suportat, şi ruşinea ar fi incomensurabilă. Apoi dacă-ar gusta din aşa-zisa miere trupească, oare n-ar vrea tot timpul? Şi dacă ar dorit mereu n-ar fi duşmanul lui Hristos?

Iisus Hristos spune celor cu credinţă: „Voi prietenii mei sunteţi… De acum vă numesc prietenii mei… Căci sluga nu ştie ce face Stăpânul… Şi veţi cina cu Mine în Împărăţia Mea”.

Prea multă fericire întru nemurire ca să o schimbe cu efemera plăcere senzuală, cu nefericirea veşniciei. Epuizându-se trupeşte ar slăbi sufletul prin împingerea energiei spre o lume deflorată de un maniac.

Uneori se gândea chiar să se mansturbeze, şi în felul acesta să nu mai lăcomească la femei. Dar Apostolul Pavel nu împinge spre extrema unei nebunii şi nici spre ceea ce nu este natural, spunând:

„Cel ce nu poate, mai bine să se căsătorească”.

N-ar fi firesc să fac aşa ceva. Dar oare Adam în perioada dintre facerea lui şi a Evei, a practicat onania? Desigur că nu. În primul rând nu era căzut în păcat şi folosea fiecare organ pentru scopul făcut de creator. Apoi nu a putut să facă aşa ceva deoarece la Dumnezeu s-au scurs toate într-o clipită. Chiar dacă a simţit o nevoie sexuală s-a putut abţine prin curăţenia sa sufletească.

Dacă e să discutăm despre Eva ca vis-à-vis-ul lui Adam, înseamnă o creaţie fără timpi morţi. Ioasaft s-a gândit ce s-ar fi întâmplat, dacă în loc de Eva, Dumnezeu ar fi creat un alt bărbat… „O Doamne apărămă!”, s-a gândit cuviosul… Apoi i-a spus lui Petre:

— Iartă-mă, intru puţin în altar la rugăciune.

Lacrimi fierbinţi au spălat praful ce încerca să se aştearnă în fiinţa lui, în care se resimţeau încrucişări ce-l puteau ridica sau îngloda în datorii inimaginabile faţă de Creator. Drumul picurilor sângerii din Ghetsimanii. Lamentaţia furtunii ce-a despicat Vechiul Testament de

Noul Testament, piatra încă neşlefuită sau şlefuită pentru un scop, care ar putea să ucidă în ambele sensuri pe cel păgân: „Cel ce va cădea pe piatra aceasta va fi sfărâmat, iar peste cel care va cădea va fi zdrobit”. Drept urmare Iisus ne-a prezis urmările devastatoare a taifunului prin care se încearcă o substituire indecentă, creaţie şi Creator. Iisus Hristos spune pentru cei înţelepţi: „Fără de mine nimic nu puteţi face”. Întotdeauna drumul în care motivăm spaţiul, refuzând pe Iisus să meargă alături, este o adevărată degringoladă. Chiar dacă fala ta este fără de margini, nu poţi să împingi dumnezeirea în sfera voinţei tale. Ioasaft era conştient de neputinţele lui şi drept urmare lacrimi mari îi udau obrazul şi-l adunau de pe drumurile pierzătoare. Nisipurile mişcătoare ale stărilor noastre descentrate duc la uzuri uneori fatale, explozia nucleară din adâncul nostru ar fi o ştergere totală a identităţii noastre.

Nu degeaba se muncea Ioasaft şi petrecea atâtea ore la sfat cu Dumnezeu. Cui să i se deschidă dacă nu Lui? Căci…

„Domnul este ajutorul meu şi tăria mea. De cine mă voi teme de cine mă voi înfricoşa?”

După puţină vreme, câştigat şi întremat sufleteşte a revenit din altar. Cu multă atenţie ascultă ceea ce Petru a vrut să îi spună apoi a început uşor din vorbă în vorbă să îl chestioneze pentru a-i împrospăta memoria care a cam uitat: „păcatele tinereţilor”, sau a găsit că ar fi fost scuzabile, uitabile, şi chiar uitate.

— Şciţi Sfinţâia voastră, atunşi când am păcătuit cu veşina mea, i-am făcut un binie, că era singură săraca şi s-ar fi bicejât dă nervi. Iar când am avut-o pe aia de fată mare, ea m-o băgat în păcat! Apăi o mai fost una care m-o ameţât… când muierea mi-o născut, şi ea mă tăt ajuta…

— Ascultă Petre, a început aspru părintele, eşti destul de şmecher şi cauţi ca şi Adam să dai vina pe altul, sau pe împrejurare, dar vinovat eşti tu. Ai ştiut că Iisus spune: „Numai cu ochii dacă pofteşti şi ai curvit”, darămite aşa

cum ai procedat tu?

— Şciu părince.

— N-ai auzit niciodată că poţi pierde Împărăţia lui Dumnezeu ca schimb pentru acest păcat. Când ai mers să săvârşeşti păcatul să nu-mi spui că ai stat pe gânduri. Ai stat?

— Nu…

— Vezi iubite frate, băutura, tinereţea sau pofta cea rea nu sunt scuze pentru nimeni. Viaţa ta depinde acum de ele, sau de voia Domnului? Dumnezeu a lăsat să fi pedepsit pentru a nu ţi se termina viaţa acum, nu ţi-a scurtat-o, dar ţi-a luat din ea câte ceva spre a preţuii ceilalţi ani şi a înţelege ce înseamnă să-ţi trăieşti viaţa. Vezi cât de greu trece acum timpul şi cât timp ai risipit tu? Cred că acuma înţelegi batjocura făcută bogăţiei dată de Dumnezeu adică, trupul şi sufletul tău, pe care trebuia să le foloseşti împreună, cum spune apostolul: „Ori de mâncaţi ori de beţi ori altceva de faceţi, toate spre mărirea lui Dumnezeu să le faceţi”.

Ai sfâşiat această unitate, dată de Unitatea Supremă. Când te vei ridica din pat să nu treacă o zi, o oră, fără să foloseşti numele Domnului în toate cuvintele tale, spre a-ţi fi de folos zilele pe care le-ai primit în dar.

Sfântul Apostol Pavel ne indică puterea primită de la Dumnezeu ca fiind infailibilă: „Dacă Dumnezeu este cu noi, cine ne va sta împotrivă?”

Dacă strigăm şi căutăm numele Domnului strigarea noastră va avea un ecou iovian.

Strigarea şi căutarea ta să fie o scormonire continuă în tezaurul iubirii divine. Dacă până acum erai locuitor al Gheenei şi mirosul pestilenţial ţi l-ai impropriat prin ungere cu tina păcatelor, iar acum ridică-te din schilodirea miasmelor trecutului şi redă-te oamenilor pentru omenitate şi îndumnezeire. Toţi avem păcate Petre. Şi eu tânjesc uneori după uniri destrăbălate, dar să ne depărtăm de ele. Şi eu am păcătuit! Deşi nu era real, dar pentru a-l atrage pe Petre a minţit, după cum a citit la sfinţii părinţi

să nu inhibi pe cel rătăcit, dezgolindu-i superioritatea ta, ci să pari ca şi el, pentru a-şi putea dezvălui păcatul. În acest sens a zis Iisus: „Minţind pentru mine”. Adică ai minţit spre a salva un suflet. Ai spus o minciună pentru un mincinos, spre a-l îndrepta, după cum a spus Sfântul Apostol Pavel: „Pentru toţi m-am făcut toate”.

Astfel îi elimini orice complex de inferioritate, şi crezând că şi tu eşti la acelaşi nivel cu el, şi văzând străduania ta de împăcare cu Dumnezeu, şi stăruinţa ta în rugăciune, să încerce şi el acelaşi lucru spre vindecare.

În prima tinereţe Ioasaft se credea drept şi bun, fără de păcat, făcând slujbe cu zel deosebit, dându-şi silinţa să-şi apropie oamenii. Nu prea putea înţelege de ce aceştia se uitau la el într-un mod deosebit, îl înconjurau, dar se ferau să îl atingă, ca pe un rug încins. Era focul care ardea păcatul şi pe păcătosul care-l atingea. Le era teamă de dojeneala lui aspră şi privirea ca de oţel, care însă le aducea multă pace. Parcă era un vultur gata să sfâşie prada, picată cu uşurinţă din neştiinţă sau din rea voinţă.

Ruşinea îi ducea spre alte meleaguri, spre spovedanie, deoarece canonul primit, de multe ori era prea greu de purtat. Spovedania era seacă, rece urmărind un anumit chestionar. Ori spovedania trebuie să fie tocmai apropierea de cel care în curând îl vei pierde dacă nu-l cuplezi la izvorul nesecat al bisericii: „Hristos – iubire, iubire – Hristos”.

După aceea, cel care a ajuns în scaunul spovedaniei şi-a făcut un adevărat proces de conştiinţă, care-l frământă şi creşte ca o pâine la dospire, realizând nimicinicia ce trebuie nimicită dar şi preamărirea la care este chemat cu tot sufletul, să-şi înşire faptele cele rele ca nişte rufe murdărite şi să ridice deasupra frânghia înţelepciunii divine care le ţine, sădită în ipostasul fiinţei.

Să plece de la cele mai simple fapte la cele mai complexe, şi apoi să nu meargă prin excludere gândind comparat, că cele mici de fapt şi în fapt nici nu au valoare. Aici Ioasaft şi-a amintit pilda bogatului care a dat un hrean

mai mult în batjocură unui sărac, şi acela a ajuns pârghia salvării, dar simţind pe alţii ce erau agăţaţi de picioarele lui şi dorindu-le pieirea, a dus la ruperea frunzelor şi picarea în iad.

Dumnezeu ţine cont şi de un scuipat aruncat spre jignire, de un gând vaporos, de o jalnică gândire, sau îmburuienare sufletească.

După ce am făcut o despărţire faptică şi un bilanţ raportat la Bunătatea Supremă să lăsăm preotul să caute echivalentul epitimiei.

Să ne facem proprii noştri judecători şi procurori, argumentând pro şi contra şi să încercăm să avansăm pedeapsa maximă, „cu frică şi cu cutremur”, mergând până la bucuria eliberării cu sufletul deschis.

Vine vremea când voinţa deteriorată prin lipsa masivă de elemente isihaste, îndestulătoare, devine un tumult vijelios şi periculos ce spulberă deznădejdea plantată din loc în loc în fiinţa omului, ca element de susţinere al bolţii credinţei, prin îngenuncherea trupului păcatului şi îmbinarea respiraţiei cu inima şi mintea ta, şi astfel să te socotească din ceata străjerilor care dorm în strajă.

Cuviosul se chinuia mult, şi tocmai acest chin îi ridica imunitatea, îmbolnăvindu-l de viclenii demonice. Îmbrobodirea lui cu veşminte îndoliate dădea impresia unei falsităţi iscariotenice, şi tocmai în astfel de chimioterapie spirituală consta stârpirea celor nefolositoare ba chiar am zice dăunătoare.

Cu cât te rogi mai mult, cu atât diavolul te încearcă mai tare, dar Dumnezeu nu-i permite decât cât poţi tu duce, spunând ca în cazul dreptului Iov: „Numai de sufletul lui să nu te atingi”.

Ioasaft ştia bine acest lucru şi teama lui nu consta în retragerea din faţa diavolului, ci de vicleşugul lui feminizat. Îi era foarte frică de ispita Ioanei, chiar s-a gândit s-o dea afară. Uneori îi plăcea teribil să-l enerveze pe demon, să-l agaseze cu nepăsarea de care da dovadă.

Atât de mult îl sfida şi aţâţa încât deodată un urlet jalnic sfâşia pădurea.

Se auzea de multe ori două feluri de urlete: unul era de frică, de ciudă pentru tine însuţi, o ceartă cumplită care te privea, şi era mustrarea părintelui către sine, în timp ce celălalt era ura sfâşietoare care parcă spulbera totul în calea ei. Urletul căinţei şi al biruinţei asupra celui rău, produs de călugărul considerat de unii „nebun după Hristos”, alina orice suferinţă a celor ce erau întru neputinţă aşteptând revenirea părintelui în biserica mănăstirii.

Se pare că Petre a înţeles anumite lucruri căci a promis că această primă venire să nu fie şi ultima.

După plecarea lui Petre, a fost adus un creştin din satul apropiat, pe nume Nicolaie. Acesta a fost în pădure cu câinele lui, un câine ciobănesc. Câinele avea trei ani şi îşi iubea foarte mult stăpânul. Stătea pe lângă Nicolaie care mergea în ritmul căruţei şi mai răspundea din când în când la câte o întrebare a fiicei lui Dorina. Micuţ de statură, cu părul alb, adus de spate, fără dinţi, foarte harnic şi bun ca un post îndelungat. Să-l întinzi pe rană şi să te vindeci prin bunătatea lui. Tăcerea dar şi ridurile adânci trădau prea multă muncă dar şi supărări ieşite din comun. Deodată să speriat la auzul taifunului creat de urletul nebunesc al demonului care te-nebuneşte, cel care umblă prin locuri nebănuite.

Nicolaie a vrut să-şi facă semnul crucii dar nu a mai apucat. Câinele a sărit şi i-a sfâşiat mâinile apoi a vrut să-i toace beregata. Dorina l-a apucat pe câine de cap. Deşi putea s-o muşte şi pe ea, el dorea să-l omoare pe Nicolaie. Dorina îşi făcea încontinuu cruce cu limba şi spunea: „Doamne nu ne lăsa”.

Apoi totul s-a liniştit. Când urletul acela a încetat, totul a revenit la normal. Să nu fi fost adevărat? Privirea i-a căzut pe tatăl plin de sânge, câinele stătea cuminte şi scheuna, era ca tâmpit. Nu înţelegeau nici el şi nici Nicolae absolut nimic. Precis sau făcut vrăji pe Nicolae şi

acum le-a sfinţit diavolul. Le-a activat prin energie malefică. Câinele a început să-l lingă pe Nicolae, care nici măcar nu simţea durerea. S-a apărat instinctiv de cel pe care l-a crescut de mic şi îi dădea mereu de mâncare. Prin câine, vrăjile au fost activate în Nicolae.

Dorina l-a ajutat să urce în căruţă. Deşi era micuţă de statură, avea destulă forţă. Era brunetă cu ochii mari, negrii, având o bunătate nativă, neviciată în lupta cu cel rău. Dorina i-a propus să meargă la călugărul acela dar el a preferat tratament medical, care a fost greu de suportat şi ineficace.

Nicolae s-a umplut de puroi, şi nu mai putea să vorbească, nici să mănânce.

A devenit din ce în ce mai slab şi mai sigur că va muri. Era mai tot timpul conştient.

Atunci Dorina a hotărât cu sau fără voia lui, să îl ducă la călugărul făcător de minuni spre a-l împărtăşi spre a-i fi de vreun folos dacă va vrea Dumnezeu.

Pe tot parcursul drumului Dorina a citit acatiste şi astfel a trecut prin pădurea care era tot mai rar frecventată şi se mergea pe un drum ocolit care părea sigur.

Când au ajuns la mănăstire, Dorina nu şi-a pierdut răbdarea, şi astfel după Petru a venit rândul lui Nicolae.

Părintele şi-a dat seama că este foarte dificil să-l împărtăşeşti pe acesta care nu putea să vorbească. Nu a mai avut un caz asemănător. Atunci a căzut din nou în genunchi în faţa icoanei făcătoare de minuni, rugându-se să fie ajutat. Să i se lumineze mintea şi să trimită vindecare peste Nicolae. Deodată, şi-a dat seama că îl poate împărtăşi punându-i întrebări iar acesta să închidă şi să deschidă ochii în semn de „da” odată, iar de două ori în semn de „nu”. Astfel Ioasaft îi va strecura împărtăşania în gâtul umflat şi inflamat.

Oamenii auzeau destul de des acele urlete cu precădere între orele douăzeci şi patru şi trei. Se tot întrebau oare cât va mai rezista călugărul, când va fi

culcat la pământ şi apoi zdrobit în picioarele dejghinate ale diavolului.

Câţiva mai slabi de minte au pus chiar pariuri.

Trecând însă vreme îndelungată, oamenii îl vedeau învingător pe părintele Ioasaft. Mulţi nutreau convingerea că cel rău nu mai poate avea niciun efect asupra călugărului îmbrăcat în sfinţenie, izolat de rele prin harul divin.

Ioasaft îşi amintea de multe ori cuvintele sfinţilor părinţi care erau întăritoare şi osificatoare în faţa bolilor duhovniceşti. Unul dintre ei a spus: „creştinismul nu vorbea numai de paradisul în care la început omul a trăit în comuniune cu Dumnezeu şi în care se va întoarce după moarte, ci crede că omul poate pregusta această comuniune mistică în cursul vieţii pământeşti”. Dar aceasta se poate realiza numai prin eliberarea de patimi. Parcă niciodată n-ar fi dorit să doarmă şi să mănânce, căci îi părea rău de timpul pe care îl pierdea şi de mâncarea care putea sătura pe alţii mai nevoiaşi decât el. Apoi gândea că cele două au efecte care înclină spre păcat sau nasc păcatul.

Dacă Dumnezeu a făcut totul bun, de ce somnul este rău, sau mâncarea motiv de desfrâu. Desigur nu este ceva ce trebuie eliminat, dar să nu fie excesiv. Dumnezeu a adus somnul pentru refacerea organismului. Atunci oare el nu păcătuia dorind să schimbe bunul mers făcut de Creator. Desigur ar fi un păcat. Hulind somnul huleşti pe Cel care ţi l-a dat.

Ori ştim bine ceea ce a spus marele înţelept Gamaliel: „Feriţi-vă să nu vă faceţi luptători contra lui Dumnezeu”.

Preacuviosul şi-a dat seama că a hulit Numele Domnului, că l-a luat în deşert, când a vrut să schimbe ceea ce Dumnezeu a creat.

Vreme de trei zile şi-a impus post negru cu multă rugăciune, triplând doza celor două ore de somn, spre a-şi demonstra că poate să fie stăpânul trupului, să-i taie

rădăcina răului care te duce în ticăloşenii, fără „părăsirea cărnii”.

Pentru a astupa gura leului, cum spune apostolul: „Diavolul răcneşte ca un leu”, e nevoie de mai marea ta nevoinţă, nu de a îndrepta lucrarea lui Dumnezeu.

Trupul nu de puţine ori se revoltă, dar mai grav când o face sufletul, căci revolta împotriva Firii: „Cea mai presus de fire, atrage distrugerea firii”.

Sfântul Simeon, noul teolog spune: „Trupul este sănătos când materiile alcătuitoare nu se războiesc una cu alta”. Pe de altă parte el este în primejdie de boală, când unul din cele patru elemente este sau din belşug sau cu împuţinare, când adică unul covârşeşte pe celelalte, sau este stăpânit şi tiranizat de ele, ceea ce produce aprinderi tăieturi şi stricăciuni, întru întregului organism fără ca sufletul să fie atins.

Din toate părţile te împresoară asediul demonic, dar şi tu din toate răsputerile tale, şterge accesul la cetatea lui Dumnezeu, care este înăuntrul tău cum ne mărturiseşte Iisus: „Înăuntrul vostru este Împărăţia lui Dumnezeu”.

Săgeţile otrăvitoare să-şi afle antidotul în tine însuţi, şi este, prin vorba părintelui Visarion care ne-a îndrumat: „Monahul trebuie asemenea heruvimilor şi serafimilor să fie numai ochi”.

Şi noi trebuie mereu să fim veghetori la hotarul vegherii, altfel diavolul ne poate ucide atât fizic cât şi psihic.

Gândul părintelui Ioasaft a fost din nou tulburat. Uşa bisericii s-a deschis din nou, şi după plecarea lui Petru şi a lui Nicolae, a venit o fetiţă, foarte frumoasă, cam la patrusprezece ani, blondă cu părul lins se pare, fiind un pic prea dezvoltată pentru vârsta ei.

Ochii ei verzi parcă te limpezeau în gând şi în trup, în timp ce priviri lacome căutau păcatul.

— Părinte, să mă iertaţi – s-a auzit vocea care probabil era a tatălui ei – fetiţa mea a vrut să mă omoare. Şi fratelui ei i-a pus otravă. Noroc că-i neastâmpărat şi a

vărsat mâncarea din joacă. Când a mâncat pisica, a murit pe loc. Mihaela a râs în hohote şi ne-a zis ce a făcut. După aceea a zis că-i pare rău şi a plâns.

— Apropie-te fiica mea, a zis cu blândeţe călugărul. Eşti la şcoală?

— Nu mai sunt. Vreau să mă mărit dar nu mă lasă mama. Sărut mâna Taică părince! – tonul ridicat şi revoltat i s-a făcut mieros şi supus.

Părintele s-a gândit că nu este în regulă această bruscă schimbare şi a devenit prudent. Dracul are tact când vrea să te distrugă. E plin de viclenii. Ioasaft se aştepta să-l scuipe, să-l înjure chiar în sfânta biserică, sau chiar să-l lovească.

S-a concentrat adunându-şi toate puterile şi toată drăgălăşenia spre a-i răspunde diavolului pe limba lui.

— Mă iertaţi câteva clipe. Vin imediat! – a zis ca pentru sine părintele.

Apoi a intrat în sfântul altar să se într-armeze prin rugăciune, pentru lupta ce a început deja.

De vreo două zile era tare neliniştit, parcă mai mulţi diavoli îl trăgeau din mănăstire spre a-l ispiti. Se aştepta la ceva rău, dar nu bănuia ce ar putea fi.

Ioana. Nu, va lupta din răsputeri şi va învinge ispita. Numai ţinând-o mai departe, va sfida şi alunga pe demon, cel ce va fi înfrânt prin înfrângerea ispitei la care era supus.

Şi-a amintit de Origen, un sfânt părinte, scriitor bisericesc, care şi-a pierdut însemnul sfinţeniei, prin smulgerea din integritatea corporală. Fiind extraordinar de tânăr, frumos şi bine făcut, diavolul i-a adus o mulţime de admiratoare. Le-a refuzat şi şi-a văzut de munca lui, dar diavolul nu s-a dat bătut, ci a continuat să-l ducă spre prăpastie. Diavolul a intrat în femei fără evlavie, fără frica lui Dumnezeu, numite creştine doar de formă, şi care au răspândit tot felul de zvonuri calomnioase la adresa lui, ba chiar au acuzat pe sfânt de seducere, căzute pradă acestui frângător de inimi, acestui om care se vrea sfânt dar fără

sfinţenie. Un om care profită de credulitatea femeii şi apoi o abandonează. Au făcut în aşa fel ca zvonurile să ajungă la urechile lui Origen, crezând că prin acestea îl vor cuceri. Când a aflat vestea de-a dreptul funebră pentru el, a suferit îngrozitor. Nu găsea modul în care ar putea să se disculpe, să spună realitatea în public, ştiindu-se inocent.

Se zice că dacă un om îţi zice că eşti beat, să nu-l crezi. Dacă ţi-o spun doi, apare o mică îndoială, dar la al treilea te duci şi te culci.

Cine-l va crede că aceste desfrânate înfuriate de eşecul lor, povestind cu lux de amănunte cum a fost în intimitate cu Origen, ar spune neadevăruri. Au descris cu lux de amănunte modul în care le-a creat cele mai variate plăceri, dedându-se chiar la perversităţi. Origen aproape că a înnebunit de furie. A uitat să se roage lui Dumnezeu spre a-l întări şi a-l ajuta să depăşească momentul acestei depresii.

Atunci i-a venit ideea salvatoare: se va castra în prezenţa mai multor martori, şi în felul acesta nimeni nu-l va mai putea nici măcar suspecta. Zis şi făcut. A hotărât ziua, a convocat martorii şi în faţa lor diavolul şi-a bătut joc de acest om sfânt.

Dacă mergea la un duhovnic să se spovedească, clipa demonizării s-ar fi spulberat.

Ioasaft s-a gândit de multe ori la acest deznodământ, spre a-şi duce viaţa în linişte, dar de fiecare dată i-a apărut în faţă, un Origen fără apelativul de sfânt părinte, şi prin metoda de frustrare impusă de diavol, nu va mai fi participant la Cina Domnului.

Dacă Dumnezeu a făcut pe om integru, atunci cine-i dă dreptul omului să-l judece pe Dumnezeu în contumacie, şi să i se substituie. Nu-L cheamă, nu-L strigă, nul, agrăieşte în lamentaţia lui, ci-L ignoră inconştient, poate din prea multă scrupulozitate. Nu vrea să-L supere pe Dumnezeu pentru atâta lucru. Nu vrea să-L implice într-un fleac, dar nu-şi dă seama că limitează şi elimină fără să vrea, ceea ce atrage beţia nebuiei deşarte.

Ioasaft şi-a amintit cum Origen, după această faptă necugetată a fost la fel sfârtecat spiritual, deoarece fapta lui nu a avut răsunet, nici credibilitate, iar zvonurile indecente treceau din nou pragul casei lui, reflectându-se în conştiinţele oamenilor.

În final a mers la un călugăr spre a i se destăinui, dar a fost aspru mustrat şi nu i s-a dat Sfânta Împărtăşanie. Era cât pe ce să-şi curme viaţa, dar duhovnicul l-a îndrumat pe o cale necesară omului. Lui Ioasaft i-a venit în minte ceea ce a spus Simion Noul Teolog: „Prin împlinirea poruncilor se lucrează virtuţile, iar prin practicarea virtuţilor împlinirea poruncilor”.

Un urlet demenţial a spart tăcerea zborului către divinitate având o mică cădere. I s-a făcut deodată frică. Va fi învingător sau învins?

Apoi şi-a amintit de lupta lui David cu Goliat. Ruşini cumplite l-au cuprins. S-a întărit în momentul în care şi-a pus patrafirul, jugul cel bun al lui Hristos, înălţat pe Cruce.

Când Mihaela l-a văzut ieşind pe uşile de la altar, s-a liniştit şi a vorbit frumos:

— Preasfinte părinte… ce mă bucur că te văd. Eşti aşa de frumos, eşti un tip foarte…

— În numele Sfintei Treimi ieşi diavole. Şi punându-i crucea în faţă a repetat de trei ori.

Fata a căzut pe lespedea rece aproape de lanţul Sfântului Petru. S-a liniştit. Ioasaft i-a pus epitrahilul în cap şi a început slujba. După câteva clipe Mihaela a început să răcnească, să vomite, ieşind un miros cadaveric. În momentul în care Ioasaft a ajuns la cea de-a doua rugăciune, Mihaela a aruncat patrafirul de pe cap.

Concomitent, Mihaela a implântat un cuţit în părinte.

Din fericire, dacă aşa am putea numii întâmplarea nefericită, cuţitul a lovit doar mâna stângă a părintelui, în care ţinea cartea. În clipa respectivă, părintele era mult prea concentrat pentru a mai simţii durerea. A ridicat Sfânta Cruce şi i-a pus-o pe cap continuând rugăciunea.

În următorul moment cuţitul i-a scăpat din mână şi

Mihaela a devenit ca paralizată. Patrafirul a fost pus din nou pe capul ei, iar părintele a prins-o cu o mână de ambele mână, ţinând crucea cu cealaltă. Spre norocul lui ştia rugăciunea pe de rost.

La a treia rugăciune fata a căzut până la sfârşit, ca într-o stare de sincopă. Deodată s-a trezit senină ca o zi egeeană, cu briza harului stând deasupra ei, în ea şi dimprejurul ei.

În momentul în care s-a trezit ca dintr-un vis urât, nu şi-a mai amintit nimic. S-a aplecat să sărute mâna părintelui.

— Ce bine că a-ţi venit la mine părinte. Eu… a vrut să povestească visul dar deodată şi-a dat seama că este în biserică şi că gândeşte cu păcat. După care a schimbat vorba şi a zis:

— Eu ce caut aici? Cum?… Mamă când ai venit şi tu?

— Bea puţină apă sfinţită cu mama.

După ce părintele i-a oferit apă şi a tămâiat-o, şi-a amintit totul ca într-un film, spunând:

— Părinte să nu mă laşi demonului… eşti singura mea speranţă.

— Fiica mea dacă o să mă asculţi, o să fii din nou curată cum ai fost. Diavolul trezeşte în tine pofte, cu care a ispitit-o pe mama noastră Eva, care în momentul în care a văzut pomul interzis, şi l-a imaginat ca un bărbat mai frumos şi mai chipeş decât soţul ei Adam. Plinătatea poftelor îi dădea simţiri şi plăceri nebănuite, neîntâlnite şi neştiute. Şarpele, sub forma umană aparentă, s-a împreunat cu Eva şi atunci a izvorât păcatul. Dacă până în acel moment îl dorea totalmente pe Adam, acum găsea plăcere mai mare, mai diversificată la acest tânăr, pe care-l caută toate femeile căzute în dorinţe demonice de astăzi, şi fetele care cad pradă senzaţiilor apetisante demonice. Din acel moment.

Eva ar fi dorit ca Adam să o iubească mai în altă formă, şi nu şi-a dat seama că Dumnezeu, prin iubire a aşezat amprenta perfecţiunii pe cei doi, care desigur au

avut relaţii totale, perfecte, altfel nu ar fi fost făcuţi în felul acesta ci în altă formă, fără aceste organe.

Sau Dumnezeu l-a făcut cu aceste organe pentru că ştia că omul va cădea în păcat, şi erau necesare procreării. Dar înmulţirea în Rai cum ar fi fost? Prin privire… prin atingere? Probabil naşterea era fără dureri, deoarece Dumnezeu I-a spus Evei la alungarea din Rai: „Vei naşte prunci în durere”.

Părintele înclina spre prima variantă. Se gândea la tinerii de astăzi care se împreunează înaintea cununiei, şi după aceea suferă consecinţele păcatului. Ei motivează că se iubesc iar iubirea este de la Dumnezeu. Apoi în Rai nu a fost cununie, dar Ioasaft a gândit că Dumnezeu a fost primul preot şi naş a lui Adam şi Eva.

Oficializarea cununiei permite o relaţie completă, când într-adevăr ei sunt stăpâni unul pe celălalt. În caz contrar, începerea cununiei fără cununie, adică fără harul divin, atrage o roadere în timp.

Eroziunea devine uneori aşa de mare încât stânca se crapă.

Pornirile pătimaşe nu atrag decât durere şi slăbiciuni.

— Înţelegi Mihaela? Mai vrei să te măriţi?

— Să mă iertaţi preacuvioase. Mi-e foarte ruşine.

— Să nu-ţi fie doar ruşine, ci să iei aminte şi să învingi ispita încă de la început. Dacă aceasta dospeşte, umflătura este cât se poate de rea.

Constantin cel Mare a primit semn de sus deşi era păgân. În noaptea dinainte bătăliei decisive cu Maxenţiu, a avut un semnal al biruinţei dată de Iisus: „In hoc signo vinces”. Şi tu o să poţi să biruieşti prin venirea ta aici la sfânta biserică. Neapărat trebuie să mai veniţi.

— Părinte vă rugăm să luaţi banii aceştia pentru biserică.

— Dumnezeu să primească dania voastră, ca pe banii văduvei.

După plecarea lor a luat banii şi i-a pus în altar.

De multe ori şi-a pus problema dacă e bine să ia banii daţi de oameni, sau să-i refuze. E un păcat sau o simplă necesitate. De fapt şi în fapt el nu lua din bani, decât strictul necesar, restul era folosit pentru întreţinerea sfintei biserici şi a clădirilor. Dacă aduna ceva bani, care prisoseau, ajuta pe câte un copil nevoiaş, dar foarte deştept, care nu avea posibilitate financiară să urmeze o şcoală. Şi atunci îşi lua datoria morală, ca iubirea în acţiune, ca un legământ pentru a nu lăsa un viitor intelectual să rămână la coada vacii. Gândea că e păcat să nu înmulţeşti talantul dat de Dumnezeu.

Odată chiar a avut o perioadă mai săracă. Pădurea nu prea-i da multă bunăstare, pământul era foarte puţin, şi atunci s-a trezit în faţa unei situaţii cât se poate de dificile. S-a gândit multă vreme cum ar putea să rezolve problema taxelor şcolare, a celor luaţi sub oblăduirea sa. A început să se roage lui Dumnezeu şi Dumnezeu l-a luminat.

S-a împrumutat de la unul foarte bogat care nu a avut curajul să-l refuze. La început a avut intenţia să-i ceară o danie, dar mai apoi s-a răzgândit, spre a nu se spune că Biserica profită de bunătatea sau mila unuia sau altuia. E o mare greşeală ca atunci când un preot are un păcat, să-l generalizezi la toţi preoţii, ba mai mult să-l atribui Bisericii.

Iisus n-a vrut să dea curs cererii de judecată a fratelui lacom, dojenindu-l şi zicându-i: „Cine m-a pus pe Mine judecător între tine şi fratele tău?”. Dacă El, care este Judecătorul Suprem n-a dat curs acestei cereri, a făcut-o spre a fi un exemplu fidel, pentru cei care uită să se judece înainte pe ei.

Sfânta Scriptură ne spune: „Omul cel duhovnicesc toate le judecă. Pe el însă nimeni nu-l judecă”.

Cuviosul Ioasaft îşi făcea probleme nu pentru el ci pentru Biserica Domnului, pentru credinţa omului, care aducea la un numitor comun tagma preoţească, distribuind şi atribuind Sfintei Biserici, care are un caracter infailibil, slăbiciuni omeneşti, coborând-o sub nivelul de plutire în

această mare învolburată. Ba mai mult supărarea pe preot sau antipatia se transferă pe Biserică, care în modul acesta apare ca un bun privat al preotului. Răzbunarea pe înşelarea aşteptărilor, este cu atât mai cruntă cu cât gradul de donator părea mai veridic decât în alte slujiri, şi pretenţiile chemării au ridicat ştacheta. El a vorbit în multe omilii despre această confuzie gravă, care uneori este fatală, desigur pentru cel care priveşte unilateral aspectul umano-divin. Din unghiul lui de vedere, preotul ca sfinţit şi sfinţitor, prin taina misionară primită, atât de mult îl integrează cel răuvoitor, în Biserică, încât atitudinea lui o trece în responsabilitatea Bisericii. Dacă în ea stă Dumnezeu, pune acela problema, de ce iartă preotului unele greşeli sau păcate. Dar acela nici măcar nu este sigur de existenţa afectelor răbufnite, ci doar o bănuială îl asumute contra Bisericii.

Este inconştient că deodată devine contrar lui Dumnezeu, după cum găsim scris şi în Sfânta Scriptură: „Feriţi-vă să nu vă faceţi luptători contra lui Dumnezeu”, judecându-L ca pe oricare semen.

Este foarte adevărat că preotul trebuie să renunţe la foarte multe plăceri lumeşti. Dar este ştiut şi el când a mers la teologie era conştient de ceea ce a spus Iisus că: „Jugul Meu este bun şi povara Mea uşoară”.

Însăşi misiunea de părinte sufletesc implică automat un sacrificiu, o jertfă. Iisus Hristos spune: „Dacă fiul îi cere tatălui pâine, au doar îi va da şarpe?” Părintele trebuie să se lipsească de bunăvoie, fără părere de rău, de anumite lucruri care un egoism feroce i le-ar oferii pe tavă. Dacă un tată care are un copil îi oferă mult mai mult decât a primit el şi-şi depăşeşte responsabilităţile şi aşa mărite, cu atât mai mult un părinte al unei comunităţi, care trebuie să apere sub protecţia sa pe toţi creştinii din parohie.

Părintele duhovnicesc spre a se justifica în faţa Supremului Judecător, trebuie să-şi poarte cu cinste onoarea pe care a primit-o, vrednicia, căreia trebuie să-i fie pe măsură, extinderea şi cuprinderea în cele două emisfere, care apar incomensurabile.

Obligaţiile ce apar din atributul bunătăţii pământene, trebuie înţolite mereu în hainele prăznuirii, adică să nu fie o simplă necesitate ci o plăcere care umple viaţa noastră uneori atât de goală încât te taie tăria împietrită.

Oare chiar avem numai obligaţii? – să întrebat preacuviosul. Dar drepturi nu avem?

Desigur avem însă mult mai puţine ca în Rai, unde deplinătatea depinde de golirea sacului, umplut de smerenia duhovnicească, prin dăruirea noastră.

Banul şi toate cele lumeşti, nu îngreunează şi împovărează urcuşul spre Infinit, decât în măsura în care punem patinele înavuţirii, a îmbuibării, a nesaţului. Putem să ne servim de toate cele lăsate de Dumnezeu pentru noi şi pentru semeni, dar să nu fie aşternutul nostru presărat cu vicii, care desigur ne-ar aduce mari suferinţe.

Tot discutând în tăcere cu Dumnezeu şi cu el, nici n-a observat cum furtuna a pus stăpânire pe ţinutul în care se afla, pironind mănăstirea în nori grei, dătători de spaime.

Deşi a ieşit din biserică, numai în momentul în care a fost lovit de un porc şi-a dat seama că animalele fug speriate. El trăia în duh şi natura îi era prietenă, chiar şi când trecea cu putere devastatoare, parcă-l mângâia prin firele lungi de păr, parcă-i mângâia barba şi simţea de la această izbucnire a firii binecuvântarea Domnului, ca pământul să dea: „Roade la bună vreme”.

Atunci a mers la clopote şi a început să clopotească spre a alunga mânia naturii, care parcă cerea răzbunare pentru vitregia omului, ce nu de puţine ori era nemilos: „Cu lucrul mâinilor Tale”. De multe ori omul nici nu o bagă în seamă, o desconsideră o terorizează şi ca urmare s-a făcut simţită în toată splendoarea ei pentru cei buni… fiind motiv de zgribulire şi înşobolănire pentru cei nedrepţi cu natura.

Îi atrăgea omului atenţia la sănătatea aburind din iarba dimineţii, scăldându-se în roua dătătoare de parfum îmbietor, care ignorată va detona bomba letală a asprei gelozii.

Omul de multe ori uită să se bucure de minunăţiile ce-l înconjoară, în favorul unei reci ascensiuni pecuniare.

După trebăluiala din curte, părintele a intrat din nou în sfânta casă a Domnului, spre a aduce o slujbă de mulţumire. Cine nu mulţumeşte, nemulţumeşte, şi altă dată când invocăm puteri de Sus, care ne-ar putea sprijini sau salva, răspunsul ar fi pe măsura amintirii.

Dumnezeu-Fiul a mulţumit Dumnezeului-Tată, deşi nu era necesar, fiind în acelaşi Duh al iubirii, când a înviat pe Lazăr şi ridicând privirile la cer a zis: „Îţi mulţumesc Părinte al cerului şi al pământului că M-ai ascultat. Eu ştiam că Mă asculţi, dar am spus aceasta pentru popor”. S-a rugat cu glas tare pentru martorii acestei minuni, căci Dumnezeu, celor care-i aduc ofrande, numai gândind şi le îndeplineşte dorinţa.

Iisus a înviat sau vindecat, fiind Dumnezeu, ori noi preoţii având păcate nu putem face aceste lucruri. Desigur avem posibilitatea de a ajuta prin cugetul nostru curat, dacă-l mobilizăm în rugăciune, stăruinţă şi credinţă.

Cel ce vindecă este Dumnezeu, dar omului îi este mai greu să creadă în Dumnezeu-Spirit şi drept urmare Iisus s-a înomenit spre a adeveri existenţa Superioară care ne ajută. Ne-a făcut o revelaţie completă.

Creştinul nu-l vede pe Dumnezeu, doar pe preot, care este trup şi suflet, şi omului în deznădejde îi înfloreşte flacăra nădejdii. Primind această pecete a puterii, va apela cu încredere la Dumnezeu.

După terminarea rugăciunii, ba bodogănind ba spunând câte o rugăciune scurtă, s-a trezit fără să vrea într-o altă cameră. Nici n-a bănuit nici şi-a dat seama cum diavolul l-a adus intenţionat în camera în care Ioana tocmai îşi aruncase cămaşa de pe ea, fiind udă până la piele.

Faţa i s-a umplut de spaimă, care s-a transferat în sector diabolic. Dar nici Ioana n-a putut schiţa nici cel mai mic gest, de ruşine, de dorinţe sau de epatare. Pusă în faţa faptului împlinit, parcă nici nu mai avea ce ascunde. Apoi

primul gest a fost de a-şi acoperi partea de sus, deoarece cea de jos era ascunsă privirilor. După primul moment a avut o ezitare. Poate doar aparent. Poate încărcătura sau încurcătura era greu de suportat. Oricum primele cuvinte ale lui Ioasaft au fost:

— Piei satano! – apoi din reflex şi-a acoperit faţa şi a fugit.

A fugit în beznă, în ploaia, care iarăşi a început cu o intensitate nebănuită. A început să plângă. În lamentaţia lui se ivea un adevăr care era nespus de dureros, câinindu-se: Păcătosul de mine, cred că am dorit-o. Oare chiar aş fi avut o pornire păcătoasă. Dacă ea se repezea la mine oare cădeam. Dar nu. Ce prostii vorbesc. N-avea ea curajul. Mă consideră un sfânt. Şi cât aş fi vrut să fiu. Doamne, oare de ce nu sunt un sfânt. Pentru că mă mândresc şi poftesc ceea ce nu mi se cuvine. Cum să mi se dea sfinţenie, când eu caut cele ale trupului imediat ce mi se oferă.

Adevărul e că: „Sfântul care ştie că e sfânt, nu este sfânt”.

Unde are întâlnire Diavolul cu Dumnezeu? Niciunde. Diavolul se duce la Dumnezeu dar Dumnezeu nu vine la el. În timp ce Dumnezeu caută cu milă şi cu dreptate la el, diavolul se supune lui Dumnezeu. Dreptatea Judecăţii de Apoi. Cum o să merg eu atunci când nu pot să-L privesc acum în faţă. Expierea păcatelor mele nu au acoperire. Clemenţa divină nu se coboară până la mine, la iadul sufletului meu. Măreţia nimicului îmi zgândăre dedesubturile. Doamne cât vorbesc singur! Dar… dar Tu ştii că Eu vorbesc cu Tine şi nu cu un gol imens care m-ar duce la dementă. Primeşte-mă Doamne la sânul tău bun şi cald, la seninătatea seninătăţii inocenţei, la ambianţa plăcerilor celeste.

Ioasaft după o epuizare care-ţi consumă raţia de energie pe câteva zile, spăsit şi cu căinţă, a orbecăit înapoi spre altar. A căzut în faţa Fetei văzute. S-a rugat până a adormit pe lespedea rece încălzită de harul divin. Toată noaptea a visat cu starea de enipostaziere şi epectază şi a

gândit că urcuşul său duhovnicesc este prea puţin abrupt pentru pretenţiile lui.

A doua zi parcă era mai bine. Deşi îşi făcea mari complexe şi remuşcări, când a trecut pe lângă Ioana s-a făcut că nu o cunoaşte. Poate nici ea nu l-a privit. În sinea ei era cinstită, neavând termen de comparaţie cu Rafila, care se zvonea că este rea de gură şi de… de celelalte care aduc o mulţime de plăceri efemere. Poate viaţa a făcut-o aşa.

Ioasaft s-a gândit la bărbatul ei Gheorghe, care era porcarul satului, cam urât, cam beţiv dar moale ca mămăliga.

Nu-i ieşea din cuvânt, deşi era cu vreo cincisprezece ani mai mare decât ea. Era blond, mic de statură şi cam prostălău. Nu a reuşit să-şi adune bani nici de o casă. Stătea într-o casă din mila unui sătean, chiar la marginea satului. Şi aşa nu era satul prea mare, totalizând vreo cincizeci de case. Oamenii erau buni băştinaşi, harnici. Numai într-o vară, la iniţiativa unui preot tânăr, au făcut o biserică superbă, foarte mare, de dimensiunea uneia din oraş. Ziua munceau la câmp, iar noaptea cu făclii aprinse şi ţuică, la înălţarea sfintei biserici.

Din primăvară şi până-n toamnă, au reuşit să finalizeze lucrările. Lăudabilă credinţă, dar şi oamenii erau sănătoşi, fără prea multe griji, un adevărat sătuc al fericirii. Apa Bârzavei era limpede, cu peşti din belşug şi pădurea oferea vânat mai mult decât era necesar. Erau ca o familie mai mare. Nu încuiau uşile nici ziua nici noaptea. Ba mai mult dormeau vara în târnaţ, adică în verandă, sau în holul de la intrare. Unii mai rezistenţi, chiar şi iarna cu căciula în cap şi duna deasupra, îl considerau dormitor. Zăpada se aşternea peste faţa lor, care era un dar de sănătate oferit de Dumnezeu.

Prin sat mergeai fără să te murdăreşti, deoarece în fiecare toamnă, tot satul avea obligaţia să aducă pietriş pe drum şi nisip pe cărarea numită socac.

Bogăţia era o răsplată a pământului, care era iubit şi

se simţea obligat să le întoarcă această dăruire. Ţăranul palpa inima ţinutului său în toate, iar pulsaţia ei aducea viaţă în plinătate. Binecuvântarea Domnului era în toate cele.

Numai Gheorghe nu prea era în rândul oamenilor. Şi poate de aceea părintele Ioasaft s-a gândit să-i ajute.

Preotul satului. Mihai era tânăr, dar în grija lui pentru construirea bisericii, şi având impresia că toţi oamenii sunt egali şi au de toate, nici n-a observat sărăcia lui Gheorghe. Ştiind că fiecare dintre cei care vor să muncească, au de toate.

Sfântul Apostol Pavel spune: „Cine nu vrea să muncească, nici să nu mănânce”.

Munca era răsplătită şi pentru cei mai puţin harnici, care lucrau cu ziua, dar rămâneau săraci pentru că tot ceea ce câştigau, risipeau fără reţinere.

Dar oricum erau şi aceştia îndestulaţi.

Poate lipsa de cele trupeşti, poate băutura nu le-a dat prea curând un copil lui Gheorghe şi Rafilei. Când aveau mâncare din belşug, mai ales în sărbători, deoarece majoritatea le aduceau, îşi băteau joc de aceasta, considerându-se un fel de conţi. Era un soi de nebunie a preamăririi deşarte, o cedoxie. Căutau doar satisfacţia clipei şi nicidecum Plinătatea prin scurgerea lină şi imperturbabilă a unei umpleri în devenire, cu staţia terminus în nemurire. Fără aceasta suntem pasibili de pedeapsa unei prăbuşiri haotice pe vecinicie.

Gândul lor era departe de îndepărtata fericire şi erau înciudaţi, mai ales Rafila, de vizita prosperităţii care se lăsa atât de mult aşteptată.

Speranţele imanente năşteau satisfacţii instinctuale. Gheorghe a fost crescut la orfelinat şi era foarte bun, nu s-a prea dezvoltat intelectual. Era limitat şi speriat, îngrozit de bătaie, de strigăte, de sărăcie. Din nefericire pentru el războiul l-a luat de tânăr, nici măcar n-a apucat să lucreze ceva serios. Nu a reuşit să înveţe nicio meserie, pentru că era complexat şi a avut neşansa să fie dus într-o branşă,

unde cel care trebuia să-i înveţe, stătea toată ziua beat, gata de harţă şi îi bătea des. Parcă se răzbuna datorită familiei unde era tratat ca o slugă.

Văzându-l în imposibilitatea de a mânui vreo sculă, a fost pus pe lista celor trimişi la ţară, să înveţe meseria de plugar. Dar războiul l-a lipsit de plăcerea unei vieţi libere, în care să audă susurul apei, sau cântatul păsărelelor. În loc de pacea acestui sătuc patriarhal, de unde era de baştină, a nimerit în mlaştina disperării şi a dezintegrării, cu cadavrele mustind sfârtecate, în acea căldură toridă.

Gheorghe şi-a amintit de acele zile de coşmar ca ceva devenit obişnuit de la o vreme, după cum i-a spus la întoarcere părintelui Ioasaft. Nu mai băga în seamă absolut nimic. Foamea, oboseala, gloanţele care şuierau pe lângă el, l-au imunizat în vâltoarea în care a fost prins. De câteva ori era chiar să şi moară. Şi-a amintit că într-o zi pe când era în Italia, un consătean cu care era prieten bun, se avânta mereu în luptă. Era neînfricat. Frumos, deştept, bun, cu o conştiinţă demnă de invidiat, care nu de puţine ori l-a adus în situaţii dificile, uneori peste puterea de înţelegere a unora.

Părul îi era castaniu lins, cu cărare laterală, având ochii mici, căprui, şi o faţă plină de sănătate, gata oricând să-şi dea ultima bucăţică de mâncare, gata să ajute pe orice rănit. El se numea Ion.

Într-una din zile, trupele inamice au înaintat foarte mult şi el era disperat văzând cum fraţii lui cădeau rând pe rând ca spicele de grâu secerate de seceră. Coasa morţii se întindea tot mai tare. Deodată s-a sunat ieşirea din tranşee şi atacul chiar în rândul în care era Ion. A fost un gest necugetat venit din disperarea superiorului. Lângă Ion moartea dansa veselă şi în hora invita agresiv tot mai mulţi tineri. Deodată Gheorghe a simţit o arsură şi încă una. L-a strigat pe Ion. Acesta s-a întors şi în momentul în care voia să-l ridice, o bombă a explodat aproape de el. Abdomenul lui Ion s-a deschis. Acesta s-a poticnit deodată mirat parcă de mărăcinele care-i zădărnicea efortul de a ridica pe cel în aceeaşi nebunie umană, forţată, de a curma

atâtea vieţi tinere. Această nebunie ordonată de oameni bogaţi, care conduceau, şi în dorinţa lor demenţială de a avea cât mai multă putere, îi aruncau pe aceşti iubitori de patrie şi ne-am într-o sălbatică pornire instinctivă, materializată prin uciderи în masă.

Ion a avut şi el senzaţia unui foc care a început să ardă în burtă. O durere din cauza căreia îi venea să leşine. Voia să se reazime de ceva. Bătea în aer cu mâinile, şi căuta cu privirea un sprijin, dar acesta era morganatic. În faţa ochilor lui i-au apărut o fetiţă frumoasă, Paraschiva, cu mama ei Elena. Avea în jur de trei ani. O fetiţă blondă, grăsuţă, cu bucle care îi veneau pe faţă, mereu flămândă, şi care-i zicea: „Tati!” sărindu-i în braţe. Ion a început să strige: „Fetiţa mea… fetiţa mea!”, şi tenebrele celei cu coasă i-au acoperit lumina. A căzut în genunchi. Nu a apucat decât să verse o lacrimă.

Ar fi vrut să scoată fotografia Paraschivei, dar puterile îi erau golite de energie, trupul lui voia să închidă sufletul, deşi: „Trupul nu este detenţia sufletului”.

Sfântul Grigore Palama spunea: „Sufletul susţinând trupul în care a fost zidit, e pretutindeni în trup, nu ca în spaţiu, nici ca cel aprins, ci ca cel ce-l susţine, îl cuprinde şi-l face viu, fiind şi în această privinţă după chipul lui Dumnezeu”.

Să nu cădem şi noi în greşeala filosofilor din antichitate care considerau că sufletul este într-o închisoare în trup, iar moartea este o mare binefacere, şi este mult dorită pentru eliberarea acestuia şi ajungerea la Dumnezeu. Desigur există o perihoreză similară cu a Persoanelor divine, dar această întrepătrundere nu este nicidecum o legătură indisolubilă, o cununie indelebilă, ci mai degrabă o ajutare spre a moştenii viaţa veşnică şi a nu fi dat morţii, înainte de moartea biologică.

Profesorul Heroteos Vlachos spunea: „Nemurirea omului nu semnifică doar existenţa sufletului după moarte, ci mai ales trecerea sufletului dincolo de moarte, prin harul lui Hristos”.

Sigur că acest lucru fără rugăciune nu se va actualiza şi ar părea ceva deplasat pentru cel fără Dumnezeu. Fără „apa vieţii” nu vor putea „curge râuri de apă vie”. Ciutura este rugăciunea cu care putem scoate inima puterii din vicleşugul celui rău, căci „sufletul conduce trupul şi se foloseşte de inimă drept organ al său”. Nu este domiciliul sufletului, ci doar o staţie pentru nemurire, el fiind în tot trupul.

Când merindea spirituală se epuizează se apelează la rezerva statului, de aceea un plus de har nu este o comoditate, sau o povară greu de purtat, ci mai degrabă o pistă de aselenizare în veşnicia Hristos. Să fie o aplecare a sufletului spre smerenia divinităţii, din staulul devenit simbol soteriologic.

Cât de mult o fi ştiut Ion de filosofia vieţii? Probabil deloc. Era un om nu firesc după accepţia lui Pavel care înseamnă om mort, şi care refuză încărcătura harică, livrată printr-o comandă anterioară, ci un om obişnuit.

Avea familia lui, munca lui, biserica lui. Spunea a lui, deoarece era un participant activ peste tot. Gestul de a salva pe aproapele, a fost o împlinire hristică, căci: „Ce dragoste mai mare decât aceasta poate fi decât să-ţi pui sufletul tău pentru prietenii tăi?”

Cu această notă maximă, a trecut examenul martiriului. El n-a tras niciodată în nimeni. Deşi era tânăr, cu posibilităţi infinite de a se manifesta, de a se bucura, a fost luat mai devreme decât Hristos, dar sacrificiul lui l-a ridicat „până la măsura vârstei lui Hristos”.

Gheorghe îşi aminteşte mereu de cuminţenia avută în faţa gloanţelor, cum să ascuns şi s-a bucurat de faptul, gândea el, că „este sprinten la minte”, deşi sfinţii părinţi se refereau la opusul lui. De abia mult mai târziu şi-a dat seama că a avut „o minte mohorâtă”, cum spunea un mare dascăl al bisericii, şi că de fapt şi-a bătut joc de viaţa lui.

Dumnezeu I-a permis staţionarea în iadul bătăliei o vreme, după care reîntoarcerea acasă, unde viaţa s-a răzbunat pe el, şi iadul a fost o linie continuă. Din

nefericire, nopţi întregi îl visa pe Ion care a fost mult mai curajos decât el.

Să ne amintim că Sfinţii Părinţi spun: „Să ţii mintea ta în iad, dar să nu deznădăjduieşti”.

Când bătălia era în toi, a fost luat prizonier de către italieni. Aici l-a întâlnit pe Ioan Ciorba, fratele Elenei, foarte grav rănit, cu puţine speranţe de a scăpa. Poate doar „credinţa ta te-a mântuit”, şi rănile primite au fost numai un motiv care l-au plasat în spatele frontului, adică departe de luptele încrâncenate. Probabil Dumnezeu la salvat pentru credinţa de care beneficia şi care nu era deloc mică.

Ioan îşi amintea de multe ori psalmul 42: „Judecă-mă Dumnezeule şi apără dreptatea mea de neamul necuvios. De omul viclean şi nedrept izbăveşte-mă”.

Ioan se făcea că trage dar inima lui nu-i permitea să apese pe trăgaci. Era înalt şi impunător, cu părul tuns scurt, nu se mândrea în sine, era bun şi smerit.

Într-o zi pe când îi era mai bine, unui bolnav îi era necesară mai multă mâncare. El i-a dat toată porţia lui, gândind că este întărit şi Dumnezeu îi va dubla harul, care ţine loc de pâine, după cum a zis Iisus când a fost ispitit în pustiul Quarantaniei: „Căci nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul lui Dumnezeu”.

Gheorghe a auzit multe lucruri sfinte ieşite din gura lui Ioan şi a avut multe de învăţat. S-au împrietenit repede mai ales că i-a povestit de cumnatul lui, pe care Ion îl chema. Cum a murit ca un martir al neamului luptând cu credinţă, fără să precupeţească niciun efort. Ioan i-a relatat lui Gheorghe cum s-au îmbogăţit ai lui.

Au venit dintr-un sat pur bănăţean, ambii erau tineri şi s-au cunoscut la o rugă. S-au plăcut la prima vedere şi încă foarte mult. El era scund, solid, cu chipul aspru al sărăciei întipărit pe figura lui, hotărât să nu moară în mizerie, după cum s-a întâmplat cu tatăl lui care era un mare beţiv.

Purta barbă, părul lung, îmbrăcat în haine

tradiţionale după moda timpului. Era iute la mânie, dar ştia să se abţină. Datorită sărăciei a învăţat să fie umil chiar când nu era cazul. Ca o refulare a început să fumeze, dar de băutură nici măcar nu se atingea. Îi mai plăcea câte o femeie, dar se ferea spre a nu fi de ruşine, urmând exemplul tatălui care era un împătimit.

El a avut o fată pe care a dorit-o foarte mult, dar bogăţia ei era o barieră de netrecut.

Atunci a luat o decizie fermă. Îşi va lua o fată săracă, pe placul lui, care să fie muncitoare. În general săraci erau cei mai leneşi, sau cei plini de afecte.

În ziua când Ioan a ajuns la rugă şi a văzut pe cea mai frumoasă fată, plină de viaţă, energică, a luat hotărârea să se stabilească în acest sat lângă ea. A aflat că o cheamă Ana. Era slăbuţă, cu părul negru lins, cu cărare pe mijloc.

Ioan şi Ana au înţeles că au de purces un drum anevoios, după câteva clipe de dans. Însă speranţa şi nădejdea în Dumnezeu i-a făcut să înceapă cu zâmbetul pe buze.

Au luat o hotărâre şi şi-au promis că o vor îndeplini. Au muncit din greu cu ziua, locuind la preotul din acel sat care îi ţinea gratis. Într-un singur an, au reuşit să-şi ia ceva pământ, iar în trei ani şi-au construit o casă. În următorii ani au devenit cei mai bogaţi oameni din satul Berec.

Lui Gheorghe i-a plăcut povestea dar i se părea prea greu şi prea mult să poată face aşa ceva. Deşi era în spital, îi plăcea într-un mod deosebit, deoarece s-a aciuit pe lângă un asistent medical.

Încântarea atingea cote maxime prin faptul că nu trebuia să muncească şi avea tot timpul de mâncare, şi fructe pe care le lua singur din pomii existenţi în jurul clădirii. Nu depunea un efort deosebit să-şi ia banane, portocale sau smochine.

Era cald şi nu erau necesare prea multe haine, deci munca nu era indispensabilă spre a avea ce îngurgita. Aveai de ales destule şi nu mureai de foame, decât dacă

erai ca măgarul din fabulă, care a privit cu nehotărâre la cele două căpiţe de fân până a murit de inaniţie.

Gheorghe s-a gândit şi la măgarul ţiganului, care n-a înţeles de ce a murit animalul lui când l-a învăţat să nu mai mănânce. Ce grozav ar fi să nu-ţi mai trebuiască de-ale gurii, nici haine, şi ai fi ca în paradis.

Visa mereu la averi venite de peste ocean, peste noapte, la mama lui care a plecat în America. A fugit cu unul venit în gostâie şi a uitat de regula primirii de oaspeţi şi de răsplata bunului simţ.

Americanii în acea perioadă erau semi-sălbatici, sau cel puţin aşa a auzit el. Se împuşcau după bunul plac. Şi bunicul lui Ion avea armă de vânătoare, ca şi tatăl lui Gheorghe, care a prins de veste prea târziu şi nu mai avea cum să-i întoarcă. Desigur, dacă-i prindea îi omora pe amândoi.

Supărarea tatălui a fost atât de mare, încât în scurt timp a plecat şi el, într-o călătorie cu sens unic.

Gheorghe a aşteptat o viaţă dar a rămas cu aşteptarea, cu un gol în suflet şi în casă, golul omului care doreşte cu tot dinadinsul avere, dar fără să facă nimic. Ori Sfântul Apostol Pavel a spus: „Cel care nu vrea să muncească, nici să nu mănânce”.

Dacă nu ai voinţă nu ai nimic în viaţă. Desigur nu suntem de acord cu Schopenhauer, care limitează lumea la două elemente: „Voinţă şi reprezentare”, care a fost puţin modificată, de cel a cărui idei au stat la baza războiului, Nietzsche, care vorbea de voinţa puterii în loc de voinţa de a trăi.

Voiesc un lucru, doar dacă-l doreşte şi Dumnezeu, şi lupt pentru el cu toată fiinţa mea când simt mâna Domnului care mă îndeamnă. Mă retrag oricât de mult îmi doresc o stare de fapt, când privirea Domnului îmi direcţionează spre o altă imagine, imaginea mea, plină uneori de mine sau de căderi diabolice.

Uneori şi aşteptarea este bună, dar nu este bine să laşi totul pe seama neputinţei tale de a-L vedea pe

Dumnezeu.

Deodată Gheorghe s-a trezit din visare.

— S-a sfârşit războiul, s-a sfârşit cu lupta, plecăm acasă – s-a auzit deodată o voce feminină la altitudine maximă.

Bucuria de a renaşte, de a murit în pace, fiecare îndreptându-se spre casa lui, spre îndeletnicirile dinainte de începerea distrugerii.

Gheorghe a fugit la Ion să-l anunţe că în curând o să meargă acasă.

— Nu pot crede, a spus Ion sugrumat de emoţie. I-au dat deja lacrimi de bucurie. De multe ori se întreba dacă va mai putea dărui dragostea lui pământului, sau va fi

— Vitregit de soartă şi-şi va afla mormântul într-o tranşee.

În scurt timp Ion şi Gheorghe erau instalaţi în tren. Care era infect, murdar, fără lumină, cu puţin aer. Dorinţa de a ajunge acasă va învinge aceste imagini dezolante.

Spre casă au urcat alte trupe venite din Albania. Dintr-o gară mai mărişoară a urcat un individ, care s-a postat lângă ei. Avea o figură dură, părul negru ca pana corbului, cu cărare, ceva mai mare decât de obicei, cu o mustaţă foarte groasă. Se pare că era ofiţer, având o ţinută impecabilă. Părea cam plinuţ şi era de mirare în atâta sărăcie.

Văzându-se urmărit de privirile celor doi, foarte respectuos s-a prezentat:

— Sunt locotenentul Atanasie. Pot ocupa loc lângă domniile voastre?

Puţin stânjeniţi, şi miraţi de atâta respect, cei doi au îngânat în cor:

— Dacă doriţi…

— Vă mulţumesc cu respect.

Cei doi urmăreau cum locotenentul cu mult tact şi-a scos o batistă impecabilă, a şters locul în care s-a aşezat, apoi cu multă meticulozitate, a adus la vedere o mâncare

destul de consistentă, şi a început încet, cât se poate de încet, să devoreze mâncarea apetisantă.

La un moment dat s-a oprit. Ochii celor doi au devenit o mână invizibilă, care priveau cu lăcomie la ceea ce mânca. Le-a spus:

— Dacă vă este foame, serviţi-vă!

— Nuuu! – au răspuns cei doi în cor, deşi intestinele lor au început deodată să se revolte.

— Să fim serioşi. Vă este foame de acuşi muriţi. Vă ordon să gustaţi!

— Să trăiţi. Am minţit şi vă rugăm să ne iertaţi.

După ce au mâncat cu decenţă, deşi erau în război cu porniri inhibatoare, au mai avut parte de încă o surpriză. Li s-a oferit o ţigară fină. Atanasie a încercat să se justifice şi le-a zis:

— Le-am luat din Albania. E un tutun super, mai bun ca al italienilor. Uite, sunt plin peste tot de tutun. Legal nu te lasă să-l scoţi din ţară, dar fiind ofiţer am beneficiat de imunitate. De aceea sunt aşa de gras. Să nu suflaţi nici măcar o vorbă.

— Să trăiţi!

— Acum că ne lăsăm la vatră, nu mai contează gradul, chit că eu voi rămâne în armată. Îmi place grozav. Aici ai tot ce vrei: bani, chefuri, femei… Vă plac femeile?

— Să trăiţi, aşa şi aşa.

— Hai să vă povestesc când eram în Albania. Nu erau femei prea frumoase, dar şi care erau frumoase, te turbau. Într-o noapte eram cu cei din subordine, şi a trebuit să sunăm retragerea. Eu am avut întotdeauna grijă de soldaţii mei, şi am rămas să mă binoclez spre a nu fi înconjuraţi şi împuşcaţi pe la spate. Oricând poţi să dai de o ambuscadă. Deşi au insistat să mă duc în primele rânduri, conştiinţa nu mi-a permis. Rămânând în urmă, nici nu mi-am dat seama când am rămas absolut singur. Atunci am început să alerg ca un bezmetic, fără să gândesc că aş putea călca pe o mină. Am mers vreme de mai multe ore, nu se mai auzea nimic. Am alunecat şi deodată s-au auzit urlete de lup şi

zgomot. Atunci m-am gândit că este sfârşitul meu. Nu aveam decât un pistolet cu şase gloanţe. Mă gândeam că dacă haita este mare şi ei flămânzi, nu am nici cea mai mică şansă de supravieţuire, urletele erau tot mai aproape. Departe, probabil eram căutat. A început să-mi pară rău că mor, chiar foarte rău, încât am început să-i fac promisiuni lui Dumnezeu, că în cazul în care mă va scăpa, să-mi schimb modul de existenţă.

Doar atunci mi-am dat seama că eu nu cred în Dumnezeu? De ce m-aş îndoii? Dacă scap e clar că a avut grijă! Dacă cred, nu am decât de câştigat, iar dacă nu cred şi El există, sunt pierdut. Am eu un crez al meu şi cu asta gata. Asta mă ţine în viaţă.

Mi-a venit gândul că prin fugă pot să scap. Dar unde să fug? Poate se va întâmpla ceva… o minune. Deodată, ca un arc m-am încordat şi săgeata sufletului meu a pornit. Mă gândeam la citate din Biblie: „Neliniştit este sufletul meu, până ce se va odihni întru Tine Doamne… La Tine alerg Doamne…”

Încet m-am ridicat şi am început să merg. O lovitură puternică m-a culcat la pământ. La început am crezut că este un om sau un animal, era un copac, în care puteai să urci.

M-am străduit, şi în curând mi-am dat seama că este destul de stufos, iar lupii nu vor putea urca. Deşi urletele s-au auzit destul de aproape, lupii au uitat de mine, sau aveau ceva mai bun de făcut, astfel că nu şi-au făcut simţită prezenţa. A trecut mai bine de o oră, s-a făcut un frig cumplit. Din când în când mai trăgeam o gură de rom, şi fumam ţigară de la ţigară. Când s-a luminat de ziuă şi am sperat că pot să plec, au apărut câţiva lupi răzleţi. După primele două gloanţe, au luat-o la goană. Ziua a fost soare şi desigur mai cald. Deşi am alergat în toate direcţiile, investigaţiile mele nu au dat niciun rezultat. Totuşi am găsit un arbore mare, superb pentru odihnă, ferit de intemperii. Am căutat să văd de câtă hrană dispun, dar era foarte puţină.

Am început să raţionalizez ţigările, dar cu mâncarea oricât m-aş fi străduit, nu mi-ar fi ajuns mai mult de trei zile. Timpul trecea îngrozitor de încet şi eu eram tot mai dezolat de slaba mea orientare. Eram ca şi evreii în pustiu. Au colindat vreme de patruzeci de ani. Deşi erau foarte aproape s-au tot învârtit datorită păcatelor.

Păcătuirea i-a ţinut strâns în sfera păcatului. Eram tot mai ostenit şi înfrigurat. În ziua a cincea mi-am pierdut orice speranţă. Mai aveam câteva gloanţe şi m-am pregătit de suicid.

— Ce-i ăla? a întrebat Gheorghe.

— Să-mi iau singur viaţa.

— Doamne fereşte. Vă lua diavolul sufletul pentru veşnicie.

— Da. Uneori nu e bine să avem prea mare încredere în clemenţa divină.

Ion şi Gheorghe n-au prea priceput ce voia să spună cu cleme… Oare-s alea de rufe? Dar nu are prea multă importanţă.

— Cum de n-aţi îngheţat?

— V-am spus că puterea lui Dumnezeu este mare şi harul Lui m-a încălzit şi ferit de rele.

De abia în a şasea zi m-a găsit fata unui pădurar şi m-a dus la ea. Era tare mândră şi i-am promis că după război o s-o iau cu mine în România.

— Aţi cunoscut-o mai… aşa.

— Poate! – a răspuns Atanasie. Avea un zâmbet pe buze şi o privire pierdută, în care se vedea derularea unei role care ascundea fericire sau voluptate. Amara voluptate a pierderii energiei şi a denaturării liniei care marca trecerea dintre cele două lumi, linia continuă ce descoperea de o parte adevărul şi de cealaltă parte tristeţea grea „a întunericului cel dinafară”.

Cui aparţine acea fâşie? Desigur Adevărului care are întotdeauna supremaţie. Nu există semnul egalităţii între Bine şi rău, Viaţă şi moarte, chiar dacă, cum spunea părintele Negruţiu: „Răul are libertate deplină de

manifestare, de aceea ce-i răi o duc uneori mai bine, iar cei buni sunt mai defavorizaţi, deoarece Dumnezeu nu le lasă libertate deplină spre a cădea.

Clement Olivier spunea în legătură cu erosul: „Sexualitatea însă implică persoana, a cărei formă se înscrie în materia lumii, pentru a o transforma în „Templul Duhului Sfânt”… a-l descoperi pe celălalt ca persoană, înseamnă să-l descoperi în durata lui, şi numai în jocul seducţiei şi în clipa erotică”.

Să lăsăm asta. Eu trebuie să mă gândesc la o posibilitate de-a rămâne în România. M-am născut în Mramorac, în

Banatul Iugoslav. Tata era om fără carte. Ştia doar numele să şi-l pună pe hârtie, dar era la modul superlativ viticultorul satului. Avea treizeci de lanţe de pământ, şi câteva cu vie nobilă. Se ocupa foarte mult de aceasta, încât era cunoscut peste graniţă. Mulţi veneau la el pentru sfaturi de viticultură şi pentru puieţi. Îi plăcea să facă un vin bun deşi niciodată nu l-am văzut să bea mai mult de un pahar. Îşi iubea foarte mult consângenii şi era gata oricând să îşi dea viaţa pentru ei, după cum spune Scriptura: „Ce dragoste mai mare decât aceasta veţi avea, decât să vă puneţi sufletul pentru prietenii voştri?”

Mi-amintesc că într-o iarnă grea, un consătean a plecat cu sania la oraş, cu treabă. S-a făcut seară şi el tot nu s-a întors. Pe la amiază femeia lui a venit la tata şi i-a zis:

„Moş Tano! – aşa-l chema pe tata, şi deşi nu era chiar vârstnic, pentru înţelepciunea lui, aşa îl agrăiau. Uite!… Bărbatul meu a plecat la oraş de ieri şi nu s-a mai întors. Dimineaţa mi-a povestit că a avut un vis: Se făcea că mergea cu sania la oraş. La un moment dat i-a căzut ceva din ea şi a coborât. Caii au fugit şi deodată o haită de lupi l-au sfâşiat.

Eu i-am spus să nu mai plece, dar el s-a rugat lui Dumnezeu profund şi nu şi-a mai schimbat planul.

N-am face bine să mergem după el?” Tata i-a

răspuns: „Pe viforul ăsta cumplit este foarte dificil. Cine crezi că sencumetă să meargă cu noi? apoi zăpada e foarte mare… Dar hai să-i luăm pe fratele

Ilie şi Dumitru şi să mergem”.

Au plecat toţi trei, fără femeie. Au lăsat vorbă însă că de nu se vor întoarce până seara, să se formeze o trupă de vânători cu cei din satele din jur şi să-i caute.

Au mers câteva ore printr-un loc pustiu fără vizibilitate, fiind atenţi tot timpul să nu se rătăcească. Deodată au văzut în faţa lor ceva, ce avea vârful mişcător. Cu cât erau mai aproape, cu atât puteau distinge mai bine. Era o troiţă, şi în vârful ei se pare că era un om. Se distingeau tot mai clar urlete de lupi. Tata le-a spus să-şi pregătească puştile deoarece lupii flămânzi sunt foarte periculoşi, mai ales că se vedeau foarte mulţi. Tata a început să rostească cuvintele psalmistului, care spun: „Domnul este ajutorul meu, de cine mă voi teme, de cine mă voi înfricoşa, căci tu Doamne eşti cu mine în veac”. Şi-au făcut cruce şi au început să cânte psalmi. Lupii arau de-a dreptul în jurul Sfintei Cruci pe care era căţărat cel dispărut.

Când lupii au băgat de seamă că sau apropiat, ca la un semnal au fugit spre ei. Tata a oprit sania şi când s-au apropiat suficient spre a fi o ţintă sigură, au început să tragă. În final i-a biruit şi au luat în sanie pe cel care era ţeapăn de frică şi de frig, dându-i vin. Acela bâjbâia mereu: „Visul meu Doamne… te voi asculta mereu Doamne”.

După această bravură, pe tata l-au ales primar. Oricum voiau să-l aleagă fiind cel mai bun gospodar din sat. Aşa era atunci şi tradiţia se păstrează până astăzi. Deşi în cercurile-nalte ajung destui care n-au nimic cu ţara şi cu noi. Dar în sfârşit să nu discutăm această problemă spinoasă. Aţi fost în Banatul Iugoslav?

— Cu grâne, mergeam cu părinţii. Plecam noaptea şi dimineaţa eram la piaţă. Se vindeau mult mai bine decât la noi.

— Voi ştiţi ungureşte?

— Nu, nu ştim.

— Dar sârbeşte?

— Puţin, a răspuns Ioan.

— Eu mi-am făcut clasele primare la Mramorac, apoi la Timişoara. Aici când am ajuns, atât de mult mi-a plăcut oraşul, încât am hotărât să nu mai plec niciodată. Vizitam superbele parcuri, clădirile, cazematele turceşti şi cercetam stilul de viaţă al oamenilor. Singurul inconvenient foarte mare era că în liceu se preda în limba maghiară. Ori eu nu ştiam nicio boabă. La început, nu că era greu, ci era un adevărat chin. Învăţam lecţiile pe de rost. Mi-am terminat anul întâi cu foarte bine. Am învăţat foarte repede limba maghiară. La început mă batjocoreau că sunt valah, dar după aceea m-am impus prin corectitudinea mea.

Odată, un coleg mi-a tras o palmă. Eu i-am întors obrazul şi i-am zis într-o ungurească superbă: „Loveşte chipul lui Dumnezeu. Îmi place să sufăr pentru

Hristos”. A roşit tot şi enervat la culme a părăsit clasa.

După câteva zile am fost chemaţi la directorul care era maghiar, dar un om subţire, care m-a întrebat de această altercaţie. I-am răspuns că n-a fost niciun incident neplăcut, deşi el a insistat spunându-mi că voi fi sub protecţia lui şi astfel nimeni nu o să-mi poată face vreun rău. După ce am ajuns în clasă, acel coleg mi-a mulţumit, ştiind că ar fi avut consecinţe deloc plăcute dacă-l reclamam. De atunci am rămas prieteni.

După terminarea liceului m-am înrolat în armata care domina Europa. Mi-am lăsat mustaţă, tunsoare nu prea scurtă şi am luat uniforma care cerea o pedanterie exagerată. Îmi plăcea ceea ce am făcut şi am pus mult suflet şi drept urmare nu după multă vreme am ajuns locotenent de cavalerie. În momentul în care ne-am eliberat de dominaţia habsburgică, am trecut în oastea română.

Cu românii am ajuns în Albania. Aici s-a întâmplat că

sub ordinul meu am avut nişte unguri care aveau senzaţia că eu îi urgisesc. Au hotărât să mă omoare nebănuind că le cunosc limba. Şi-au zis că şi aşa este război şi nu se va şti cine mi-a tras un glonţ. Le-am răspuns într-o maghiară impecabilă că dacă e război, nu înseamnă să fim şi criminali. Bineînţeles că au rămas stupefiaţi. Şi-au cerut iertare şi au promis că de acum încolo vor fi cât se poate de corecţi. Puteam să-i duc în faţa plutonului de execuţie. Fiecare ştia ce înseamnă să fi acuzat în faţa tribunalului marţial. Din milă i-am iertat, căci şi Dumnezeu mi-a iertat mie multe.

La un atac, am ieşit din tranşee în faţa oamenilor mei, afişând un curaj ieşit din comun. Adevărul e că nu am tras niciun glonţ în duşmani. Totuşi s-a întâmplat odată să ajung lângă unul care era aproape mort, şi în momentul în care a îndreptat pistolul spre mine am fost pe fază şi l-am împuşcat. După aceea m-am căit toată ziua. Mergeam ca un bezmetic în faţa soldaţilor. Deodată o ploaie de gloanţe s-a îndreptat spre mine. Nu am mai avut când să mă arunc la pământ. Interesant parcă voiam să mor. Doream să mă eutanasiez. Numai Dumnezeu m-a salvat.

Înţelegeţi ce înseamnă eutanasia?

Adică moarte prin voinţa mea, săvârşită de medic, care acum era un soldat oarecare din tabăra adversă. Eu eram cu o cavernă în suflet şi nu mai doream să trăiesc, dar se vede că Dumnezeu n-a vrut aşa. Dovadă că două gloanţe mi-au intrat în uniformă şi unul în vârful chipiului.

— Nu se poate, a zis Ion.

— Ba uite că se poate. Voi nu ştiţi că: „La Dumnezeu nimic nu e cu neputinţă”. Numai noi oamenii suntem limitaţi. În Scriptură găsim: „Eu sunt cel ce sunt, cel ce este, cel ce era, cel ce vine… cel dintâi şi cel de pe urmă, a zis Domnul”, adică infinitul, nu care e finit şi pe care noi îl considerăm infinit, ci adevăratul Infinit, care alimentează acest infinit definit în mod convenţional de către noi. Câte lucruri nu sunt pentru înţelegerea noastră, reale fiind numai cele ale lui Dumnezeu care este aspaţial şi

atemporal.

Dumnezeu are „existenţă de la sine”, aseitatea fiind cauză de sine. El poate fi condiţia a toate dar nimic nu poate să-i impună o condiţie. Tatăl meu era un om fără carte, dar eu am citit foarte mult. Dacă nu mi-ar fi plăcut viaţa… viaţa eh… m-aş fi făcut preot.

Totdeauna este bine să ne amintim de Dumnezeu. Interesant că tata nu ştia să citească, decât Sfânta Scriptură.

Sfântul Ioan Gură de Aur a spus de Sfinţii Apostoli: „Apostolii nu se coborau din munte, purtând ca Moise în mâini tablele de piatră, ci purtând în sufletele lor Duhul cel Sfânt”.

Vedeţi? În Vechiul Testament legea era bună, dar era ca o piatră, cam rece şi dură, necesară poporului evreu hăituit, de cei fără Dumnezeu.

Azi ne apare puţin prea aspră, dar ea este: „pedagog spre Hristos… Noul în cel Vechi se ascunde”.

Piatra legii vechi s-a transformat în piatra credinţei în Hristos, după cum I-a spus lui Petru: „Tu eşti Petre şi pe această piatră voi zidi Biserica Mea, şi porţile iadului nu o vor birui”.

Tot sfinţii apostoli, nişte fricoşi, nişte analfabeţi, dar prinşi „în beţia Duhului”, atoateştiutor, care a făcut ca ei să fie, din ziua Cincizeci şi i „o vistierie şi un izvor de învăţături, de charisme şi de toate bunătăţile”. Ziua care a călit fierul minţii lor a fost prin Focul Divin venit prin „limbile de foc”. Ziua Cincizeci şi i-a fost jubileul care a împărţit dreptatea, după cum la evrei era împărţirea pământului, într-un mod egal, din cincizeci în cincizeci de ani.

Începând din ziua aceea: „Prin harul duhului, pretutindeni pe unde mergeau, erau cărţi şi legi însufleţite… pentru că prin limba lor vorbea Dumnezeu, cu toţi cei ce se apropiau de ei”.

— Mamă da ce ştiinţă aveţi! Să vă faceţi preot. Aţi fi grozav. N-am înţeles noi prea multe dar ne-a plăcut.

— Atunci să vă spun ceva mai pe înţelesul vostru. Voi ştiţi de unde vine superstiţia cu numărul treisprezece şi numirea de ţap ispăşitor? Mie mi-a povestit părintele de la noi, dar de fapt a zis şi în biserică, că era unul la noi şi s-a nimerit să se mute în casa cu numărul treisprezece şi nimic că el îşi schimbă numărul în patrusprezece B.

Pentru nimic în lume nu voia să stea în acea casă moştenită, de la neamurile care au locuit acolo, şi care au murit într-un accident de căruţă. Pe un pod caii s-au speriat de o pisică neagră care le-a sărit în cale şi au luat-o la goană, răsturnându-se şi murind toată familia.

Să vă povestesc acum aia cu ţapul: La evrei există Ziua Pocăinţei, o sărbătoare foarte mare, când se dă drumul unui ţap în pustiu, pentru ispăşirea păcatelor poporului. Acesta este mâncat de fiarele sălbatice. Se întâmplă în viaţa de toate zilele ca unul să fie adus în faţa unui tribunal şi să primească pedeapsă deşi nu el este vinovat. Poate aţi citit şi voi povestea Susanei, care a refuzat să desfrâneze cu doi judecători plini de răutate şi orgoliu, care i-au cerut execuţia prin moartea cu pietre. Dovada desfrâului ei imaginar era cuvântul lor contra cuvântului ei. Deşi cei doi au poftit-o cu o poftă nebună, prin cinstea ei nu le-a putut satisface păcatul. În momentul în care era dusă spre eşafod, un tânăr cinstit pe nume Daniel i-a descoperit pe aceştia doi, prin înţelepciunea sa.

Uite că iar ne oprim. Dacă mergem tot aşa ajungem acasă la Sfintele Paşti. Şi… mie mi-e cam rău. Simt că o să mă îmbolnăvesc.

— Doamne fereşte. Mulţi au murit de malarie, de ciumă şi mai ales de holeră. Sper să-ţi ajute Dumnezeu să nu te fi îmbolnăvit şi să mori. Ar fi păcat după ce ştiţi atâtea. Mă scuzaţi dar fără să vreau ne-am tutuit.

— Nu-i bai din asta. Rău ar fi să nu mai văd pământul românesc. Eu am hotărât să mă însor în România Mare… mi-e foarte cald… cred că tutunul ăsta. N-aţi avea curajul să-l împărţim şi să-l ascundeţi pe lângă corp, până trecem graniţa?

— Bine a zis Ioan.

Gheorghe s-a făcut că nu aude. De ce să stea el în puşcărie pentru altul. Iubeşte libertatea şi vrea o femeie cu care să se însoare şi să aibă copii. De aceea nu va pactiza.

Atanasie a împărţit cu Ioan valoroasa lui pradă. Era înnebunit de acest tutun din Albania, care avea un parfum deosebit. Spunea adesea că este nemaipomenit. A dat bani mulţi ca să-l cumpere. Nici tutunul englezesc nu este aşa de bun. Vorba vine bun. Bun în sensul de a-ţi satisface un anume gust, care nu este bun, decât în modul de exprimare şi-n instinctul greşit format şi obişnuit, cu ceea ce de la început organismul refuză categoric. Atanasie a început să transpire groaznic, şi dârdâia de frig. Avea senzaţia că o să moară, dar de iarba dracului nu se despărţea. Suporta orice numai să ducă acasă valoroasa pradă de război.

— Cât o fi suferit Apostolul Pavel, bătut cu vâna de bou… o să vă povestesc mai departe. Parcă-mi este mai bine…

Deodată şi-a dat ochii peste cap şi a leşinat. Atunci i-a cuprins frica pe amândoi. Au gândit că se va duce săracul. Apele curgeau pe el, tremura din tot trupul, vorbea de una Lenuţa, care l-a salvat… dar nu se prea înţelegea ce spune.

Deodată s-a trezit din leşin şi a zis că e grozavă la pat. Voia să o sărute. S-a agăţat de Gheorghe şi nu-i mai da drumul. Acesta a luat poziţia mortului. Nicio mişcare. Parcă l-a luat un urs în braţe. Poate-i era frică sau poate n-a vrut să supere un superior.

Ioan s-a gândit să-i facă o frecţie cu o dulce otravă, ţuica lui făcută-n Italia, din portocale, mandarine şi smochine. Era tare, aromată şi te ducea de-a dreptul în Rai.

Ioan, spirit de sacrificiu a renunţat la ţuică şi a început masajul, care l-a salvat pe Atanasie. Când s-a trezit nu mai ştia pe ce lume este. A murit sau a înviat, habar n-avea ce a păţit.

Când au ajuns către Timişoara, Atanasie şi-a revenit complet. Parcă era o meliţă sau o pilăriţă din piaţă.

— Unde am rămas data trecută, când era să trec graniţa spre cele veşnice?... Chiar aşa a fost?... Mă rog, dacă voi spuneţi!

Nu vă supăraţi, eu vă cred, dar mi se pare doar o superbă poveste depănată la o ţuică. Hă, dar ce miros plăcut... Portocale?

— Da. Îmi eşti dator cu o sticlă de ţuică, dar să mergi în Italia şi să-mi faci de portocale. Ai înţeles?

— Să trăiţi, am înţeles, s-a hlizit Atanasie. Nici nu pot să vă mulţumesc pentru binele făcut. În ce zi suntem azi?

— În treisprezece şi parcă e şi marţi.

— Aşa? Asta era. V-am povestit de Pavel... nu? Pavel vecinul. Hai, nu vă supăraţi!...

— Ne crezi aşa de proşti?

— Fiţi serioşi, am glumit. Să vă povestesc:

Sfântul Apostol Pavel era mic de statură, slăbuţ, învăţat şi corect. Propovăduindu-l pe Hristos a fost pedepsit de către sinedrişti să încaseze patruzeci de lovituri cu vâna de bou. Deoarece erau corecţi, dacă se întâmpla ca executorul pedepsei să fi greşit, din zel sau din ritmicitate instinctuală, ar fi luat una înapoi. Din prudenţă se dădeau doar treizeci şi nouă. Sfântului Apostol Pavel care era foarte slab, i s-a permis să primească a treia parte, adică treisprezece, spre a nu sucomba.

Fiind în zi de marţi şi aplicându-i-se treisprezece lovituri, s-a încetăţenit superstiţia că treisprezece şi marţi e zi cu ghinion.

Dumnezeu a făcut toate zilele bune, natura cu toate ale sale, dar omul a trunchiat tot ce a fost posibil. Pervertirea originarului a dus la distrugerea originalului şi subjugarea în partea întunericului prin credinţă perimată.

Să vă mai spun câtă înţelepciune, citind Biblia, mai ales Noul Testament, poate primii omul? Enormă. O întreagă reţea intelectuală dezvoltată de har, dacă îl vrem, căci: „Harul nu se dă cu măsură, ci celui ce se nevoieşte...

şi râuri de apă vie vor curge din acela”. Omul pierde totul fără Hristos, care ne avertizează: „Cel ce nu adună cu Mine, risipeşte”.

— Adică noi risipim?

— Îhă. Şi spiritual şi material desigur. Nimic nu merge fără binecuvântarea Domnului, care spune: „Tot cel ce este de Sus, de Sus este şi tot cel ce este de pe pământ, pământesc este”. Numai cel ce primeşte de Sus har, acela biruieşte şi se poate folosii din „ale Tale dintru ale Tale”.

Dar să lăsăm asta. Spune-ţi, aveţi fraţi şi surori?

— Eu am un frate şi două surori – a spus Ioan. Tatăl meu tot Ioan se cheamă. Este cel mai mare vânător din sat. El se ocupă doar cu viţa de vie. Toată vara doarme acolo. Iarna doarme în verandă. Ştiţi ce-i aia? Nu e închisă şi când bate neaua, ajunge peste el. Dimineaţa e complet alb. Se văd doar cei doi bujori din obraz, sănătatea de fier a tatii. Bea vin, munceşte chefuieşte dar merge şi la biserică regulat. Este un om obişnuit. Are în el simţul de creştin. Avem mulţi lucrători cu ziua, dar tata, când este cina îi pune pe toţi la masă şi le dă egal la fiecare. Cum mănâncă el, aşa trebuie să aibă şi ceilalţi, căci zice el: „În Dumnezeu nu este nici elin nici iudeu, nici parte bărbătească nici parte femeiască”, dar şi la muncă trebuie să se ţină de el. Uneori n-are chef să meargă la lucru şi atunci eu devin boierul. Viaţa noastră este foarte bună. Avem absolut tot ce ne trebuie. Ba ne şi rămâne de pe un an pe altul. Tata are şi bani la bancă, pentru când o să ne cununăm, ca să ne facă casă la fiecare. Numai eu tot sub jug rămân căci el spune: „Toate ale mele sunt ale tale”, după pilda fiului risipitor. Eu fiind întâiul născut rămân cu el în casă, şi doamne fereşte de vreun rău, eu trebuie să conduc toată averea şi să o împart egal. La noi funcţionează „dreptul întâiului născut”.

— Uite că tot vorbind, parcă am şi ajuns. Trebuie să intrăm în oraşul florilor peste puţin timp.

— Dumnezeule, îţi mulţumesc că ne-ai adus sănătoşi acasă, a spus Ioan.

— Da, să-l mulţumim Domnului a zis şi Atanasie.

Gheorghe a mormăit ceva indescifrabil.

— Domnule locotenent, îţi dorim să ajungi cât de sus. Noi tot la plug mergem. Şi dacă vreodată drumul tău te va aduce acolo să nu ne ocoleşti. Dumnezeu să te binecuvânteze.

— Mergeţi în pace fraţilor, a zis Atanasie.

Acesta a luat o birjă şi a mers la un hotel, până îşi va căuta o locuinţă potrivită cu gradul lui.

A doua zi s-a prezentat la forurile superioare. Acestea i-au asigurat o locuinţă şi l-au poftit să-i caute peste câteva zile când în cadrul unei întruniri solemne i se va decerna o medalie şi gradul de căpitan. Lui Atanasie i-a venit să chiuie de bucurie. După ce va primii gradele respective, va merge la tatăl său să se laude cu meritele lui.

A primit o săptămână permisie, după care şi-a reluat activitatea. Până atunci viaţa nu i-a oferit decât frontul, acum însă, va avea prietenii multe, băuturi şi ţigări fine, femei după fierbinţeala trupului. De multe ori energia omului este greşit călăuzită şi după o vreme duce la un trup prăbuşit, cum spune Sfântul Apostol Pavel: „Prieteniile rele strică obiceiurile bune”.

După orele de activitate la unitate, se odihnea, apoi colinda împreună cu alţi camarazi, toate restaurantele începând cu Lloyd, Palace şi altele, vizitate de lumea bună. De altfel ofiţerii nu aveau voie decât la restaurantele de lux. Adevărul este că-şi permiteau fără probleme. Nu era admis să întineze scumpa uniformă a armatei române. Eleganţa, pedanteria şi respectul, l-a împrumutat de la armata maghiară. Imperiul Hazburgic în sine a fost ceva rău, dar ca fiecare regim politic a avut şi partea lui bună.

Influenţa a fost numai până în Banat şi roadele s-au arătat: muncă, avere, curăţenie. E adevărat că bănăţeanul apare cam zgârcit. Dar mai degrabă am zice calculat, cu un calcul rece, matematic. Popoarele germane sunt mai reci şi trec totul prin raţiune. Combinaţia aceasta de sentimentalism român cu raţiunea germană dă o notă de

superioritate. Restul ţării se zbătea într-o mizerie intelectuală şi materială cruntă. Şi asta nu trebuia să fi expert ca să vezi discordanţa.

Timişoara sclipea în albul zăpezii imaculate, care, parcă-şi lăsa amprenta inocenţei, şi pe vara frumoaselor roze. Clădirile impunătoare, pline de imaginea câmpului înverzit cu roua dimineţii, înclinau spre privirea aruncată cerului, coborâtă în această urbe. Nimic nu putea perturba frumuseţea acestei planete la dimensiuni reduse. Lumea era bogată şi curată. Toţi munceau până sâmbăta la ora vecerniei, când cei mai mulţi participau efectiv la această slujbă. Duminica după masă şi în sărbători, toţi se plimbau pe Corzo, frumos îmbrăcaţi, spălaţi şi parfumaţi, trecând pe sub însemnele vechii cetăţi a Timişoarei, care le crea o oarecare mândrie.

Fiecare generaţie credea că este frustrată faţă de cea trecută. În fond nu este aşa, dar noi privim numai aspectele privilegiate, frumoase, nu şi cele în care au fost lucruri mai puţin lăudabile sau dureroase. Nu este uşor să fi condus de străini, să nu se vorbească limba românească în România, ci numai în casă.

În general, aici viaţa era lipsită de grijile zilei de mâine. Foarte puţin s-a resimţit războiul, iar pauperitatea nu făcea casă cu bănăţeanul. După război în scurt timp, lucrurile au intrat pe făgaşul normalităţii, şi toate aveau un Dumnezeu al lor, deoarece: „Dumnezeu nu este al neorânduielii”.

Oamenii în general se ajutau unii pe alţii şi nu erau invidioşi. Cei care erau pe drumul pierzaniei, cei împătimiţi, cei rămaşi orfani, văduvele, erau ajutaţi să se îndrepteze.

Un mitropolit grec spunea. „Când vei face să înceteze împrăştierile din afară şi vei părăsi gândurile din lăuntru, mintea ţi se va ridica la lucrurile şi la cuvintele Duhului”.

Oamenii citeau intens Sfânta Scriptură, preoţii predicau din învăţătura ortodoxă, şi astfel oamenii mergeau pe drumul creştinismului, nu doar aparenţele şi

carenţele care să te încătuşeze în fierea demonică a răului.

Creştinii căutau să vorbească între ei doar din Scriptură, şi nu să clevetească, deoarece spune acelaşi mitropolit grec:

„Opreşte aşadar vorbirile despre cele dinafară şi luptă-te cu gândurile din lăuntru, până ce vei afla locul rugăciunii curate şi casa în care locuieşte Hristos”.

Sfinţenia oamenilor bisericii, nu lăsa de dorit. Orice abatere de la canoane era aspru pedepsită, mergând la preoţi până la caterisire. Chiar şi a-ţi rade barba sau a-ţi tunde pletele era inadmisibil, considerând că vrei să imiţi pe Hristos în: „Duh şi-n Adevăr… căci Dumnezeu astfel de închinători caută”, spiritual şi fizic.

Preoţii prin munca lor în ogorul duhovnicesc, îndreptau pe foarte mulţi. Dezlipirea sufletului de cele de jos şi ridicarea la cele de sus, duce la îndepărtarea maladiei sufleteşti. Un sfânt părinte spunea despre cel persiflat de demon: „Am lepădat asemănarea dumnezeiască, dar chipul nu l-am pierdut”.

Ca o icoană veche plină de lumină ne este sufletul nostru, împovărat de desfrâul trupului, care a început datorită trecerii vremurilor să se deterioreze, dar valoarea ei în sine nu este depreciată. O mână subtilă şi fină îi poate reda frumuseţea.

Vopseaua sufletului nostru dacă este cea potrivită, ne redă albeaţa iubirii şi pacea care ridică faţa cadaverică a vieţii şi ne împreunează cu Hristos, invitat din nou în noi prin cuvintele: „Te-am părăsit Doamne, să nu ne părăseşti, am ieşit de la Tine Doamne, vino în noi!”

Interesant cum Atanasie şi-a adus aminte tocmai acum la Lloyd, că de multă vreme n-a mai citit niciun acatist. Veselia era în toi, cântăreaţa era superbă, vinul schimba privirea, sentimentele au devenit instincte pure şi Atanasie a cam uitat de Dumnezeu. Era mai plăcut diavolul. Avea nuanţele vii, sprintene, alergând în toată fiinţa, în biata fiinţă schimbată din Superba Fiinţă. Ochii nu mai aveau altă ţintă decât sânii şi mişcările senzuale ale

ispitei. Deodată Atanasie nu-şi poate explica cum, şi-a amintit un citat din Clement Olivier: „Sexualitatea este în mod misterios legată de moarte”.

Adică sexualitatea te duce la moarte?

De ce a făcut Dumnezeu aceste organe dacă nu sunt necesare şi duc la consecinţe dezastruoase, chiar fatale.

Dumnezeu „a făcut bune foarte toate” dar omul le-a folosit în sensul rău al cuvântului. Le-a făcut cu scopul independenţei sau ştiind că vom cădea spre a avea posibilitatea de ridicare pentru naşterea de prunci care spală păcatul. Oricum nu le-a pus în om pentru a fi batjocorite şi folosite în sclavia decadentă a aparentei plăceri. Este cât se poate de greşit să se creadă că în rai nu erau create sau folosite, sau că omul a fost deposedat de ele. Mulţi afirmă că Dumnezeu le-a creat odată cu căderea, dar atunci îl limităm pe Dumnezeu, se devalizează acest pachet complex lumea. Dezavuăm aceste invective.

Un alt părinte bisericesc a spus: „Din punct de vedere creştin sexualitatea trebuie să devină o dimensiune a persoanei, un limbaj al relaţiei dintre două persoane, întreaga imensitate a vieţii devenind interioară întâlnirii lor, şi participând astfel la marea binecuvântare de la origini… un singur trup”.

Organele sexuale azvârlite în vâltoarea voluptăţii sunt asemenea câinilor dresaţi să omoare. Un animal superb, jucăuş, cuminte, care deodată îşi aminteşte că este fiară, şi se dezlănţuie precum dorinţa posesivă în om.

Interesant era acolo, că parcă nu era el acela în care se luptau două entităţi. Îşi căuta identitatea şi nu o găsea. Era convins că s-a născut pentru a fi general şi din acest motiv persevera foarte mult în armată. A încercat din nou să-şi alunge gândurile negre, care-l făceau să se simtă ca un impostor câteodată.

— Tano, unde eşti? – l-a întrebat unul dintre camarazi. Fata îţi cere ceva, te cheamă să dansezi.

— Pardon?… A da, desigur… desigur frumoasă domnişoară… Oare-am înnebunit?

— Ce-ai spus?

— Nimic… Nimic!

Şi luat de valul nebuniei de acolo s-a lăsat furat în jocul pervers al cântăreţei. Decolteul ei aştepta să se desfacă spre a fi umplut cu bani.

Atanasie, pe care prietenii îl strigau Tana, a scos o sumă mare şi a fixat-o între sânii care – gândea el – nu te mai lasă să mori.

Nu te lasă să mori în linişte, ci te omoară din tinereţe. Patima naşte împătimiţi care n-au viaţă lungă, căci: „Plata păcatului este moartea”.

Eventual aici pe pământ se satisfac carnal creând o voluptate amară în desfăşurare. Sâmburele adevărului este asfixiat încă din faza de lapte-ceară a fructului, şi n-are cum să mai dea roade, care se zbârcesc şi n-ajung la finalitate. Dar Tana era ameţit de vin şi de mirosul specific al acestei superbe desfătări.

Au plecat împreună şi nu-şi aminteşte exact cât au dansat dansul sexualităţii. Cert este că a doua zi s-a trezit mahmur, într-o casă elegantă dar necunoscută. Deodată s-a deschis o uşă şi a apărut zeiţa Afrodita, având în mâini o tavă cu cele mai fine gustări.

— Iubitule este ora prânzului.

— Groaznic. Trebuia să fiu la unitate.

Dar acum nu mai merg.

Tana a încercat să simtă după gustul lui ceea ce a zis Olivier Clement: „O minune Quasi-dionisiacă, care permite oamenilor să bea şi iarăşi să bea”.

A doua zi a mers la unitate cu o oarecare strângere de inimă, gândind la consecinţele acestei ieşiri din normal. Deşi se aştepta în a fi tratat cu asprime, a fost întâmpinat cu zâmbete şi cu vorbe care-i veneau ca o cămaşă nouă.

Şi-a făcut mustrări de conştiinţă şi o promisiune că nu se va mai întâmpla aşa ceva. Dar din nefericire omul prins „în jocul seducţiei şi al clipei erotice” uită de adevărata menire a omului, care de multe ori apare ca ceva confuz, chiar dacă ai o formare religioasă primară.

Mândria de a fi ajuns cineva, te dezbracă de această cămaşă învechită şi-ţi dezvoltă prin exerciţii deloc creştine, apropierea sodomică, care nu are un sfârşit decât în foc şi în pucioasă.

În altă dimineaţă când iarăşi a depăşit limita bunului simţ, a fost chemat la comandant care i-a spus:

— Domnule căpitan!... V-am lăsat să judecaţi singur atitudinea domniei voastre, care nu face onoare unităţii şi uniformei armatei române, şi drept urmare este un ultim advertisment spre îndreptare sau îndepărtare. Zilele trecute ne-a parvenit o notă de plată de la restaurantul Palace, cât tot salariul domniei voastre pe o lună. Credeţi că mergeţi pe drumul cel bun? Aveţi impresia că în felul acesta recuperaţi anii de război? Înţeleg că v-a marcat, înţeleg că aţi pierdut pentru binele ţării câţiva ani din viaţă, dar această concentrare masivă de desfrâu vă va duce la distrugere.

Vă rog să reflectaţi bine şi în cazul în care nu veţi merge pe drumul necesar unui cadru superior al armatei, să renunţaţi de bunăvoie.

Tana a ieşit năucit de la comandant. Puşcă, a mers la Mariana, frumoasa lui cântăreaţă.

Deşi era blondă iar lui îi plăceau brunetele, deşi prefera femeile mai puţin apetisante în concepţia majorităţii, el a ales-o pe aceasta, cu o asemănare magdalenică.

Când a ajuns la Mariana, aceasta i-a luat vorba înainte şi i-a zis:

— Ceao iubitule! apoi îndrăgostită foc, s-a aruncat în braţele lui.

Atanasie a îndepărtat-o finuţ şi i-a zis:

— Vreau să stăm de vorbă foarte serios. Ce s-a întâmplat acum două trei zile la restaurant?

— Simplu. Foarte simplu. Tu ai luat o masă, la care a mai venit un ofiţer, şi încă unul, şi fiecare a consumat. Au fost o mulţime şi tu ai rămas ultimul. Aşa că nota de plată a trebuit să o suporţi tu. Dar tu ai bani. E vreo problemă?

— Aşa va să zică? Şi tu n-ai reacţionat deloc?

— Eu nu pot să mă bag în problemele tale. Nu îmi permit.

— Şi eu ce o să fac o lună fără salar?

Te salut!…

Culmea că Mariana nu l-a oprit.

Câteva zile Tana nu a mai ieşit din casă, reflectând la ceea ce s-a întâmplat. Apoi dorul de Mariana şi de un chef zdravăn l-a făcut să-şi calce mândria şi să meargă acolo.

— Bună Tano! Unde ai dispărut atâta vreme? Hai prietene la masă cu noi.

Tana a mers la o altă masă. Avea ceva bani împrumutaţi, dar s-a lipsit de compania celor care se pare că l-au jecmănit. Se aştepta ca Mariana să vină la el, dar ea nu l-a băgat în seamă.

Tana a aşteptat cu răbdare, dar stupoare… aceasta a plecat cu un alt coleg mai în mână, adică mai cu bani.

A încercat să o contacteze, dar răceala ei l-a inhibat. După o vreme a îndrăznit să o caute acasă, dar nu a avut acces. După multe insistenţe, a apărut în prag, superbă, cu zâmbetul care te îndulceşte şi te înmoaie, zicându-i flegmatic:

— Pleacă sărăntocule! N-ai fost în stare să plăteşti o masă, darămite o femeie ca mine. Şi uşa s-a închis în faţa lui, ca în faţa unui cerşetor.

Câteva minute nu s-a putut mişca. Probabil că i s-a părut. Poate l-a confundat cu altcineva. Dar cum să-l creadă altul, când destule nopţi au fost în culmea sexualităţii. Tana era convins că îl iubeşte. Chiar s-a gândit să demisioneze din armată, spre a se putea însura cu o cântăreaţă. Cât de naiv a putut să fie! Nu-i venea să creadă.

A plecat pe jos spre casă. În dreptul unui restaurant, a simţit un magnetism bahic puternic, dar când să intre şi-a amintit că este lefter, şi atunci a hotărât să se sinucidă. Va merge acasă şi se va împuşca. Este cea mai bună soluţie. A ajuns acasă bătut de soartă şi dezamăgit la

culme.

A scris câteva rânduri tatălui său, în care-şi cerea iertare pentru gestul său necugetat dar absolut necesar. S-a îmbrăcat cu hainele de paradă, s-a bărbierit, s-a aranjat uitându-se prelung în oglindă, când… deodată a început să se dezbrace. Dacă stropea cu sânge hainele cele frumoase?

Mai bine lasă cu limbă de moarte să fie îmbrăcat frumos şi restul de haine şi cărţile să fie date de pomană. Dar bani? Deodată şi-a adus aminte şi de partea aceasta mai puţin plăcută pentru el, în situaţia în care se afla.

Cum să fie el îngropat în cimitirul săracilor? El mare ofiţer al armatei române?

S-a gândit foarte mult şi în final şi-a amânat execuţia pentru a doua noapte, spre a-şi pregăti frumos înmormântarea. Nici bine nu s-a culcat şi deodată a auzit un zgomot puternic, ca o bubuitură, în mobilă. A luat pistolul de sub pernă, gata să tragă, dar mai apoi a rămas ca înrămat. În faţa lui a apărut o lumină puternică, orbitoare, din care s-a auzit un glas: „Tano, tu îmi vei fi Mie slujitor la altar”. Deşi apariţia a durat câteva secunde, lui Tana i s-a părut un secol. Era tot ud, sleit de puteri, fără să poată rosti vreun cuvânt.

Şi-a tras o palmă, apoi două, spre aşi da seama dacă este vis sau realitate. A aprins lumina şi a încercat uşa. Poate era o glumă de prost gust. Dar cine avea curajul să o facă? Şi totuşi cineva i-a vorbit. Nu era nimeni. Dar el a auzit cât se poate de clar acea voce. Era o linişte mormântală.

Când credea că totul s-a liniştit, din dulapul cu pricina a izbucnit din nou o lovitură fulminantă. S-a speriat rău de tot, dar de abia acum a înţeles că este ceva de sus. Toată noaptea nu a putut să doarmă.

Dimineaţa la prima oră a mers la biserică şi s-a spovedit. După ce i-a spus preotului tot ce s-a întâmplat, acesta i-a dat un canon destul de greu, şi l-a aprobat în hotărârea de a urma teologia. Chiar i-a promis că-l va ajuta, îndruma şi examina din când în când.

Dumnezeu i-a limpezit mintea prin acest preot. A mers la unitate unde i-a spus comandantului:

— Domnule comandant, am decis să renunţ la cariera militară, din dorinţa de a mă face preot. Am simţit această chemare lăuntrică, care s-a materializat printr-o minune.

O clipă acesta l-a privit neîncrezător, cu multă suspiciune zicând:

— Crezi că preoţia nu este tot o armată? Mai ales acolo trebuie să ai o ţinută morală de înaltă calitate. Poţi să renunţi la ceea ce te-ar fi făcut în curând să nu mai fi nimic, adică la desfrâu? Nu ştii că: „Plata păcatului este moartea”?

— Ba da. Azi-noapte am avut o întâlnire cu Viaţa şi cu moartea, şi am ales Viaţa de frica morţii.

— Mă bucur dacă este adevărat ceea ce spui. Dar de ce nu rămâi preot militar?

— Banii sunt mulţi şi tentaţiile sunt mari. Eu vreau să merg la ţară să fac pastoraţie.

— Cum doreşti. Dar mai gândeşte-te la oferta mea. Nu trebuie să-mi răspunzi acum.

— Să trăiţi! Vă mulţumesc cu respect.

Voi medita profund.

Dar Atanasie era mai mult decât hotărât, cu o mică dilemă: râvnea la desăvârşire prin modul ascetic de înălţare, dar se considera prea nevrednic. De fapt se simţea împovărat ca şi Pilat, şi ar fi vrut lacrimile lui Iisus, sau măcar apa cu care a spălat picioarele ucenicilor, să-l facă inocent. Dar nu se putea cufunda cu mâinile în apă ca Pilat, spre a zice: „Voi veţi da seama”, considerându-se mai încărcat decât acesta. Doar a muşcat din rodul interzis, desfrâul. Şi aşa îi era greu să accepte: „Taina aceasta – care mare este. Dar eu zic în Hristos şi în Biserică”.

Odată ce „rodul cel oprit m-a omorât” este mai greu să renasc. Moartea s-a instalat comodă în două direcţii: psihic şi fizic. Dar a citit el la un teolog grec că ar fi câteva remedii pentru învierea sufletului împietrit prin îndepărtarea de Soarele Hristos: „iubirea, nepătimirea şi

întristarea”.

Moartea sufletului duce şi la cea a trupului şi desigur reţetele vindicative rezidă în Cuvântul care a modelat trupul şi l-a însufleţit.

Desigur izvorul nu trebuie curăţit, ci doar afectele interioare ale inimii biologice, în cea duhovnicească, dacă există… aflăm salvarea.

Atanasie la prima spovedanie a fost de-a dreptul debusolat de asprimea preotului, care părea că nu-i înţelege ieşirile fireşti. Canonul era foarte greu, cu multe acatiste, cu psalmi de umilinţe şi mătănii. În primul moment a fost descumpănit, având tentaţia să renunţe. A pornit cu un elan incredibil spre pista de lansare către Dumnezeu, şi când colo s-a poticnit de acest preot, fără pic de elasticitate, spre a-i îngădui anumite vicii. Ca un naufragiat a vrut să soarbă din Sângele Domnului şi să înghită cu smerenie şi cu umilinţă Trupul Sfânt. Acest preot i-a pus o barieră când de fapt, trenul păcatelor nu mai circula cu acea încărcătură obscură din sufletul său. În primul moment a luat o decizie fermă de a se reîntoarce la viaţa lui desfrânată, dacă nimeni nu-l poate înţelege.

Oare acest preot este un sfânt? Dar de fapt ce este un sfânt? Un om deosebit prin viaţa lui de înălţare către Dumnezeu şi subţierea firii păcătoase şi îngroşarea stratului protector al iubirii divine, prin fapte şi credinţă. Şi atunci dacă acel preot este doar un administrator al tainelor divine, având poate şi păcate, cum îl opreşte pe el de la pocăinţă?

Deodată şi-a amintit că nu e bine „să judeci pe omul de la altar”, după cum spune Apostolul Pavel, ci numai singur Dumnezeu îl poate trage la răspundere. Desigur „celui ce i s-a dat mult, mult i se cere, iar celui ce i s-a dat puţin, puţin i se cere”.

Mergând şi sporovăind cu sine, a ajuns la o librărie şi a început să caute printre cărţi. A dat de Sfântul Ioan Gură de Aur. A deschis-o şi curios lucru, tocmai la locul în care acesta spunea: „Totdeauna păcătuim când trăim în huzur,

iar în necazuri ne cuminţim. De aceea Hristos, cu orice prilej spune că atunci vin relele peste noi, când suntem tihniţi şi fără griji”. Iată că nu este mai puţin adevărat că uneori „neştiinţa este în stare să-i deştepte, să-i scoată din trândăvie”.

Tot timpul Dumnezeu luminează pe om, îl face înţelegător a toate, îi descoperă mereu mai multe şi iată că întâlnim vorbindu-se de neştiinţă. Dar aici este vorba de-a cunoaşte sau nu cunoaşte ceasul venirii lui Iisus Hristos, cum foarte mulţi încearcă să facă pronosticuri. Nu ai nevoie să ai ştiinţă de acel moment înfricoşător, dacă tu te conformezi cu cele ale lui Dumnezeu.

Atanasie parcă s-a luminat din nou, iar voalul ce era tras pe faţă ca la Moise, care simboliza trecerea prin această viaţă, de la cele efemere dar şi măreţia celor viitoare pentru cei aleşi, prin ei înşişi, s-a ridicat.

S-a hotărât să respecte canonul dat de preot şi să înveţe pentru teologie. Ajuns acasă s-a odihnit, după care spre seară a ieşit să-şi mai limpezească mintea. În primul moment a vrut să meargă la marea lui iubire, spre a-şi cere scuze şi spre a-i aduce la cunoştinţă că nu o va mai deranja niciodată, deoarece de acum înainte el este al Bisericii. Apoi s-a gândit că nu merită să o mai caute odată, că şi-a bătut joc de el, apoi că ar fi un nonsens, pentru că ea tot nu ar înţelege ce simte el pentru Dumnezeu. Ar fi desigur un moment hilar. A renunţat. Deodată parcă a simţit că cineva îl urmăreşte. S-a întors, dar în noapte nu prea desluşea cele două figuri, care erau mai departe de el. A râs. Cine să-l urmărească? Poate de la unitate. Dar n-aveau niciun motiv. A plecat agale fredonând o melodie. Dar n-a apucat să-şi termine gândul şi deodată a simţit o lovitură zdravănă în coaste. Cei doi au tăbărât pe el şi s-a auzit un ropot de lovituri înfundate. Apoi n-a mai ştiut nimic. Parcă a auzit ceva în genul: „Să-ţi fie de învăţătură… să nu o mai cauţi…”

S-a trezit într-un pat. Deasupra lui veghea o tânără, tunsă scurt, şatenă cu ochi verzi, slăbuţă, care părea foarte îngrijorată. A încercat să se ridice dar n-a reuşit.

Domnişoara l-a ajutat să nu fie căderea pe pernă prea rapidă. Îl durea tot trupul. A îngăimat:

— Unde… unde sunt?

— Nu-ţi face probleme, stai liniştit. Ai nevoie de multă odihnă.

— Ce s-a… Ah, am fost…

— Nu mai vorbi. Mă duc să-l chem pe…

— Nu, nu chema pe nimeni. Te rog!

— Mă numesc Mărioara şi stau la unchiul meu, care a asistat la scena de proastă calitate. După plecarea lor te-a adus aici. Eu sunt la şcoala normală, dar fiind în ultimul an, locuiesc aici. Îmi doresc să fiu o învăţătoare bună.

— Să înveţi! Grozav. Cred că şi eu o să învăţ, ca să pot învăţa pe alţii despre Dumnezeu. Crezi în Dumnezeu?

— Ce vorbă mai e şi asta? Bine-nţeles! Şi un animal crede în stăpânul lui. Atunci noi oamenii?…

— Desigur, mulţi au credinţă, dar mai sunt şi cei care-L neagă.

— Să nu-mi spui mie aşa ceva. Tatăl meu este preot şi nu vreau să aud nimic rău de Cel care ne-a adus pe lume. Acela care e departe de Dumnezeu are sufletul hodorogit şi foarte mulţi nu fac altceva decât să drogheze pe om, să-l canonească printr-un transfer de speranţe în viaţa viitoare.

Ei nu înţeleg şi atunci interpretează că: „Nu Dumnezeu îl creează pe om, ci omul îl creează pe Dumnezeu”, iar noi prin foamea umană a credinţei nu facem altceva decât să avem „o relaţie a sinelui cu Tu, Cel Absolut”.

Noi cei care avem învăţătura clară, ne dăm seama că Dumnezeu: „nu poate fi cuprins în definiţii şi concepţii religioase, ci Dumnezeu nu este un Tu Absolut, ci o Fiinţă Vie, aflată în comuniune cu omul”.

De aici noi trăim, dacă trăim cu adevărat în lumina hristocentrică, viaţa fericită a împărăţiei promisă de Iisus. Rugăciunea noetică şi toată dăruirea ne ridică de aici pe piedestalul nemuririi. Prin trăiri post parusiace din viaţa aceasta ne aflăm deja „în prezentul continuu”, adică în

veşnicie.

Spunea acelaşi mitropolit că: „Veşnicia ne îmbrăţişează în fiecare clipă, iar trecutul, prezentul şi viitorul sunt trăite esenţial într-o unitate nedespărţită, în aşa numitul timp condensat”. Prin stupefiante ca şi prin beţie omul se depărtează de veşnicie şi încearcă să îndepărteze sau să uite problemele de fiecare zi, să le înlăture, dar în fond nu este decât o amânare comparativ cu creştinismul care este o rezolvare, o metamorfozare în veşnicie.

— Fantastic!... Nemaipomenit!... Tu eşti un înger!... Te ador!

— Să nu mai spui niciodată că mă adori. Numai Dumnezeu e demn de adoraţie, noi eventual de admiraţie, sau poate nici atât. Trăind cu tatăl meu care este studios, m-a obişnuit şi pe mine să citesc. Şi uite, paralel cu literatura laică, ma obligat să citesc cea religioasă, care acuma îmi face o mare bucurie şi-mi dă o satisfacţie deosebită. De când citesc cele duhovniceşti, tot mai tare îl iubesc pe Dumnezeu, care în felul acesta mi se descoperă prin Chipul Său, în oameni, şi mă ajută să încep, progresând zilnic, ceea ce omul a pierdut prin păcat, adică asemănarea cu El. Deşi omul a pierdut asemănarea, mă refer la cei necredincioşi, Chipul nu are cum să fie şters sau îndepărtat. Acum de când am prins firul iubirii divine, de când fac conexiunea minte, inimă şi suflet, înţeleg ceea ce spunea marele teolog grec: „Viaţa duhovnicească este o călătorie dinamică”.

Din păcate sunt destui care nu înţeleg realitatea vie a lucrurilor şi se abat într-atât încât, zice Eusebiu de Cezareea: „În nechibzuinţa lor majoritatea oamenilor atribuie naturii minunata rânduire a tuturor lucrurilor, iar unii fie destinului fie întâmplării”, considerând că natura l-a creat pe om şi pe ea însăşi, apărând ca urmare a unei mişcări lăuntrice, sau mai grav întâlnim vehiculându-se ideea darvinistă a evoluţiei. Desigur astăzi, majoritatea covârşitoare nu o acceptă decât ca pe o simplă teorie. Nu putem să ne înjosim atât încât să ne tragem din maimuţe.

Că ne-am asemănat cu ele este altceva, dar de la cădere şi până la creaţie, ca urmare a unui destin dirijat de natură e o diferenţă uluitoare. Cum nimic nu este întâmplător în viaţă, doar Dumnezeu le rânduie pe toate. Desigur poate schimba mici lucruri în viaţă, îmbrăcând pe cele mari, dar axul vieţii este fixat de Dumnezeu după capacitatea fiecăruia de a-l umple, prin umplerea lui tot mai mult de prezenţa lucrătoare a lui Dumnezeu.

Trebuie să fi conştient de prezenţa şi lucrarea Lui în lume, de modul de a ne apropia de Cel care nu ne lasă de izbelişte, nu lasă pământul creat de El să fie pârlog, batjocură diavolului, care ne aţâţă patimile spre negarea Adevărului şi îmboldirea spre întunecimi care ar duce la pierderea controlului navei noastre scăpate de gravitaţia Infinitului şi nimicite prin noi.

Părintele Mitropoplit Hieroteos afirma: „Hristos Domnul nu sălăşluieşte numai în ceruri, de unde călăuzeşte mersul istoriei, ci este împreună cu noi”. Mă auzi sau ai rămas fixat pe… mine, ca un cui în perete?

— Nu… adică da… adică sunt stupefiat de o tânără care ştie atâtea. Desigur sunt destule care au o educaţie o cultură, au citit mult, dar mai mult operele laice. De ce nu te faci profesoară de religie?

— Mă gândeam la aceasta, dar Dumnezeu ştie ce mă aşteaptă, ce voi face în viaţă. Are El grijă.

Abia acum Atanasie a privit împrejur şi a văzut mobila stil şi tablourile care păreau de valoare. Se pare că sunt dintr-o familie înstărită şi cu bun gust.

— Domnişoară, când pot să te invit la o plimbare?

spun.

— Să vorbesc cu unchiul meu şi o să vă

— Cred că acum este cazul să mă retrag.

— Să-l chem pe unchiul meu să vedem ce zice el.

Atanasie a încercat să se ridice în timp ce Mărioara a mers după unchiul ei.

Unchiul, care a venit în grabă, a încercat a-l opri peste noapte pe Atanasie.

— Nu se poate tinere! Vei dormi aici!

— Vă rog. Am făcut armata, am fost ofiţer în război. Nu este nicio problemă. Cu permisiunea domniei voastre, o să trec mâine.

— Desigur eşti invitatul nostru. Te aşteptăm. Totuşi crezi că e bine să pleci?

— Insist. Vă mulţumesc din suflet pentru toate.

— Sunteţi cumva aşteptat?

— A!… Nu este vorba de cineva, ci doar de principiu.

— Bine. Vă conduc eu, se oferi unchiul

Lanu.

De abia în stradă şi-a dat seama că brava. Simţea o ameţeală, o slăbiciune şi tot corpul parcă era bătut, dar de fapt era bătucit de-a dreptul. Îi era ruşine să se reîntoarcă. A vrut să se aşeze pe pământ. Dar dacă-l vede cineva care-l cunoaşte? Va face un efort suplimentar şi va ajunge acasă. A început să se roage lui Dumnezeu, deşi îşi punea problema dacă este o impietate să se roage mergând. Şi-a amintit că psalmistul spunea: „De şapte ori în zi Te laud Dumnezeule”. Desigur şi în vechime ca şi acum, oriunde suntem să adresăm rugi Mântuitorului. Indiferent că ne aflăm într-un mijloc de transport, că suntem la muncă. Când simţim nevoia sau avem timp liber, să stăm la taifas cu Dumnezeu şi atunci, numai gândind o doleanţă, El o va împlini.

Când netezim drumul găunos spre Hristos, atunci gândul nostru nu are poticnire ci într-o clipită este primit într-o audienţă divină, şi Dumnezeu văzând strădania omului, îl răsplăteşte şi încă cu „măsură bună cu vârf”. Pe „omul credincios, doar Dumnezeu îl judecă”. Uneori însă, spre a nu cădea în păcate mai mari, omul este certat şi avertizat.

Cu cât mai mult progresăm spiritual, cu atât suntem mai aproape de Dumnezeu.

După cum a zis Iisus celor care-L urmează: „Voi

prietenii Mei sunteţi… nu vă mai numesc slugi, căci sluga nu ştie ce face stăpânul”. Modul de a fi următori lui Hristos, Atanasie şi-a amintit că-l găsim la Romani: „Dacă vieţuiţi după trup veţi muri, iar dacă ucideţi cu Duhul faptele trupului, veţi fi vii”.

Atanasie şi-a dat seama că trebuie să se lepede total de trup, dar atunci de ce Dumnezeu a zis: „Nu este bine să fie omul singur pe pământ”? Să se călugărească sau să se căsătorească? Desigur, căsătoria în duhul Bisericii nu este un păcat. Este vorba de a ucide faptele cele rele, şi astfel eliberaţi de această povară, vom putea cu adevărat să ne trăim viaţa de aici şi cea viitoare, fiind vii pururea. Dacă nu o va înşela pe soţia lui şi va fi „bărbat al unei singure femei” va trăi în Duhul lui Dumnezeu şi atunci desigur „După faptele voastre va cunoaşte lumea că sunteţi ai Mei”.

Cu cât Dumnezeu ne dă o expiere imediată de păcat, cu atât e mai uşoară, şi cu cât întârzie e mai grea. Desigur mai multe păcate atârnă mult mai greu, decât dacă ar fi fragmentate. La modul superlativ ar fi libertatea de păcate, dar „împrăştierile din afară” ne aduc multe greutăţi care ne împovărează. La fiecare poticnire, indiferent de motiv să adresăm Domnului cuvintele: „Doamne prea puţin mi-ai dat după păcatele mele”. Într-adevăr, dacă socotim drept, vom vedea că „pătimirile vremii de acum nu sunt vrednice de mărirea care ni se va descoperi”, atunci vom evalua la precizie această echilibrare de ceea ce dăm şi ceea ce primim, care oricum este nu numai ca urmare a faptelor noastre bune, ci ca un dar prin harul primit de Sus.

Deodată Atanasie s-a trezit că a ajuns în faţa casei sale, şi culmea, se simţea excelent. De fericire că Dumnezeu i s-a descoperit, lui netrebnicul, n-a putut închide ochii toată noaptea. A stat şi a citit din Biblie, şi cărţi bisericeşti. La Sfântul Maxim Mărturisitorul a citit: „Iar dacă e aşa, desigur că sunt două infinituri, neîncepute şi nemişcate, Dumnezeu şi materia, ceea ce este cu neputinţă”. Este clar că doar un Infinit există, care este Dumnezeu, şi acesta a creat materia care nu este infinită ci

se alimentează de la Infinitul Real. Că materia este enormă e adevărat, dar este înconjurată de acest Infinit”.

Sfântul Maxim Mărturisitorul continuă să ne spună: „Cel ce s-a hotărât să vieţuiască bine credincios, prin adevăr… Dumnezeu îi va apărea ca unul prin întreaga putere contemplativă şi ştiinţa raţuinii şi a minţii… El este cunoscut numai prin credinţă şi aceasta din făpturile Lui; este cunoscut numai că este, nu şi ceea ce este”.

Desigur că prin rugăciunea minţii în inimă, vom reuşi să îl vedem pe Dumnezeu în toată splendoarea lui. Dacă nu avem credinţă, El ne apare ca ceva abstract, aşa după cum l-a văzut şi Atanasie multă vreme. E adevărat că îi recunoştea existenţa, privind la cele din jur făcute de El, dar era nepăsător la toate îmboldirile duhovniceşti. Mult mai greu este să înţeleagă omul că a cunoaşte pe Dumnezeu în fiinţă, practic mintea noastră nu poate cuprinde.

I-a venit un gând: Ce ar fi ca după această spovedanie, imediat să facă alta, la un călugăr de care se tot vorbea, numit Ioasaft, şi în felul acesta să viziteze pe Ioan şi pe Gheorghe, cu care s-a întâlnit în tren, şi care locuiau lângă mănăstire. Dorea să urce tot mai sus spiritual, să caute aşa numita epectază, spre a putea să dovedească pocăinţa lui, şi dreptul dreptar care i-a îndreptat viaţa: Cunoaşterea lui Dumnezeu.

Corabia lui Noe desigur a avut un dublu înţeles:

În primul rând Dumnezeu a făcut să fie descoperit în zilele noastre şi dovedită pe muntele Ararat, spre a ne încredinţa de veridicitatea potopului. Căci cine era nebun să urce o corabie la patru mii de metri înălţime? Şi de ce? apoi cum ar fi urcat-o? Dacă o construia acolo ce sens avea? Desigur nu putea să navigheze în munţi.

În al doilea rând, înălţarea noastră prin retragerea patimilor: „Să murim păcatului şi să înviem lui Hristos”.

Niciodată să nu avem impresia că truda noastră este destulă, ci să folosim citatul din Biblie în care găsim cuvintele: „Slugi netrebnice suntem, căci n-am făcut decât

ceea ce trebuia”. Progresul se realizează doar prin mişcare către Dumnezeu. Sfântul Maxim Mărturisitorul spunea că: „Acesta… cele create… atrage ca ţintă providenţială pe cele ce se mişcă şi le pune hotar… tot ce nu există pentru o cauză, nu e nici făcut, nici nu se mişcă”.

Fiecare ne simţim atraşi de Creator, dar unii, din prostia amestecării cu netrebnicia, frânează această mişcare de la origine, şi cad pe un teren alunecos, în raza de acţiune a celui care nu există de fapt şi în fapt de sine. Efortul omului, e adevărat, este foarte mare, numai „Dumnezeu originând şi susţinând mişcarea, nu face un efort în scopul acesta”.

Dacă intrăm în coloana demonstraţiei vieţii, atunci lozincile văzute şi nu sunt simple sloganuri ale unui interes meschin demonic, se materializează şi ajută pe omul care se ajută singur să ajungă la El, să fie un dumnezeu prin putere de Sus, după cum comentează Părintele Stăniloaie pe Dionisie Areopagitul: „Dumnezeu se mişcă întrucât iubeşte liber şi mişcă făptura întrucât e vrednic de iubit, şi mişcă dorinţa făpturii spre iubirea Lui”.

Către dimineaţă, Atanasie a reuşit să aţipească. Era în culmea bucuriei şi a freneziei că în mişcarea lui simţea impulsul divin, mulţumind pentru că i-a sădit această dorinţă de iubire a Lui. Şi-a amintit un citat pe care l-a învăţat şi care spunea: „Atunci Dumnezeu ne atrage spre El şi noi simţim această vrere liberă de iubire deică, care revărsată este un susur dulce de apă montană a divinităţii”.

Căuta în orice prin voinţa lui liberă fericirea de a avea fiecare clipă pusă în slujba lui Dumnezeu, care era de fapt interesul omului de a se baricada în cămara duhovnicească a inimii şi a nu deschide stăvilarele harice decât în scop benefic, mişcându-se în totul şi în toate, prin Totul Universal. I se părea că o altă lume, într-o altă dimensiune i s-a deschis în faţa lui.

Deodată a devenit posomorât. Era necăjit că până atunci a ignorat sau a fost orb şi nu a perceput aceste

împrejurimi harice şi conexiuni de umplerea bazinului lăuntric prin darul Duhului Sfânt.

A observat o muscă şi s-a mirat cât de mică este şi totuşi Dumnezeu are grijă şi de ea. Cum se mişcă, cum pişcă, dar şi cum are diferite nuanţe splendide în aripi, prin razele soarelui. Tot omul, oricât de rău este ca această muscă ce muşcă de-a dreptul prin înrăirea internă, are şi strălucire, gravitând în sfera Soarelui Hristos, captând căldură de la acesta prin libera voie. Ba mai mult a văzut şi florile, pe care niciodată nu le-a băgat în seamă. Erau doar de decor. Dar fără acest decor spiritual, materializat prin inocenţe dătătoare de parfumuri uimitoare, care sunt pecetea Duhului Sfânt, aceste flori, cum ar apărea viaţa? Cum ar fi viaţa fără pecetea ce se dă celor aleşi prin credinţă?

Această miruire se face din mirodenii, care sunt fierte, după care sunt sfinţite prin invocarea Duhului Sfânt de către patriarh în Joia Mare. Aceste mirodenii ar avea păcat prin atingerea de anumite mâini cu spurcăciune, care ar putea lăsa amprenta şi ar afecta pe cel atins, adică pe cel pecetluit. Oricum indiferent de albeaţa acestor plante, fără coborârea Duhului Sfânt, oricât efect antiseptic ar avea, nu pot să binecuvânteze şi să pecetluiască botezul. Busuiocul şi apa, fără harul de Sus, chiar dacă are efect înlăturarea unei infecţii este doar parţial în acţiune, şi apa fără El se strică după o vreme, în timp ce apa sfinţită, cu o ierurgie completă, adică făcându-se slujba de aghiazmă, după tipic, din suflet în primul rând, rămâne mereu cu prospeţimea apei de izvor, chiar după o mulţime de ani.

Ca orice rugăciune, numai prin har se altoieşte, cel rămas sălbatic de învăţătura creştină, în pustiul neştiinţei. Pustiul care pentru asceţi era o mană cerească. Deşi gol de plante şi verdeaţă, i-a umplut „măsură bună scuturată” pe cei care şi-au fixat domiciliul în inima acestor locuri golaşe de vietăţi, dar pline de bunătăţi duhovniceşti. Sfânta Scriptură ne spune: „Unul seamănă, altul udă numai Dumnezeu face să răsară”. Şi-a adus aminte de acel

călugăr şi simţea pentru mănăstire o atracţie fatală, ca a femeii pentru bărbat. Era ceva irezistibil, o dorinţă arzătoare, de eliberare prin spovedanie la mănăstire şi legarea cu legătura cununiei cu Mărioara. Sentimentul de apropiere cât mai grabnică pedala între mănăstire şi Marioara, curat, fără niciun simţământ animalic.

A doua zi, a mers să o întâlnească pe această aleasă pentru veşnicie, deşi ştia că în veşnicie nu mai este „nici parte bărbătească, nici parte femeiască, ci veţi fi ca îngerii lui Dumnezeu”.

Unii gândeau că în cer va fi o unire trupească, identică cu cea de pe pământ, care să dea satisfacţie celor aleşi, aleşi prin credinţă şi fapte bune. Aveau impresia greşită că vor fi trupuri cu dorinţe pământeşti, dar Iisus spune clar: „Vă rătăciţi mult, neştiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu, căci cei care vor învia, vor fi ca îngerii din cer”. Sfântul Apostol Pavel ne lămureşte în continuare: „Dă-mi trup pământesc ca să vieze trup duhovnicesc”.

Atanasie se temea că ar putea să devină un fanatic religios. Chiar îi era frică de această faţă a credinţei îmbrăcată de foarte mulţi. Desigur de loc pozitiv, cu consecinţe din cele mai dezastruoase, ajungând la crimă şi la suicid în masă de multe ori, în numele Domnului.

Nici nu şi-a dat seama când paşii i s-au oprit în faţa casei cu aspect patriarhal, având miros de crini şi lăcrimioare. Când a sunat, la uşă a ieşit unchiul Lanu, care i-a spus că Mărioara va coborî într-o clipă. Era să se astupe, inima îi zvâcnea încât ar fi putut să spargă un tensiometru. A început să transpire abundent. Nu mai auzea… doar vedea mimica de pe faţa unchiului.

— Te simţi rău tinere? A auzit Atanasie după zguduitura produsă de mâinile unchiului.

Atunci s-a dezmeticit şi a luat poziţia omului încovoiat de griji. Apariţia Mărioarei l-a salvat din această postură penibilă. Au plecat împreună după ce a promis unchiului că nu vor întârzia prea mult. Au mers unul lângă

altul, tăcuţi, parcă le venea greu să înceapă o discuţie. În sfârşit, după vreo zece minute de plimbare, Atanasie a îndrăznit să o întrebe:

— Mai ai fraţi?

— Un frate mai mic, dar care este destul de neastâmpărat. Tatăl meu este însă un om foarte calm, mult mai calm decât mămica. De multe ori am impresia că nu se iubeşte decât pe sine. Este jovial şi bonom in extremis. Sper să nu te supere acest simţ al umorului, care îl are foarte dezvoltat. Îi cam place să persifleze slăbiciunile umane. Important este să te impui, dar nu prea tare că-l superi şi s-ar putea să nu te mai admită în casă. Chiar ai vrea să-l cunoşti? Cred că am depăşit limita bunului simţ.

— Nici nu se poate pune în discuţie sinceritatea ta. Nu ai zis nimic rău şi aş fi fericit să-l cunosc. Însă… asta ar fi o cerere în căsătorie şi desigur te-ar obliga.

— Eu cred că pe tine Atanasie.

Acesta n-a răspuns întrucât Mărioara a avut senzaţia că s-a răzgândit, sau s-a speriat la auzul acestor implicaţii majore. Deşi era mai matur cu opt ani şi asta părea destul de mult, Mărioara parcă gândea mai profund decât el.

În general bărbaţii se îndrăgostesc mai repede şi fac afirmaţii care după aceea ar vrea să nu le fi făcut, dar în multe cazuri este tardiv.

Promisiunile bărbaţilor sunt mult mai mari şi uneori nu au un suport real.

Marioara a reluat.

— Iartă-mă!… Să cred că am gândit prea mult?

— Ah, nu mă… mă gândeam în ce mod să-ţi cer mâna – a spus Atanasie de abia silabisind la început, apoi într-o goană de-a dreptul, de la jumătatea frazei.

Dar nici pentru Marioara n-a fost puţin să audă cum unul dintre visele ei prinde contur.

Câteva clipe n-a zis nimic. Atanasie era contrariat. Cu greu a reuşit să distingă realul de ireal. Toate întrebările îi bombardau de-a dreptul, capul. Antinomiile se aflau pe primul loc.

A vrut să o ia de mână, să o sărute, dar apoi s-a gândit că ar putea fi ultima întâlnire, cu o miativă aşa de îndrăzneaţă. Atanasie a luat vorba continuând:

— Nu trebuie să-mi dai un răspuns pe loc. Ai promis mâna cuiva? Eu o să plec la mănăstire un timp şi când mă reîntorc, dacă accepţi facem nunta.

— E bine să ai răbdare. Eu desigur doresc… Accept!

Atanasie nu-şi mai aminteşte de emoţie decât atât. A condus-o acasă şi i-a pupat mâna, cam pătimaş. Dar şi ea i-a strâns-o pe a lui, nu prea oficial, ba chiar afectuos.

După ce a predat-o unchiului, a plecat acasă, unde şi-a făcut bagajele pentru a doua zi când urma să plece pentru o vreme la mănăstire. A luat trenul în ziua următoare, care era foarte frumos, curat, încât era o plăcere să călătoreşti cu el. Deşi puteai să aţipeşti, bunele maniere te obligau să stai treaz. De fapt Atanasie nici nu ar fi putut să adoarmă. Avea un neastâmpăr, o bucurie, un elan deosebit.

Trenul nu a făcut prea mult. A ajuns în gara cea mai apropiată de mănăstire, dar nu era nicio birjă cum şi-a imaginat. Măcar una. A plecat pe jos. Nu erau decât vreo doi kilometri până la primul sat, şi încă unul până la destinaţie.

Drumul era frumos, pietruit, puţin cam cald, dar după primul sat a dat de o apă şi o pădure superbă. Între păduri era Berecul tăiat în două de Bârzavă, o apă limpede, curgătoare, cu foarte mulţi peşti. La cele cincizeci de numere pe care le avea satul, nici n-a fost dificil să-i descopere pe Ioan şi pe Gheorghe. Fiind spre seară, oamenii erau mai toţi la casele lor. După sfatul unei sfătoase, a ajuns la o casă în mijlocul satului, mare şi nu numai, dar era în mod deosebit îngrijită. Era pe colţul din centrul satului, care avea o singură stradă.

— Alo!… Gospodari-s acasă? A strigat Atanasie.

În curte era forfotă multă, pe lângă casa mică şi cea mare trebăluind cu toţii munca serii. Deşi s-a agitat din nou, nimeni nu l-a luat în seamă. Doar unul dintre câini a

început să latre cu înverşunare. Ceilalţi doi, deşi erau adevăraţi zdrahoni de te apuca fuga, nu au dat semne de nelinişte. Probabil fiind mai bătrâni şi înţelepţi, nu considerau un pericol iminent.

Deodată s-a auzit o voce puternică şi gravă:

— Taşi din gură Biju! Ai bolânzât – după care privirea lui Ioan s-a îndreptat spre poarta mare.

Era un om destul de cunoscut, era chiar…

— Batăce norocu să te bată!… Şie mă bucur!… Mare bucurie-mi faşi.

Cu braţele deschise a mers grăbit spre poartă spunând:

— Nu credeam că o să te mai revăd vreodată.

După ce s-au îmbrăţişat şi pupat, au mers în voreţ sau târnaţ, adică în veranda de la intrarea în casă.

— Tată, tată – a strigat Ioan – avem oaspeţi de vază.

În pragul uşii s-a ivit un bărbat bine leagăt. Era ca la cincizeci de ani, dar îi puteai da liniştit patruzeci. Purta părul pieptănat nemţeşte, adică cu cărare pe margine, scurt, aproape alb. Era roşu la faţă, fără niciun rid, şi părea cam posac. Deşi în aparenţă om aspru, era corect şi de bună calitate.

— Poftiţi înăuntru – a zis el. Noi mai avem ceva de dereticat apoi vă invităm la cină. Eu mă numesc Ioan, la fel ca fiul meu.

— Atanasie mi-e numele. Vă mulţumesc pentru amabilitate. Sper că nu vă…

— Dacă fiul meu v-a invitat, sunteţi ca şi chemat de mine.

Atanasie a fost dus în camera mare, adică cea la superlativ din toate punctele de vedere. Ioan i-a spus:

— Odihneşte-te şi te vom chema noi la masă. Eu mai am ceva de lucru şi apoi stăm de vorbă toată noaptea. O să îţi aducă mama şi un lighean pentru a te spăla.

— Mulţumesc pentru ospitalitate.

Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Atanasie gândea cât e de frumoasă viaţa la ţară, care-i amintea de tatăl său din Banatul Iugoslav, de viaţa lui în familie. Acum însă, era singur, a fost patriot şi s-a întors în România Mare. Iisus spune: „Orice jertfă cu sare se va săra”. Şi-a adus aminte de un sfânt părinte care spune că: „Orice iubire se cere răstignită”. Nimic nu faci în viaţă fără să aduci o jertfă. De multe ori trebuie să jertfeşti o iubire pentru alta, dar toate iubirile se pot şi este necesar să se aducă jertfă pentru Jertfitorul cel Mare.

A început să se uite jur-împrejur. Totul era foarte curat, doar puţin neaerisit. Se vede că n-a mai dormit de multă vreme cineva în patul mare din mijlocul camerei. Aveau o dună mare, un fel de plapumă modernă, acoperită cu chilimuri, adică covoare ţesute de femei, deosebit de frumoase, şi exacte. Pe pereţi aveau o cruce şi ceva icoane pictate cam naiv, de bună seamă că nu erau de calitate. Dar noi nu ne închinăm lemnului sau pânzei, ci ne închinăm cu gândul la ceea ce reprezintă, acel simbol de sfinţenia cea mai pură. Pe masă era un sfeşnic cu lumânare, şi o lampă de petrol, deosebit aranjate. De abia atunci Atanasie şi-a dat seama ce minunăţie este curentul electric de la oraş. Nu era fum, nu era mizerie, era doar lumină. Dumnezeu ne-a dat un rotocol din lumina şi căldura Sa la un loc, sub formă de foc, şi separat lumină şi căldură.

După ce mama Elena i-a adus apa lui Atanasie, l-a invitat la masă. S-a răcorit puţin cu apa rece ca gheaţa, apoi a ieşit la masă. Era lungă şi în capul ei se afla Ioan tatăl, urmat de Ioan juniorul şi vis-à-vis a fost poftit el. În rest erau slugile şi copiii. Interesant că şi aceşti servitori luau parte la masă ca într-o familie. Tatăl a făcut o rugăciune şi a binecuvântat masa. Au citit psalmi de mulţumire, după ce s-au săturat, apoi fiecare a mers la culcare. Servitorii fiind din sat în majoritatea, au plecat la casele lor. Câţiva străini, au primit adăpost în casa cea mică. Apoi totul a început încet, încet să se liniştească.

Ioan şi Atanasie au rămas mult după miazul nopţii afară, povestind ce au făcut în ultima vreme.

— Ce ai de gând să faci dacă ai ieşit de sub arme? A întrebat Ioan

— Mă apuc de teologie.

— Eu mă însor. Şi aşa a cam trecut vremea cu războiul ăsta. Dar uite că este foarte târziu şi mâine mă scol devreme. Aici ziua începe de cu noapte, şi noaptea de cu zi. Iarna este mai puţin de lucru. Mai nimic. Dăm la vite, se face câte o şezătoare, jucăm cărţi mâncăm porumb fiert sau fript şi bem vin. Cam asta este viaţa noastră. La noi poţi să rămâi cât doreşti tu, dar din păcate numai noaptea mă pot ocupa de tine. Eventual să ieşi cu noi la câmp, desigur de distracţie.

— Păi, merg mâine la mănăstire. Pe duminică mă întorc la Sfânta Liturghie.

— Ai putea veni sâmbăta. De la Vecernie toţi suntem liberi, fie că mergem la biserică, fie că rămânem acasă. Mâine dimineaţă, dacă doreşti te trezesc eu.

— Îţi mulţumesc şi ai face bine să mă scoli când plecaţi voi la câmp.

Ioan i-a dorit noapte bună şi somn uşor, după care l-a lăsat în lumea viselor. Cât era de obosit, Atanasie a adormit într-o clipă. Deşi de obicei dormea foarte uşor, nu a auzit primul cântat al cocoşului şi nici când Ioan, finuţ, l-a deşteptat. După ce au servit micul dejun, Ioan a mers să prindă caii la căruţă.

— Atanasie, te voi duce eu la mănăstire, după care o să plecăm cu oamenii la muncă.

— Dar nu este nevoie. Îţi mulţumesc, însă prefer să merg pe jos, spre a face puţină mişcare şi a mă bucura din plin de aerul dimineţii, mai ales că mi-ai spus de distanţa insignifiantă.

Atanasie a pornit în aval pe apa Bârzavei. Pe drum i-a venit în minte de lapidarea lui Ştefan, martor şi executor fiind Saul din Tars. Viitorul Sfânt Apostolul Pavel, era un tânăr deosebit de ambiţios, ager la minte, băgăreţ, cu gând de a parveni cât mai repede posibil, în ierarhia timpului, deşi a luat scrisori de acreditare şi a mers în Damasc spre

a-i aduce pe creştini legaţi în lanţuri. În numele lui Dumnezeu a făcut această crimă oribilă, şi dorea să mai facă altele.

Oare era un înfocat vărsător de sânge? – a gândit Atanasie. Nu precupeţea niciun efort spre a ajunge chiar arhiereu. Era doar manifestarea unui fanatism religios sau a unei conştiinţe ce nu se voia deloc cu lacune? Mai mult ca sigur avea inima spre Dumnezeu şi acţiona conform unor interpretări sadice ale legii, necesară la acea vreme şi în atari împrejurări, folosită în diverse scopuri.

Poporul evreu era un popor răzvrătit mereu, îmbuibat de mândrie naţională şi tradiţională, legea fiind dată spre a nu se abate de la adevăratul Dumnezeu, nicidecum nu oficializa o crimă. Deşi bătrânii poporului şi fariseii de frunte erau convinşi că a fost o gravă eroare omorârea lui Iisus spre a justifica şi convinge poporul că au făcut după dreptatea lui Dumnezeu, nu adăparea orgoliului lor cum era în realitate, au continuat să fie radicali şi fermi în acţiunea de epurare a tuturor stricăciunilor din popor aduse de Nazarinean şi tot ceea ce ar urma sau propovădui noua religie, care le-ar fi ştirbit din autoritate, şi poate mai puţin gândeau că ar putea fi eliminaţi în cursa pentru mântuire. Suporterii blocaţi de asprimea legii vechi, ar fi dezertat şi s-ar fi înrolat în echipa care părea că noutatea adusă ar avea sorţi de izbândă în lumea toată.

Şi atunci de ce să gândim că Toma ar fi fost mai păcătos decât Petru sau Pavel. Oare câtă vreme de la aflarea adevărului iubirii divine, nu a fost mustrat de conştiinţă. Pavel s-a autoflagelat, sau pur şi simplu a considerat că a fost normal şi corect să procedeze atunci cum a procedat şi cum nimeni altul n-ar fi dus mai bine la îndeplinire acele ordine?

Suntem convinşi că şi-a făcut procese de conştiinţă şi a cerut ajutorul Domnului Iisus, pe care de altfel l-a şi aflat, când orbit fiind în ţărână, a întrebat: „Cine eşti Tu Doamne?”. Dovadă că l-a văzut pe Iisus, dar nu putea ştii cine este cu atât mai mult cu cât după înviere era un trup transfigurat. Şi apoi se pare că în timpul vieţuirii lui Iisus

nici nu L-a cunoscut personal. Dar dacă L-a văzut vreodată? Când a fost copil a auzit de acest Om deosebit, foarte îndrăgit de popor, şi cât se poate de urât de capii poporului. Chiar îşi aminteşte că L-a văzut foarte puţin însângerat, bătut, purtând crucea, la acel spectacol la care a fost toată cetatea, unii spre distracţie, alţii de curiozitate, alţii din durere şi unii fără suflet, doritori de suplicii. Dar niciunul dintre cei care L-au condamnat n-au avut puterea să-L privească în clipa morţii. Le era un fel de teamă de ceea ce ar putea descoperi moartea lui. De consecinţele unor împliniri ale Vechiului Testament. Cert este că nu au îndrăznit să ia parte la această desfăşurare macabră, aceşti osteoliţi care nu aveau mai nimic cu Dumnezeu, dar îl propovăduiau pe la toate colţurile, cu o pseudosmerenie demnă de invidiat.

Deodată Atanasie a fost puţin speriat de un glas, care s-a auzit:

— Sărut mâna domnişorule, unde mergi?

— Doamne ajută taicule. Chiar aici la mănăstire.

— Să-ţi ajute Domnul! Şi omul a plecat cu smerenia caracteristică ţăranului român din acea vreme.

Când Atanasie a ridicat capul, a dat de o imagine superbă: Mănăstirea, ca o peninsulă în pădure, cam la cincisprezecedouăzeci de metri de şosea, treceai pe un pod, apoi pe un drum pietruit, flancat de arbori seculari.

O poartă mare şi grea, care scotea în evidenţă măreţia şi minuţiozitatea sculptorului, care şi-a pus sufletul său în această realizare, deosebit de impresionantă. Iisus a spus referindu-se la cei ce dăruiesc după exemplul Lui: „Eu sufletul meu pun pentru voi, ca iarăşi să-l iau”. Acest suflet a fost litografiat pe poartă, apoi l-a luat acasă în trupul său. Bineînţeles că trupul nu este închisoarea sufletului, cum credeau anticii, iar plecarea lui era o adevărată bucurie, fiind o autentică eliberare. Tot ei centrau sufletul în inimă. Ştiut este că sufletul în trup este liber şi nu putem să-l localizăm.

Atanasie, după ce s-a minunat câteva clipe, că într-o

pădure, lângă un sătuc poate exista o asemenea comoară a frumosului, semănată de om, a bătut timid în poartă. Doar când a insistat, i s-a deschis de către Ioasaft, care întâmplător era aproape.

Era cam agitat şi fără chef de vizite, în lupta dintre demonul curviei şi îngerul inocenţei. Spera să învingă între cele două inimi. Inima subconştientului, a păcatelor, care este: „Memoria vibraţiilor şi a faptelor noastre pătimaşe, întipărite în fiinţa noastră, legate de latura ei biologică”. Practic, parcă ai fi fără inimă, sau o inimă plină de venin diabolic. O inimă înclinată în tot timpul spre posesii demonice, care fac invitaţie tot timpul diavolului, şi-i creează tot felul de plăceri pentru a fi oaspete permanent, îndrumător de orgii fără seamăn.

Este înclinată spre o atitudine plată, fără posibilităţi prea mari de a ieşi din această mediocritate odată cuprins de ea.

— Sărut mâna părinte – şi Atanasie s-a aplecat să îi sărute mâna. Ioasaft s-a dezmeticit din lupta sa abisală. De abia acum şi-a dat seama că ar fi bine să întindă mâna. În general nu se formalizează şi evită să i se pupe mâna, De obicei când i se sărută mâna în afara bisericii, spre smerenie, sărută şi el mâna acelei persoane.

— Cum ai ajuns aici, tinere şi cărui fapt datorez onoarea de a te afla oaspetele meu?

— Aş vrea să stau câteva zile, să mă spovedesc, şi să mă îndrumaţi spre „Mărgăritarul de mare preţ”. Vreau să devin preot.

— Un lucru lăudabil. Dar pofteşte. De ce să vorbim în prag. Mergem în camera de primire a oaspeţilor.

O scurtă acalmie pentru Ioasaft era bine venită, căci zbuciumul lui nu-i prea permitea să se bucure de pace.

— Deci doreşti să te faci preot?

— Da.

— Crezi cu tot trupul şi sufletul tău că este bine să faci acest lucru.

— Cred.

— Ai senzaţia sau chiar ştii ce grea este misiunea preoţească? La ora actuală martirajul constă din multe renunţări şi dăruirea cu toată fiinţa, Fiinţei. Poate vor veni vremi când se va ajunge la un botez al sângelui, adică la sacrificiul suprem. În orice clipă trebuie să fi pregătit pentru aceasta.

— Da. Sunt convins că preoţia nu este o joacă.

— Îmi place hotărârea şi îndârjirea ta, cu condiţia să nu fie ceva de moment. Ceva efemer. Poate-ţi place aventura, sau lupta cu diavolul care este o luptă reală, şi mai grea decât războiul lumesc. Ai făcut frontul?

— Da.

— Când te angajezi în slujba Domnului: „Nu poţi sluji la doi domni deodată” după cum ne avertizează Iisus. Mă gândesc şi ceea ce spune un profesor de teologie despre cele două inimi ale omului, una invadată de sânge şi cealaltă invadată de Duh, după cum scrie acesta: „O inimă ca centrul ascuns al minţii, ca faţa ei întoarsă spre Dumnezeu e ceea ce am numit transconştientul”. Vezi tu, trebuie să-ţi supradimen-sionezi forma sufletului tău. Şi acesta să se întindă şi să se îngraşe de virtuţi, alimentând o inimă a iubirii şi a dăruirii. Cu cât pompezi mai multă „nădejde înţelegătoare” şi nu-ţi întorci faţa de la Dumnezeu, cu atât mai mult eşti vrednic să ajungi, cum spunea Marcu Ascetul: „În partea dinăuntru a catapetesmei, în care s-a sălăşluit Hristos”.

Progresul nostru depinde numai de noi şi prin noi, dacă ne va fi descoperită cunoaşterea adevărată, ca să căutăm cu simţul realităţii, cu simţămintele palpării divinităţii, cântând: „Am văzut Lumina cea adevărată, am aflat Credinţa cea adevărată… a nedespărţitei Treimi, închinându-ne”.

Trebuie să fi mers şi să mergi la Sfânta Liturghie întotdeauna, spre a putea să te îmbogăţeşti cu această descoperire şi să te sui la Cele de Sus, după cum spunea un părinte: „Dintru înălţime să le guşti cu o desfătare spiritualizată, extatică”. Dacă cânţi sau te rogi, şi nu te faci

doar că te dăruieşti, atunci desigur că rugăciunea ta ajunge înaintea tronului Mielului: „Ca un miros de bună mireasmă duhovnicească, şi ca o tămâie bine primită… ca o doxologie”.

Dacă însă o faci habitual, ca o obligaţie duminicală, crezând că amăgeşti Dumnezeirea prin gudureală, ajungi la ceea ce spune Sfântul Ioan Casian: „Cenodoxia, adică slava deşartă este şi ea o hrană a sufletului pe care, pentru moment îl mângâie cu desfătarea, dar apoi îl goleşte şi-l despoaie, de orice virtute, făcându-l sterp şi lipsindu-l de toate roadele Duhului”.

Îţi hrăneşti trupul şi sufletul cu aparenţe care mai apoi devin carenţe ce nu pot fi astupate şi înlăturate, ci duc în prăpastia pierzării. În înşelăciunea căderii stă măreţia diavolului, care prin mângâieri prosteşti, te prosteşte, şi prosternarea o vei face ca un politeist.

Baal deschide din nou pântecele spre a înghiţi pofta ta pofticioasă, astâmpărându-ţi pentru o vreme setea vampirică. Să ai grijă să nu ceri ca cei doi fraţi care au zis: „Doamne, dă-ne să şedem unul de-a dreapta şi unul de-a stânga întru împărăţia Ta”.

Cred că ţi-am vorbit prea mult şi poate doreşti să te odihneşti, să te rogi sau să meditezi. Doreşti să rămâi o vreme în mănăstire?

— Dacă-mi este îngăduit de preacuvioşia voastră, a-mi satisface dorinţa mea de îmbunătăţire duhovnicească, în inima duhovniciei.

— Să nu exagerăm, dar oricum, mă bucur că ai încredere în mine. Ioana, femeia care îngrijeşte, îţi va da îndrumările necesare pentru rugăciunea la biserică şi mergerea la trapeză. Trei zile eşti oaspete, după care vei intra în regim de cazarmă. Doar suntem ostaşi ai lui Hristos, ori un ostaş trebuie să străjuiască graniţa încredinţată, spre a nu veni „furul noaptea să fure”.

— Sărut mâna părinte şi vă mulţumesc pentru toate.

— Dumnezeu să te binecuvânteze – a zis Ioasaft şi a făcut semnul Sfintei Cruci, cu mâna dreaptă în forma a trei

cruci care se adunau întruna, ce cădeau pe capul celui binecuvântat.

Ioasaft s-a bucurat mult de hotărârea acestui tânăr de a renunţa la viaţa lui, pentru Hristos. În acelaşi timp a început din nou să-şi amintească de o întâmplare petrecută cu câteva zile în urmă. O familie din sat avea o fată posedată. Cu slujbele Sfântului Vasile a scăpat de această teroare. Tatăl era necredincios şi n-a voit să participe la aceste exorcizări, deşi Ioasaft l-a avertizat de posibilele consecinţe ale puterii demonice asupra celui necredincios, care se află sub acelaşi acoperiş cu cea împreună locuitoare cu dracul. După scurt timp, tatăl, pe numele Mihai, a făcut un infarct şi a murit. Ultimul lui cuvânt a fost: „Părin… părint…”. Referindu-se desigur la Ioasaft. După o vreme acesta a visat că Fecioara Maria vine şi-i arată ghiulul de aur al lui Mihai spunându-i: „Ia-l că prin acesta a venit blestemul”.

A doua zi dis de dimineaţă, s-a trezit cu Veta, soţia lui Mihai, care i-a spus disperată: „Nu ştiu cum să încep, mi-e tare greu. Azi-noapte am visat că Fecioara Maria a venit la mine şi mi-a poruncit să vă aduc ghiulul lui Mihai”.

În primul moment, Ioasaft i-a spus că nu are trebuinţă de acesta, ce ar putea să facă el cu aurul la mănăstire. Ea a răspuns că nu este problema ei, ci împlineşte doar o poruncă. Atunci Ioasaft i-a povestit dublarea visului care s-a petrecut cu el. A luat ghiulul şi s-a gândit că va ajuta un sărac când va fi nevoie. Oricum el era prea sărac să-şi adune ceva, şi de fapt nici nu dorea. Şi-a adus aminte că Sfântul Macarie

Egipteanul a spus. „Cei care aparţin acestei lumi, au de la duhul rătăcirii înclinarea de a cugeta la cele pământeşti, pe când creştinii au altă voinţă, un alt cuget şi aparţin altui veac şi altei cetăţi”.

El era apariţie spre dispariţie din cele lumeşti, cu accedere spre Cel care se dezveleşte pentru noi, spre a înţelege că: „Eu sunt Cel ce sunt… alfa şi omega”.

Iisus „s-a deşertat pe Sine”, pentru a ne aduna la

Adunarea Împărăţiei. Spre a ne lega de veşnicie trebuie să ne dezlegăm de cele fără suport: „De casa care a fost zidită pe nisip şi venind apele au luat-o”, dar este greu să ne lăsăm convinşi în sufletul nostru de ceea ce trupul înclină şi cere cu insistenţă bolnăvicioasă de nenumărate ori. Gravitaţia pământului parcă ne atrage mai mult la cele materiale, şi nu reuşim să ne stabilizăm după puseurile ispitelor şi a vederii spre viitor. Sfântul Ioan Scărarul ne porunceşte de-a dreptul cum să tronăm în măreţia care ni s-a oferit, fără monedă echivalentă de schimb, dar tentaculele care nenămolesc prin întinare cu patimi, nu ne permit, spunându-ne la modul imperativ: „Fii ca un împărat în inima ta, şezând pe tronul înalt al smereniei tale, şi poruncind râsului, du-te şi se duce, şi plânsului cel dulce, vino şi vine, şi slugii noastre tiranului trup fă aceasta şi face”.

Ioasaft a devenit puţin îngrijorat când a început încet dar sigur să alunece spre curvia spirituală şi să se mândrească cu fecioria sa şi cu puterea de cooptare şi captare unui număr impresionant de oameni care credeau că este un sfânt. Ba chiar a gândit că este deosebit de credincios şi bun faţă de alţi călugări, care au atâtea vicii.

Era supra încântat cum vin mase mari spre a-i mulţumi pentru binefacerile revărsate asupra lor prin harul lui deosebit. Ori a asculta glasul măririlor deşarte, mai ales pentru un preot înseamnă să devii sluga păcatului, nu să tronezi în trupul tău, ci să fi pierdut pentru veşnicie. Ba mai mult Ioasaft a bănuit că venirea lui Atanasie, este dovada publicităţii de care se bucură.

E adevărat că se vorbea de el, şi a făcut multe fapte bune, dar de la asta şi până la sfinţenie, pentru cel mândru, este un drum aproape de nestrăbătut, decât eventual cu viteza luminii.

Dar credinţa lui în ce şi-o poate măsura, căci Iisus a zis: „Şi dracii cred şi se închină Mie”? Atunci el ca preot cu atât mai mult prin cristalizarea pornirilor interioare spre Exteriorul care umple totul şi aduce exteriorului intrarea cea strâmtă a sufletului său pe drumul desăvârşirii.

Considera că are o credinţă de nezdruncinat, ba chiar că face parte din aleşii Domnului, uitând că „Oricine senalţă pe sine, se va smeri, iar cel ce se smereşte pe sine se va înălţa”.

Să urci muntele pocăinţei şi al umilinţei, ca această înălţare să-ţi fie întru smerenie, smerenie care te înalţă din întinăciunea lumii. Dacă înălţarea ta se bazează pe o ridicare pe baricada mândriei şi prin aceasta furtuna sufletului tău aduce vârtejuri, chiar tornade care mătură totul, atunci înălţimea atinsă aste ameţitoare de mică şi fără suport.

Deşi la un moment dat Ioasaft credea că nimeni nu este la modul superlativ favorizat al Domnului, şi că în numele Domnului poate orice să ceară. E adevărat că n-a dorit nici case, nici averi, nici… şi aici şirul nici-urilor s-a întrerupt, cu semnul exclamării şi al întrebării. Poate acum privirea aruncată la goliciunea pustiirii, care-ţi dă aripi şi creşteri indecente, l-a făcut pe Ioasaft să gândească mai mult la cuvintele. „Nu este bine să fie omul singur pe pământ”, şi drept urmare Dumnezu I-a dat un stâlp de rezistenţă: femeia.

Uneori cazi dintr-o extremă în cealaltă şi e foarte periculos. Poţi să ajungi ca monahul care pe seama unei smerenii şi aplecări deosebite în ale monahismului, de la o vreme a refuzat orice mâncare, orice contact, pe baza celor spuse de Iisus diavolului: „Căci nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul lui Dumnezeu”, dar neavând o pregătire în timp, după o perioadă de asceză greşit înţeleasă, a înnebunit. Sau un alt monah, care a ţinut o regulă strictă şi s-a mândrit spunând că: „Niciun diavol de femeie” nu l-ar putea abate din drumul pocăinţei, şi drept urmare spre a înfrunta pe cei cu el în stăruinţă, şi progres duhovnicesc, a mers în oraş pentru a convinge o desfrânată de păcatul ei. Dar din păcate ea l-a lămurit că e păcat să-şi verse tinereţea într-o văgăună, să lâncezească sămânţa dătătoare de viaţă, în loc de o frumuseţe creată de Dumnezeu. Căzând, el a murit în păcate, neîmpăcat cu Dumnezeu şi cu sine. A te lamenta de nevoinţele cerute în

monahism, este echivalent cu a te lăuda pe tine, de chinurile acesteia, şi părându-ţi siluiri ale voinţei libere, deşi porţi „ranele păcatului” asupra ta, mântuirea este o staţie a cărei cote nu o vei vedea niciodată, darămite să o mai atingi.

Ioasaft s-a gândit că David a avut o mie de iubite, dintre care trei sute de soţii şi şapte sute de ţiitoare, şi atunci ce nevoie ar fi pentru el să fie singur şi să nu aibe măcar o iubită?

O iubită! De data aceasta Ioasaft a gândit cu voce tare. Desigur nimeni nu ar afla, căci ar face-o în ascuns, I-ar da bani spre a o ajuta. Şi cine ar îndrăzni să-l acuze? Dar oricum nu se va afla deoarece o va face cu discreţia intelectualului, adică fiind superior în gândire omului simplu acela nu-i va deconspira subtilităţile. Din nou apare mândria omului care se uită la ce zice lumea, nu la ceea ce ar spune Dumnezeu, la o anumită atitudine în faţa vieţii. Ori important este să fim împăcaţi cu Dumnezeu şi după aceea cu semenii. Sfântul Apostol Pavel a spus foarte clar: „Gândiţi ce este mai de folos: a plăcea lui Dumnezeu sau oamenilor?”

A spune cuvântul lui Dumnezeu şi prin aceasta a supăra pe semenii cei potrivnici, opozanţii formei, sau a fi pe placul oamenilor dar orât de Dumnezeu ajungând să te „scuipe Domnul din gură” şi să te sărute omul. Ioasaft nici nu bănuia cum demonul atrage ca o dulce adiere în mrejele lui şi cum el nu simţea greutatea năvodului, atârnându-l între cer şi pământ, între Rai şi iad. Ioasaft a fost întrerupt din gândire în momentul în care Ioana a intrat spre a-i aduce un prânz frugal, ca de obicei.

— Aşa puţin mi-ai adus de mâncare Ioana?

— Preacuvioase, dar sfinţia voastră aşa puţin mănâncă de obicei.

— Să-mi faci un pui fript!

— Doamne iartă-mă, dar n-aţi mâncat niciodată carne.

— Eh… Lasă… Să văd şi eu cum e… Dar ai dreptate,

parcă m-am prostit la cap. E bine ce mi-ai adus. Unde este femeia?

— Lucrează la fân.

— La Sălişte?

— Da, acolo. Cu câţiva oameni tot din sat.

— O să merg să văd dacă se ţin de treabă.

Ioana nu a răspuns nimic, şi parcă speriată, s-a retras repede, repede din chilia preacuviosului, care parcă merită să i se zică doar cuvios – a gândit Ioana. Oare ce a păţit? Parcă s-a transformat ceva înăuntrul lui, el care se transfigura în timpul Sfintei Liturghi, încât reuşea să capteze pe toţi cei din biserică, şi să facă afirmaţii ca: „A fost ceva fantastic... N-am mai auzit o slujbă în felul acesta”. Dacă bine-şi aminteşte, în duminica trecută, parcă a observat o stare mai puţin spiritualizată, şi mai degrabă lumească. Ioasaft a dat semne de nervozitate de câteva ori, ceea ce nu s-a mai întâmplat până atunci. La toate slujbele le dădea mare importanţă, indiferent de răsplată. Dacă-i plătea cineva era bine, şi dacă nu tot aşa – i făcea slujba, în schimb era extrem de sever cu limbuţia în biserică. În timpul Sfintei Liturghii învăţăm „limba divină” şi o auzim în toată splendoarea, şi atunci cum să folosim limba noastră spre spurcăciunea numită clevetire. În primul rând că deranjăm pe cei din jur, apoi nu ne exprimăm sentimentele de adeziune prin viu grai. Sfântul Apostol Pavel spune: „Limba este un organ mic, cu ea binecuvântăm şi cu ea blestemăm pe Domnul”.

Nu admitea nicio vorbă în sfânta biserică, la orice slujbă. De asemenea şi la cele făcute în alte locuri. La înmormântări unii preoţi slab pregătiţi făceau nişte predici adevărate dulcegării, care exploatau sentimentul omului, răbufnind în plâns şi chiar urlete. Le convenea acest zgomot de fond, deoarece nu erau în stare să se ridice la un nivel intelectual, dar accesibil tuturor şi să facă predici calmante, care să deschidă ochii celui îndurerat, spre privelişti paradiziace, nu spre cele pământeşti, deoarece cel ce pleca, nu mergea în alt oraş ci în Ceruri. Direcţiona

spre Rai sau spre iad. Preotul trebuie să estompeze acest tumult de-a dreptul persiflator al verticalităţii şi al credinţei omului. Urletele, pentru moment, ca un ornament, spre a materializa iubirea, care de cele mai multe ori nici nu există, crearea unei senzaţii de împreună-plecare, chiar penibilităţi de a plonja în groapă, nu sunt în concordanţă cu învăţătura creştinească, cu principiile ei sănătoase şi unice. Manifestările zgomotoase sunt reminiscenţe păgâne, când la astfel de evenimente erau puşi bocitori plătiţi, cât mai mulţi spre a arăta durerea cât mai mare.

Lui Ioasaft i se părea o profanare, o incultură religioasă, şi mai mult, un impediment pentru pacea sufletului celui decedat. Nu trebuie să-l tulburi cu lacrimile în valuri, ci din contră, să-l laşi liber în drumul Libertăţii Totale, în ascensiunea către „Cel ce are putere în Cer şi pe pământ”. De aceea Ioasaft nu permitea decât limba care să cânte pe Domnul. Îi certa aspru pe cei care deranjau slujbele şi le explica că a sta la slujbă nu înseamnă mântuire după durata şederii, ci după intensitatea trăirii. Mai bine să meargă în curte, să-şi folosească limba un timp, apoi să revină cu înfrânare.

La început a fost condamnat de cei harnici în a înjosi firea umană, a face motiv de sacrilegiu din slujbe, dar mai apoi cu trecerea timpului, şi tot mai mulţi fiind cei care veneau la slujbe, le plăcea şi se remarcau prin stăruinţe duhovniceşti, în timp ce ceata ucigaşilor de suflete şi slujbe se înghesuiau ca oile cele negre într-un loc tot mai restrâns, până au fost şi ei asimilaţi. La înmormântări, chiar foarte mari, era o linişte edenică, un sentiment de solidaritate cu familia şi un ajutor mult mai mare şi de folos decât cel bănesc sau cel evidenţiat prin coroane mai mari şi mai multe.

În trecut, majoritatea înmormântărilor erau un adevărat ambuteiaj, în timp ce acum se remarcau prin sobrietate şi prestanţă. Din păcate acest atu i-a ţesut o pânză de păianjen lui Ioasaft. O relaţie cu divinitatea care a început să se usuce, prin dispariţia sevei harice, secată

de mândrie.

De toţi se ocupa, afară de el. Desigur se verifica şi singur, dar în ultimul timp, spovedania la un confrate a cam lăsat de dorit, şi de multe ori, tu nu poţi să te judeci obiectiv.

Într-o noapte s-a trezit înnebunit de groază şi durere datorită visului care-i desfăşura căderea lui în păcat. Îi era o teamă cumplită ştiind că toate visele lui se împlinesc. De câte ori n-a zis el ca şi Petru: „Doamne, dacă toţi te vor părăsi, şi de-ar trebui să mor, eu niciodată…”. A uitat însă să accentueze avertismentul dat de Iisus lui Petru: „În noaptea aceasta, toţi mă veţi părăsi, căci scris este, bate-voi păstorul şi se vor risipi oile”. După ce Iisus a afirmat la modul general va merge personal către Petru căruia îi va spune: „Adevărat, adevărat grăiesc ţie Petre. Nu va cânta cocoşul de două ori, şi de trei ori te vei lepăda de mine”.

El nu se va lepăda de angajamentul cu literă de lege, prin juruinţă făcut lui Hristos. Nu-l va condamna şi el pe învăţător la moarte, dar slăbiciunea umană se va manifesta şi de data aceasta.

Ioasaft cădea de multe ori în aceste meditaţii profunde, cu prelungiri accentuate. De data aceasta a auzit chemarea la utrenie şi el n-a închis nici măcar un ochi. La slujba de dimineaţă luau parte toţi cei din mănăstire, în timp ce seara participau o mulţime din sate. Atanasie s-a sculat la cântatul cocoşilor, şi s-a grăbit să fie primul la citirea psalmilor. Şi-a amintit cântarea de pe vremea când era copil şi mergea în Iugoslavia cu toată familia la utrenie. Deşi tatăl lui era primar, nu ştia decât să se semneze, dar citea în biblie şi ştia toate slujbele pe dinafară. Acum îi venea în minte copilăria lui şi relaţia de subordonare fără crâcnire faţă de tatăl lui. Poate şi acesta era un motiv că a plecat. Deodată şi-a amintit că este în biserică şi nu era nici bine nici frumos ca în relaţia cu Dumnezeu să se interpună o alta, care să-i zădărnicească strădania spirituală.

Părintele cânta superb şi participa efectiv cu vocea la

toată slujba. Majoritatea preoţilor cântă doar ceea ce le este atribuit de cărţile de tipic, ori a cânta cu toată biserica înseamnă o antrenare a toată suflarea la sfintele slujbe. Un preot care cască se mişcă mai tot timpul, făcând inutilităţi, dă dovadă de plictiseală, şi desigur că atitudinea lui se transmigrează în majoritatea covârşitoare. Părintelui parcă i se pare că este prea lungă slujba şi ar avea şi altele de făcut. Timpul a scurtat vremea derulării şi activitatea trebuia restrânsă spre folosul tuturor, gândeau cu fariseism destui.

Atanasie văzându-l pe Ioasaft în exerciţiul funcţiunii, îl va admira mergând până la a exagera. Problema era să nu-l idolatrizeze, aşa cum se întâmplă de multe ori, când se spune că părintele a făcut minuni, părintele vindecă şi se minimalizează adevărata sursă: Dumnezeu.

Dumnezeu o face prin preoţi pentru edificare nu spre degringolade care rup sufletul bisericii. Alegerea Sfinţilor Apostoli este o dovadă clară a alegerii preoţilor din neam în neam. Să ne amintim de cei zece leproşi pe care Iisus i-a trimis la preoţi spre a se vindeca. În fond El i-a vindecat, dar dorea să întărească taina preoţiei.

Fantasticul drum al credinţei, al iubirii, al preamăririi dintre om şi Dumnezeu, care ne-a întins puntea dragostei peste veacuri, este această vindecare.

Drumul parcurs este distanţa dintre iniţiere şi formare, a descifrării credinţei nădejdii şi dragostei. Să înveţi să cunoşti şi să dezvolţi ideea Creatorului şi a creaţiei cu certitudine, fără fisuri, spre a putea intra în tunelul ce-ţi dă speranţe de a ieşii în curând la lumină, din gaura muntelui întunecos şi rece, tăiată de dragostea divină, care penetrează şi pavează această conglomerare săvârşită înainte de a fi omul. În zbaterile pământului de a nivela şi a aduce la trebuinţă ceea ce Dumnezeu a plantat cosmosului şi a permis abrutizarea de formarea sau ozonarea unei planete.

Descoperirea plantelor cu temperaturi incredibil de mari sau de mici, arată că Dumnezeu a pus tot ceea ce este

mai bun în lumea aceasta, după cum afirmă Scriptura: „Şi a văzut Dumnezeu că este bună foarte”, referindu-se la etapele creaţiei, împărţite pentru înţelegerea noastră. Care uneori tinde spre păcat, şi acesta este eliminat prin anumite impulsuri divine pe care poţi să le reţii sau să le elimini după dorinţa ta.

Atanasie s-a simţit ca acei soli ruşi veniţi la Constantinopol, care după ce au asistat la Sfânta Liturghie au exclamat: „Cerul pe pământ”. Într-adevăr este un mare privilegiu dat numai omului, de care îngerii sunt lipsiţi, ei care văd faţa lui Dumnezeu. Şi noi o putem vedea prin ceea ce ne înconjoară, prin sufletul nostru care-L zăreşte pe Dumnezeu şi stă de vorbă cu acesta.

După sfânta slujbă, Ioasaft l-a chemat pe Atanasie la el şi i-a dat iarăşi sfaturi utile, arătându-i că poate să devină prin strădania inimii „pământ ceresc”. Nu poţi fi devorat de ispită dacă te închizi în rugăciune.

Deodată Ioasaft a simţit o enervare bruscă. Şi-a pierdut răbdarea, rugându-l pe Atanasie, să-l viziteze în altă zi. I-a spus:

— Nu mă simt prea bine astăzi. Te rog scuză-mă. Sunt tare slăbit. Revino când doreşti, în altă zi.

— Sărut dreapta preacuvioase. Chiar voiam să mă retrag – a zis Atanasie – care în primul moment a rămas perplex de modul în care Ioasaft s-a debarasat de el.

Această atitudine a pus-o pe seama unei maladii.

Ioasaft a fugit spre altar dar deodată s-a trezit în cămăruţa sa. Se simţea plin de nevrednicie că n-a procedat după misiunea sa de preot şi duhovnic. Este bine că are acest sentiment, însă a căzut în deznădejde, care este catalogată păcat de moarte. Suferind de scrupulozitate a ajuns să gândească că e cazul să renunţe la rasă şi să intre în viaţa laică, contractând o căsătorie. A deschis o carte, a lui Ioan Casian în locul în care se spune: „Există trei feluri de desfrânare” şi făcea referire la unirea dintre bărbat şi femeie în mod ilegal, în afara căsătoriei, la onanism, păcat pedepsit de Domnul, şi aici aduce exemplul lui Onan, fiul

patriarhului Iuda; şi păcatul privirii, care dezbracă de-a dreptul o femeie. Îl agasa gândul căsătoriei, după îndrumările Sfântului Apostol Pavel, care arăta că e foarte bună fecioria, dar pentru cel care nu rezistă, e mai de folos cununia. Ioasaft şi-a dat seama, că el nu a avut contact sexual, ceea ce ar putea duce la o inhibiţie psihică, dacă emoţia îi va crea o infirmitate. Ba chiar trăind intens acea inhibiţie, ar putea ajunge la impotenţă. I-a venit în minte cazul unul tânăr care a avut o relaţie cu o fată, mai puţin pudică, şi ale cărei haine sumare l-au dus la desfrâu. Un anumit fel de a te îmbrăca şi sulemeni, după ultimul răcnet al modei, te duce în mormântul găunos, care este casa desfrâului, sau ultima staţie a unor orgii. A început să transpire, numai la gândul pregătirii unei legături. Poate ar avea o emoţie aşa de mare încât i s-ar face rău. Nu, cu siguranţă nu este bine să se căsătorească. Poate soţia îl va înşela şi el care se va dărui totalmente ei, poate o va omorî, şi atunci în veci nu-L va mai vedea pe Iisus.

În tinereţe a fost tentat să practice onania, dar când încerca, îi venea să sară pe pereţi de excitaţie. Atunci făcea o baie de tămâie şi se simţea freşuit. Fumul acela îl liniştea şi apoi nici nu a mai încercat vreodată. Îi era mare ruşine faţă de degradarea lui morală, de coborârea aceasta la un nivel inferior, de animalitate. Nici animalele nu fac aşa ceva.

Prin rugăciune multă, prin mâncare puţină, şi prin somn doar cât să se amăgească, adică două trei ore pe noapte, a reuşit să înlăture această umplere din veninul păcatului. Îi era tare frică să nu cadă în arghirofilie sau mânie. Dar n-a căzut, şi acum, deodată descoperă că viaţa lui e un gol imens, o străduanie sahariană.

Diavolul dansează fericit în chilia lui.

În clipa aceea, femeia săracă din sat pe numele Rafila, a bătut la uşă zicând:

— Preacuvioase, pot să intru?

— Chilia e veşnic deschisă. N-am secrete şi n-ai de ce nu intra. Doar dacă mă găseşti în extazul rugăciunii să nu

forţezi nota, întrerupându-mă.

— Ce-ar mai fi de făcut sfinţite părinte?

Îmi arătaţi alt loc de curăţit?

Era sumar îmbrăcată. Prin ciupag, adică prin bluză, i se vedeau sânii puternic ancoraţi în patimi lumeşti şi ochii îi ardeau de nebuneştile plăceri ale tinereţii, chiar dacă nu mai avea partea din faţă a vieţii, şi a apucat ultima bucată, pe drumul fără întoarcere al scurgerii timpului.

Dar Ioasaft a pus o frână în această posibilă coliziune de păcate şi virtuţi şi maşina curviei a îngheţat în mişcare. Şi-a amintit de Ioan Casian care zice: „Când îţi vor merge bine războaiele împotriva viciilor carnale şi te vei vedea eliberat de noroiul lor… să nu spui cu îngâmfare… că ai biruit, prin ostenelile tale şi libertatea voinţei tale… N-ai fi putut învinge, dacă nu ţi-ar fi fost părtaş şi pavăză ajutorul Domnului”.

— Ieşi – a urlat Ioasaft, el care imita din dragoste pe Blândul Păstor. Să nu mai intri niciodată în chilie! Ai înţeles?

Mută de uimire, a înlemnit deodată. Nu l-a auzit vreodată să ridice tonul, darămite să zbiere.

Ioasaft s-a mâniat groaznic pe el însuşi şi pe faldurile rochiei, care în mişcare îi dădeau senzaţii carnale.

După câteva clipe, când a început să se liniştească, a deschis din nou cartea Sfântului Ioan Casian, şi culmea, a deschis la locul în care era scris: „Felurile mâniei sunt trei: unul care este înăuntrul vostru; altul care se dezlănţuie în vorbe şi fapte; al treilea care nu fierbe şi se consumă într-o oră… ci vreme îndelungată”.

Nu e drept să o urgisească pentru că el este slab şi desfrânat. O să îi ceară iertare. Sărăcuţa nu i-a schiţat niciun gest. E adevărat că simţea focul iubirii ei, care îl urmărea, dar nu-i era copărtaş. Sau poate imaginaţia lui îi juca feste. Nu mai puţin adevărat este că trebuia să o oblige să vină îmbrăcată nu ca o ţărancă, ci ca o măicuţă. Să nu i se scoată în relief formele care-ţi vine să le mănânci cu ochii, darămite cu fapta.

Şi totuşi, poate era mai bine să se însoţească cu o urmaşă a Evei în faţa sfântului altar. Asta este obsesia celui care nu are o hotărâre puternică şi oscilează între a fi călugăr sau mirean. Mulţi laici tânjesc o viaţă în regulă monastică cu traiul respectiv, dar Dumnezeu nu i-a ales şi n-au cum să ajungă acolo. I-a ferit de cine ştie ce ispită. Când guşti miere, e greu o viaţă să nu-ţi aminteşti de ea, de aceea călugărul e bine ca de mic să aibă deprinderi în acest sens, şi să fie dus la mănăstire la vârsta în care bine îndrumat şi urmărit, poate să-şi formeze o profesiune de credinţă, un alt mod decât cel lumesc. Călugăria şi ascetismul sunt convingeri, nu deziluzii şi pierderi de altitudini în viaţa mondenă, care te vor duce la rătăciri. Debusolarea în urma unor depresii nu este motiv plauzibil spre curmarea unor stări naturale, alese după voia ta. Doar o pornire lăuntrică, reală formată în timp, te poate aşeza pe crucea mănăstirii. O chemare care nu este momentul unei nebunii regretabile, jalnice luări de poziţie. Greve în lupta cu dreptatea. Ioasaft era înnebunit de durere. El a fost de mic în mănăstire. S-a cununat cu Biserica lui Hristos. Ar fi un adevărat dezertor, iar dezertorii se împuşcă.

Desele crize de conştiinţă erau cauzate de ispitiri drăceşti, venite spre cădere. Era puternic în „cuvânt şi faptă” imitând pe Hristos, şi ca urmare erau necesare cete de diavoli să-l macine, să-l sacrifice pe altarul necredinţei spre a-l învinge.

Oare dacă şi-ar fi lăsat credinţa, trecând la catolici, papa l-ar fi beatificat?

Nu!... Nuuu!... – era prea mult. O să încerce să se plimbe pe afară. Privirile s-au încrucişat cu ale Ioanei, care era în mare goană. Deodată s-a făcut nevăzută. Era foarte apetisantă dar el se voia rece, la toate aceste unde de căldură, care încercau să-l atingă.

Şi atunci unde este iubirea? A făcut apel la ceea ce a spus Iisus despre anumite stări ale vieţii, în care se află unii indivizi: „Sunt fameni din pântecele maicii lor, sunt fameni făcuţi de oameni, şi sunt fameni pentru Împărăţia

lui Dumnezeu”.

El făcea parte din ultima categorie şi smerenia dacă era dezvoltată era combustibilul de propulsie spre galaxia fericirii. Uneori întâlnim inteligenţe batjocorite de diavol, dar el nu făcea parte dintre aceştia, care au o inteligenţă fie nativă, fie formată, prin exigenţe enorme, şi puse în slujba demonului.

Ioasaft însă a învăţat ceea ce înseamnă plânsul, lacrimile şi străpungerea inimii. La început nu a putut înţelege ce este plânsul şi l-a considerat o formă de manifestare a slăbiciunii. Un om care nu se poate exterioriza, neavând tărie, dar nici de a reţine în el coşul plin al necazurilor, revărsat cu totul în inima lui, se goleşte prin plâns.

E adevărat că unul este plânsul pios şi altul este cel îmbrăcat în diferite forme ale perversităţii. Spre exemplu: plânsul desfrâului, plânsul ca bocală de ochii lumii, plânsul ca armă de impresionare. Irenee Hauscherr citându-l pe Ioan Scărarul scrie: „Evident regretele nu trebuie confundate cu căinţa”.

În monahism este o teamă şi o ruşine. O teamă pentru judecata viitoare „să nu fie găsit monah în faţa celor care au fost adevăraţi monahi”. Teama aceasta ar trebui să ne cuprindă pe fiecare în timpul vieţii, ca la sfârşitul ei să avem: „sfârşit creştinesc vieţii noastre, fără durere, neînfruntat, în pace şi răspuns bun la înfricoşătoarea judecată a lui Hristos”.

La staţia terminus al acestei pelegrinări imanente să mergem senini, fără teamă, deoarece teama din această viaţă a înlăturat păcatul pe cât este posibil omeneşte şi a şters frica ce ne întemniţa, anulând efectul ei în faţa morţii. Omul împăcat cu Dumnezeu, cu aproapele şi cu sine, pleacă cu vioiciune spirituală, cu lacrimi de bucuria revederii Raiului Pierdut şi a vederii „faţă către faţă”. De aceea Ioasaft a studiat şi meditat profund la cele trei antidoturi pentru sufletul pierdut care sunt: al întristării, metanoia în desfăşurare şi iubire prin această descingere

în mistica şi asceza creştină.

Irenee Hauscherr spunea despre lacrimi „care curg din ochii sensibili şi spală în chip inteligent sufletul de noroiul păcatelor şi căzând la pământ ard şi robesc pe demoni şi fac sufletul liber de legăturile nevăzute ale păcatului”.

Lupta cu demonul în demon este cea mai mare luptă după lupta cu tine însuţi, al păcatului şi focul împătimirii te arde şi pârjoleşte, în această încrâncenare de alungare a celui rău. Dar şi ei sunt prăjiţi şi mistuiţi de focul puterii rugăciunii şi credinţei. O refulare nu este suficientă, după cum nici ipsaţia nu este de folos, ci omul trebuie să ştie cu cine luptă, pentru ce luptă, cu ce luptă spre a fi învingător, deoarece odată ce zădărniceşti diavolul păcatului, poţi spune ca Caezar când a trecut Rubiconul: „Alea iacta est”, adică zarurile au fost aruncate şi nu poţi da înapoi niciodată.

Un preot care a început slujba Sfântului Vasile, nu poate renunţa şi abandona pe motivul unor mari ispitiri. Preotul care fuge din arena războiului nevăzut, cu implicaţii în cel văzut, este un om terminat. Cel care abandonează scutul şi sabia în luptă, este dezgolit şi fragil în această retragere neloaială.

Nu poţi să spui ca într-un serviciu obişnuit, că demisionezi, fără a surveni o altă implicaţie. Diavolul nu-ţi acceptă demisia ci continuă lupta cu cel care şi-a pierdut acoperământul potrivit.

Dumnezeu nu-ţi semnează demisia, dar nici „nu poţi sluji la doi domni deodată”. Dacă pleci din armata Domnului, intri în slujba celuilalt fortuit, dar eşti primit şi privit ca un turnător, un spion, cu multă suspiciune şi zâmbete persiflatoare.

Desigur un preot care luptă din răsputeri, nu poate fi învins, după cum spune Iisus. „În lume, ispite veţi avea, dar îndrăzniţi, Eu am biruit lumea”.

E foarte adevărat că atât soţia cât şi copii preotului sunt expuşi la aceste tornade demonice demolatoare, dar

prin unirea lor în rugăciune pot fi învingători. Pentru un preot, o soţie şi copii necredincioşi pot fi o frână nu de la păcat, ci o stopare în elanul către Dumnezeu. Preotul supus terorii demonice luptă, dar în momentul în care vede că cei dragi au a fi cu repercusiuni ca urmare a slujbelor Sfântului Vasile, scade în rezistenţă, punctul slab este atacat de diavol şi el poate cădea. De aceea Ioasaft şi-a amintit că plânsul este: „Doliu pentru mântuirea pierdută”, iar combinaţia cu străpungerea inimii este ideală, căci aceasta: „Îşi găseşte principalul stimulent în amintirea păcatelor săvârşite, ea se hrăneşte din certitudinile şi incertitudinile viitorului… posibilitatea unor păcate viitoare”.

Părintele s-a gândit la haina neagră a doliului pe care o purta mereu. Interesant că albeaţa hainelor de la Sfânta Liturghie, îţi aminteşte, fără să gândeşti în mod special, despre mărirea împreunării în Cer cu Hristos, dacă tot ceea ce faci nu este de formă. Vezi cum hainele luminate te acoperă cu totul în afară de cap, cum mintea ta este liberă să transmită ceea ce doreşte inimii, şi deci să pună amprenta atitudinii tale pe suflet. Ochiul vede şi transmite imaginea acestei minţi care iese să privească la Sfânta Liturghie.

Preotul sau monahul trebuie să poarte reverenda sau sutana, pentru a-şi aminti mereu de doliul existenţei pe pământ şi apoi a avea prestanţa necesară în faţa hulitorilor.

Doliul celor care au rămas după adormirea întru Domnul a unui neam, nu este o plângere şi o amintire a faptului că a plecat la Domnul, ci o întristare provenită din semnul întrebării, dacă a făcut cele necesare spre a ajunge la Domnul şi cu Domnul, sau a fi străpuns de săgeţile iubirii divine şi însângerat de durerea păcatului. Te întristezi pentru păcatele celui adormit întru Domnul, te întristezi şi îţi aminteşti să-ţi schimbi atitudinea în faţa vieţii şi a morţii. Să fie un exemplu spre îndreptare şi o reflectare a ochiului lumii în conştiinţa ta. O formalitate spre păcătoşenie, spre mândrie şi atunci când scoţi haina

doliului, să-ţi fie ca o lepădare de o mare greutate, o purtare străină ţie, fără de sens personal, decât pentru a satisface răutatea bârfitorilor. Clevetirea acestora te-a scos la un liman aparent. Tu însă, prin atitudinea ta ai profanat această haină cernită cu implicaţiile ei majore, de aceea nu numai că nu-ţi este de folos forma doliului, ci te-ai încărcat negativ, şi-ţi faci un deserviciu enorm, prin adăugarea unui păcat.

Poţi să urli la o înmormântare ca o manifestare a isteriei tale, sau ca să fi pe placul auditoriului, dar nu ai nicio justificare pioasă în faţa divinităţii.

A plânge în pace şi cu decenţă este o stare firească şi în felul acesta nu chinui sufletul celui decedat, care vede prefăcătoria ta şi se întristează. Urletele tale îl chinuie, prin aceste chemări draconice, înapoi în lumea din care a plecat.

Iubirea faţă de Dumnezeu, căruia îi dăruieşti pe acest dăruit ţie, atinge cote maxime prin această renunţare la acesta, care speri să fie scăldat în râul iubirii divine „Râul Harului lui Dumnezeu – cum spune Alexandru Calomiros – care este foc”, acesta având obârşia în „Iubirea care este izvorul focului”. Desigur iubirea este de la Dumnezeu, prin Dumnezeu, în Dumnezeu şi desigur cel care nu portă această haină antifoc este mistuit. Dacă nu avem a fi în focul iubirii divine, suntem spulberaţi. Iubirea se revarsă şi peste cei buni şi peste cei răi, în Rai, cu deosebirea că cei răi simt un chin groaznic, în timp ce cei buni simt o stare euforică, un extaz, o pace, probabil ca la Glosolalie, unde una a fost limba vorbită de Apostoli, şi toţi au înţeles-o, şi cei buni şi cei fără bunătate, dar în timp ce unii au primit botezul, „Ca la trei mii”, alţii au stat în expectativă. În timp ce unii se vor mântui, alţii nu vor primii decât „dragoste chinuitoare”. Ştiut fiind din viaţa aceasta că unde nu este sinceritate, dragostea apare ca o urgisire. Când unul îţi dă o palmă, – s-a gândit Ioasaft – suferi un minut două, dar când viaţa te loveşte spiritual, poţi cădea în lamentaţie toată viaţa. Un călugăr poate ajunge la acea numită acedia.

Te adapi din apa stătută a vremilor trecute de demult, plină de broaşte şi iarbă fără de folos, de mirosuri pestilenţiale. Ioasaft şi-a adus aminte cum zicea Sfântul Isaac Sirul despre cei răi că: „Vor fi biciuiţi de biciul iubirii divine”. Amintirea iubirii pierdute ne aduce suferinţe groaznice, dar atunci, căinţa nu va mai fi o căinţă spre pocăinţă, spre îndreptare şi să fim „materie pentru focul divin” care să ducă jertfe la cele de sus, ci va fi izvorul smoalei topite, care duce la un adevărat carnagiu şi chinul veşniciei.

Este groaznic ca duşmanului lor, cel mult invidiat, Dumnezeu să le arunce priviri iubitoare, căci ar fi cum zice Alexandru Calomiros: „Cum vor îndura cei ce-L urăsc pe El să primească totul din mâinile Acestuia?”. Dumnezeu nu-i va îndepărta cu ură, cu duşmănie, nu-i va supune El la chinuri, ci Domnul, după spusa aceluiaşi profesor, le va zice: „Depărtaţi-vă liberi de iubire, în chinul cel veşnic al urii”.

Ioasaft îi avea mereu pe Sfinţii Părinţi în minte, expunându-le teologia. Nu uita nici de teologii renumiţi ai vremii. Zile în şir îi citea şi se străduia ca o maşină să înveţe citate întregi, dar spre deosebire de acel metal care nu are viu grai şi sentimente, el le aplica şi urmărea dacă au prins la cei veniţi. Aşa bunăoară, de la o vreme îl chema zilnic pe Atanasie la sfat şi îndrumare. Seara îşi făcea tot felul de procese de conştiinţă, se căina îndelung şi plângea spunând rugăciunea inimii lui Hristos, până simţea străpungerea ei, şi răpus de oboseală, adormea. Se scula numai după câteva ore, când nici nu era lumină şi în primul moment avea senzaţia că este în iad, apoi în ceruri, după care nu mai avea nicio simţire, nu ştia uneori unde este şi fugea ca un bezmetic prin cameră. Îl cuprindea o teamă cumplită de întâlnirea cu Creatorul. Uneori diavolul îl pironea ore în şir şi nu avea posibilitatea să se mişte.

Într-o zi a venit o femeie să se spovedească la el. Era după o noapte tare zbuciumată. Tânăra era superbă, cam dezbrăcată, având un decolteu exagerat. Îl privea spăsită.

— Părinte, vreau să mă spovedesc.

— Spune fiica mea – şi părintele făcându-se că nu observă impertinenta îmbrăcăminte, a acoperit-o cu patrafirul.

— Cum să încep părinte? – apoi a continuat – cred că ce mă apasă mai greu pe suflet… De tânără am făcut amor cu fratele meu.

— Nu se poate. Cum aţi îndrăznit?

— Amândoi dormeam în acelaşi pat, nefiind altul, şi într-o seară, după ce am băut un pahar de şnaps, ne-am aprins în dorinţe şi am păcătuit.

— Nu te-ai gândit la consecinţele majore?

— M-a înnebunit. După care am cunoscut o mulţime de băieţi.

— Doamne fereşte fiica mea!

— La urmă l-am cunoscut pe Chirilă. Deşi aveam numai douăzeci şi doi de ani, iar el cincizeci şi şase. Adevărul e că mi-a plăcut. I-am propus să ne căsătorim, gândindu-mă la averea lui. După ce ne-am cununat, i-am spus că în curând o să divorţăm. El mi-a tras o bătaie bună, ca fiind un avertisment. Atunci am schimbat tactica, am început să mă linguşesc, şi l-am convins prin farmecele mele, să-mi treacă casa lui pe mine. După care i-am adus o pălincă foarte tare din Bihor. I-am dat din ce în ce mai multă, pe stomacul gol. Reuşeam să-l enervez groaznic, şi atunci ca să-mi facă în ciudă, după cum credea el, să se răzbune pe mine şi să cadă în uitare, se răsfăţa într-un litru de pălincă pe seară. Mai dispăream câte două zile, şi asta îl înnebunea şi mai mult. Eu cred că şi din acest motiv mi-a dat casa. În două luni am reuşit să-l trec la cele veşnice. Azi mă căiesc şi mă întreb cum am putut să-l omor pe cel care m-a iubit atât de mult. Dar nu mi-a fost destul, şi cu vrăji puternice, i-am zăpăcit pe părinţii lui, care mi-au donat casa şi pământul, şi cu farmece cu mort, i-am trimis lângă Chirilă, în mai puţin de şase luni. După care, le-am vândut pe toate şi am emigrat în străinătate, deşi nu era pericolul să fiu deconspirată, neavând rude apropiate, care să ceară o deshumare a lui Chirilă, sau a părinţilor. Şi de

fapt nici nu se putea dovedi că eu i-am ucis. Cu banii mulţi obţinuţi după cum aţi auzit, mi-am deschis o afacere şi aş fi trăit bine printre străini. Totul mergea strună, aveam succes la bărbaţi, mă gândeam chiar la o căsătorie, când într-o noapte mi-a apărut Chirilă în vis. De atunci mă chinuie în fiecare noapte. Ce să fac să mă liniştesc? Să mă sinucid?

— În niciun caz.

— Dar nici Dumnezeu nu mă va ierta.

Poate nici iadul nu mă va primii.

— Nu spune aşa fiica mea. Dumnezeu e milostiv. Fă căinţă, autodenunţă-te şi mergi în temniţă, sau…

— Sau pot intra într-o mănăstire…

— Cel mai bine ar fi să spui adevărul, şi să te căieşti spre îndreptare.

Lumea vorbea în sat că i-a otrăvit pe toţi, dar autorităţile nu s-au sesizat. Desigur este posibil ca prin vraja cu mort şi altele să poţi omorî oameni. Au fost nenumărate cazuri când doctorul găsea omul perfect sănătos şi acesta deceda datorită vrăjilor. Se topea din picioare fără vreun motiv palpabil.

Părintele nu era împotriva doctorilor, ci doar a puţinei credinţe, care ducea la necesitatea intervenţiei umane. Tot trebăluind prin sufletul oamenilor a uitat să-şi facă rânduială în sufletul său. Credinţa perimată nu a întârziat să-şi arate roadele. Ioasaft cu trecerea timpului, avea tot mai puţină răbdare, era parcă tot mai vesel, ba chiar a râs într-o zi de ghiduşiile făcute de o pisică. Văzut fiind şi-a dat seama că a uitat de faptul că este ca mort pentru lumea cu plăcerile ei, spre a fi viu cu Hristos. Şi-a amintit că în unele mănăstiri, celui mort i se spunea „înviatul” în timp ce celui viu i se spunea „mortul”.

Dormea destul de bine şi chiar ar putea spune că prea mult. A renunţat la scaunul cu trei picioare care-i ţinea loc de pat, unde caza două ore pe noapte, şi a început să se întindă pe o rogojină, motivând ca pentru sine, că este epuizat de atâtea slujbe şi rugăciuni.

Diavolul are o răbdare de nebănuit. Cu mult tact şi îndârjire, nu de puţine ori câştigă lupta.

Era târziu, obosit, nespălat şi s-a întins pe aşa-zisul pat. A adormit. Se făcea că femeia din sat venea goală către el şi-i spunea: „Te vreau, sunt a ta, ce mai aştepţi?”. El a deschis braţele şi a vrut să o cuprindă. Deodată s-a trezit lac de sudoare, şi-a amintit visul şi parcă era aievea, cu ochii deschişi o vedea în chilia lui. A început să-şi dea cu capul de pereţi apoi să se roage cu glas tare. Imaginea ei a dispărut. În loc să se îngrijoreze, Ioasaft s-a mândrit spunând: „Eu sunt cel mai tare”.

Altă dată s-a trezit cu penisul în erecţie, în mâna lui. Îi venea să se lovească peste falus, să-l taie, să-şi rupă mâna, dar apoi rugându-se i s-a potolit furia, şi a hotărât să doarmă iar pe scaun, să mănânce doar odată pe zi, la apusul soarelui ceva pâine şi câteva legume fierte ori fructe. A devenit foarte aspru cu el. Din ce în ce mai slăbit şi mai fără putere, dar cel puţin „a omorât păcatul… o părăsire a cărnii, care nu se va mai arăta în voie”. A reuşit să estompeze ba chiar să anihileze răzmeliţa trupului. Slăbiciunile erau tot mai mari şi cu toată lupta lui, de abia mai ţinea slujbele. Parcă nu mai avea nici voce. Şi-a amintit de Sfântul Apostol Pavel care a spus: „Eu foarte bucuros mă voi lăuda în slăbiciunile mele”. Rugăciunile intense făcute în biserică, l-au ajutat puţin, deoarece păcatul diminua din efectul lor.

După o astfel de noapte petrecută în sfântul altar, când s-a îndreptat spre chilie, a căzut în curte în nesimţire. Nu se ştie cât a zăcut, dar s-a trezit înconjurat pe rogojina lui. Fiecare dorea să-i dea o mână de ajutor.

— Ce s-a întâmplat cu mine?

— Nimic grav a zis Ioana. Aţi muncit prea mult în „ogorul Domnului” şi slăbirea a fost prea mare. Va fi necesar să luaţi o pauză, să gustaţi puţină carne şi să beţi un pahar de vin.

— Nu vreau!… Ferească Dumnezeu!

Ştiu că e voie la boală, dar eu nu doresc.

Mai cu voie mai de nevoie, a mâncat pâine cu puţină carne, şi a băut o gură de vin. După scurt timp, s-a pus pe picioare. Într-o zi a venit la el o cântăreaţă vestită, Carmen, care era posedată cumplit de demon. I-a povestit că trăieşte în păcat cu un tânăr fără să fie căsătorită cu el. Era tânără, brunetă, frumoasă, părea de o inocenţă incredibilă şi poate nici nu avea prea multe păcate, dar Ioasaft ţinea vechea regulă cu privire la abstinenţă, până la punerea pirostriilor. La prima slujbă a căzut ca moartă, încât tânărul cu care era s-a speriat cumplit. Era şi el înalt, brunet, cu mustaţă, foarte elegant şi solid.

După mai multe slujbe, cântăreaţa i-a spus:

— L... a hotărât să divorţeze, că oricum de multă vreme nu mai locuia cu soţia.

— Dar copii are?

— Da’ are, dar noi ne iubim mult. Pe ea a luat-o fiindu-i impusă. A fost aleasă pentru el de mică. La ei nu se căsătoresc cu acte, dar nu ai voie să o părăseşti. Ar putea tribul să te omoare pentru acest delict. Poţi să ai în schimb zece iubite. Soţia nu are drept de apel şi de iubiţi. Când este prinsă în flagrant, se întâmplă câte un accident mortal.

— Eu zic fiica mea să aştepţi să-şi clarifice situaţia, să faci canon de pocăinţă, şi atunci vei vedea cum te-o îndruma Dumnezeu să procedezi.

— Problema părinte este în felul următor: dacă eu renunţ la el, mă împuşcă, dacă el nu renunţă la mine îl împuşcă ai lui. Ce să fac?

— Repet: să-ţi faci slujbe, vreme în care să dispari de pe scenă, şi Dumnezeu va rezolva totul.

— Promit preacuvioase, dar rugaţi-vă pentru mine, să fiu întărită. Vă las aceşti bani pentru biserică, şi a întins o sumă frumuşică.

După ce părintele i-a dat un canon greu, i-a făcut slujbe şi i-a spus că o aşteaptă să revină, a binecuvântat-o.

El părea cam nervos, se plimba agitat pe lângă superba maşină pe care o avea. Desigur erau puţini care

posedau astfel de vehicule.

Carmen parcă a atras toate posedatele la Ioasaft, încât nici nu mai făcea faţă, câţi şi câte au bătut la poarta milei divine, spre a primit sabia păcii. De atâta luptă cu diavolul, Ioasaft era groaznic de tulburat, avea vedenii, ameţeli şi o entitate-l chinuia. Tot timpul simţea o prezenţă obositoare lângă el, iar zgomotele în chilie se înteţeau tot mai tare.

Dar clipa durerii totale a venit în ziua în care slăbit fiind peste măsură, a luat un pahar de vin, şi în răcoarea serii a prins a se plimba prin pădure, spre Bârzavă, locul în care făcea baie. Clipocitul de apă era mai tare decât de obicei. Cineva făcea baie. S-a apropiat prin stufăriş. Păsărelele intonau un cor, meditaţia serii, parcă o reeditare a plimbării lui Adam prin Rai. În momentul în care privirile lui s-au întâlnit cu cele ale Rafilei, care sărea fericită prin apă, a simţit că este atras ca de un magnet şi s-a apropiat din ce în ce mai mult. Ea a ieşit din apă. Imaginea delirantă l-a dus la prima lui contopire cu moartea.

A uitat de Dumnezeu, a uitat de jurământ, a uitat de tot ceea ce era viaţă adevărată, în schimbul unei sălbăticii, o fiară dezlănţuită care nu se mai putea oprii.

S-a înnoptat de-a binelea când a auzit un glas din acea împreunare.

— Preacuvioase, mai facem şi mâine.

Azi e târziu. O să mă omoare bărbatul.

— De abia atunci a sesizat el delirul care l-a cuprins în totalitate. A sărit brusc şi a fugit în chilie.

Nu putea să creadă că este adevărat. Cum s-a lăsat păcălit? Poate totuşi a visat. De fapt el a dus în păcat un suflet pe care trebuia să-l mântuiască. Nu se ruga, nu plângea, după acest cadavru care a început să putrezească. Privea în gol fără a se dumiri prea bine. Şocul a fost enorm. De abia a doua zi seara, l-a găsit Ioana, stând în chilie, pe scaun, cu capul în palmă.

— Să nu mai văd femeie. Să plecaţi toate din

mănăstire. Ioana nici măcar nu bănuia ce s-a întâmplat.

Ioasaft a simţit o ură de nedescris. Era prima dată când îl încerca acest sentiment degradant. O ura din tot sufletul, din toată fiinţa. Simţea că dacă o va afla în curte o va omorî. Diavolii marcau victoria în horă zbenguitoare, mai puţin şi era cu totul vândut lor. Şeful lor se şi vedea premiat de Lucifer. A avut mult de furcă cu acest îndumnezeit care a fost o catastrofă pentru el. Chiar a hotărât să renunţe, dar chinurile pentru acest eşec şi faptul că i s-a încredinţat o armată de legheoni să lupte cu el, l-a înrăit pe acest rău.

Satan gândea că părintele Ioasaft trebuie să cedeze într-un fel sau altul, dar nu şi-a imaginat că va ajunge la acest nivel al căderii. Surâdea fericit pentru înţelepciunea lui de a-l fi înfrânt pe acest incorigibil, şi pentru aducerea lui pe drumul pierzării.

Satan gândea că l-a corectat, l-a îndreptat spre bunătăţile vieţii şi că drept mulţumire pentru că i-a deschis ochii ar fi trebuit să-i aducă osanale. Îl vedea pe Ioasaft deja pironit. Au trecut trei zile şi el n-a mai ieşit din chilie. Nimeni n-a îndrăznit să bată la uşă. El se uita fix spre ieşire şi ofta mereu. Numai era nimic de făcut. O să renunţe la viaţa monahală şi se va face preot de mir dacă i se va aproba. Dacă nu va preda într-o şcoală, dar oricum conştiinţa nu-i va mai permite să rămână în mănăstire.

La momentul potrivit preotul citeşte rugăciunea: „Nimeni dintre cei legaţi cu pofte şi desfătări trupeşti, nu este vrednic să-ţi slujească Ţie”. Citatul era ca un lait motiv.

Deşi nimeni nu ştia de păcatul lui în afară de Atotştiutorul, i se părea mai important decât orice canon i s-ar fi dat. Când s-a ridicat de pe scaun cu multă greutate, căci până atunci era foarte uşor în mişcări, a simţit o durere cumplită în piciorul drept. E greutatea păcatului şi-a zis Ioasaft.

A început să râdă. Să fim serioşi… Un păcat este ceva spiritual, cum să atârne fizic?

Şi-a amintit că râsul la Avraam era considerat păcat. Sarra a râs de anunţul divin al sarcinii ei, ştiindu-se în imposibilitatea de a zămislii. A râs de cuvintele divine, de parcă ar fi zis: „Tu să mă înveţi pe mine, care ştiu exact ce este şi ceea ce nu este?”. A râs prosteşte din inconştienţă, dintr-o credinţă fragilă. Nu era păcătoasă, dar nici nu avea credinţa lui Avraam. Credea doar în ceea ce raţiunea spunea că este realizabil, nu credea în minuni, deşi poate a mai văzut aceste ieşiri din comun, din spaţiul gravitaţional al pământului. Se prea poate să nu fi fost martora unor întâmplări supranaturale. Ioasaft şi-a amintit că Baconski spune: „Putem presupune că mesianismul evreiesc a determinat prima condamnare a râsului”.

Desigur râsul decent din ziua de azi nu poate fi condamnat şi nici a se face legătura cu râsul păgân, care înclina spre desfrâu.

Baconski, referindu-se la râs ne indică modul folosirii lui, a manevrării acestei arme, uneori salvatoare, alteori ispititoare şi fără căpătâi: „Râsul… poate dovedi echilibru, dacă alegem felul cuvenit… cele care sunt fireşti pentru oameni, nu trebuie înlăturate de la ei, ci se cuvine să găsim măsura şi timpul potrivit”.

Faţa senină care exprimă râsul bunătăţii este ceva care nu depăşeşte limita bunului simţ, şi uneori este liniştitor, mai ales pentru persoana terţă. Când ia aspect distructiv, şi se încearcă prin râs o derută totală, o mârşăvie, râsul devine fără de folos, ba chiar ne duce cu gândul la casele de toleranţă. Diavolul a râs până la delir de Ioasaft, având un râs curvesc, un râs zgomootos, deranjant, un râs spre o altercaţie. Râsul care sfidează, râsul nebunesc care denotă o înclinare spre firea păcătoasă, acea grimasă impertinentă, care creează o repulsie din partea unui auditoriu elevat. Râsul fariseic, persiflator, este opusul celui de la Dumnezeu. Iisus n-a râs niciodată deoarece ştia „ce este în om” şi s-a întristat rugându-se pentru firea dezlănţuită a lui Satan în om. Iisus a plâns pentru păcatele celor care sunt atei, sau se comportă ca aceştia, fără credinţă.

A-teo, adică fără Dumnezeu, de aceea în Vechiul Testament se spune să nu fim creduli ci cât se poate de prudenţi în relaţiile inter-umane, deoarece „blestemat tot cel ce se crede în om”. Să avem nădejde şi să credem doar în Dumnezeu şi în spovedanie.

Preotul care trădează Sfânta Taină, nici nu-şi poate imagina cât de grea îi va fi osânda, cât de mari şi felurite vor fi chinurile.

Prin spovedanie, Dumnezeu ţi-a dat undă verde de a intra în sufletele oamenilor, iar tu poţi să-i dezgoleşti: fie spre ruşine, spre blasfemie ori spre pedeapsa lumească.

Este îngrozitor să-L răstigneşti din nou fără milă, să-L loveşti şi să-L denunţi spre pieire. Îl despoi spre hulă şi desconsideri rangul oferit de Dumnezeu, de a şti ceea ce numai El ştie, cele mai ascunse ale sufletelor umane.

Părintele n-a făcut acest lucru, dar a uitat pentru o clipă de „haina de doliu” de pe el, a dezbrăcat cingătoarea bucuriei întru Hristos, şi a adăpat fiara poftei. Ioasaft se simţea din când în când tot mai secătuit, prin slăbiciunile care l-au invadat şi au asfixiat puterea Crucii. Parcă-i era poftă de o ţigară, de o cafea, de o ţuiculiţă. Dar el n-a băut în viaţa lui. Cum să înceapă?

Diavolul i-a şoptit: „Încet frate, dar sigur, ca şi cu femeia, şi vom fi prieteni pe vecie”.

A doua zi a fost chemat să lupte cu cel rău la o fetiţă posedată, dar n-a zbierat nimeni ca altă dată, şi fetiţa nu dădea semne de nelinişte. Diavolul l-a ademenit şi i-a creat impresia că a fugit prin simpla lui prezenţă, ceea ce desigur, adăugat la terenul parcelat, până a ajuns în inima mănosului pământ. În noaptea aceea s-a întins pe rogojină şi deşi era cu ochii deschişi, a amorţit sângele şi parcă toată vlaga a început să plece din el. A vrut să se mişte dar chingile demonice îl ţintuiau. Ar fi dorit să zbiere dar gura nu-l asculta, nimic nu mai răspundea la comenzi. Gâtlejul îi era înfundat de un gust rău, iar nasul respira miros de mortăciune. Deşi aerul pădurii era cât se poate de curat. Au trecut mai bine de două ore, dar el se zbătea fără

mişcare, se zvârcolea în sufletul ars de fierbinţeala păcatelor, rugul lui Moise, al iubirii divine s-a topit, lăsând jarul nebuniei.

S-a-ngemănat spre ziuă când a simţit că ceva a ieşit şi el este eliberat. S-a ridicat şi a aprins lumânarea. Poate totuşi era ceva aparent. Aşa-zisul lui pat era ca după o ploaie, plin de picături ale suferinţei. Cu trecerea zilelor era tot mai absent faţă de relaţia care l-a ridicat şi menţinut atâţia ani. Era tot mai des biciuit de cel viclean. Crizele demonice se repetau ori de câte ori făcea slujbele Sfântului Vasile. Şi lumea parcă simţea îngreunarea lui sufletească şi trupească. Mânca mult mai mult, gusta câte o ţuică, apoi adormea ca un păgân şi crizele care au luat locul rugăciunilor de noapte, se înteţeau treptat. Se grăbea la slujbe, el care niciodată nu-i păreau prea multe şi prea lungi, cu atât mai mult Sfânta Liturghie, pe care se grăbea să o gate cât mai repede, de parcă pleca undeva.

De la o vreme a început s-o dorească pe femeia păcatului său. Dar asta simţea că întrece măsura, chiar şi pentru un creştin de rând, darămite pentru el, ditamai călugăr şi preot. Într-o zi s-a întrebat: „Doamne, oare eu nu te slujesc cât a trebuit? Doamne, câţi nu sunt mult mai răi ca mine şi le-ai dat de toate?”

Ioasaft a râs înfundat, înflorind păcatul mândriei, ca floarea aleasă a pustiului, dar un florilegiu în sens peiorativ. Diavolul l-a îndrumat spre grădina unui rai imaginar, un rai cu cărări înfundate de noroi şi frunze, imaginea autumnală care te debusolează, te debranşează de la har, şi-ţi aduce suicidul.

Credea că dacă face comparaţie între el şi anumiţi colegi împătimiţi, Dumnezeu îi va considera păcatul mai uşor, dar Dumnezeu nu pune în balanţă păcatul celuilalt cu al tău, ci patima ta cântărită cu greutatea harului pe care l-ai primit, adunată cu Legea şi împărţit la trei. După intensitatea trăirii desfrânate şi dezmembrarea de trunchiul Hristos, vei fi aşezat spre sălăşluire veşnică întru Bine sau întru rău.

Tatăl ceresc ne spune: „Fiţi desăvârşiţi precum şi Eu desăvârşit sunt”, şi atunci cum vei căuta termenul de comparaţie pe strada acestei vieţi sofisticate.

Când încerca să se disculpe şi să aducă o anumită justificare pentru cele rele, deodată l-a apucat o durere groaznică de picior. A privit la acesta şi a văzut cât un bob de grâu pielea trasă şi o infimă supuraţie. Probabil era de la prea multă rugăciune – a gândit preacuviosul – uitând că: „Plata păcatului este moartea” şi de la păcat vine boala. Te încarci negativ şi deodată te vezi la polul opus, respingi pe Dumnezeu şi vrei independenţă, care însă este o stare de imponderabilitate ce te azvârle în neant. Vei fi împins veşnic de uşurătăţile tale, vei fi uşor de har, eliberat de Dumnezeu, şi posedat de chinul unei vehiculări veşnice în spaţiul rezervat celor care au pactizat, semnând cu Satan. A

doua zi durerea s-a înteţit şi venirea lui Atanasie nu i-a făcut nicio plăcere. A început să dea semne de nervozitate. Nu-şi mai dorea atâta lume şi atâtea slujbe.

— Preacuvioase, am venit să mă binecuvântaţi, vă mulţumesc pentru ospitalitate, dar cred că este cazul să merg acasă. Mă cununaţi cu aleasa inimii mele?

— Şi la oraş e tot preot şi biserică. Ai impresia că în mănăstire este altfel? E o părere cât se poate de greşită, şi apoi apar în subsidiar alte discuţii neplăcute. Câţi nu se cunună în mănăstire şi divorţează? În orice biserică unde mergi cu credinţă în Sfânta Taină şi o trăieşti hrănind fiinţa ta cu har, se vădesc roadele binefăcătoare. Şi oriunde crezi că locaşul te mântuieşte, indiferent de atitudinea ta, te cuprinde demonul nepăsării şi al distrugerii. Dumnezeu să te binecuvânteze fiule şi mai vino când ai timp.

Atanasie a plecat contrariat, dar după o vreme a ajuns la concluzia că l-a judecat greşit.

Când s-au întâlnit, Atanasie i-a spus de cununia lui şi Ioan i-a zis că are şi el de gând să se însoare şi ar fi deosebit de fălos dacă-i va fi oaspete cineva la nivelul lui.

Şi Atanasie l-a invitat la oraş, împreună cu Gheorghe, dar aceştia au motivat: Ioan greutatea de a lăsa gospodăria şi Gheorghe munca la care s-a înhămat fiind pe post de porcarul satului.

Atanasie a ajuns pe seară la oraş şi glonţ a plecat la Mărioara, care-l tot aştepta cu sufletul la gură. Era tare necăjită văzând că timpul trece şi Atanasie nu mai apare. Dar cu fiecare moment de chin întru dreptate şi adevăr, întru dragoste, a venit şi ceasul de răsplată, moment fulminant, când fericirea atinge apogeul şi nu are greutate de contrabalansare în raport cu cele care aduc răul în suflet şi-l frământă.

— Atanasie – a exclamat Mărioara de la geamul pe care nu-l părăsea în ultimul timp, aşteptându-l.

Îi venea să-i sară în braţe, a alergat la uşă şi deodată a auzit vocea unchiului care a trezit-o la realitate.

— Cine poate fi Mărioaro? Deschizi tu?

Mărioaro nu mă auzi?

De emoţie nu a putut să silabisească niciun cuvânt. Apoi, când a ajuns la uşă, ca o adevărată doamnă şi-a revenit, a luat o poziţie decentă, sobră şi a deschis. Doar bujorii din faţă şi pieptul care tresălta au adus pentru Atanasie proba de nezdruncinat a iubirii.

— Aşa de mult ai… Am vrut să zic… Nu ai stat prea multe zile la mănăstire?

— La fel am gândit şi eu, dar mi-a făcut mult bine. M-am limpezit şi edificat. Nimic nu o să mă întoarcă de la preoţie, doar Dumnezeu dacă nu mă vrea slujitorul Său.

Ai libertatea de a alege între viaţă şi moarte ca şi Adam. Am ales şi am cules cea mai frumoasă floare, două într-o fiinţă: preoţia şi pe tine.

— Să fii: „Preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec”. Iubirea Fiinţială să se răsfrângă asupra noastră, şi viaţa ne va fi un vis frumos.

— M-am hotărât să fac teologia şi să ne căsătorim. Gândesc că la toamnă va fi potrivit.

Au hotărât să meargă la părinţii ei, la tatăl Trifu şi

mama Elena, apoi la părinţii lui în Iugoslavia.

Cum era şi de aşteptat, după hotărârea Mărioarei, prima dată au mers împreună cu unchiul Lanu la părintele Trifu. Era un sat mic, frumos, pe malul unei ape, aproape de garniţa cu sârbii. Şi părintele Trifu îşi trăgea obârşia din Banatul Sârbesc. Casa preotului şi biserica erau plasate pe cel mai înalt loc din sătucul acela, uitat de timp şi de rele. Biserica era mare şi frumoasă, în schimb casa nu avea o mulţime de camere, dar avea un aspect angelic, totul în jur fiind presărat cu flori şi cu pomi. În curte pe o terasă tronau scaune de nuiele împletite, cu o masă şi un fel de pat pe care se mai odihnea preacucernicul părinte.

Părintele nu era prea înalt, cu barba neagră şi părul cu ghiocei. Avea o vârstă nu prea înaintată, surâdea mai tot timpul şi nimic nu-l putea supăra.

— Tati, să-ţi prezint pe Atanasie.

— Sărut mâna părinte, şi a dat să-i pupe mâna.

— Nu e necesar fiule, poate la bătrâneţe o să fiu eu obligat la acest gest, pentru un pahar de apă.

— Părinte, vă rog.

— Tati glumeşte Atanasie. Nu-ţi face…

— Pofteşte tinere în palatul care s-a micşorat la o revărsare de ape. Sper că nu vrei să intri şi tu la apă însurându-te.

— Tati, te rog. Atanasie o să creadă că sunt o rea.

— Rea ai zis? Ai văzut Atanasie o tigroaică dezlănţuită, care până acum a stat în grădina zoologică?

— Trifule, a spus unchiul Lanu. Nu supăra copiii.

Au intrat în casă. Preoteasa Elena s-a scuzat că venea de la bucătărie şi nu avea o ţinută de primire a oaspeţilor.

— Şi eu fac Bucătărie, a spus părintele Trifu – dar în bucatele Domnului. Fierb răutatea demonică din om prin Sfânta Liturghie. Iar aici – arătând spre scaunul unde se odihnea – citesc cum şi care ar fi tactica în acest război angelo-satanic.

Atanasie a privit mai bine la preoteasă şi a observat

că este mai tânără cu câţiva ani, o frumuseţe la modă, cam plinuţă, roşie în faţă, părând destul de autoritară. Avea părul blond ascuns sub batic. Curată dar modest îmbrăcată, cu ochii albaştri, părând puţin cam iute în toate, în comparaţie cu părintele Trifu.

Au mers în sufragerie unde era răcoare. Aici a văzut o mobilă de lemn masiv, foarte modernă în acea perioadă. Părintele avea destul pământ şi nu ducea lipsă de nimic. Avea multă iubire în cultivarea pământului şi chiar exersa acest sentiment puternic toată vara. Chiar şi un lucru neînsufleţit în care pui suflet, o căruţă sau o maşină, arată altfel când îţi exprimi iubirea prin grija pe care i-o porţi, decât un obiect lăsat la voia întâmplării. Au băut o cafea şi au servit o dulceaţă, apoi i-au lăsat să se odihnească.

La ora mesei nu a trecut niciun minut peste programul părintelui.

— Nu vă plictisiţi părinte? – l-a întrebat Atanasie. Pe tărâm spiritual se pare că nu prea aveţi mult de lucru.

— E adevărat tinere, dar un preot care se respectă şi ţine la preoţia lui, citeşte mai tot timpul, se roagă şi nu are cum să intervină plictisul. Apoi grădina mi-o fac singur. Mă scol la patru dimineaţa şi lucrez în ea până la orele şapte opt, după care iau micul dejun, mă rog, citesc, mănânc la orele doisprezece fix, dorm vreo două ore, studiez şi mă rog după care seara lucrez iar în grădină. Când aprindem lampa, vin doi trei vecini şi-i formez spiritual. Le povestesc de vieţile sfinţilor, le răspund la ceea ce ei mă întrebă şi uite aşa vreme de un an, mi se perindă toţi sătenii prin casă.

Sesia parohială, mi-o lucrează ei din dragoste. Şi eu fac munca spirituală pentru ei din suflet. Mulţi nu ştiu să citească sau n-au chef şi eu le administrez aceste perfuzii spirituale.

— Tati, Liviu a mai scris?

— Ştii că e un subiect tabu! Te rog să nu mai discutăm.

Deşi era clar că aceste fraze l-au supărat, el a zâmbit.

Ceva se ascundea în spatele lor, de aceea a răspuns concis. Seara când au ieşit să se plimbe prin sat, Mărioara s-a simţit obligată să-i ofere nişte explicaţii lui Atanasie:

— Am un frate pe nume Liviu. Deşi era student la drept, a abandonat şi a plecat ca actor în capitala ţării. Tata l-a renegat şi se roagă mereu pentru el să-i vină mintea la cap. Dar mie nu mi se pare un rău să facă ceea ce-i place. Tata spune că actorii sunt nişte oameni de nimic, desfrânaţi, nişte comedianţi.

Seara de asemenea a fost plăcută, şi după o cină apetisantă au cântat cântări bisericeşti, pricesne, şi au lecturat din Sfânta Scriptură şi Părinţii Bisericeşti.

A doua zi părintele Trifu i-a arătat biblioteca sa care era imensă. Academia teologică a făcut-o la Cernăuţi, o şcoală net superioară, cu cadre didactice renumite.

Atanasie a rămas vreme de o săptămână la părintele. I-a plăcut enorm, şi ca un om flămând căruia i s-a oferit o varietate împărătească culinară, un adevărat bufet suedez, unde nu mai ştii din care parte să începi şi ai mânca totul din ochi. În această bibliotecă l-a găsit pe Olivier Clement care vorbea despre iubire şi sexualitate, de dăruire totală, care unul prin adaosul celuilalt, îndoieşte puterea şi deschizând drumul sinuos al vieţii, îl face senin şi mai uşor de împlinit, după cum a găsit în citatul: „În iubirea serioasă şi durabilă, dimpotrivă, fiecare oferă celuilalt lumea, în prospeţimea ei primară… îl ajută să devină el însuşi în forma proprie lui de slujire şi creaţie”.

Desigur se referă la adevărata iubire, când fiecare este spre umplerea celuilalt, altfel incomplet şi în singurătate, şi a face o diferenţă între partea care te poate duce în păcat şi cea care îţi oferă mântuirea şi culmea, în acelaşi timp, te poţi lansa spre a gravita în jurul Planetei de Foc, Hristos, putând alege calea de întoarcere a nebuniei spre mântuire sau pieire. Nebunia în Hristos o avem cei care spunem ca Apostolul Pavel. „Nebun după Hristos” spre a audia Liturghia Cosmică.

Alexandros Kalomiros arată unitatea, m şi de la

Dumnezeu, prin cuvintele: „Una din învăţăturile creştine fundamentale e aceea că întreaga lume sensibilă e o singură natură unită… orice fiinţă vie provine dintr-un lucru viu”. Dacă omul de ştiinţă Pasteur a afirmat acest adevăr al creaţiei, imposibile din materie, şi necesitatea ei printr-o „suflare de viaţă” adică viu din viu este, atunci cu atât mai mult noi teologii şi creştinii trebuie să intercalăm toate ale ştiinţei cu învăţăturile celor care ne duc şi conduc spre Perfecţiune. Biblia nu este o carte ştiinţifică

— A gândit Atanasie – ci doar o relatare a celei mai avansate ştiinţe, care are obligativitatea imperativă de a introduce cele „ascunse pentru cei înţelepţi şi a descoperit pruncilor”. Ştiinţa trebuie să traverseze toate drumurile care par accidentale, să le descifreze şi să le expună adevărurilor de credinţă, viu descoperite în Biblie. Ştiinţa este scribul Adevărului şi cea care dezvăluie orice imagine ceţoasă şi alunecoasă, care ne poate primejduii credinţa şi viaţa.

În acelaşi autor, a găsit relatându-se: „Creştinii ortodocşi nu se tem de ştiinţa liberă… Înţelegem ştiinţa nu ca pe un duşman, ci ca pe un smerit efort în vederea adevărului”.

Descoperind atâtea, Atanasie şi-a promis că va parcurge aceste cărţi cât mai rapid şi că nu va da înapoi, deşi unele lucruri i se păreau grele.

Atanasie s-a delectat vreme de o săptămână cu opere deosebite. Ajuns acasă a început să se pregătească pentru facultate. Nu de puţine ori gândul îi zbura la părintele Ioasaft, care a suferit o schimbare. A mers din nou să-l viziteze.

A început să-şi dea plamida măreţiei pe „hainele de piele ale animalelor”.

Pe zi ce trecea parcă tot mai puţini îl vizitau, dar nici părintele nu le ducea lipsa. Era preocupat mai mult de piciorul lui, acuzând dureri foarte mari şi usturimi. A încercat să-l dreagă cu ţuică şi cu vin. Poate ţuica l-ar face să nu mai simtă durerea. Anestezia însă este de scurtă

durată. Deşi avea o repulsie faţă de băutură, şi iarba dracului, încet a ajuns spre patimă. Durerea şi patima i-au furat consistenţa rugăciunii. Atunci s-a văzut nevoit să meargă la un medic. Incredibil, el care avea atâta credinţă, să meargă la un doctor pământesc. A început tratamentele, lungi costisitoare şi fără niciun rezultat. După primele încercări a zis că a greşit medicul, dar oricâţi l-au tratat, rana era din ce în ce mai mare şi mai adâncă, piciorul se înnegrea pe zi ce trecea, coborând până la degetele picioarelor, şi urcând spre pântece. De abia după o vreme şi-a dat seama de gravitatea bolii sufleteşti şi trupeşti. A încercat tot felul de leacuri şi de la babe, dar fără niciun rezultat. Doctorul i-a spus într-o zi:

— Preacuvioase, ar fi bine să vă amputăm piciorul, cât mai este timp şi posibilitate. Îmi pare rău că trebuie să vă spun aşa direct, dar sunteţi doctor de suflete şi veţi trece cu mult mai multă uşurinţă.

Preacuviosul n-a răspuns nimic. Privea doar în gol, probabil nu accepta sau nu-i venea să creadă.

— Preacuvioase, m-auziţi? Ar fi bine să vă hotărâţi cât mai repede şi să acţionăm.

— Vă mulţumesc. O să mă gândesc.

A plecat supărat pe Domnul lui, pe care-L iubea atâta şi care acum l-a părăsit. Şi-a adus aminte de ceea ce a spus Iisus pe cruce: „Eloi, Eloi lama sabahtani?”, adică: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?”

Dacă atunci când a păcătuit se întorcea în grabă la pocăinţă şi nu persista în dorinţe nebuneşti, desigur Dumnezeu l-ar fi iertat şi nu era necesar acest avertisment, dar „ochi au dar nu văd, urechi au dar nu aud, să se întoarcă şi-o să-i vindec”.

După mai bine de un an… aproape că nu mai putea să meargă. Rugăciunea părea ceva deplasat de-a dreptul, când eşti nedreptăţit chiar de Dreptatea în sine. Totul era simplă habitudine pentru el. Mergea cu un baston şi nopţile nu-i aduceau de loc odihnă, dar nu din cauza unei inaniţii spirituale, ci din prea plinul greutăţii de preot, care

acum i se părea cea mai mare povară şi fără de sens. Putea să facă şi altceva: să se căsătorească, să facă copii, care să fie lângă el când va ajunge în patul neputinţei. Era deja urcat în acest coborâş al patului, care te trage spre patul găunos al dezmembrării şi al descompunerii prin strădania viermilor. Se vedea deja mort, şi era stăpânit de o teamă cumplită. Oare de ce sfinţii părinţi râd când mor. Lui nu-i ardea şi nici nu i se părea ceva hilar. Şi-a adus aminte de pilda în care un monah a râs de trei ori înainte de a-şi da duhul, în timp ce toţi cei de faţă plângeau. Ce înseamnă această atitudine? El s-a justificat: „Pentru că voi plângeţi în faţa morţii, deci vă temeţi de ea; apoi că nu sunteţi deloc pregătiţi pentru ea; şi apoi pentru că am scăpat de osteneli şi o să mă bucur cu Hristos”.

Rizibilul răzbate în scrierile Sfinţilor Părinţi şi deriziunea situaţiilor în care cei ce luptă cu sfinţii devin penibili, mai ales diavolii, care încearcă batjocura, dar se vor întina în miasmele ei, prin răutatea lor prostească. Oricât încerca Ioasaft să se mintă că este bine, că are curaj, nu reuşea să depăşească graniţa ateului fără perspective, în faţa vieţii, şi să ajungă pe creştinul care are toate atuurile în viitoarea împărăţie.

Ioana, care era tot mai apropiată, o adevărată soră, l-a anunţat că femeia din sat vrea să-i spună ceva. Cu timiditate şi cu multă reţinere, aceasta a făcut un pas în chilie spunând:

— Sărut dreapta cuvioase… Să mă iertaţi!

— Spune!

Ioasaft stătea cu spatele la ea şi cu privirea pe fereastră spre a nu se lăsa măcinat de păcatul care-l tulbura şi teroriza îngrozitor.

— Mi-e frică să vă spun… Port copilul sfinţiei voastre în pântece.

În primul moment Ioasaft a înmărmurit, apoi negru de supărare a spus ca pentru sine, dar cu voce tare: „Iadul te va spăla vreodată?… Cum ai putut?… Iubirea ta dintâi ai dat-o la schimb cu patima. Iartă-mă Rafilo…”, şi a lovit cu

atâta putere peretele, încât i-a amorţit mâna pentru o vreme.

— O să renunţ la preoţie şi o să am grijă de copil. Dar la preoţie nu am cum să renunţ. Nu există aşa ceva decât eventual retragerea în pustiu sau moartea.

— Soţul meu ştie. A zis să nu spunem la nimeni şi să vă rog să ne ajutaţi cu ceva bani. Suntem foarte săraci şi ne este extrem de gol bugetul.

— O să primiţi aceşti bani din vreme în vreme, dar aveţi grijă să nu se afle, nu pentru mine, care aş merita defăimarea, făcând parte dintre laşi, ci pentru Sfânta Biserică şi pentru a nu lovi în credinţa celorlalţi. Părintele era fierbinte ca lava unui vulcan. Din picior a simţit ieşind ceva cald. A avut sentimente şi femeia aceasta îi cere bani. Foarte bine, măcar aşa nu va avea nicio remuşcare.

— Te rog să pleci. Ioana îţi va aduce banii şi ceea ce vrei să-mi spui îmi vei comunica prin ea. Ea este purtătorul de cuvânt al mănăstirii şi al meu personal.

Ioasaft a simţit că pantalonul i se udă tot mai tare în partea inferioară. Când a ridicat sutana şi pantalonul a rămas îngrozit: în picior s-a deschis o arteziană de sânge. S-a gândit că i-a venit ceasul să plece din această lume şi tremurând s-a înfricoşat cu totul. După ce a pierdut mai bine de jumătate de litru de sânge, şi-a revenit un pic. Deşi trupeşte îi era rău, şi-a aprins o tămâie începând să se roage. Sângele a înţeles porunca divină şi s-a oprit.

Ioasaft simţea că înnebuneşte din mai multe puncte de vedere: răspunderea paternităţii, cu responsabilităţile ei, păcatul monahului prin trădarea lui Dumnezeu făcând acest adulter, pătarea unei feţe bisericeşti înaintea oamenilor, care aveau atâta încredere în Biserică, reprezentată de preoţi.

Din nefericire, păcatul unic se răsfrânge asupra întregii biserici, şi omul care află, nu spune că preotul cutare a greşit, ci preoţii sunt plini de păcate. Lui Ioasaft îi era ruşine, teamă, şi în acelaşi timp îl rodea viermele păcatului. A căzut în aşa-zisa acedie a monahului. Şi-a adus

aminte de Părintele Amédée care vorbea de boala lacebunita, adică la ce bun să mai fac ceva, că şi aşa totul este terminat. La ce bun să mă mai rog că sunt prea păcătos şi Dumnezeu n-o să mă ierte, la ce bun să-i mai amăgesc pe oameni, că Dumnezeu nu-i va milui şi nu va mai asculta rugăciunea mea. La ce bun să mai lupt că nu mai pot să mă mântuiesc în situaţia atare.

Părintele Ioasaft intra la slujbă cu mare reţinere, parcă avea o scârbă faţă de el, şi se simţea mereu murdar. S-a aruncat în apa rece ca gheaţa a iazului şi a stat destul de mult. A crezut că se îmbolnăveşte şi murind va scăpa de toate. Ce uşor credem noi oamenii că scăpăm de păcat, dar nu-i chiar aşa de simplu. În primul rând că unii încearcă chiar să se sinucidă, dar Dumnezeu îi salvează de două trei ori, având un păcat dublu: nu poţi pleca fără să-ţi închei socotelile cu datornica vieţuire. Este o amăgire să crezi că într-un fel sau altul nu plăteşti spre îndreptare. Fugind de responsabilităţile vieţii nu vei scăpa în veac de ele. Dacă refuzi categoric şansa de a deveni recuperabil, nu ai alt drum decât Gheena.

Ioasaft a ajuns din cale afară de nervos şi nu-şi mai găsea niciunde locul. El care avea atâta pace pentru o lume, acum era cuptor încins, care frigea pe oricine se apropia, un jăratic ce mocnea, pocnind din când în când.

Ioasaft a observat că Ioana de câteva zile tot voia să-i spună ceva şi se abţinea. A luat el vorba zicând:

— Ioana, vrei să-mi spui ceva?

— Preacuvioase, vă rog să mergeţi la un preot să vă slujească, altfel veţi ajunge unealta diavolului.

— Nemernico, aşa-mi vorbeşti.

— Vă rog să mă înţelegeţi şi să mă ascultaţi, că vă iubesc ca pe un frate. Nu vreau să deveniţi o amintire. Treziţi-vă. Şi a ridicat tonul în aşa hal încât părintele a rămas fără replică.

După plecarea Ioanei, părintele a avut alt subiect de meditaţie. În prima fază a considerat că e cam ţăcănită, şi ar fi cazul să se roage pentru ea. Dar el acum nu are chef

să se roage nici pentru el. Pata diabolică a maladiei urca şi cobora ca un ascensor, făcând ravagii perturbabile. Oare Dumnezeu îl va milui sau va trece în ceata celor răposaţi. Dar există ceva dincolo? – să întrebat el, care avea o certitudine de nezdruncinat cu privire la viaţa veşnică. Credea cu tărie şi în tot ceea ce făcea se pregătea pentru lunga dar săvârşita spre desăvârşire călătorie. Nici prin gând nici prin minte nu-i putea trece că Iisus nu a înviat, sau că nu ne poate oferii viaţa veşnică. Doar El a zis: „Eu sunt viaţa şi învierea”.

De data aceasta privirea lui nu avea bătaie lungă ca să le vadă pe cele divine: „Înţelepciunea de taină, a lui Dumnezeu ascunsă”.

A uitat el oare ce a promis Pavel celor credincioşi în epistola către Corinteni: „Cele ce ochiul n-a văzut şi urechea n-a auzit şi la inima omului nu s-a suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El”.

Deşi el ştia pasaje întregi din Sfânta Scriptură, parcă deodată era semiamnezic, uita citate, uita scrierile Sfinţilor Părinţi şi chiar scopul pentru care era acolo.

Momentele de blegeală de la prima înghiţitură de alcool s-au transformat în euforie bahică, ca în următoarea fază să fie o nervozitate inexplicabilă, şi în final un nimic, adică pierderea unei valori prin introducerea unei nonvalori în calea individului. Ioasaft pretindea că sunt singurele momente ale unei revelaţii, care în fapt erau curse demonice cu conturul autenticităţii divine. Domnul adâncea rana din ce în ce mai mult şi mai tare, pentru a smulge penitenţa, dar dulcegăriile diabolice îl depărtau tot mai mult de lumină. Nu Dumnezeu dă răul sau relele, ci „le zideşte”, adică încearcă să le îndrepteze dacă omul doreşte. „Pedepsele, spune Sfântul Isaac Sirul – sunt mijloace iubitoare de îndreptare”. Depărtarea noastră de Dumnezeu, este răul pe care singuri ni-l facem. Sfântul Maxim Mărturisitorul spune că: „Moartea este despărţirea de Dumnezeu”.

Găsim în cartea lui Alexandros Kalomiros textul

Sfântului Antonie care arată influenţa opacă a păcatelor spunând: „Păcatele… nu lasă pe Dumnezeu să strălucească în noi”. Dacă această strălucire se şterge şi meşterul care face diamantul nu dă şlefuirea necesară, atunci nu vom găsi că „Dumnezeu este foc…” şi că „iubirea este izvorul focului”.

Interesant cum acest doctor trupesc Kalomiros a combinat tratamentul spiritual cu cel trupesc, punând accent pe psihic. Ştia probabil că celui credincios, în putere, nu-i este necesar decât harul, care topeşte prin focul iubitor orice plagă. Şi-a amintit de acei onomolatrii, adică adoratorii Numelui, şi-şi motiva în sensul acesta reţinerea şi depărtarea care credea că este doar o formă raţională de a nu exagera şi a fi extremist.

Se amăgea că şi Eva considerând că n-a înţeles bine porunca divină, sau aceasta ar fi deplasată, intenţionată, spre a nu-L detrona pe Dumnezeu. În mândria ei deşartă, ar fi vrut să fie încoronată ca împărătească şi se considera demnă de un soţ ca Dumnezeu. Nu de acel amărât Adam, supus şi limitat, care nu-i oferea prea mult, fiind un sclav umil, al Celui Plin de Mister. Ea devenea acum prin grija diavolului conştientă de măreţia sa, închisă în limita Raiului de Despotul Acesta. Drept urmare va rupe vraja şi misterul Lui, ba chiar s-ar putea încorona singură, atotstăpânitore.

Ioasaft gândea că Eva a exagerat, dar el este îndreptăţit la această obţinere din fructele spiritualităţii la apogeu, spre a nu dărâma pomul credinţei sale, încălzit şi crescut de bucuria naşterii întru Hristos.

Cu trecerea timpului nu mai putea săvârşi slujbele decât de pe scaun. Piciorul îi mirosea insuportabil, ca o carne stricată. Se ruga mereu lui Dumnezeu să-l ia spre al uşura. Nu mai dormea nici ziua nici noaptea, ci efectiv aţipea practic tot timpul obişnuit cu durerile normale, şi se trezea când acestea se accentuau. Îşi amintea că atunci când a fost sănătos a exersat mult până să doarmă puţin şi să mănânce la fel. Dar nu a ajuns acolo unde a dorit, să practice fenomene psihosomatice ca: nimbul luminos,

levitaţia şi fenomenul stigmatizării. A fost trezit din aşa-zisa visare de către glasul Ioanei, care i s-a adresat molcom:

— Preacuvioase, preacuvioase.

— Nu-mi mai zice aşa. E prea multă încărcătură de sfinţenie la pauperitatea mea.

— Vă caută Gheorghe din sat. I-a născut nevasta, şi vrea să-l botezaţi sfinţia voastră.

— N-au biserică-n sat – s-a răstit Ioaasaft. Sau ce, aici unde dracul a început să rodească şi eu acuşi mor, vor să caute sfinţenia? Dacă el aşa doreşte eu îl botez.

Când avea momente de luciditate, se căina pentru atitudinile necorespunzătoare.

În duminica următoare au venit la botez. Ioasaft şi-a făcut mari probleme. Este copilul lui sau a lui Gheorghe? Dar oare Gheorghe ştia cu certitudine? Dacă îl va face de râs în public? Poate ea a fost destul de deşteaptă spre a nu-i fi spus. Sau poate nici ea nu ştia. În fond şi aşa va muri în curând, ce importanţă ar mai avea dacă-l scoate din cler sau va mai rămâne puţinele luni pe care le mai are de trăit. Când cangrena va trece de falanga superioară, este terminat. În nici măcar doi ani a ajuns de la călcâi la genunchi. Ioasaft a aşteptat să îi vadă. Credea că nu-i pasă, dar o emoţie de nedescris l-a cuprins, după care o ură de moarte, în primul rând pe el, pe ei şi pe copil. Mai ales pe ea deoarece ia stricat ceea ce avea mai scump pe lume: fecioria. Ce-i va mai arăta el lui Hristos când se vor vedea? Că a mânjit cununia lor prin scârboşenii? Chiar dacă trăia în mijlocul atâtor desfrânări el ar fi fost cum spunea un Sfânt Părinte, un metal preţios: „Că aurul în foc pus cu gunoiul, va strălucii, în timp ce gunoiul va arde cu fum mirositor pestilenţial”. El va fi fumul indecenţei.

— Sărut mâna părinte! – a zis Rafila şi s-a întins să-i sărute mâna.

Ioasaft a tras-o instinctiv şi nu a dorit să-i mai întineze mâna şi aşa plină de mizeria păcatului.

Gheorghe a observat şi a gândit că Ioasaft aşa

procedează cu femeile în spurcăciune, după naştere, până la moliftele de patruzeci de zile.

Rafila a vrut să insiste, doar erau apropiaţi, prea apropiaţi ca să nu-i permită, dar a intervenit glasul autoritar al Ioanei, care i-a zis:

— Stai cu copilul în genunchi în faţa uşilor bisericii.

Rafila, motivul desfrâului pentru Ioasaft, a uitat pentru o clipă şi s-a aşezat. Ioasaft i-a pus patrafirul în cap. Au început să-i tremure mâinile tot mai tare. Sufletul i se strângea în jurul inimii rănite, de hrana trupească: ea în dezgolirea slăbiciunilor umane.

S-a gândit atunci la Fericitul Augustin, care vorbea în Confesiuni de iubirea avută şi cea prezentă ce nu avea greutate de echivalare în talerele aspiraţiei transcendentale.

Jannaras spunea despre locul unde am fost înainte de fiinţă că: „Neantul este o experienţă erotică a absenţei relaţiei”, dar Ioasaft a avut această relaţie cu Dumnezeu.

Acum se învârtea în jurul singurătăţii sale, cea mai mare pedeapsă oferită omului, oferită de el însuşi, pierzând persoana. Cum spunea un părinte bisericesc este: „Să fi atât de singur încât să nu ai pe cine iubi!”

Individualitatea îl depăşeşte în putinţă de ridicare şi carenţele îl duc la autodistrugere. După săvârşirea botezului, femeia cu copilul nu au mai apărut, dar

Ioasaft, prin emisarul lui Ioana, îi trimitea cele necesare traiului decent. Pentru Ioasaft a fost o lovitură sub centură, care i-a dat deschideri spre terminal.

Acel copil trebuia să-i dea putere, să frecă peste această boală, dar a devenit un moment de cutremur de multe grade pe scara Richter, care i-a provocat numai rău. S-a întâmplat că la o slujbă, când au venit câţiva copii, el care până atunci le dădea ultimul bănuţ, sau le cumpăra zaharicale, supărat că-l deranjează a zis:

— Măi copii, plecaţi odată de aici. Vă învăţaţi cerşetori de mici. Ce tot veniţi la biserică. Găsiţi-vă alt loc de joacă. Cei de faţă au încremenit la glasul arzător care i-

a străfulgerat. Li s-a părut în primul moment că nu au înţeles bine, sau că au făcut copiii vreo prostie, şi părintele cu iubire mânioasă i-a certat spre penitenţă. Privindu-l mai bine au văzut din faţa senină şi îndrăgostită de om, o privire ucigaşă, o privire cainică. Dar acest fapt n-a fost un accident, ci un incident, care s-a repetat şi în alte duminici, încât la un moment dat a observat cu mirare că biserica este tot mai puţin frecventată de credincioşi. Nu putea să înţeleagă de ce până nu demult nu numai biserica era plină, dar şi curtea. Dar nici atunci Ioasaft nu şi-a adus aminte că Scriptura avertizează în legătură cu cel păcătos că: „Vi se va lăsa casa voastră pustie, şi cinstea ta o va lua altul”. Dumnezeu a făcut pe om din iubire, iar cel în afara iubirii nu mai este în Dumnezeu. Ioasaft atribuia copiilor mobilul decăderii lui. Pe toată lumea acuza, afară de persoana lui, împlinind ce spune Scriptura că: „Nu vezi bârna din ochiul tău, ci vezi paiul din ochiul fratelui”.

Totdeauna căutăm o scuză ca acelea din pilda cu nunta împăratului, în care fiecare invitat din cei trei a refuzat cu motivaţii minore neputinţa participării lor la nuntă.

Unul a justificat absenţa prin cumpărarea unor boi, altul prin ţarină, altul prin nevastă, care toate nu erau impedimente în calea prezenţei lor la nuntă.

Căutăm să ne amăgim prin punerea în cârca altora a greutăţilor noastre ruginite datorate neglijenţei şi ignoranţei personale. Poate dacă nu era copilul ei nu se simţea vinovat şi frustrat, şi nu se gândea că este un fur la oi, dar s-a dovedit a fi „năimitul… care când vede lupul venind, lasă oile şi fuge”. După care le acuză pe ele de sălbăticie şi neascultare. Ochii lui vedeau numai ce dorea el şi inima lui bătea numai pentru ceea ce credea că-i dă satisfacţie. Uita că trupul lui sfârtecat de răutate va fi străbătut „de biciul Iubirii Divine”.

Coşmarul înfiorător al stingerii din lumina vieţii îl agasa cumplit.

Într-o noapte a avut un vis care l-a speriat groaznic:

se făcea că este singur într-una din cele şapte vămi ale văzduhului, într-o zonă celestă întunecoasă, şi o voce la modul imperativ i-a zis: „Mergi la un preot să-ţi faci slujbele Sfântului Vasile, altfel îţi vei schimba domiciliul în acest cartier al durerii”.

Sperietura perspectivei de a sta în pământ cu viermii, între patru scânduri, cu pământul care-l împresoară din toate părţile, l-a deşteptat într-o baltă de sudoare. Probabil că a strigat la Ioana, căci în momentele următoare şi-a făcut apariţia.

— Preacuvioase, ce s-a întâmplat?

— Mâine să mergi cu mine la părintele din sat, să-mi facă slujbe până nu este prea târziu.

— Slavă Domnului că v-aţi trezit din somnolenţa păcatului.

— Mi-e ruşine Ioana, mi-e tare ruşine.

— Toţi suntem oameni cu ruşine de la Adam.

— Da, ruşinea este tocmai să nu ai dragoste de Dumnezeu şi om. Ruşinea este: „Sentimentul căderii protopărinţilor… care au decăzut într-o lume a lucrurilor”.

— Preacuvioase, ce bine că vă mai amintiţi lucrurile frumoase de altă dată, de care ne vorbeaţi cu atât elan.

— O să-mi amintesc, o să-mi amintesc de toate. Nu am uitat în totalitate, dar îmi apăreau în memorie disparat şi nu puteam să fac legătura dintre ele. Pregăteşte-te mâine la prima oră, să mergem la părintele din sat.

— Să căutăm o căruţă.

— Nu. Vreau să mă autoflagelez, să mă chinui Ioană, pentru păcatele mele.

— Cum credeţi preacuvioase.

Distanţa practic nu era mare, doar greutatea parcurgerii crea destule probleme, fiecare pas furnicesc făcut de părintele însemna o victorie.

Deşi Ioana a vrut să-l ajute la pregătire acesta a refuzat.

Au început să meargă mersul melcului, încât şi

pentru Ioana era o mare greutate. Din rană îi curgea îngrozitor. N-a făcut nici jumătate de distanţă şi în pantof era o umezeală cumplită.

O Voce îi stăruia mereu în suflet, întărindu-l pentru a putea lupta, şi a spune în final ca şi Apostolul Pavel: „Lupta cea bună m-am luptat”. Va fi un învingător. Învinşii mor fără a vedea nemurirea. Nu simt pulsul Vieţii, prin penetrare harică, şi obturaţia îi împiedică la marşul verticalităţii, început de la om la Dumnezeu. De abia după ce te-ai pregătit bine în această viaţă îţi dai seama că: „moartea mistică este o coborâre lucidă în moarte, pentru a-L întâlnii aici pe Hristos, şi a intra în dinamismul învierii sale… Somnul morţii apare ca o iniţiere în contemplare”, după spusa lui Olivier Clement.

Lui Ioasaft i se părea că niciodată nu se va mai termina drumul până la părintele. După o bucată bună de vreme, în sfârşit au strigat la poarta părintelui, care din fericire parcă-i aştepta, căci nimic nu este întâmplător în viaţa aceasta. Era un om nu prea înalt, cu barbă mare şi păr lung, destul de modest îmbrăcat. În momentul în care părintele a deschis uşa biroului, acesta s-a ridicat şi cu o bucurie nedisimulată a zis:

— A, preacuvioase, ce plăcere.

— Mai mare este pentru mine, dacă frăţia ta m-ar putea ajuta.

— În limitele în care nu depăşeşte posibilitatea mea, vă stau la dispoziţie.

— Vreau o slujbă a Sfântului Vasile.

Sunteţi pregătit? Dar azi oricum e vineri.

— Nu-i nicio problemă. Noi trebuie să fim mereu pregătiţi de luptă, doar suntem ostaşii lui Hristos. E adevărat că uneori uităm, sau ne luăm cu cele lumeşti. Dar vă rog intraţi şi ocupaţi loc.

— Nu, mulţumim, mai bine mergem în biserică.

— Desigur, cum doriţi.

Au plecat cu multă smerenie către locaşul Domnului, ca simplii muritori, fără a face uz de investiţia de Sus.

Slujba Sfântului Vasile i-a provocat un rău groaznic, dar el ştia ce-l aşteaptă, şi a luptat din răsputeri.

Părintele Ilie nu a vrut să primească bani, deşi Ioasaft i-a oferit din ultimii lui bani de mâncare. Cum cheltuielile erau destule la mănăstire, şi venitele de când cu boala lui erau sub limita existenţei, dacă nu aveau ceva gospodărie şi pământ, erau muritori de foame.

Atât la a doua cât şi la a treia slujbă, părintele Ilie n-a avut ştirbită amabilitatea, dar i-a spus:

— Frate dragă, cred că este suficient pentru vindecarea frăţiei tale. Nu cred că este necesar să continuăm. Ce ziceţi?

— Vă mulţumesc şi vă îmbrăţişez cu toată dragostea. A fost suficient.

Ioasaft a plecat puţin dezamăgit de încheierea acestor slujbe. Poate mai era nevoie să fie întărit şi spre vindecare. În puţin timp Ioasaft a început să resimtă puterea taumaturgică venită de Sus prin preot. Cel rău a plecat de la el, rămânea doar inima lui strivită de păcat.

După câteva zile, în visul de dimineaţă, i-a apărut un om care îi va fi de ajutor şi i-a cerut permisiunea să intre în mănăstire. A doua zi spre seară, cineva a bătut la poartă. Ioana a deschis şi l-a întrebat ce doreşte. În faţa ei era un bărbat bine, cu o figură academică ce-ţi impunea imediat respectul, înalt, cu părul ondulat, puţin grizonant, cu voce liniştitoare, care i s-a adresat:

— Dacă este posibil, aş vrea să stau o vreme în mănăstire, măicuţă.

— Nu sunt măicuţă, dar mergem la părintele şi vorbiţi cu el. Nu cred că ar fi probleme.

Au mers amândoi la preacuviosul care abia şi-a început pravila.

— Mă rog, Ioano – s-a auzit o voce gravă din cameră.

— Vă caută…

— Nu-l deranjaţi – a intervenit domnul care abia a sosit.

— Părintele s-ar supăra pe mine. O să aibă timpul

necesar după pavecerniţă.

În momentul acela a apărut Ioasaft.

— Doamne ajută fiule.

— Doamne ajută preacuvioase. Sunt profesorul Vasile T. din Timişoara şi doresc să rămân spre meditaţie ceva vreme în mănăstire dacă este posibil.

— Aţi mai fost pe aici.

— Nu, niciodată.

— Dar eu vă cunosc, precis.

— Nu cred să fi avut plăcerea să ne cunoaştem. Nu v-aş fi putut uita chipul.

— Dumnezeu ştie… Bine aţi venit. Casa mea este casa domniei voastre. Puteţi să staţi cât doriţi. Ioana condu-l în camera de oaspeţi şi serveşte-i ceva de mâncare. E adevărat că la noi cina e ceva mai săracă, dar v-o oferim cu plăcere.

— Mulţumesc, eu nu mănânc prea mult şi prea consistent. De fapt carne nu mănânc niciodată.

— Poftiţi cu Ioana. Noapte plăcută!

— Mulţumesc, noapte bună!

După plecarea profesorului, Ioasaft s-a gândit mult de unde-l cunoaşte pe acest bărbat impozant, care părea cu multă înţelepciune. A uitat de visul în care i-a apărut un om ce-l va salva. A început să se roage să-i descopere Domnul, căci orice pune semne de întrebare, Ioasaft lua consilier personal, consultant, pe Dumnezeu.

După terminarea rugăciunii, a aflat despre cine este vorba. Oare care este planul divin? Oricum el nu-l va nesocotii. Normal trebuia să găsească un confrate slujitor, care să-l ajute. Probabil că se împlineşte proverbul care spune că: „avem potire de aur şi preoţi de lemn”, nu ca în vechime, când sufletul preoţilor era lămurit în foc, şi aurul duhovnicesc strălucea chiar şi-n noaptea atâtor ispite. Un mare mitropolit, datorită lâncezelii spirituale româneşti, a hotărât să facă o mişcare de revigorare, numită Oastea Domnului. A numit un preot Iosif Trifa, care prin cântece uşoare şi rapid dizolvabile în conştiinţa românului, să urce

culmile bisericii dinaintea războiului. Ioasaft se întreba dacă este bine sau nu să se apropie de acest profesor de la oraş, după cum s-a întrebat şi de mişcarea dinamică spre regenerarea suflului creştin. Dumnezeu i-a descoperit că mişcarea va avea efectul scontat, iar acum să aibă încredere în acest profesor, a cărui primă întrebare a fost:

— Aveţi credinţă?

— Desigur – a răspuns Ioasaft automat

— Fiind frapat de faptul că i se pune la îndoială credinţa, tocmai lui care a făcut atâtea minuni. În momentul acela a fost iluminat şi a văzut clar că mândria l-a depărtat de calea cea dreaptă şi Dumnezeu i-a dat o ultimă şansă, prin acest instrument divin.

— Atunci vă pot ajuta părinte, dar aveţi grijă la mândrie şi la tainele ascunse ale lumii şi descoperite de Dumnezeu.

Zile în şir, cei doi au discutat despre filosofia creştină, budistă, tibetană, laică şi cel mai important era momentul de început, când profesorul se ruga profund pentru părintele. În câteva săptămâni a început să-i crească carne la rană, şi să aibă energie mult mai multă. În Sfânta Scriptură se spune: „Rugaţi-vă unii pentru alţii”.

Deşi preoţilor li s-a dat misiune expresă: „luaţi duh sfânt… cărora le veţi ierta păcatele, se vor ierta şi cărora le veţi ţine, ţinute vor fi”, dimensiunea sacramentală s-a extins şi peste oameni, fără taina preoţiei primită în biserică, devenind aleşi prin dragostea lor de Dumnezeu. „Prin eliberarea spirituală – a spus profesorul – obţinem cea fizică, şi fiind în deplinătatea facultăţilor mintale şi spirituale, inima cea bună a supraconştientului, are o funcţionalitate perfectă şi călăuzeşte trupul pe drumul cel bun”. Celor bolnavi li se recomandă, cu titlu de poruncă taumaturgică să „chemaţi preoţii bisericii” şi vor aduce vindecare prin „punerea mâinilor”. Desigur Ioasaft era derutat şi-şi punea întrebarea dacă acest profesor ar avea har vindecător, dar cum a simţit că trupul lui primeşte putere prin rugăciunea profesorului, cum Duhul Sfânt îi

pulsează în trup, cu precădere în piciorul bolav, la rană, şi-a dat seama că nu este o cursă demonică. Şi lui Petru Dumnezeu i-a descoperit că va veni Sutaşul Corneliu. Desigur nu avea motiv de îndoială. Cum mergea îngândurat prin curtea mănăstirii, a auzit glasul profesorului Vasile:

— Doamne ajută părinte!

— Doamne ajută domnule profesor!

Cum vă simţiţi la noi?

— Bine. Mai mult decât bine. Aici începe pacea atât de mult dorită şi visată, şi ni se descoperă noţiuni de vedere a lui Dumnezeu şi conlucrarea cu Acesta numită sinergism, după cum spunea şi Olivier Clement: „sensul morţii apare ca o iniţiere în contemplarea lui Dumnezeu… şi oferă sufletului pacea… pe care înduhovniciţii o cunosc din această viaţă”. Este indescriptibilă această apropiere de cele depărtate de stratul subcuantic de care mulţi filosofi laici şi fizicieni renumiţi afirmă că este „Împărăţia lui Dumnezeu”.

Stratul cuantic, adică vidul, nu poate să dea nimic, pentru că este gol. Numai Dumnezeu poate alimenta universul. Apoi profesorul Vasile a pus în discuţie „eşecul relaţiei şi experienţa singurătăţii existenţiale” cum spune Jannaras: „Distanţa de la persoană la individ a fost creată prin păcatul care ne duce de multe ori la dezgust şi nu de puţine ori sfârşitul este tragic”. Acelaşi autor vorbind de separarea şi izolarea indivizilor spune: „Aneantizarea relaţiei, golul care înconjoară individualitatea ontică este condamnarea existenţei la o singurătate alogică”. Au continuat să vorbească multă vreme de singurătate şi de „obiectivarea lui Dumnezeu” încât nici nu au băgat de seamă când s-a făcut seară.

Dar seara este deosebit de frumoasă în mijlocul naturii, aşa că au cinat afară, şi şi-au continuat discuţia până târziu. Ioasaft se mira de înţelepciunea profesorului, care se vede că a citit din toate şi şi-a format o concepţie proprie de viaţă, fără a răni pe Dumnezeu. În rest

profesorul devora biblioteca lui Ioasaft, care nu se limita la tomurile teologice, ci avea şi diverse tratate de antropologie, antroposofie, filosofie şi cosmologie. În următoarele trei luni de zile Ioasaft a început să meargă destul de bine în comparaţie cu perioada în care fără baston nu putea merge. Durerile permanente au început să fie cu intermitenţe. S-a înţeles cu profesorul Vasile să se viziteze măcar de două ori pe lună, iar în celelalte două săptămâni, seara la o anumită oră stabilită, să se roage împreună. Omul care este sănătos şi nu ştie ce este durerea, nu prea apreciază binefacerile date de Dumnezeu, printr-un trup fără durere. Consideră ca ceva normal să fie sănătos şi fără probleme, de aceea când intervine boala este supărat pe Creator în loc să caute cauza bolii, care-şi trage obârşia din neglijarea şi puţina atenţie acordată sănătăţii, şi Celui care o dă. El consideră firesc să fie sănătos. Dar acest firesc fără Cel care a creat firescul, devine un gol imens. Dumnezeu, Firescul Absolut, nu lasă pe omul ignorant să se prăpădească, ci îi oferă şanse şi nu numai, chiar îl roagă prin stări de fapte, care să-l atragă şi să-i stârnească interesul.

Zilele au început să se scurgă şi boala era pe sfârşite. Diavolul nu a mai găsit priza care să-l regenereze, şi a fugit ca la acel călugăr care având o creştină îndiavolită, a propus diavolului să intre în el. Acela n-a stat mult pe gânduri, ci din contră, a considerat că şi-a găsit un partener pe potrivă, în această încrâncenare, şi biruindu-l va fi aclamat în iad. A locuit în călugăr doisprezece ani, după care, nemairezistând, a fugit. Călugărul i-a strigat fugarului: „Unde fugi? De ce nu mai stai?”

Ioasaft a crezut că lupta s-a sfârşit şi Dumnezeu îl lasă la vatră, adică îl trece în rezervă, din oastea luptătoare. Diavolul a plecat, dar pentru a se reîntoarce cu forţe noi, după cum zice Iisus: „A mers şi a luat alte şapte duhuri, ca rătăcirea din urmă să fie mai rea decât cea dintâi”. S-a înşelat când a făcut paralelă cu acel călugăr. Lupta cu diavolul încă nu a luat sfârşit. Din contră, stările extatice negative pline de bubele durerilor spirituale au

prins din nou contur.

Într-o noapte a avut un vis: Se făcea că este în casa unei femei blonde, cu părul cârlionţat, frumoasă şi atrăgătoare, care deodată a început să zbiere. Apoi a văzut un copil cu capul pe plita înroşită a cuptorului. S-a trezit transpirat şi plin de teamă, a început să mediteze la cele descoperite de Sus. A încercat să-şi aducă aminte de femeia din vis şi să gonească în sat pentru a preveni o nenorocire. Deşi a făcut efort susţinut până spre seară, nu a avut şanse de reuşită. Deodată a auzit clopotul bisericii din satul Berec sunând a jale. Era clar că diavolul a prăjit pe acel băiat. În scurt timp a reuşit să ajungă în sat unde faptul era consumat. Era vorba de Elena şi copilul ei Nicolae. O văduvă deosebită, despre care nu s-a auzit nimic imoral spre deosebire de altele multe. Privirile celor din case erau cernite şi răzbătea un plânset a jale.

S-a apropiat de Elena şi după ce i-a spus creştinescul „Dumnezeu să-l ierte!”, a rugat-o să treacă pe la el, spre a-i face slujbe care-i vor aduce pacea. Elena i-a mulţumit şi i-a spus că va trece negreşit. La rugămintea Elenei, Ioasaft a luat parte la această destrămare psihică, oficiind prohodul. După două zile, Elena a venit la mănăstire. Deşi era bună creştină şi nu blasfemia la adresa divinităţii, având încredere în Dumnezeu, era într-o depresie psihică indescriptibilă. După câteva fraze care aveau darul de a o linişti şi slujba de pace, a simţit nevoia să-i povestească părintelui următoarele:

— Ştiţi preacuvioase, am fost tare fericită cu bărbatul meu dintâi. Dar a murit de oftică după scurt timp de la căsătorie.

Spre a nu intra în gura satului m-am măritat din nou, deşi aveam un copil. După moartea primului meu soţ Adam, am luat şi eu tuberculoză. M-am tratat cu mălai cald şi sare puse pe piept. A tras totul.

Când m-am luat cu Ion, am făcut şi cu el o fetiţă. Totul mergea foarte bine şi nu duceam lipsă de nimic. Ion îl iubea şi pe Nicolae, chiar dacă nu era copilul lui. Aveam

însă mare supărare cu Nicolae care suferea de boala copilului.

— Epilepsie – a spus Ioasaft de parcă ar fi tradus pentru o persoană terţă.

— Cum aţi spus. Pe lângă acest necaz s-a mai întâmplat şi plecarea lui Ion în Italia. A fost împreună cu Atanasie, cu Gheorghe şi Ioan pe frontul de lângă Mediterană. Ioan fratele meu mi-a povestit de curajul bărbatului meu – o lacrimă fierbinte a început să-i ardă obrazul fin. N-a trecut niciun an de la pierderea soţului şi iată că amărâtul meu băiat a făcut o criză de epi… şi a căzut pe sobă.

— Fata mea, plânsul este: „Simţirea dureroasă a lipsirii de cele ce nenveselesc… dar şi doliul făcător de bucurie”. Încearcă să înţelegi că tristeţea ta este în virtutea legăturii tale puternice cu cele pământeşti şi uiţi de cele ale lui Dumnezeu. Caută puţin în sus, şi atunci o să vezi să mergi şi jos.

Elena a plecat mai mângâiată şi a cerut să o mai primească.

— Oricând îţi stau la dispoziţie.

— Sărut mâna preacuvioase.

Pe drum Elena şi-a amintit de perioada în care a stat la tatăl ei, Ioan Ciorba, un om bogat, dar cu multă dragoste faţă de toţi. Pentru ea avea o adevărată slăbiciune. I-a căutat un băiat şi i-a ghicit gândurile. Era vorba de Adam. Un paore înalt voinic negru la faţă, plin de viaţă, curat şi parfumat. Nici dacă l-ar fi căutat cu lumânarea nu ar fi dat de el. De unde l-o fi găsit tăticul ei?

A aflat că s-au cunoscut la o vânătoare şi Adam s-a dovedit a fi tare iscusit. Tatăl l-a invitat acasă cu scopul de a o cunoaşte pe Elena. Fiind frumos, desigur că avea succes la fete şi poate multe femei îl ispiteau.

I-a plăcut de Elena, şi după ce a venit câteva duminici, i-a invitat pe toţi până în satul lui natal. În duminica stabilită au mers cu coşiile la familia lui Adam. Elena ardea de nerăbdare să-i cunoască pe ai lui. Numai

când se gândea la Adam o lua cu transpiraţie şi simţea un gol în inimă. Adam a venit de sâmbătă şi au plecat duminică de dimineaţă împreună. Pe drum caii s-au speriat de o vulpe, care le-a tăiat calea şi au luat-o la goană. În primul moment toţi au căzut, frâiele au picat între cai şi toţi urlau. Adam a apucat să sară direct între cai şi să apuce căpăstrul unuia şi caii s-au oprit. Adam a crescut în ochii Elenei, care la privit ca pe un salvator, un zeu.

Au stabilit data nunţii şi au hotărât ca să locuiască în Berec. După nuntă, tata Ciorba, i-a cumpărat o casă superbă pe malul apei. Era un vis deşi nu avea decât două camere, şi o afumătoare cu bucătărie. Grădina era cam mică, dar aveau destul pământ de le ai lui şi de la tatăl ei. Moş Ciorba a considerat mare pagubă plecarea fiicei iubite. O gelozie paternă l-a cuprins şi parcă acum se căia că s-a pripit. Avea numai optsprezece ani şi mai putea să stea acasă. Erau destul de înstăriţi şi oricum Elena nu era o fluşturatică. Toţi o credeau o fată cuminte dar ea avea dorinţe pătimaşe. Ziua mergeau la lucru, iar seara după cină stăteau pe malul apei, unde cântau în surdină câte ceva de la biserică, sau cântece lumeşti. Uneori îşi făceau un grătar care era direct pus pe jar. De asemenea frigeau cârnaţi, cartofi sau porumb. Adam lua câte o ţuică, dar niciodată mai mult decât trebuia, apoi se înfruptau toată noaptea.

După o vreme a venit şi copilul, care le-a provocat multă fericire şi veselie.

Când a început să umble… bucuria de pe chipurile lor s-a diluat şi a apărut tristeţea… copilul era grav bolnav. Din acest motiv, Adam a fost nevoit să meargă tot timpul singur la munca câmpului. Într-o zi toridă de vară a fost la cosit, unde l-a prins o ploaie torenţială. Nu după mult timp a început să tuşească şi să acuze dureri în piept. Când a mers la doctor, acesta a pus diagnosticul tuberculoză. A fost îngrozitor pentru Elena, care ştia exact ce deznodământ îl aşteaptă. Deşi a început să scuipe flegmă şi era din cale afară de nervos, nu-şi neglija femeia. Elena a văzut cum pe zi ce trece lumina şi veselia din casa ei

devin opace. Ştia bine că moartea nu-l va căuta decât odată şi nu va fi mult timp până atunci. A trecut însă un an şi jumătate până când Adam conştientiza momentul final şi şi-a luat rămas bun până la judecata de obşte spunându-i:

— Să te măriţi Elena! Nu e bine să rămâi singură, dar să-ţi iei un bărbat bun care să nu te batjocorească. Să nu mă uiţi niciodată!

Elena nu l-a uitat, dar viaţa merge înainte. Deşi în primele zile îl simţea în casă, îi auzea paşii, ba chiar l-a simţit de câteva ori că o strânge în braţe. Nu i-a fost frică. Ştia că a iubit-o şi că n-ar putea să-i facă rău.

După mai bine de un an de zile a venit verişoara ei dintr-un sat apropiat spre a o invita la Ruga anuală. Deşi a ezitat, tatăl care era de faţă a luat vorba şi i-a răspuns.

— Vine Cătiţă! Nu-ţi face griji. O aduc eu.

Tu să-i găseşti un băiat frumos.

Elena n-a apucat să facă vreun comentariu.

În ziua stabilită tatăl a împodobit frumos căruţa şi au plecat cu toţii la rugă. Aici i-a aşteptat şi i-a primit cu bucurie verişoara cu toate rudele.

La hora din sat a fost luată la joc de către Ion, un tânăr puţin cam grăsuţ, roşu la faţă de parcă îi făcea lui Bachus pe plac, nu prea înalt, cu figură de bonom.

I-a plăcut de Elena şi a cerut permisiunea să o vadă în duminica următoare în satul ei. I-a făcut o impresie atât de puternică încât a cerut-o de nevastă. Elena a refuzat pe motiv că a fost măritată şi are un copil. În primul moment, Ion s-a arătat surprins neplăcut, dar imediat şi-a dres fizionomia feţei, şi i-a spus:

— Lenuţo, eu te iau de femeie. Dar vreau şi eu un copil.

— Numai atât? Îmi ceri ceva normal. Vreau să te cunoască ai mei. Uite… vezi, acolo e tata. Eu ţin mult la părerea lui.

— El te va obliga să mergi la biserică, sau vrei tu?

— Deşi pare dur, ultimul cuvânt este al meu.

Când Elena l-a prezentat tatălui, cei doi s-au simpatizat. Tatăl a aflat că avea ceva avere, dar i-a pus o condiţie: să vină în satul ei, spre a nu se depărta de el.

În duminica următoare au primit vizita acestui tânăr şi în curând au încheiat contractul de căsătorie. După cununie.

Elena a observat că soţul ei nu este nici aşa urât şi nici aşa prost, din cauza bunătăţii. Era însă foarte moale, ceea ce Elenei îi convenea de minune, având calitatea de comandant a toate, moştenită de la tatăl ei.

Lui Ion i-a plăcut casa şi pe copilul Elenei. Nu prea suporta şi nici nu lua parte la bârfeala colectivă. Nu se entuziasma prea repede, dar ceea ce îi făcea plăcere, nu se transforma în necaz, în timp ce Elena se plictisea foarte repede de un lucru şi dorea mereu schimbarea, excepţie făcând bărbaţii.

Deşi Ion era mai tânăr decât ea, s-a grăbit să facă nunta cât mai în scurt timp, deoarece se tot vorbea de începerea războiului, şi-i era o frică cumplită să nu moară pe front fără a avea urmaşi. Cei care nu aveau moştenitori erau consideraţi ca având un blestem.

Elena s-a mirat de acceptul lui Ion şi gândea că poate îi lipseşte bărbăţia, dar nu avea cum să-l încerce până după cununie. L-a întrebat dacă a mai fost cu femei. Stupoare… s-a roşit de sus până jos şi invers. Nu i-a putut răspunde niciun cuvânt. Elena a bănuit penibilitatea situaţiei şi a încercat să o dreagă întrebându-l dacă a mai făcut curte unei femei, dar Ion a ocolit răspunsul.

Elena îşi punea problema cum să-l facă să simtă mai bine iubirea, dar nu avea cum să-l întrebe deoarece ar fi fost catalogată ca stricată.

— Dar biblia citeşti?

— Nu prea, n-am vreme.

— Dar de mâncat ai vreme?

Ion s-a ruşinat şi a recunoscut:

— E adevărat că ar trebui să am grijă de mine, totdeauna am căutat să fac pentru alţii, deşi am

presimţirea că voi muri tânăr.

— Prostii, doar nu mă mărit cu un cadavru în devenire. Dumnezeu te va feri.

Deşi Ion la început a fost tare timid, mai apoi s-a dovedit a fi un mascul feroce. Elena a început să uite de Adam. Ba chiar era foarte fericită.

După câteva luni, Elena l-a anunţat pe Ion că va fi tătic.

— Acum pot să mor fericit a exclamat Ion. O viaţă zămislită de el era ceva nemaipomenit.

Deşi Ion nu se omora cu alcoolul, în astfel de momente a chemat pe tata socru şi prietenii şi au chefuit până dimineaţă. Se vede că nu era obişnuit cu alcoolul deoarece mahmureala de a doua zi l-a ţintuit în pat până după masa. Spre seară au mers şi la părinţii lui să le spună vestea cea bună. Deşi la început nu erau prea încântaţi de acest mariaj cu Elena, acum sau arătat deosebit de mulţumiţi. Şi ca s-o facă latâ, Ion i-a propus Elenei să meargă a doua zi la Vârşeţ, unde vor găsi lucruri interesante de cumpărat. Mai ales rochia de nuntă a Elenei.

— Eu aş vrea o fetiţă a spus Ion când erau în căruţă.

— Indiferent, numai sănătoasă să fie.

— Uite, eu o să-i cumpăr haine fetiţei mele.

— Doamne Ioane, dar nici măcar nu ştii ce este.

— Dumnezeu mi-a descoperit că este fetiţă şi o s-o botezăm Paraschiva.

După câteva zile de nebunie şi fericire, Ion a primit o telegramă să se prezinte pentru înrolare. Cu greu s-a dezlipit de înscrisul acela sadic şi privirile lui îi pironeau toate golurile în care se vedea moartea cea hidoasă.

Elena, după aflarea acestei veşti funeste, a plecat până la tatăl ei. Când a venit acasă, era destul de veselă pentru că tatăl i-a spus că vor vinde pământ şi Ion va ajunge în spatele frontului sau nu va pleca. Ion a zis că e prea târziu şi nu-i va fi dat să-şi vadă fata, deoarece va putrezi pe front. Elena nu l-a mai contrazis, dar era

convinsă că doar frica din el îl face un laş, cu presentimente sumbre, fără a fi vorba de premoniţie.

În cele trei zile până la plecare Ion a fost deosebit de vesel şi de amabil. Cu excepţia unei ore, a stat mereu cu Elena. Aceasta va afla mai târziu, că s-a spovedit, şi a plătit un pomelnic pe viaţă la biserică.

A treia zi a plecat cu demnitate şi când căruţa a început să pornească n-a vărsat decât o lacrimă. Se uita fix la satul pe care voia să-l ia în imagine şi după moarte.

La tren, în satul vecin, s-au despărţit. Deşi Elena a insistat să-l conducă până la oraş, el a motivat refuzul prin greutatea momentului. I-a spus:

— Te iubesc Elena, şi dacă o vrea Dumnezeu o să ne reîntâlnim.

— O să vi şi o să mai facem câţiva copii.

Ion n-a răspuns decât în gând: N-ai să mă mai vezi decât în Cer. Fetiţa mea, fetiţa mea… şi o altă lacrimă fierbinte i-a căzut zgomotos în suflet. Când trenul a plecat, a treia lacrimă i-a invadat fiinţa învolburată de tristeţi.

Elena s-a ţinut tare, parcă prea tare. Chiar a ajuns să se întrebe de unde a avut atâta putere, şi dacă nu i-a făcut impresia că nu-l mai iubeşte.

Pe drumul până acasă, lacrimile nu sau uscat de pe obraz. Un adevărat taifun ia devastat fiinţa. A început să creadă că nu o să-l mai revadă. Îşi plângea durerea, pentru pierderea marii bucurii: Ion, care în curând s-ar putea să nu mai fie în viaţă.

— Mai termin-o odată, că doar n-o murit – a zis moş Ciorba cam iritat. Când o muri ai timp să-l jeleşti. Elenei îi era ciudă pe răceala tatălui ei, pe raţionamentul lui lipsit de căldură, o eliberare de sentimente şi o încorsetare în cele trecătoare.

— Bine tăticule. Dar…

— Ce dar? O murit? Nu! O să moară?

Cine Dumnezeu ţi-o ghicit ţie?

După acest dialog nu a mai fost niciun schimb de cuvinte. Deşi lui îi părea rău că a întristat-o, nu i-a adresat

niciun cuvânt de mângâiere spre a astâmpăra focul mistuitor din sufletul ei. Nu suporta să o vadă plângând şi în plus gândea că ar putea să se îmbolnăvească. Nu era de folos nici pentru mântuirea ei, deoarece nu era un plâns de căinţă pentru păcate, ci doar o descărcare a unor apăsări interioare.

Dintr-odată Elena şi-a dat seama că intră în sat şi s-a gândit la realitatea prezentă.

Elena nici n-a băgat de seamă că au trecut atâţia ani şi când credea că s-a mai liniştit, a fost profund atinsă de destin. E adevărat că Nicolae era cam firav şi Dumnezeu poate i-a făcut un bine, scăpându-l de o mare suferinţă, şi apoi cine l-ar fi luat de soţ, cu boala pe care o avea?

Când a fost copil, nu de puţine ori era în mijlocul batjocurii. Când ajuns la maturitate a crezut că a scăpat de răutatea oamenilor, dar râsul pe seama lui se făcea în ascuns. Nu numai el suferea ci şi mama Elena. O durea îngrozitor să vadă fiul ocolit de toţi tinerii, şi viitorul lui limitat la a fi singur cu el însuşi.

Un scriitor bisericesc spunea de singurătate: „Cea mai mare nenorocire este să fi atât de singur, încât să nu te iubească nimeni”.

Cu timpul Nicolae a devenit tot mai închis şi mai răutăcios. Din nefericire nu era nici prea deştept şi nu avea nicio şansă de a primit pacea în viaţă. O pace jefuită şi zdruncinată de dricul în care era pus: epilepsia.

— Bună, Elena – s-a auzit o voce. Te-am mai salutat. Chiar îţi păsa de copilul ăsta bolnav care era o povară?

Elena a văzut-o şi a auzit-o, dar a grăbit pasul şi a ignorat-o. Îi venea să îi pocnească un pumn, pentru lipsa de suflet a vecinei.

Baba Săftica era nu prea bătrână, dar plină de răutăţi. Avea către şaizeci şi cinci de ani, scundă, cu un surâs ironic, pervers, plin de venin. Îi plăcea toată ziua să vorbească răutăţi.

Mulţi oameni nu înţeleg ce înseamnă să ai o legătură spirituală puternică, perihoretică, cum avea Elena cu fiul

ei. Îl cocoloşea de multe ori şi s-a gândit că poate ar fi bine să-şi vândă averea şi să se mute cu el la oraş, unde nu-i cunoştea nimeni deficienţa lui Nicolae. Apoi avea mustrări de conştiinţă că n-a insistat cu rugăciunile la părintele Ioasaft. Dintr-o jenă absurdă, nega infirmitatea copilului. Uneori s-a gândit că ar fi fost mai bine să rămână cu el la mănăstire, să se dedice lui Dumnezeu.

Avea totuşi o mângâiere, pe Paraschiva. Şi atunci când îşi dorea moartea împreună cu copilul, şi-a dat seama că are două motive spre a trăi: în primul rând că Dumnezeu i-a făcut cadou viaţa şi apoi Paraschiva avea nevoie de ea. Regreta profund pentru gândurile necreştine şi mulţumea Domnului pentru cele primite. Desigur nu Dumnezeu este autorul şi izvorul relelor, ci ruptura noastră cu El devine paratrăsnet pentru răul care se cuibăreşte în adâncul nostru.

Cu grijile vieţii uităm de cea mai mare grijă: MÂNTUIREA… şi suntem preocupaţi de grijile cotidiene, ca şi cum am avea domiciliul veşnic pe pământ, şi nu o simplă viză de flotant, care poate expira oricând.

Elena şi-a dat seama că viaţa o poate frustra, luându-i-o şi pe Paraschiva.

A încercat să se apropie cât mai mult de Dumnezeu, prin Biblie şi părintele Ioasaft. Cu precădere Noul Testament cuprinde toate preceptele necesare traiului în vecinătatea Domnului, pe pământ şi în înălţimea celestă.

Faptul că era singură, îi dădea un aer de neajutorată, şi mulţi i-au dat târcoale, dar ea n-a găsit pe nimeni care să-l suplinească pe Dumnezeu.

A fost o vreme când simpatiza în mod deosebit pe un consătean, deşi avea o faimă deplorabilă. Se numea Dumitru. A început să o viziteze. Părea domol şi cu bună creştere. O ajuta foarte mult la munca câmpului şi la trebile gospodăreşti. A început să-i placă de Elena, dar Paraschiva era o piedică spre oficializarea acestei relaţii.

În general seara rămânea cu ea până la culcare şi povesteau. Elena găsea întotdeauna un subiect de discuţie.

Era spre toamnă şi lumina era necesară devreme. În lumina lămpii, Dumitru a prins să-i fixeze conturul sânilor mari şi frumoşi prin bluza transparentă. S-a repezit la ea şi a vrut să o sărute. Ea a întors obrazul şi a ţinut buzele închise. Atunci Dumitru i-a spus:

— Te vreau. Măcar odată să fi a mea.

— Ai înnebunit? Pleacă porcule!

— Dar n-ai să-mi scapi – a zis Dumitru încingându-se şi i-a trosnit o palmă, crezând că o va speria. Am auzit eu că te-au avut şi alţii şi atunci cu mine de ce să nu o faci? Şi în acel moment i-a sfâşiat ciupagul. Imaginea l-a excitat la maxim. În clipa următoare Elena i-a înfipt unghiile în faţă. Dumitru a sărit ca ars. În momentul aceala Elena a luat lampa de petrol în mână.

— Dacă nu pleci, murim în flăcări. Mai bine să ardem aici decât în iadul cel veşnic. În primul moment se părea că Dimitrie s-a dezmeticit, dar mai apoi i-a spus:

— Şi fiica ta o să ardă. Vrei să moară fetiţa ta?

— O să urlu şi o să scol tot satul. Arunc lampa pe geam.

— Nu vei îndrăzni – şi Dumitru s-a îndreptat spre ea. În acea clipă Elena a strigat din răsputeri. Câinele din faţa casei a vrut primul să-i ia apărarea, dar deodată s-a auzit glasul vecinului:

— Eleno, Eleno, eşti bine?

Într-un moment de neatenţie Dumitru a prins-o de gură. Atunci Elena i-a tras un genunchi în partea procreativă, şi ia pus sticla de pe lampă în mână. Dumitru s-a îndoit şi cu greu s-a abţinut să nu urle de durere. A căzut în genunchi în faţa ei zicând:

— Iartă-mă, iartă-mă Elena. Dacă mă spui mă mănâncă temniţa pe viaţă.

— Bagă-te sub pat.

Apoi şi-a luat cămaşa de noapte pe ea şi a deschis uşa.

— O Doamne, vecine ce urât am visat.

Nu cumva am şi zbierat?

— Ba da. M-am speriat că au dat năvală hoţii.

— Îţi mulţumesc şi iartă-mă de deranj.

— Doamne ajută!

— Doamne ajută şi somnul lin vecine.

După îndepărtarea acestuia, într-un mod imperativ s-a adresat lui Dumitru.

— Ieşi măgar bătrân şi mizerabil! Ţi-o trecut? Ar fi trebuit să te dau afară din sat. Poate ai şi siluit mai multe femei?

— Am… făcut odată, dar… m-am lecuit cu tine.

— Să-ţi ceri iertare de la ea şi să nu mai aud rău de tine, căci atunci vei avea de lucru cu mine. Pleacă mortăciune!

Baba Săftica, care nu prea avea somn, a avut parte de distracţie. Credea că atunci când Elena a zbierat, Dumitru i-a făcut felul. Îi plăcea teribil şi o înveselea gândul cu care a mers până în tinereţea ei amoroasă. Ştia ea că Elena nu este o sfântă aşa cum face. Mai ales că a văzut pe un bărbat ieşind la acea oră.

Elena a mers a doua zi la părintele Ioasaft să-i povestească cele întâmplate şi modul aplanării conflictului.

— Ai făcut bine fata mea. Dumnezeu te-a luminat. În mod normal bandiţii trebuie deferiţi justiţiei. Devreme ce n-ai păţit decât spaima, n-avea sens să-l reclami. Cred că atitudinea ta l-a salvat pe acest nenorocit. Dacă ajungea în detenţie venea mai înrăit. Mergi şi binecuvântarea Domnului să fie cu tine!

Părintele Ioasaft şi-a revenit aproape complet după mai bine de un an şi jumătate.

Mulţimea a început din nou să curgă în valuri spre a-l asculta. Somnul lui se limita la două trei ore pe noapte. Numai în felul acesta reuşea să mulţumească pe toată lumea.

Orele de rugăciune de la distanţă, cu profesorul Vasile, au dat roade peste aşteptări, confirmându-se că:

„Sufletul este cel ce dă viaţă, trupul la nimic nu foloseşte”. Fără suflet, trupul este supus alterităţii, dar prin suflet trăieşte trăirea veşnică cu Hristos, dacă faptele sunt creştineşti.

Părintele Ioasaft a organizat din nou pelerinaje la Mănăstirea Săracă. A anunţat în biserică că vor merge la sărbătorirea hramului. Vor pleca de dimineaţă, spre a ajunge la vecernie acolo. Peste câmp era cale de mai bine de jumătate de zi. Părintele a organizat şi numit oameni pentru prapuri, pentru cruce, avertizându-i că este necesară mâncare de post. În primul rând că la orele douăzeci şi patru se făceau slujbele de exorcizare şi apoi nu era vorba de o nuntă, ci de o hrană spirituală pentru care alergau.

Hrana fizică te îngreunează şi folosindu-te de cadoul renaşterii întru Hristos, care este un adevărat taifun haric, şi care dărâmă tot ceea ce este rău, alegi neghina de grâu. Apa nu face rău pentru peşti, dar omul dacă stă mai multe minute sub apă decedează. Tot aşa şi cu harul, deşi vine ca un torent, mătură doar ce este rău, transformându-se în pace şi în dragoste în cel care-L iubeşte pe Dumnezeu, după cum a spus Iisus: „Dacă intraţi într-o casă, să ziceţi: Pace casei acesteia! – şi de va fi acolo pace, se va sălăşlui într-însa, iar de nu, atunci se va întoarce la voi”.

În sâmbăta următoare s-a adunat o procesiune impresionantă din toate satele dimprejur.

Era multă rânduială şi fiecare ştia ce avea de făcut. Cei neputncioşi şi copiii au urcat în căruţe. Pe drum s-au cântat psalmi de laudă şi cântări bisericeşti. Unde făceau un popas, citeau fragmente din Biblie.

Interesant era că respectau toate sărbătorile şi totuşi aveau timp şi de munca câmpului. Niciun teren nu rămânea neexploatat. Roadele erau după binecuvântarea Domnului şi hărnicia omului.

Timp era suficient şi pentru horă şi pentru sărbătoare şi pentru procesiune.

Drumul străbătut nu li se părea o povară, ci din

contră era un exerciţiu psihosomatic, care învedera credinţa lor puternică.

Era normal să fie obosiţi după atâta drum, dar ei aveau o elasticitate deosebită prin rugăciune. Către seară au ajuns la mănăstire, care la intrare era străjuită de două turnuri albe, ca de pază. Îţi dădea impresia heruvimilor din grădina Frumosului şi Fericirii.

Cele două turnuri erau legate printr-un zid de piatră bine consolidat. După ce au intrat, ochii au avut o superbă şi interesantă imagine: printre brazi şi flori, la o coborâre de nivel cam de un metru, se afla biserica, toată văruită în alb. De jur-împrejurul bisericii, pavajul era din cărămizi roşii. Biserica era în formă de cruce, cu două încăperi, având o icoană făcătoare de minuni. Aceasta data din secolul XIII.

Slujbele erau începute, dar ei au fost bucuroşi să prindă un loc cât mai aproape de biserică. Elena a simţit o mare uşurare, chiar o dispoziţie de viaţă cum n-a mai avut de multă vreme. Chiar s-a gândit să nu aibe păcat, dar mai apoi şi-a amintit că părintele Ioasaft le-a spus că Hristos pe cei aleşi, îi îmbucură încă de pe pământ.

S-a lăsat purtată pe apa curăţătoare a harului venit din profunzimea slujbelor. A doua zi au purces cu toţii către satele natale. La un popas unul i-a pus o întrebare părintelui Ioasaft:

— Părinte, zilele omului sunt date de Sus? Traseul e fix şi limitat pe acest pământ? Fiecare trăieşte câte zile are?

— Fiule, ai spus că-mi pui o întrebare. Dar voi încerca să-ţi răspund la toate. Făcând apel la Sfânta Scriptură: „Numărate sunt zilele omului” adică nu poţi trăi mai mult şi nici mai puţin decât ţi-e dat de Sus. Desigur, dacă ai viaţă curată, Dumnezeu îţi poate lungii zilele. De asemenea, dacă ai o menire pentru o anumită lucrare.

— Dar cu cei care se spânzură sau se orăvesc? Dacă aveau încă zile?

— Sinucigaşii fiule sunt cei care pierd legătura cu

Creatorul, şi-şi vând sufletul diavolului. Ei spun că sunt neutri, dar nu există aşa ceva. Iisus spune despre cei care n-au clară imaginea slujirii: „Nu poţi sluji la doi domni deodată. Ori lui Dumnezeu ori lui Mamona”. Vrei să ştii ce se întâmplă cu aceştia? Poate ar mai avea zile de trăit, iar destinul lor nu arăta moartea în momentul sinuciderii, dar dacă nu ai pe Dumnezeu, moartea te paşte în orice moment şi tu singur poţi să-ţi iei zilele prin influenţa demonică.

Desigur, ispita, încercarea, încercuirea, este pentru orice creştin, dar o biruieşte dacă crede puternic în Domnul. Să ne amintim de tatăl care vine cu copilul demonizat şi care-l spune lui Iisus: „De multe ori diavolul aruncă în foc şi în apă, ca să-l piardă”. Iată cum l-a încercat dar a fost mereu salvat prin credinţa tatălui său.

— Mulţumesc părinte! M-ai lămurit.

După aceasta, au plecat la drum întins până acasă.

Când a ajuns la mănăstire, părintele a avut o mare bucurie: o scrisoare de la profesorul Vasile. Îl anunţa cu mare satisfacţie că a fost ales decanul facultăţii. O facultate particulară cu bun nume. Ioasaft i-a mulţumit Domnului că se promovau valorile şi drept urmare nivelul înalt al inteligenţei române avea răsunet chiar şi la Paris şi la Roma. Cel care pretindea că este intelectual, trebuia să vorbească cel puţin două limbi. Cadrele universitare îşi făceau studii aprofundate în străinătate.

Profesorul Vasile, de la partea fericită a ajuns la pericolul iminent al comunismului din Rusia, cu mirosuri pestilenţiale ce se vor extinde până în România, datorită vinderii la diavol, care este promotoriul culturii de nimic, un prolecultism specific, cu mirosuri letale.

Se vorbea foarte mult de comunismul rus, care la ora actuală agoniza.

Ioasaft a auzit de această infestare a Rusiei ţariste, de microbul proletar. Proletariatul este bun, dar nu în felul acesta de manifestare haotică. Cu trecerea anilor se vorbea tot mai mult de eventuala expansiune, dar numărul

mic de comunişti din România, şi nivelul lor intelectual care lăsa de dorit, a adus mai multă linişte decât nelinişte şi foarte puţini au luat în serios această mişcare utopică şi anarhică.

Aproape a terminat scrisoarea profesorului Vasile când a fost anunţat că Rafila insistă să o primească. A acceptat. Când a intrat era să cadă. Părintele a gândit că emoţiile sunt cauza. A poftit-o pe scaun şi a întrebat-o:

— Cu ce te pot ajuta?

— Copilul… copilul are optsprezece ani. Ar vrea să se însoare. E ultima dată când vă cer ajutor financiar. Oricum voiam să vă mulţumesc că l-aţi ţinut la şcoala normală. A fost numit învăţător la noi în sat. Aş vrea să se căsătorească, să nu fie singur, căci n-ar putea să supravieţuiască fără o soţie.

În clipa aceea Ioasaft a simţit o duhoare bahică care venea din abundenţă dinspre Rafila. Se spunea că bea de le stinge, dar nu-i venea să creadă că a ajuns în aşa hal de degradare, încât să vină beată la mănăstire. A privit-o mai bine. Era tare îmbătrânită şi ridată. Deşi anii n-ar fi plasat-o la vârsta a treia, nimeni care o privea nu putea coborî ştacheta.

— Te voi ajuta. Câţi bani îţi trebuie.

Când a auzit aşa, Rafila s-a aprins de veselie. O să-i ceară dublu de cât costă nunta. Va avea din ce să bea o vreme. Ea ia pronunţat o sumă cam piperată.

— Acum nu am atâţia bani Rafilo. Caută-mă peste vreo săptămână. Ţuica, vinul şi doi porci graşi pot să-ţi ofer. Eventual ceva găini şi ouă pentru prăjituri.

— Mulţumesc preacuviose.

Lui Ioasaft i s-a părut că-l ironizează. Ştia că merită şi n-a comentat. Când a crezut că va pleca, Rafila a avut încă câteva fraze de spus:

— V-aş ruga să-i cununaţi sfinţia voastră.

— O să vin la biserica din sat.

— Vă mulţumesc – şi s-a aplecat să-i sărute mâna.

Ioasaft şi-a retras-o instinctiv.

— Nici să vă pup mâna nu merit? V-am crescut copilul şi n-am spus nimănui…

— Eu nu merit să-mi pupi mâna. Sunt un mare păcătos. Te rog să nu mai vi pe aici. Ţi-am mai spus că o să ţinem legătura prin Ioana.

Ioasaft nu s-a aprins de pofte cum a crezut Rafila. Doar simţea ruşine şi revoltă. Avea o dorinţă nebună să se autoflageleze, dar nu era creştineşte. Şi apoi s-a chinuit destul. De emoţie a uitat să întrebe cine este fericita sau nefericita mireasă. Depinde dacă o ia din dragoste sau pentru avere. A chemat-o pe Ioana. Din fire nu era curios, dar acum voia cu tot dinadinsul să afle.

— Ioana, n-ai auzit de nunta lui Nicolae? Cu cine…?

— Cu Paraschiva, fiica Elenei. Eu cred că s-a grăbit. Are numai cincisprezece ani, dar este dezvoltată.

— Cu Paraschiva? Nu-i venea să creadă. Ar fi dorit şi n-ar fi dorit această cununie. Dacă Nicolae era rău ca maică-sa? Dacă devenea un beţiv ca Rafila?

Nicolae, ca intelect excela, fiind mereu premiat. Ba chiar a avut şi bursă, devenind portar la echipa Ripensia, cea mai cunoscută echipă de fotbal a Timişoarei. Păcat că a refuzat postul de la oraş pentru cel de acasă. Ioasaft i-a scris odată lui Nicolae în acest sens, dar se vede că a preferat să revină acasă.

Înainte de nuntă, Nicolae a venit cu Paraschiva la mănăstire spre a cere binecuvântarea lui Ioasaft. A fost plăcut surprins când i-a văzut.

Nicolae era blond, cu părul ondulat, tuns scurt, dat peste cap, uns cu briantină, cum era la modă, foarte slab şi plin de coşuri pe faţă. Avea o fire puţin impertinentă.

Paraschiva era plinuţă, la modul sublim, cu faţă frumoasă şi păr lung, lins, cu coc la spate. Din primul moment Ioasaft a gândit că cei doi nu au prea multe în comun. S-ar fi bucurat să greşească, dar intuiţia nu-i prea juca feste. I-a întrebat pe cei doi:

— V-aţi gândit bine înainte de a face acest pas?

— Da – a răspuns Nicolae.

Paraschivei îi era ruşine. Poate că nu ştia bine nici ceea ce se întâmplă cu ea. Dacă va merge în faţa Sfântului Altar din dragoste pentru mama ei, care ţinea cu totul morţiş să aibă un intelectual în familie, sau a pus ochii pe Nicolae, deşi era mai mult ca evident că Paraschiva nu-l iubea.

— Vă rugăm să ne cununaţi sfinţia voastră.

— Bine, vă mulţumesc pentru această cinste, dar vă rog să nu se mai joace nimeni cu puşca lângă mireasă.

Era obiceiul, când mergeau şi ieşeau cu nunta din biserică să se tragă cu puştile spre a alunga duhurile cele rele. Desigur era un obicei păgân transmis creştinilor. Unii preoţi explicau nonsensul acestei tradiţii, dar oamenii renunţau foarte greu la ele, deşi nu aveau niciun temei legal. Ele au apărut din mândria oamenilor care au vrut să se evidenţieze, fie la nuntă, fie la înmormântare. A devenit un fel de cutumă. S-au întâmplat în urmă cu câţiva ani două evenimente tragice la nuntă. Din acest motiv Ioasaft îşi argumenta eradicarea unor obiceiuri fără sens.

Ioasaft şi-a amintit de acea fetiţă de sârbi, care, ajunsă la vârsta majoratului, a cunoscut un băiat din Serbia. S-au plăcut şi au stabilit cununia în satul fetei. Deşi era o iarnă geroasă şi drumurile impracticabile, la insistenţa şi nerăbdarea celor doi s-a oficiat nunta. Totul a fost frumos, înţelegerea era deplină şi nu a fost nici cea mai mică altercaţie. Nici la împărţirea banilor, care au fost daţi tinerilor, nici la plecarea miresei în Serbia. Părea una din acele nunţi perfecte. Zăpada a fost foarte mare, dar frigul a cedat niţel. În loc să meargă pe la Vârşeţ, au considerat că este mai aproape peste Dunăre, care în acea perioadă era beton. Cel puţin aşa au crezut şi ca urmare n-au luat nicio măsură de protecţie. Săniile au trecut toate deodată. Aproape de mijloc, gheaţa a devenit perisabilă şi a început să pârâie. Cei din primele sănii au vrut să întoarcă caii, dar se pare că a fost tardiv. Gheaţa a început să crape şi să cedeze.

Deşi majoritatea ţipau şi doreau să se salveze, mirele

era cât se poate de lucid. Şi-a îmbrăţişat mireasa pentru prima şi ultima dată, şi i-a spus:

— Te iubesc, ne vedem în Rai!

În scurt timp caii au căzut primii, apoi săniile şi oamenii, care au încercat să înoate sub apă, dar n-au reuşit pentru mult timp. Cei doi tineri au mers în palatul de gheaţă, în lumea viselor. Deşi cei de pe mal au încercat să salveze pe cei ajunşi sub gheaţă, a fost un efort imposibil de realizat.

Ioasaft şi-a adus aminte de un alt caz în care mirele a luat o fată săracă. Deşi au încercat să-l amenințe cu dezmoştenirea, chiar cu bătaia şi alungarea din sat, dragostea lui s-a dovedit a fi foarte puternică. Atunci părinţii au ales altă variantă: să vândă din pământ şi să-i cumpere casă la oraş. Ba chiar să-i deschidă o afacere. Dar tânărul nu a renunţat şi a luat pe fată de soţie. Părinţii, crezând că este vrăjit, au mers pe la preot. Adevărat le-a spus Ioasaft, că l-a vrăjit prin iubire. Comunică pe aceleaşi lungimi de undă, se potrivesc, se atrag şi spiritual şi sexual.

Ioasaft a chemat pe părinţii băiatului şi a făcut o paralelă între ei şi băiat. Atunci ei au cedat. Nunta nu a avut nimic de suferit din pricina părinţilor şi ar fi fost normală, dacă la ieşirea de la Sfântul Altar, unul dintre cei care au tras cu puşca, n-ar fi nimerit inima miresei.

În momentul în care a tras, datorită îmbulzelii, glonţul şi-a schimbat traiectoria. Tânărul a început să urle cu jale. Cel care a tras, văzând gravitatea situaţiei, s-a repezit la un cal şi a fugit cu el.

Tânărul a intrat la altar şi a jurat că-l va omorî, după care, ieşind s-a aruncat peste mireasă. A acoperit trupul fierbinte de iubire, răcit prin glonţul ucigaş.

După cele întâmplate, tânărul a devenit mut, şi numai după foarte mulţi ani şi-a revenit.

Clevetirea a început imediat şi bârfitori au lansat zvonul că părinţii băiatului au aranjat omorul, pentru a scăpa de fată. După multă vreme, ucigaşul a fost prins, dar

a reieşit că a fost o greşeală care l-a dus la temniţă grea.

Mirele nu şi-a respectat jurământul din două motive: în primul rând că a căzut în depresie şi s-a îmbolnăvit, apoi viaţa a făcut în aşa fel încât să nu se întâlnească cu ucigaşul miresei. Din aceste motive nu poate fi acuzat că nu şi-a respectat jurământul. Dacă juri unei persoane într-o împrejurare oarecare cu un anumit scop, care cade prin persoana cealaltă, nu ai obligativitatea acelui jurământ.

Spre exemplu doi soţi care şi-au jurat credinţă. În momentul în care unul moare spiritual sau fizic, celălalt este dezlegat de jurământ.

După ce a narat cele două întâmplări Ioasaft i-a invitat în biserică spre a le face molifta împărtăşaniei pe care au primit-o duminică la Sfânta Liturghie.

La nuntă, Rafila a venit complet beată şi a stricat buna desfăşurare a acesteia. S-a făcut de râs. Spre miezul nopţii i-a strigat Paraschivei că este o curvă bogată şi a motivat pierderea fiului ei prin căsătorie, prin lanţele de pământ ale fetei. Paraschiva nu a înţeles prea mult la început, după care a început să plângă în tăcere. Nicolae l-a chemat pe tatăl lui, Gheorghe, şi l-a implorat să o ducă acasă pe Rafila, până nu debitează şi alte tâmpenii. Cu mare greutate acesta a reuşit să o urce în căruţă şi să o ducă acasă unde ea a cerut de băut urlând, că toată lumea o batjocoreşte.

Spre ziuă s-a trezit mahmură şi a întrebat dacă a făcut-o lată.

— I-ai stricat nunta fiului tău, pe care spui că îl iubeşti.

— Nu se poate! Oare mă va ierta?

De supărare, Rafila a băut toată ziua. Spre seară, a mers să-şi ceară iertare de la Nicolae. Acesta nu a primit-o în casă şi i-a spus:

— Să pleci imediat mamă! Să nu te mai văd. Am ajuns de râsul satului.

— Iartă-mă! Mi-e greu să mă obişnuiesc cu însurătoarea ta. Te-a luat de lângă mine.

— Eşti geloasă? Sau ce doreşti? Paraschiva e o fată frumoasă şi cinstită, pe care o iubesc. Că e bogată, nu e vina ei.

Nicolae i-a închis uşa în nas şi contrar aşteptărilor aceasta a plecat plângând.

El era diplomat. A ochit cea mi bogată fată din sat şi s-a însurat cu ea. Dacă tot a dus-o în mizerie în copilărie, măcar la maturitate să aibă ceea ce-şi doreşte. Nu avea sentimente pentru Paraschiva, doar o dorea ca un animal. Un alt motiv al acestui mariaj era docilitatea acesteia. În ciuda aparenţelor însă, nu o vedea chiar aşa de urâtă. Poate dacă era matură şi avea tact ar fi adorat-o.

O femeie, ca şi un bărbat, nu se poate să nu le ai dacă ştii cum.

Imediat după nuntă, Nicolae a hotărât să-şi trăiască viaţa cum îi va cădea bine: chefuri, femei băutură, cărţi.

După ce Rafila a fost alungată de la poartă, a mai tras un litru de vin şi unul de ţuică. A prins curaj şi spre miazul nopţii a spart un geam la casa lui Nicolae strigând:

— Eu sunt mama ta! Ai uitat? Stai cu târfele, staţi-ar în gât. Deschide-mi uşa. Stau şi eu cu voi. Ţi-e ruşine cu noi sărăntocii. Ai venit aici la chiaburii ăştia, lua-i-ar apa şi focul, care să-i ardă. Că ne-au luat tot şi ei benchetuiesc.

După ce şi-a terminat repertoriul sudalmelor, a mai lovit în poartă cu ultimele puteri şi s-a lăsat păgubaşă. Era firesc să nu-l înghită pe cel bogat. Dar acesta muncea şi aduna în timp ce ea storcea damigenele şi lenevea toată ziua motivând în fiecare zi câte o durere. Nici soţul ei Gheorghe nu se prea omora cu munca, dar măcar avea un post. Parcă ura situaţia prosperă a fiului.

Atunci a ieşit şi Nicolae şi a luat-o cu binişorul:

— Mamă, eu tot copilul tău rămân, dar trebuie să am un rost în viaţă. Dacă doreşti să ne vezi sau să ne spui ceva, oricând eşti bine venită, dar nu mă discredita în faţa oamenilor. Ai uita că sunt învăţător. Cum educ au copiii când tu nu m-ai educat bine cu atitudinea ta. De abia atunci Rafila plângea a părere de rău. Nicolae a dus-o

până acasă unde a predat-o tatălui spunându-i.

— Te rog tată ai grijă de mama.

Dar acesta n-a răspuns nimic, căci se legăna şi el pe valurile lui Bachus.

— Mamă, te rog culcă-te. Uite, stau aici până adormi.

— A mai rămas ceva de la taică-tău?

— Da, uite nişte ţuică.

Rafila a tras o duşcă bună dar imediat a împroşcat-o afară spunându-i lui Nicolae.

— Uh, da ce poşircă. Ce am luat de la nunta ta era aur curat. Auzi! Tu vrei să mor? Desigur. De abia aştepţi.

— Mamă de ce să mori? Ce avere îmi laşi? Sărăcia casei voastre?

La aceste cuvinte Rafila a rămas fără replică şi şi-a astupat gura cu ţuică. Până n-a băut tot alcoolul, nu a adormit.

Numai în momentul în care a auzit-o sforăind a avut curajul să plece.

Din nefericire pentru cei doi însurăţei, sau poate spre a nu se plictisi, mama Rafila repeta circul săptămânal.

Paraschiva i-a propus lui Nicolae să le cumpere o casă şi să le dea ceva ajutor lunar, crezând că în felul acesta le va fi ruşine. Chiar s-a gândit şi la câteva lanţe de pământ dar era fără sens deoarece în câteva zile l-ar bea.

A auzit ea de o casă liberă, care nu avea moştenitori decât un copil stabilit în America. Împreună cu Nicolae au făcut toate demersurile pentru a-l găsi pe acesta.

Casa a scris-o pe numele părinţilor lui Nicolae, cu condiţia să nu poată fi înstrăinată niciodată.

Nu prea erau încântaţi de această interdicţie dar la început n-au comentat nimic.

Rafila a încetat pentru o vreme scandalurile. Odată Rafila i-a reproşat lui Nicolae:

— Mai mare ruşinea să nu ai încredere în părinţii tăi şi să le interzici…

— Mamă, n-are sens să discutăm problema. Acesta

este un subiect tabu.

Rafila n-a mai îndrăznit să comenteze, deşi şi-a făcut planuri mari ca prin vânzarea casei să o ducă „dolce far niente”, într-o beţie fără moarte. Mai zicea că omul sănătos e firesc să bea, pe când cel bolnav, nici nu se apropie de băutură.

Paraschiva şi Nicolae s-au mutat din casa Elenei după mai bine de un an. El a hotărât să-şi ceară transferul în alt sat, deoarece nu mai suporta scandalurile periodice ale mamei. A găsit un post liber între munţi şi au hotărât să meargă acolo.

A mers la forurile superioare unde, cererea lui pentru ocuparea postului a dat naştere la diverse întrebări:

— Interesant, foarte interesant domnule. Să fi premiant, să ţi se ofere post în oraş şi dumneata să refuzi? Te-ai interesat de condiţiile de acolo? Probitatea dumitale morală lasă de dorit? Divorţezi?

— Nu, nu domnule inspector… dar aşa am crezut de cuviinţă. Am motivele mele personale. Nu ar avea sens să vă explic. Şi aşa aveţi destule pe cap.

— Ai dreptate, nu este treaba mea. Te rog însă să ai grijă. Ai fost un element excepţional şi ar fi păcat să te plafonezi.

— Vă mulţumesc.

Discuţia care a avut-o cu inspectorul i-a adus încântare, dar şi puţină tristeţe. Realiza că va pleca de lângă pământul lui. În definitiv e al soacrei şi fiind cinstită şi cu voinţă de bărbat, nu-l va lăsa pârlog.

Şi-a promis că se va întoarce într-o bună zi în satul natal, când ai lui vor fi mai potoliţi.

Elena a primit vestea cu amărăciune, dar realiza că nu poate să schimbe nimic.

Rafila tocmai de ce se temea, a primit.

Au plecat cu puţine lucruri şi ceva mobilă.

Deşi drumul era destul de lung şi anevoios bunicul Ioan, i-a dus cu căruţa. De abia în noaptea argintie au reuşit să ajungă. Fiind o toamnă lungă, n-au suferit din

cauza frigului, ba chiar au şi aţipit. În miez de noapte, la casa şcolii nu era ţipenie de om, şi în sat nu ardea nicio lumânare. S-au văzut nevoiţi să-şi facă patul de culcare sub cerul liber.

Dimineaţa, de dimineaţă, s-au trezit cu câţiva săteni. Unul dintre ei s-a prezentat.

— Eu sunt îngrijitorul şcolii. V-am aşteptat aseară până târziu. Sunteţi noul director al şcolii… nu-i aşa?

Era cert că în haine nemţeşti, adică fără portul naţional, erau îmbrăcaţi domnii. Îngrijitorul pe numele său Iosif, avea haine bănăţene frumos lucrate. Era mic, slab, negricios, cu mustaţă şi păr mai lung, aproape albe. Avea o mutră de om leneş.

— Asta e şcoala? – a întrebat Nicolae.

O clădire mică, cam în paragină, cu pomi fructiferi la stradă şi în curte, cât se poate de neîngrijiţi.

— Da. N-avem prea mulţi elevi. Suntem cam cincizeci de fumuri în tot satul.

— Îhă, da… e bine… a spus Nicolae cam tărăgănat şi desigur dezamăgit. Avem lemne de foc? Dar sobe?

— Lemne? Doar suntem la munte.

Mergem şi tăiem câte ne trebuie.

— Bine, să intrăm în casă.

La intrare era mizerie mare. Frunze, bălării, o bucată de zid picată şi uşa de lemn masiv, fără pic de vopsea pe ea. Cu greu au descuiat-o. Totul era sumbru. Bănuia el că nu e raiul, dar nici chiar iadul.

— Ştiţi… câţiva păianjeni. Azi vine tot satul să ne ajute. Sunt tare bucuroşi de venirea domniei voastre. Nici nu mai sperau că vor primi un învăţător. Doctor şi preot avem.

Nicolae n-a mai comentat. Îi venea să plece la oraş, dar era tardiv. La urma urmei măcar are linişte aici între munţi.

N-a trecut mult timp şi au apărut nişte săteni, cam prost îmbrăcaţi, dar cu feţe senine, veseli nevoie mare.

— Eu sunt preotul satului – s-a prezentat un bărbat tinerel cu bărbiţă şi plete. Era îmbrăcat în port popular. Am venit să vă primim în numele Domnului. Doamne ajută să rămâneţi.

— Doamne ajută – a îngăimat Nicolae, dar în sinea lui spera să plece cât mai repede, chiar şi în satul lui natal. Oamenii n-au stat la taifas prea mult, şi au început cu sârg munca. S-au adunat peste o sută de persoane, încât seara nici nu mai cunoşteai casa. Acum era cu totul altceva. Au adus şi câteva căruţe de nisip spre a nu fi noroi. Deşi Nicolae ar fi vrut să le mulţumească nu numai cu vorba, dar şi cu o ţuică, nu avea de unde. Tot ei au adus cele necesare pentru sfinţirea casei şi o mică agapă frăţească.

A doua zi Nicolae a început munca. La şcoală erau puţini elevi şi putea să ţină orele cu toate cele şapte clase într-o zi. Orele începeau la opt până la doisprezece, apoi de la două la şase. Nicolae avea pauză de prânz două ore, timp în care servea masa şi se odihnea. Seara citea până târziu, la feştila lămpii cu gaz. Paraschiva torcea, tricota, sau făcea dantelă, apoi spre miezul nopţii se aşterneau la somn. Casa era călduroasă şi bine aerisită. În unele seri mergeau în vizită la părintele paroh, dar de cele mai multe ori îl vizitau pe doctorul care era singur şi era dornic de discuţii. O adevărată încântare să-l ai cu tine, era jovial sincer şi petrecăreţ. Avea în jur de patruzeci de ani. După mai multe vizite, doctorul a început să se destăinuiască:

— Am fost căsătorit. E multă vreme de atunci. Soţia mea şi cu fetiţa, mergeau des cu cabrioleta la oraş.

Într-o zi a apărut un bolid care a claxonat. Caii s-au speriat şi trăsurica, după o goană nebună s-a răsturnat. Fetiţa mea a fost aruncată, sau a sărit direct într-un şanţ, unde şi-a fracturat coloana vertebrală. După opt zile de chinuri, Dumnezeu s-a milostivit de ea, mai puţin de mine, şi a luat-o la El. Aş fi îngrijit-o toată viaţa, chiar dacă rămânea infirmă. Era nevinovată şi Dumnezeu i-a curmat suferinţa. Soţia mea a fost aruncată între cai. A fost îngrozitor… şi a izbucnit în plâns.

După ce şi-a mai revenit puţin ne-a spus că a mers la părintele din sat, care l-a îndrumat spre o mănăstire. I-a explicat că moartea nu-i decât o trecere spre o altă dimensiune şi nu ai de ce să te temi în faţa ei. Este mult dorita întâlnire cu Hristos.

— Eu m-aş fi însurat – a zis Nicolae. Paraschiva l-a privit în aşa fel încât n-a mai făcut niciun comentariu. Era plină de bun simţ de calitate superioară şi nu a lăsat să se deprecieze prin neghinele cuvintelor hrăpăreţe sau răutăcioase. La momentul potrivit însă, îi va replica lui Nicolae.

După ce au jucat cărţi, au băut ţuică şi au mâncat porumb, au plecat acasă.

Nicolae nu prea avea timp să se plictisească, a organizat corul bisericii şi mergea regulat la sfintele slujbe. Pricesnele le cânta cu multă patimă. Doctorul nu prea avea participare, şi când venea plângea mai tot timpul. Avea şi un alt motiv pentru care refuza să intre în discuţie cu cei de faţă. Se părea şi lumea vorbea, că ar trăi cu nevasta bogătaşului de la conac. Era tânără, frumoasă şi înfierbântată. Doctorul locuia singur într-o casă din marginea satului. Avea doar două camere, o bucătărie şi un câine. Îşi ducea traiul chiar foarte modest. Nicolae avea să afle că din salariul lui întreţinea o fată la facultate. Nu prea mai dorea nimic de la viaţă. Se ocupa doar de vie şi de pomii fructiferi, necesarul afrodiziac. De-ale gurii primea în schimbul vizitelor la cei bolnavi.

În cea de-a doua iarnă pe care o petrecea Nicolae în acest sătuc, avea să aibă o mare tristeţe. Afară era zăpada mare, viscolea şi gerul nu se înmuia de loc. L-a căutat pe doctor vreo trei zile pentru un copil bolnav, dar nu era de găsit.

Nicolae a bănuit că nu e ceva în regulă şi se întreba ce să facă. Să anunţe jandarmii sau să meargă cu încă câţiva săteni să-l caute. I-a venit însă o idee genială. Să dezlege câinele care urla îngrozitor. S-a luat după câine, care l-a dus la malul apei, în afara satului unde câinele s-a

oprit şi a urlat jalnic, prelung.

Când Nicolae a ajuns a avut în faţă o imagine funestă: doctorul îngheţat în apă, agăţat fiind cu ambele mâini de o creangă. Când a vrut să se apropie, câinele a scheunat cu mai multă putere şi chiar a vrut să-l muşte. Atunci a anunţat organele abilitate, care cu mare greutate au reuşit să scoată cadavrul.

La capitolul diagnostic era: moarte bahică.

Procuratura n-a mai făcut niciun fel de investigaţie deoarece nu considerau că este necesar. Nu prezenta nicio urmă de violenţă. Pe căţel l-a luat Nicolae şi Paraschiva.

Nu după multă vreme de la această jalnică întâmplare, a venit şi o mare bucurie: sarcina Paraschivei.

Deşi lui Nicolae i se părea greu să se adapteze la aceşti oameni, după scurt timp n-a mai prezentat o problemă. A început să viziteze părinţii copiilor şi se întindea la vorbă cu aceştia. Întotdeauna îl aşteptau cu pocalul de ţuică şi cârnat. În post aveau doar ţuică, poame uscate şi seminţe prăjite cu sare.

Licoarea mirifică a început să-i facă o deosebită plăcere, dar niciodată nu consuma mai mult decât putea purta. Îi era jenă de săteni. De la o vreme cam lipsea de acasă. Prin sat s-a zvonit că soţia bogătaşului şi cu Nicolae încălzeau casa doctorului, dar nimeni n-a îndrăznit să-i spună în faţă. Paraschiva, ca orice femeie, a început să simtă această goliciune a lui Nicolae şi discuţiile s-au încins din ce în ce mai tare. Nicolae a rugat-o să nu ridice tonul, căci n-ar fi civilizat la directorul de şcoală sau la preot să se audă aşa ceva. Atunci Paraschiva i-a spus:

— Dar părintele nu face ce faci tu. Ar trebui să strig în gura mare, să audă tot satul cât de moral este directorul şcolii şi cât de mult îşi iubeşte soţia.

— Oricum, te-am luat pentru avearea ta. Eu sunt dascăl dar tu... ce eşti? O nimica. Şi nici nu excelezi în frumuseţe.

Paraschiva n-a zis nimic. S-a închis în cameră şi a plâns până a doua zi.

Nicolae a crezut că-i trece. Era tânără şi frumoasă şi a gândit că nu-l ia în serios. Când s-au căsătorit i-a plăcut de ea, dar de când cu frumoasa de la conac, a avut o repulsie ce s-a transformat în ură. Ba chiar era revoltat că această tâmpită îi strică fericirea.

A doua zi la ora prânzului s-a aşteptat să-i fie servită mâncarea, dar Paraschiva nu era niciunde. Deşi a strigat-o de câteva ori, nu a primit niciun răspuns. Şi-a amintit că dimineaţă nu a găsit-o în patul lor. Să plângă. Ce-i păsa lui. Mai bine că nu a fost nevoit să o ţină în braţe. Acum el dorea din tot trupul să o aibe pe cealaltă. A strigat de-a dreptul iritat:

— Paraschivo unde eşti? Ce dracu'... n-ai făcut de mâncare? Eşti bolândă?

A încercat la uşa cu pricina şi era încuiată. Atunci, dându-şi seama că a greşit, şi-a îndulcit glasul şi a spus mieros la uşă:

— Paraschivo, iartă-mă! Am glumit aseară. Ştii tu, când bei ceva mai mult o iei razna. Te rog să mă ierţi şi să ne împăcăm.

Uşa s-a deschis încet. Paraschiva era transfigurată. Chipul ei cadaveric, încercănat, l-a speriat pe Nicolae.

— Dragoste, ce ai? Te-ai prostit?

— Dacă ştiam că eşti cu ea, nu lăsam copilul. Deşi e cam târziu ar fi bine să-l lepăd. Poate ar fi mai bine să plec la mama. Şi tu te-ai întâlni cu Dalila ta în voie. Eu nu mai sunt bună pentru tine.

— Ai înnebunit. Cu cine mă întâlnesc?

Cine ţi-a băgat prostiile astea în cap?

Paraschiva a intuit ceva în ultima vreme, mai ales că au fost invitaţi de câteva ori la conac, la cină, ceea ce în mod normal nu s-a mai întâmplat sătenilor.

La insistenţele lui Nicolae, Paraschiva nu a mai plecat, dar şi pasiunea lui a început să se stingă. Mai ales odată cu venirea unui doctor tânăr, care i-a luat locul în inima îndrăcitei înflăcărate.

Acest eveniment era un bine pentru familie, dar

pentru el personal era un rău. Zilele în care era treaz au dispărut totalmente. Dorea din tot sufletul ca doctorul să păţească ceva spre a o poseda din nou pe desfrânată. După vreo două săptămâni de când legătura s-a de făcut.

Nicolae a primit un tort şi o sticlă cu ţuică trimisă de la conac, chiar de ziua lui. În momentul în care avrut să mănânce din tort, câinele a început să latre în mod neobişnuit.

— Scoate câinele ăsta nebun – a strigat Nicolae enervat, gândind că iubita lui i-a trimis un semn al împăcării. Câinele parcă ar fi înţeles. A sărit pe masă şi a răsturnat tortul şi ţuica. Nicolae a lovit cu putere şi cu sete câinele, de-a dreptul isteric.

— Îl omor! Paştele lui de câine – şi a apucat un lemn de la sobă.

— Lasă câinele, e animal. Tu eşti mai prost decât el – şi în clipa următoare a scos câinele afară, apoi i-a vărsat ţuica şi a aruncat tortul la găini.

Nicolae s-a repezit la ea urlând:

— Dă-mi să beau, e ţuica de la ea.

— Acum nu primeşti nimic. Plimbă-te să-ţi revii!

— Bine, vin dimineaţă. N-ai decât să bei ţuica-n mă-ta.

Şi trântind uşile cu putere a părăsit încăperea. A luat drumul către satul vecin, la un birt care nu se închidea toată noaptea, spre a degusta întăritorul subtil izvorâtor şi exploatator de plăceri.

Către dimineaţă a plecat spre casa tânărului doctor, unde spera să fie acea Magdalenă a posesiei demonice. Era mai mult decât hotărât să-i omoare. Ideea i-a venit cu câteva zile înainte şi drept urmare îşi purta pistoletul belgian cu şase gloanţe în permanenţă la brâu. Mergea îngândurat, pierdut în spaţiul dintre crimă şi durere, când deodată a auzit nişte paşi care veneau din faţă. Se contura o figură înaltă, întunecată şi rece. Dacă era diavolul personificat. Nicolae îşi simţea faţa transpirată, palmele ude de sudoare, picioarele parcă n-aveau stabilitate, iar

inima îi bătea cu atâta putere încât i s-a făcut teamă să nu fie auzit de cel care se apropia. Deşi ora arăta venirea zorilor, în pădure era chiar prea întuneric. Luna intra şi ieşea din nori, încât uneori avea impresia că se va lovi de acea fiinţă. A dus mâna la brâu, a scos pistoletul şi l-a armat, să fie pregătit în cazul în care ar fi atacat. Umbrele lor s-au atins şi s-au contopit, mergând fiecare în sens opus. Nicolae s-a întors instinctiv dar nu mai era nici urmă de umbră. Şi-a pus întrebarea dacă a fost real. Din greşeală a tras un foc de armă, la care a primit un răspuns pe potrivă. Era clar că avea de a face tot cu un fricos ca el. S-a oprit să-şi revină şi s-a hotărât să meargă spre casă deoarece era secătuit de vlagă. A amânat pentru o noapte mai potrivită. Relaxat a ajuns acasă, unde nu se auzea nici măcar răsuflatul porcilor. Uşile erau deschise şi pe Paraschiva a găsit-o în pat. Când a vrut să o ia în braţe, l-a respins.

Nici nu a adormit bine şi glasul Paraschivei l-a speriat:

— Nicolae, Nicolae trezeşte-te! Să vezi ce necaz mare avem. Ne-au murit porcii.

— Hă… ce s-o-ntâmplat?… Porcii…

Parcă nu mai răsuflau azi-noapte.

S-a trezit brusc, s-a îmbrăcat în grabă şi a alergat la cocină. Acolo a găsit vomă şi animalele încă mai aveau spume la gură. Erau otrăvite.

Dar cine şi de ce să-i omoare porcii?

— Paraschivo. Asta e otravă. Cine putea să le dea mâncare otrăvită?

— Eu le-am dat de mâncare… dar ia stai! Le-am pus şi tortul de aseară.

— Au vrut să mă otrăvească cei de la conac. Chem jandarmii şi o să fie inculpaţi pentru tentativă de omor cu premeditare.

— Eu zic să stai în pace. O anchetă ar scoate la iveală imoralitatea unui director de şcoală şi n-ar fi de loc bine pentru viitorul tău.

— Ce imoralitate?… Ce vrei să insinuezi?

— Tu mă crezi proastă. Hai să nu mai deschidem acest subiect.

După acest incident lui Nicolae îi era frică şi de umbra lui. Se ferea să bea oriunde în sat, şi a început să-şi arate posibilitatea lui afectivă faţă de Paraschiva. S-a desfăşurat şi a înfăşurat-o cu năframa strălucirii, oferindu-i „lumea în prospeţimea ei primară… iubirea incandescentă în sens mistic”, de la sfânta taină a cununiei. Era chiar prea atent, suspect de atent, ceea ce i-a întărit Paraschivei convingerea adulterină. L-a iertat pentru că-l iubea enorm şi în curând Dumnezeu le-a dăruit o fetiţă frumoasă.

Dat fiind faptul că a apărut ca o aurora într-un moment de cumpănă, i-au zis Aurora, sau Aura, adică cea care înconjoară capul sfinţilor, aureola pecetluirii divine.

Pentru că Nicolae a devenit din ce în ce mai cuminte, la botezul fetiţei, Paraschiva i-a dăruit pe lângă această nestemată a vieţii şi un radio, unic în acel sat. Era pe baterii şi considerat ca o adevărată minune. Unii chiar credeau şi afirmau că este o uneltire a diavolului, şi se fereau să-l asculte. La acest radio, după câţiva ani s-a auzit despre intenţiile unui viitor dictator care dorea prin forţă să devină un demiurg. Nicolae, după câţiva ani a fost concentrat în armată, iar Paraschiva şi Aura au plecat la mama şi bunica lor Elena. Se vorbea de un război mondial inevitabil. Spre norocul lui, având un scris impecabil, a primit un post de scrib într-un birou al comandamentului. Nici nu ţinea să fie pe front, deşi uneori brava spunând cât de mult şi-ar dori să lupte direct pentru apărarea patriei. Unchiul Ioan i-a povestit multe de pe front, era palpitantă viaţa în tranşee, dar cu un risc enorm. Mulţi au plecat dar nu mulţi s-au întors.

Nicolae era şmecher şi obţinea din când în când câte o permisie, dar din cauza bombardamentelor din Timişoara, a fost nevoit să rămână la unitate. Deoarece a trecut mult timp, Paraschiva şi Elena şi-au luat inima în dinţi şi au venit cu desagii plini la Nicolae. Paraschiva era

cât se poate de emoţionată datorită sentimentelor puternice. Au ieşit puţin la plimbare în oraş, dar când să plece, a început bombardarea gării. Doar a doua zi s-a reluat traficul. Paraschivei nu-i păsa. Era în culmea fericirii că l-a văzut. Trenul folosit în timpul războiului, avea garnitura alcătuită din vagoane bou, adică de marfă, bine camuflate şi care circulau doar noaptea.

Mulţi vorbeau de pericolul comunist al Rusiei. Oamenii, cărora le mergea atât de bine, nu erau afectaţi de noţiunea de comunism, mai ales că nici în cercurile înalte nu se prea discuta despre ea, fiind după părerea multora utopică şi neadaptabilă la un popor inteligent şi avansat ca românii, care nu erau în acea perioadă interbelică cu nimic mai prejos decât ţările occidentale.

Nicolae, dacă ar fi vrut, cu salariul lui pe o lună putea să locuiască foarte bine la Paris. Din leafa de Crăciun şi-au permis toţi trei să se îmbrace de sus până jos şi să-şi cumpere un porc gras. Cine ar fi dorit degringolada comunistă, comunismul depravat, plin de racile, hoţie, curvie, degradare, depersonalizare? Un număr mic de derbedei şi neaveniţi, au venit cu gând de preluare a puterii, bazându-se pe credulitatea şi neştiinţa poporului, iar în momentul în care au fost deconspiraţi, prin forţă.

După scurtă vreme s-a auzit că sosesc trupele germane invadatoare şi violatoare, cel puţin aşa au fost răspândite zvonuri, nu se ştie de cine. S-a bănuit mai târziu că Gheorghe a fost cel care le-a împrăştiat printre oameni, contra unei sume de bani, primită de la activiştii comunişti.

Hitleriştii au intrat în sat şi au cerut să fie găzduiţi. Sătenilor le-a fost teamă pentru soţiile şi fiicele lor ascunzându-le în pivniţe. Nimeni nu s-a oferit voluntar şi din acest motiv s-a dat ordin de superiorul trupei nemţeşti, ca fiecare familie să primească într-o oră pe soldaţii germani, altfel se va trece la represalii. Ofiţerii superiori au intrat la şcoală şi la parohie.

În prima seară, toţi românii au stat câte doi cu noii

veniţi, spre a nu fi atacaţi, dar stupoare, nemţii au fost deosebit de drăguţi, de amabili, au oferit ciocolată copiilor, s-au spălat şi la culcare şi-au luat pijamalele. Elena a vrut să o ascundă nu numai pe Aurora, dar şi pe Paraschiva, care însă a refuzat. Într-adevăr, nimeni nu s-a atins de vreo femeie din sat. Se spunea de Rafila că ar fi combinat cu un neamţ, şi drept urmare casa lor a fost umplută de bunătăţi. Poate era bârfa satului. Cert este că nimeni n-a prins-o niciodată asupra adulterului. Datorită geloziei faţă de fiul ei, chiar o acuzau de incest.

Războiul a adus multă sărăcie, terenurile nelucrate, gospodăriile în paragină, mâncare tot mai puţină. Deşi oamenii aveu rezerve şi femeile nu erau leneşe. Cele cu mintea luminată au început să înveţe germana şi se înţelegeau de minune cu aceştia. Fiind aliaţi, nu am avut de suferit de pe urma lor. S-au mai întâmplat şi câteva neînţelegeri, când un neamţ a zis unei femei: „Bitte!” şi aceasta a înţeles să-i dea pită, iar când a zis „schön” a crezut că-i vrea şoşonii din picioare. Un incident mai neplăcut, care putea să aibă consecinţe din cele mai grave s-a întâmplat la o familie cu mulţi copii. Un copil a luat pistolul mitralieră al neamţului şi a început să tragă la întâmplare, supărat că neamţul a împărţit ciocolata la toţi fraţii lui. Soldatul şi doi fraţi au murit pe loc. Mama a fost grav rănită iar tatăl a reuşit să-l imobilizeze pe făptaş. Imediat a descins o anchetă, dar n-au fost repercusiuni, şi n-au fost lapidaţi ca şi creştinii primelor veacuri, deoarece vinovat s-a dovedit a fi soldatul care a lăsat arma la îndemâna copiilor. Nemţii nu mergeau la biserică dar nici nu o profanau. Chiar au fost văzuţi rugându-se la masă. Nu se ştie dacă era o coincidenţă sau bun simţ.

Părintele Ioasaft le vorbea în biserică de „ciuma roşie” sau calul apocaliptic care va călca totul în picioare: demnitate, iubire, cinste şi chiar pe Dumnezeu, pe care doreau să-L substituie.

Cei săraci, adică leneşii satelor s-au bucurat când s-a vorbit de împărţirea egală a averilor, ba mai mult transferul coercitiv prin statul care iubeşte proletariatul şi-

l încorporează în cele mai înalte nivele. Părintele i-a contrazis pe adepţii comunismului şi a arătat că lipsa proprietăţii va duce la dispariţia conştiinţei, de aceea l-au detestat pe acest sărăntoc, care nu doreşte să primească un drept al lui.

— Fraţilor – le-a spus părintele la o predică. Comunismul înseamnă ateism, lansat de masoni. Francmasoneria vrea să distrugă Biserica lui Hristos. Vă amintiţi pilda cu bogatul şi săracul Lazăr? „Tăcerea e de aur" spuneau sfinţii părinţi, care nu vorbeau spre ispitire şi se concentrau la maxim în tăcere. Desigur uneori se exagerează, deoarece cuvintele sunt date de Dumnezeu, căci: „La început era Cuvântul şi Cuvântul era Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul". Să taci când e necesar şi să vorbeşti când este nevoie.

Dacă bogatul din pildă avea prieteni atunci când lua parte la vreo înmormântare i s-ar fi atras atenţia să privească groapa cu luare aminte, să ştie că în orice moment ar putea fi casa lui şi că toate cele adunate n-au loc acolo, şi oricum n-ar fi de folos.

De ce oare prietenii au fost zgârciţi în vorbe îndreptătoare? Laconici sau fără de suflet, cei numiţi prieteni priveau la pieirea lui adresându-i vorbe de laudă. Nimeni nu i-a atras atenţia să-şi înmoaie inima împietrită şi să dea ceva şi săracului Lazăr. Scriptura vorbeşte de mântuire, de împărăţia viitoare, dar nu se spune niciunde de îmbarcarea împreună cu averea. Câţi din ceata îmbuibaţilor i-au adresat o vorbă edificatoare. Numeni n-a observat superioritatea canină care avea o grijă orfelină faţă de acest copil al pierzării, săracul Lazăr, plin de bubele care puteau oricând să-i curme firul vieţii. Nu-şi vorbeau decât între ei, fiecare cu interes. Tăcerea săracului exprima mulţumire faţă de câinii care-l pansau cu saliva şi limba lor septică. Poate chiar le-a mulţumit ca unor fiinţe inteligente. Bogatul era atât de sărac încât nu găsea niciun cuvânt pentru Lazăr. Nu găsea fraze nici frânturi care să-i adune măcar o masă cerească. Părintele Ioasaft a captat atenţia tuturor şi cu toate acestea nu le

venea să creadă că ruşii le-ar putea lua pământurile câştigate cu sudoare şi muncite cu dăruire. Se ştiau stăpâni pe averile lor nu nişte năimiţi. Feriţi-vă de diavolul care vă va ucide şi sufleteşte şi trupeşte. Părintele le-a spus că prin venirea acestora se va împlini avertismentul lui Iisus: „Feriţi-vă nu de cei ce ucid trupul şi mai mult nu pot, ci de cei ce ucid şi trupul şi sufletul, aceea vă vor duce în Gheena”. Oamenii au început să se obişnuiască cu prezenţa nemţilor, care oricum nu le făcea nicio supărare, mai ales că erau destui nemţi de pe timpul Mariei Terezia.

De mai bine de un secol era această convieţuire cu ei, fără disensiuni.

Oamenii nu prea pricepeau cum ar putea cineva să le ucidă sufletul, dar realitatea din Rusia va fi o dovadă. Faptul că au pus în funcţii pe cei slab pregătiţi a dus la disfuncţii. Guvernul român era preocupat şi prea ocupat cu războiul ca să bage în seamă o mână de comunişti, care au venit ilegal în ţară.

În timpul bombardamentului, preotul Atanasie, care avut o depresie, a venit din nou la părintele Ioasaft şi spre bucuria lui, atât Ioan cât şi Gheorghe au fost găsiţi la vatră.

— N-ai mai dat semn de viaţă – i-a reproşat Ioan.

— După ce m-am căsătorit am plecat într-un sătuc mic, de lângă graniţa cu sârbii, unde am dus o viaţă liniştită. Am doi fii şi o fiică. Cei doi peste puţin termină facultatea. Nu pot spune că mi-a fost greu datorită sesiei parohiale care mi-a oferit tot ceea ce am avut nevoie, plus salariul de la şcoala unde predau.

— Dar la biserică, cât salar ai?

— Păi ce salar să mai pretind, când pământul îmi oferă patruzeci-cincizeci de salarii pe an şi apoi am zestrea soţiei. La noi la preoţi nu se acceptă să ai parohie dacă fata cu care te însori e săracă.

— De ce? – a întrebat Ioan cu mirare.

— Spre a nu fi suspectat de afaceri în parohie.

Mai bine de trei zile au stat de poveşti, promiţându-şi

că după război se vor întâlni mai des.

— Oricum războiul e pe sfârşite. Vin ruşii şi în curând se va termina. De fapt americanii au spart frontul şi le-a dat un avantaj ruşilor.

— Era bine dacă domneau nemţii.

— Nu ştiu cât de bine a răspuns Atanasie. Ar fi fost ca egiptenii care doreau să facă o rasă a lor. Cum au ucis pe băieţii evreilor, aşa s-ar fi întâmplat şi cu rasa ariană. Dacă Hitler ar fi reuşit să arunce racheta la Washington, ceea ce a început cu evreii ar fi continuat cu tot globul.

— Şi dacă americanii ne vând ruşilor?

— Nu prea cred. Poate tot masoneria care a inventat comunismul, sau vor dori o nouă experienţă. Vom fi nişte cobai.

Atât Atanasie cât şi Nicolae vor pleca cu acelaşi tren, unul la armată, celălalt la parohie, în timp ce poporul va fi în expectativă.

După puţin timp a venit un ordin de retragere a nemţilor. Se auzeau katiuşele ruşilor, care băteau foarte aproape. Unii credeau că hitleriştii se vor răzbuna pe poporul român dar aceştia şi-au luat rămas bun oferind cadouri pentru găzduire. După câteva ore de acalmie, au apărut tancurile şi armata roşie.

La Elena, spre norocul ei a fost adus un ofiţer. Acesta a cerut vodcă şi cum era prăfuit şi mizerabil, cu cizmele în picioare s-a aruncat în patul curat ca laptele. Seara fuma şi scuipa pe jos, încât era de-a dreptul scabros.

— Devocika nema?

— Nu înţeleg ce spui i-a zis Elena.

— Fetiţa este la tine?

— Nu am.

— Haraşo tavarişcia.

Elena, după vreo două zile a simţit prezenţa unor ligheoane în casă. Erau păduchi aduşi de fraţii de peste Prut. Rusul duhnea îngrozitor şi mânca tot ce găsea prin casă. Nu întreba niciodată ci pur şi simplu îşi lua. În seara

în care urma să plece a tăiat purceluşul Elenei şi l-a mâncat cu prietenii. Când au părăsit satul, toţi sătenii au răsuflat uşuraţi. De abia acum şi-au amintit de avertismentul părintelui Ioasaftt, care se ruga mereu pentru pacea lumii.

În curând războiul a luat sfârşit. Oamenii fericiţi la culme, veniţi de pe front, au început cu multă trudă să-şi oblojească rănile pământului. Erau într-adevăr trup din trupul pământului şi se dăruiau lor înşişi, pentru ca atunci când se vor uni cu el, să se asimileze în profunzime.

Împroprietărirea a venit în curând, dar nu i-a afectat în mod special, doar anii în care se vor cere cote atât de mari încât omul să renunţe ca de bunăvoie la pământ. Dar omul parte integrantă a naturii, ca stăpân al ei nu voia să piardă actul de proprietate asupra ei. Cum putea cineva să-i fure iubirea care l-a animat şi pe front? Cine şi-ar fi imaginat întorsătura diabolică? Nimeni nu bănuia că diavolul încins, va descinge într-o broboadă în care era adunată toată averea ţării. Comuniştii cu Biblia în mână şi cu pistolul în cealaltă, au lămurit cum spuneau ei, şi au eliminat elementele retrograde, adică au bătut şi au omorât pe cei ce se opuneau.

Foloseau citate din biblie spre a deruta pe cei creduli şi se dădeau buni creştini până ce au luat puterea. Unii din partidele naţionaliste, mai luminaţi, cu clarviziune, au plecat cât au fost graniţele deschise, alţii, care se încăpăţânau după spusa comuniştilor şi strigau sus şi tare că sunt români şi nu rusofili, erau împuşcaţi sau chinuiţi până la ultima suflare, în celebrele lagăre de exterminare.

Când Pătrăşcanu i-a apărat pe comunişti, aceştia nu s-au legat de romanitatea lui, dar când au pus mâna pe putere, l-au executat în momentul în care a afirmat: „Întâi sunt român, apoi comunist”. Era logic. Nu se poate înţelege această exagerare a masturbaţiei comuniste. Era un sistem nefiresc, care avea o faţă mai mult decât umană în cărţi, dar în realitate era un biet lepros.

Ioasaft privea cu durere şi părere de rău că temerile

lui s-au adeverit. La ţară, se dădeau lupte crâncene între ţărani şi activiştii înarmaţi.

La oraş era mai linişte, doar în problema spionajului era agitaţie. Astfel a poposit la părintele Ioasaft o domnişoară superbă care a insistat să o primească, şi de unde avea să afle lucruri nebănuite.

— Sunt dintr-o localitate vecină, dar locuiesc în Bucureşti, unde mi-am făcut Conservatorul, şi doresc să devin celebră. În viaţa mea însă, au intervenit schimbări cu surâsul morţii. Pot să mă spovedesc? Cât de secretă este spovedania?

— Sub prestare de jurământ, mergând până la jertfa supremă. Noi suntem primitori ai moştenirii apostolice, primită direct de la Iisus, care a dat putere preoţilor de a lega sau dezlega păcatele oamenilor. Am jurat la altar să nu spunem nimănui nimic, decât să fim martorii penitentului în faţa lui Dumnezeu.

— Bine, vă cred. Am să încep să mă destăinui: Când am ajuns la facultate în Bucureşti, era mare sărăcie. Părinţii mei erau intelectuali burghezi, şi voiau cu orice preţ să studiez. Dar mie îmi plăceau mai mult băieţii. Şi chiar… fetele. Eram emancipată, ceea ce la ora respectivă părea puţin deplasat.

Toată ziua făceam amor, doar tovarăşul – a pronunţat în zeflemea – doreşte elevarea tineretului, un tineret deschis pentru viaţă, plin de distracţii.

Doar şi el trăieşte cu M.T. El a dus-o la Paris şi tot el a lansat-o. De altfel e un tip super. Mi-a plăcut tare mult până s-a încurcat cu cântăreaţa asta.

— Fiica mea cred că deviem de la subiect.

— Da părinte, aveţi dreptate, dat aş vrea să vă întreb dacă este adevărată povestea cu marele prelat M.C.

— Să terminăm cu spovedania şi atunci vom discuta şi această problemă.

— Acolo în capitală, am intrat într-o gaşcă de copiii-comuniştilor cu funcţii, sus puşi, care aveau bogăţiile capitaliştilor şi-şi permiteau orice. Am văzut la ei o groază

de cocoşei şi de verzişori, dar tot nu erau mulţumiţi. Fiind pe la recepţii, împreună cu câţiva dintre aceştia, am intrat în legătură cu diplomaţi străini, care ne-au cerut în schimbul eliberării din puşcăria comunistă, câteva date ce păreau destul de fără importanţă. Ba mai mult ne-au oferit şi bani. După racolare, cerinţele lor au fost din ce în ce mai mari, încât prietenii mei au fost nevoiţi să caute în seiful de date al părinţilor. Mama fiind destul de departe de Bucureşti, mi s-a cerut să o contactez spre a putea ascunde anumite documente la ea.

Mama s-a arătat încântată, având spirit de aventură. Deşi a primit mulţi bani la pretenţia unui comunist, dar ca nobilă ce era i s-a părut o bagatelă. A încercat chiar să-l şantajeze pe omul de legătură al diplomatului străin. Într-o zi mi s-a ordonat să plec cu acesta la mama şi să o ucid, deoarece a fost şi prea slobodă la gură, şi prea ahtiată după bani. Mi s-a spus că dacă nu voi executa ordinul, vom fi executate amândouă. Spre a ne salva pe mine şi pe tata, am mers acasă hotărâtă să duc ordinul la îndeplinire. Până seara am stat împreună cu mama. Înainte de venirea tatii am mângâiat-o şi i-am zis că părăsesc ţara.

M-a podidit plânsul şi putea să i se pară ceva suspect. Mama m-a fericit pentru această reuşită, şi mi-a spus că şi-ar da viaţa pentru mine. Atunci am strâns-o cu putere la piept şi am iubit-o ca niciodată. Mi-a curs o lacrimă amară şi mi-am cerut iertare de la mama pentru toate necazurile pe care i le-am făcut, după care am servito dintr-o ciocolată cu cianură. În câteva clipe s-a stins. Mi-a rămas în minte chipul ei mirat şi înmărmurit de groază. În camera cealaltă, colegul meu de spionaj îşi făcea bagajele. Am vrut să-l omor pe acesta care m-a verificat. Iniţial am crezut că vin singură şi am hotărât să fac un denunţ la Securitate, deşi diplomatul a gândit acest lucru şi m-a avertizat că şi în puşcărie au prieteni binevoitori.

L-am aşteptat pe tata şi am rămas până la înmormântare. Doctorul constatator a diagnosticat stop cardiac. Dacă acesta era mai atent şi ar fi cerut autopsia,

aş fi fost nevoită să-l achit şi pe el. Seara, avionul ne-a purtat din nou în lumea fericirii, dar nu mai eram eu. Plângeam mereu şi am început să beau. Toate le încurcam şi mi s-a propus să stau o vreme într-un mic concediu, ceea ce se numeşte sfârşitul spionului. Mama mi-a vorbit foarte mult de sfinţia voastră, şi în primul moment m-am gândit să mă ascund aici, dar mi-am dat seama că mai mult de o spovedanie nu mă puteţi ajuta. În curând mă vor afla şi mă vor lichida. Din curtea justiţiei lor nu se poate ieşi decât cu picioarele înainte.

Am fost încurcată şi cu şeful spionajului, şi pe acest lucru am mizat foarte mult în orice acţiune, dar este un individ fără scrupule, n-are niciun sentiment şi ucide pe oricine cu sânge rece.

Acum ce aş mai putea să fac părinte?

— Desigur n-o să te laud şi nici nu te aştepţi la aşa ceva. Din contră cred că ai făcut ceva groaznic, dar vorbele moralizatoare nu prea au sens acum. Cred că ar trebui să faci penitenţă şi să te retragi într-o mănăstire. După gravitatea faptelor tale îţi voi da un canon greu de purtat. Ştiu, ştiu că vei spune că nu faci faţă, dar omul poate mai mult decât crede. Şi Dumnezeu îţi va oferi o posibilitate de căinţă şi iertare. Poţi să rămâi aici o vreme sub oblăduirea mănăstirii.

— Nu pot profita atât de bunătatea sfinţiei voastre. E prea mult şi oricum mă vor afla. Dar mi-aţi promis că-mi povestiţi de înaltul prelat.

— A… da! Nu ştiu dacă e bine să-ţi destăinui… e tot o crimă, la un nivel mai înalt. Era pe timpul capitalismului, când regalitatea era cea care ne conducea cu multă înţelepciune, dar cum şi ei sunt oameni, regele a căzut în păcat. Din acest motiv, primul ministru din acea perioadă, care era preot, a hotărât împreună cu alţi câţiva miniştrii să-l înlăture de la putere. A scris o scrisoare în acest sens unui ministru, care a predat-o regelui. Atunci regele, i-a propus să plece într-un mic concediu în Franţa. A doua zi, în superba lui maşină şi-a făcut poze şi paşaport, iar a treia

zi a plecat pentru o săptămână. A fost cazat la un hotel superb, unde a doua zi s-a constatat decesul prin otrăvire. Nici azi n-au fost prinşi cei care i-au provocat obştescul sfârşit.

Dar să revenim la prezent cu rugămintea de a nu mă ocoli ori de câte ori poţi să revii.

Dar n-a mai apucat să facă nicio vizită. Când a ajuns la Bucureşti a primit un telefon şi un paşaport cu viza de plecare în America. Lângă paşaport era şi o ciocolată. Cum era stresată şi epuizată, nici prin cap nu i-a trecut că acea ciocolată avea să-i fie paşaportul pentru infern. A muşcat în grabă din ea. Deodată s-a gândit că ar putea să fie ultimele ei clipe. A simţit cum trece pragul unei noi dimensiuni, în sfera celestă, într-o zonă a întunericului.

Ioasaft a primit un telefon care l-a întristat, şi a gândit că prea puţin a insistat să rămână în mănăstire. N-a trecut decât o zi şi în zorii celei de-a doua zi Securitatea a bătut zgomotos în poarta mănăstirii. N-a apucat nici să se îmbrace, sau să ceară vreo explicaţie. După mai multe zile de tortură i s-a explicat motivul: anticomunist şi legionar înrăit.

Ei aveau misiunea să cureţe aria de spinii capitalişti. Ioasaft i-a catalogat ca dementi, ceea ce i-a înfuriat şi mai tare. Drept urmare a sfinţit acele ziduri nevinovate cu sângele lui.

Într-un târziu, l-au întrebat şi de fata din Bucureşti. Ioasaft le-a spus că nu ştie prea multe de ea, şi chiar dacă ar şti, fiindcă s-a spovedit, nu are dreptul să divulge nimic. Prin aceste cuvinte i-a întărâtat mai tare şi au devenit mai insistenţi, chiar prea insistenţi.

Ioasaft însă era fericit căci plăteşte pe pământ păcatele sale, şi-i frapa pe chinuitori cu câtă seninătate cânta psalmi. Chiar şi când l-au deposedat de câţiva dinţi, deoarece le-a provocat multă enervare, el se ruga pentru duşmanii de faţă, şi pentru cei care au ordonat supliciu. Sperau să cedeze dar avea o robusteţe psihosomatică de fier. După o vreme l-au lăsat în pace.

A aflat că profesorul Vasile nu mai este decanul facultăţii private, dar fiind un geniu în materie, i s-a permis ca să predea la stat. Iniţial s-a dat ordin să fie întemniţat, dar constatând că n-a făcut politică şi este om de carte, fără pretenţii materiale, l-au lăsat în pace. Ba mai mult, din marii vremii, au venit după anumite sfaturi şi îndrumări, şi de aceea a avut posibilitatea să intervină pentru Ioasaft.

L-a vizitat în puşcărie. Era de nerecunoscut. Alb tot, tras la faţă, cu ochii umflaţi, doar cu o vioiciune ieşită din comun.

— Părinte Ioasaft, mă recunoşti?

— Domnule decan! Nu pot să cred că am plăcerea să vă revăd. Cum aţi reuşit să pătrundeţi în fortăreaţă?

Desigur Dumnezeu v-a deschis uşa spre a fi un pansament al sufletului meu vlăguit.

— Vă promit că o să vă scot de aici în curând.

— Nu, nu vă periclitaţi situaţia. Eu sunt un străin. Toţi suntem străini în vizită pe acest pământ. Oriunde mă aflu ca la hotel.

— Lumea are nevoie de sfinţia voastră. Sunteţi plin cu harul lui Dumnezeu. Aveţi frumuseţea caracteristică sfinţilor.

Dionisie Areopagitul spunea: „Frumosul este ceea ce participă la frumuseţe, iar frumuseţea este acea calitate comună prin care toate lucrările participă la cauza lor”. Cauza frumosului şi deci Frumosul în sine este Dumnezeu. Atributul acesta îl au cei care doresc şi tind către Dumnezeu. Preotul nu vindecă, dar cuvântul frumos rostit, gesturile frumoase şi frumuseţea spirituală a preotului atrage harul, iar harul îl vindecă pe cel în neputinţă.

Este frumos „în sine şi prin sine, frumos în chip unic şi veşnic”, vorbind de Dumnezeu. Şi Fericitul Augustin arată că dorinţa noastră de a fi frumoşi în asemănare cu Dumnezeu se realizează prin: curăţenie, post şi rugăciune.

Un om îmbuibat cu mâncare băutură şi ţigări este plin de mirosuri, buhăit şi fără nicio frumuseţe. Nu are cum să fie atras de Dumnezeu şi să o simtă din moment ce

pământul îl ademeneşte prin porniri satanice şi îl leagă de el.

— Mi-aţi hrănit sufletul şi trupul, domnule decan. Nu pot decât să vă mulţumesc că m-aţi întărit, spre a ajuta şi eu pe alţii, care sunt colegi de suferinţă şi a le descoperi ceea ce înseamnă „Frumuseţea cea Dintâi”.

— Bine părinte, Dumnezeu să vă ajute să vă purtaţi cu bărbăţie frumuseţea sfinţilor. Doamne ajută!

— Doamne ajută, domnule decan!

Părintele Ioasaft a primit un plus energetic de speriat pentru cei ce erau cu el în celulă. Se întrebau de unde a primit atâta putere încât nu de puţine ori renunţa la porţia de mâncare pentru cei bolnavi. Au venit sărbătorile de Sfintele Paşti şi părintele n-a fost pus în libertate. Ţinea calendarul cu multă stricteţe, şi nu uita nicio dată ca în duminici şi sărbători să oficieze Sfânta Liturghie cu raţia lui de pâine pe câteva zile.

În Vinerea Mare au primit spre surprinderea unor naivi lacomi, miel la proţap, porc la grătar şi vin roşu. Părintele i-a avertizat că este mâna diavolului şi să nu se atingă de această otravă. Cei care nu l-au ascultat, au mâncat şi au băut pe săturate, chiar şi porţiile celorlalţi. Nu puţini au murit din cauza dizenteriei. În momentul în care părintele a vrut să-i salveze, a fost lovit de un slujitor al iadului, direct în faţă cu o pulpă de miel. Ba mai mult a încercat să i-o bage în gură cu forţa. Fiindcă a rezistat, a primit o serie întreagă de înjurături, garnisite cu nişte pumni zdraveni.

— Bă putoare capitalistă! Bă popo! Statul are grijă de tine şi tu îi risipeşti mâncarea? Ce mă-ta de mâncare capitalistă ai avut în mănăstire? Apropo… arăţi şi tu ca un om normal, tuns şi bărbierit. Unde-i popa? Vorba proverbului: „uite popa nu e popa”, ha, ha, ha… O săptămână la carceră. Acolo n-o să ai trupul şi sângele Domnului tău.

Ca să-l umilească, l-a îndopat cu fecale umane, afirmând că-l împărtăşeşte.

— Ai uitat desigur cum ai stat legat de mână şi de picior de un butuc, fără lumină şi făcând pe tine. Vrei un supliment.

Văzând că nu-i răspunde, s-a plictisit cu acest popă şi l-a expediat la carceră.

Deşi era cum nu se poate mai rău la carceră, Ioasaft făcea contemplaţii ascetice. Nu gândea ca mulţi care primind un necaz, fac afirmaţii de genul: „Tocmai mie Doamne mi-ai dat asta?”

Se ruga mult pentru tineretul liber la minte, care va avea de suferit, de ceea ce erau în stare aceste animale haotice. Constipau orice fiinţă, depersonalizau şi promovau minţile atrofiate. Un popor iubitor de Hristos, bun iubitor de credinţă, muncitor, adus în extrema cealaltă. După vreo două săptămâni de carceră uşa s-a deschis şi temnicerul i-a zis:

— Ieşi! Prost să fii, noroc să ai. Pe cine ai sus bă? Te cheamă comandantul. Sau poate te-o executa după cum meriţi.

Ioasaft nu l-a băgat în seamă pe acest semidoct, care se credea cineva prin funcţia care nu era deloc mare.

Ţăranul român, om deosebit transformat în muncitor, pus într-o cutie numită fabrică, dirijat spre distrugere şi supunere orbească a celorlalţi, devenit cu timpul imun. Ţăranul dinainte de 1949 se aseamănă cu Adam-ul cel din rai, în timp ce omul nou format este un Adam picat, căzut în pieile de animale. Tot gândind la ale lui nici n-a băgat de seamă când a intrat la comandantul care l-a poftit pe scaun zicându-i:

— Luaţi loc preacuvioase.

Ioasaft a tresărit. Gândea că este o ispitire demonică sau binecuvântatul sfârşit.

— Serviţi o cafea, un ceai?

— Mulţumesc sunteţi prea amabil.

— Sper că educaţia de aici a pus capăt pornirilor răutăcioase la adresa noii orânduiri, bazată pe dragostea propovăduită de sfinţia voastră, şi desigur ne veţi ajuta în

formarea omului nou cu principii comuniste. De fapt Iisus a fost primul comunist, nu-i aşa?

— Nu. Categoric nu. Iisus a fost doar un creştin. Primul creştin.

— Cred că ar fi fost necesar să mai discutăm. Timpul reeducării a fost prea puţin. Lasă de dorit educaţia sfinţiei voastre. Dar mă rog... ordinul e ordin şi eu mă supun. Poate o să ne mai întâlnim într-o zi. Semnaţi aici vă rog.

Ioasaft era ameţit şi prăfuit de atâta mizerie spirituală şi fizică, nebănuind că a semnat un angajament cu Securitatea. După ce l-au spălat şi l-au îmbrăcat curat iau dat drumul. Decanul Vasile îl aştepta în stradă. Mult mai târziu avea să afle că acesta a făcut eforturi uriaşe spre a-l elibera.

— Doamne ajută preacuvioase!

— Doamne ajută domnule decan. Ce surpriză... De unde aţi ştiut că eu astăzi...

— Dumnezeu a rânduit să fiţi scos de acolo. Cum spunea Jean-Noël Vuarnet. „Eliberată de atletismul supliciului” – referindu-se la femeia martir, care spunea el „renaşte în umbra mănăstirii” şi fac paralelă cu preacuvioşia voastră.

— Dar n-am vrut să mor şi nici n-am murit păcatului cum spunea acelaşi autor: „mor pentru că nu pot muri”. Nu m-am lăsat omorât de păcat, am lăsat trupul să moară pentru lume, l-am mortificat, scoţându-i toată ispita păcatului din el spre a primi garantul învierii, adică pe Hristos. Prin moartea pentru lume am dobândit pe Hristos.

— De aceea se şi spune: „adormit întru Domnul şi nu mort întru domnul”, căci „Dumnezeu nu este al morţilor ci al viilor”.

Decanul Vasile l-a luat la el acasă. Din superba vilă a primit doar un apartament. Restul a fost atribuit naţiunii proletare. Naţionalizarea i-a furat ceea ce avea din străbuni. Nu a suferit aproape de loc deoarece era legat mai mult de cele spirituale. Îi părea rău doar când îi vedea pe aceşti chiriaşi cum îşi băteau joc de munca bunicilor lui.

Când îi apostrofa spuneau că sunt ale statului de drept, şi ei fiind ai statului, totul este al lor şi pot să facă ce vor cu ea.

La decanul Vasile a stat trei zile pentru refacere după care s-a pregătit de plecare acasă.

— Vă mulţumesc pentru amabilitate şi Dumnezeu să vă răsplătească. Aţi riscat enorm şi Dumnezeu vede ce-i în sufletul fiecărui om.

— N-am riscat nimic. A fost îndemnul Celui de Sus.

Profesorul Vasile l-a condus până la gară.

Ioasaft a refuzat să meargă cu tramvaiul deoarece voia să simtă mângâierea aerului de dimineaţă. Soarele a prins a se trezi şi a dat deşteptarea copacilor amorţiţi de peste iarnă. Amorţiţi ca sufletele noastre uneori, ca inima şi mintea noastră, pângărită de hoitul sistemului utopic.

— Ştii preacuvioase, întotdeauna am luat partea cea bună a vieţii. Cele rele le-am pus în cârca celui ce le-a adus, celui potrivnic, bucuriei de a trăi.

— Nu suntem fatalişti cum s-ar crede, dar totul este rânduit de Dumnezeu. Desigur aportul personal este extrem de important şi fără el nu se pune problema mântuirii.

Şi-au luat rămas bun promiţându-şi să se revadă în curând.

De abia întors din puşcărie, tuns, ras ca un adevărat comunist, nu a acceptat să se vândă diavolului, a ştiut exact că „nu pot sluji la doi domni deodată, şi lui Dumnezeu şi lui Mamona”. Oricât au încercat să-l facă de-al lor prin spălarea creierului prin umiliri incredibile şi chinuri insuportabile, afară de bărbierit pe tot corpul, n-au avut parte de el. Ştia exact de cine să se ferească şi cum să lupte împotriva lor prin puterea credinţei şi a dragostei. E cumplit ce s-a încercat cu sufletele oamenilor, o transformare din firesc în nefiresc, un monstru cu chip feciorelnic.

Nici bine n-a apucat să ajungă acasă şi au început să se arate roadele muncii sale, prin revărsarea din sine cu

„torente ale iubirii divine”.

Un altul ar fi fost mutilat cel puţin sufleteşte. Trupeşte devenise costeliv. Şi-a amintit de un gardian zelos care a auzit şi a văzut ca o lumină în miez de noapte şi odată duminica, la liturghia săvârşită de el, şi a anunţat superiorii că face adevărate minuni. I s-a spus că este bun iluzionism şi că se ocupă chiar de spiritism. I s-a mai spus că este vorba de misticism, adică de obscurantism în viziunea comunistă. Amărâţii nu înţelegeau că mistica înseamnă o taină, Taina lui Dumnezeu descoperită neamurilor. Şeful i-a promis că dacă mai face vreodată vreo aluzie la acel preot şi mai povesteşte fantasmagoriile alea va ajunge lângă popă. De frică nu a mai îndrăznit să zică la nimeni nimic. În timp ce Ioasaft îi vedea acea figură deplorabilă, cineva a bătut la uşă. În faţa lui nu mai era acel gardian plin de elan ci un om necăjit, adus de spate, care abia se mai ţinea pe picioare.

Ioasaft şi-a amintit de el dat fiind faptul că acestora i-a comunicat telepatic venirea sa la mănăstire.

— După plecarea sfinţiei voastre, imediat mi s-a propus să ies la pensie de boală. Pe de o parte am fost trist, fiindu-mi împuţinaţi banii, dar pe de altă parte eram bucuros că am linişte. Am fost tare agitat după plecarea dumneavoastră, şi am mers la un preot. Astăzi sunt practicant ortodox. Azi am înţeles că Iisus Hristos „S-a deşertat pe Sine” pentru a ne umple pe noi oamenii de dumnezeirea Sa. Mi-a fost teamă de pedeapsa divină, când am citit în Scriptură că „Nici în gaură de şarpe nu vă veţi putea ascunde”. Azi cred cu tărie în preceptele teologice. Religia nu este un paravan spre a te dezveli şi a deveni fiica desfrâului când interesul ţi-o cere.

Ioasaft l-a privit cu dragoste pe acest om plin de timiditate, care a îndepărtat prosperitatea trupească, substituind-o cu cea spirituală.

— Nu sunt vrednic, părinte, să mă primeşti… dar te rog iartă-mă!

— Nici eu nu sunt vrednic, frate dragă, de bunul

Hristos şi mă primeşte zilnic, cadorisindu-mă cu „har peste har… care nu se dă cu măsură… ci baniţă cu vârf îndesată şi bine scuturată”. Aşa că şi fără teamă şi bine venit în sărăcia mea. Au mers în sfânta biserică, unde împricinatul s-a spovedit, după care Ioasaft l-a invitat la mâncare.

— Nu pot accepta. Nu v-am dat niciodată mai mult deşi nu mă controla nimeni.

— Mi-a dat Domnul în numele tău. Fi fără grijă, nu am dus lipsă de nimic. Ce-i trebuie unui călugăr mai mult. Singura avere îi este convorbirea cu Dumnezeu. Sunt cel mai bogat om când Dumnezeu nu-şi întoarce faţa de la mine.

— Vă mulţumesc părinte pentru toate şi să mă mai pomeniţi în slujbele sfinţiei voastre. Dacă nu cer prea mult aş mai avea o problemă.

— Spune fiule, fără teamă.

— Am un băiat. Pentru el am mai şi furat de la penitenciar, pentru el am săvârşit relele pe care mai devreme vi le-am spus… şi tocmai el îmi interzice să merg la biserică, că-i mare comunist şi li să atras atenţia în şedinţele de partid că să-şi educe părinţii care s-au tâmpit şi merg la hoţii, curvarii şi bandiţii de popi. Să mă iertaţi preacuvioase că am spus ceea ce el a zis.

— Da. Ştiu că încearcă prin toate mijloacele să discrediteze pe preoţi. Pe mulţi i-a făcut informatori, ba mai mult, chiar securişti de profesie au făcut teologia spre a ajunge în parohie şi a face în aşa fel ca omul datorită păcatelor lor să se depărteze de Biserică. De aceea unii dintre oamenii mai simplii au emis zicala: „fă ce spune popa nu ceea ce face popa”. desigur sunt destui preoţi a căror comportament lasă de dorit, suficienţi care uită jurământul la hirotonie şi fac lucruri de care mirenii ar avea teamă să le facă, însă nu poţi judeca Biserica după biserica ni.

Oameni fără căpătâi, înguşti la minte, care aţâţă mulţimea contra preoţilor. Am auzit că la teologie într-un an nu a fost decât un singur student, şi culmea ironiei,

doisprezece profesori care predau.

Dacă studentul lipsea nu se puteau ţine cursuri, iar la examene nu avea cum să copieze. Probabil a devenit foarte bine pregătit. Lumea era speriată şi nimeni nu avea chef să se jertfească pentru Biserică, aşa că au ocolit Facultatea de Teologie. Episcopul Popovici, care n-a fost de acord să semneze cu securitatea, a murit în bătaie. Mitropolitul L. de asemenea a fost batjocorit pentru că n-a ţinut cont de ordinul securităţii şi drept urmare, l-au denigrat afirmând că a fost un curvar şi un pocheraş, deşi nu a existat nicio dovadă. L-au izolat într-o mănăstire şi părea comod. Dar văzând că este spin în ochii autorităţilor, după câteva luni, au trimis un tânăr teolog să-l viziteze. După plecarea acestuia, mitropolitul a fost găsit mort. Bătăile securităţii aplicate la tălpi, focul dintre degete şi loviturile la ficat nu l-au omorât. Trebuia lichidat discret spre a nu aţâţa poporul.

Dacă la început forţa era fără perdea, cu timpul se va afla doar în dosul gratiilor. În afara lor, oamenii muncii trebuiau să înţeleagă că ei conduc, deşi nu conduceau ei. Că e necesară această izolare de capitalişti şi retrograzi, după care va fi o egalitate între toţi. Ideea este bună, dar e furată din Biblie. Egalitatea pe pământ este utopică, chiar dacă se încearcă instaurarea ei, niciodată un om simplu nu poate avea aceeaşi gândire ca un intelectual şi trebuie să existe un respect faţă de munca lui. A da cu sapa sau a munci fizic într-o fabrică nu necesită un consum nervos deosebit faţă de cel care munceşte cu mintea. Din lene, din dorinţa de îmbogăţire sau a avea o familie de timpuriu, a renunţat la şcoală şi a mers la câmp. Sigur… ca om, eşti egal în faţa lui Dumnezeu, unde nu este „nici elin, nici iudeu… nici parte bărbătească, nici parte femeiască…”, dar în societatea este necesar respectul pentru cel care se ridică deasupra gândirii colective. Intelectualul îl respectă pe măturător, dar acela considerând că sunt egali ca oameni, îşi permite orice mojicie, tocmai prin aceasta strică egalitatea şi se înjoseşte, creând o prăpastie mare între cel şcolit şi cel fără carte.

Comuniştii gândesc să impună egalitate, nu prin credinţă şi dragoste ci prin marxismul dialectic, nu prin ridicare de la cel de jos spre cel de sus, ci prin coborârea ştachetei la un nivel inferior.

— Părinte, oare nu sunt microfoane?

— Chiar prin curte nu cred că ar fi în stare să le implanteze. Ai dreptate. În biserică ar trebui să mă feresc. Pentru spovedanie o să fac o cameră specială. Bine păzită.

— Credeţi că am spus ceva care să mă lege?

— Nu şi sincer nu cred să fi pus aparatele de ascultare, cel puţin o vreme, cât mă consideră câtuşi de cât reeducat.

A doua zi gardianul a plecat liniştit. După plecarea lui, Ioasaft s-a dus la Ioana. Şi-a amintit că înainte de arestare a ascuns nişte partizani în gropile cu osemintele înaintaşilor. Ioana speriată, l-a chemat în curte şi i-a povestit că imediat după arestarea lui, aceştia au fugit în munţi.

— Cum de nu i-au descoperit când m-au arestat?

— Nimeni din sat n-a turnat, nici măcar oamenii lor, deşi bănuiau că se ascund aici. Poate erau mai omenoşi sau din frică.

— Şi până la urmă ce s-a întâmplat cu partizanii?

— Au fost împuşcaţi în Munţii Banatului. Au luptat până la ultimul om.

Ioasaft a plecat amărât pentru aceşti a adevăraţi patrioţi, care ar fi fost normal să conducă destinele ţării.

Nici bine n-a ajuns la mănăstire, şi după o săptămână a primit vizita unui preot, cu o figură maiestuoasă, deşi modest îmbrăcat, dar foarte curat. Părintele a început să-i povestească motivul vizitei.

— Sunt dezolat preacuvioase. Fiica mea avea optsprezece ani. S-a încurcat cu un medic de patruzeci şi cinci. Probabil i-am oferit prea multe din dragostea pe care n-a apreciat-o la justa valoare. După mai bine de un an de zile i-a făcut o vizită fără să-l anunţe. Acesta i-a deschis uşa şi a rugat-o să-l ierte deoarece era ocupat cu o

pacientă şi să revină a doua zi. Numai că pacienta a fost diagnosticată în patul doctorului şi era goală. Atunci fetiţa mea, care ştia unde îşi ţine otrava, având o fire impulsivă, şi-a luat viaţa. Deşi a încercat să o ducă la operaţie, a fost tardiv.

Era de o frumuseţe irezistibilă şi avea ambiţii pentru Hollywood. Eu am doi fraţi în America care sunt milionari, şi unul dintre ei, neavând copii, a înfiat-o.

Cei doi fraţi ai mei erau fabricanţi. La venirea comuniştilor au primit ordin să doneze fabrica statului. Au primit aprobarea să o conducă tot ei, deoarece nu s-au opus noului regim. Când se părea că totul s-a stabilizat, au fost avertizaţi că vor primi un transfer la munca de jos. Atunci au riscat totul. Au luat fondurile fabricii, care la vremea respectivă reprezentau o sumă enormă. Au plecat cu automobilul până la treizeci de kilometri de graniţă, unde l-au abandonat într-un orăşel paşnic, şi aproape o zi au mers pe jos. Au ajuns la satul... cred că pot avea încredere deplină, la un văr de-al meu. Era preot la o parohie pe graniţă. El...

— Ştiu. Un preot cinstit, cu mult curaj: Atanasie.

— Vă rog preacuvioase, nu mai pronunţaţi. Au ajuns în miez de noapte la el. L-au trezit şi i-a primit în casă. E bine că la ţară oamenii se culcă devreme şi sting lămpile. Părintele, în primul moment a crezut că este vorba de vreo spovedanie, dar în numai câteva minute s-a dumirit. Nu-i era cunoscut motivul, dar desigur a bănuit: Doreau să sară peste graniţa care era foarte bine păzită şi minată.

În acea perioadă se găseau afişe peste tot cu Tito călăul. E adevărat că a măcelărit atât pe nemţi cât şi pe ruşi, încât pentru poporul sârb era un adevărat erou. Socialismul la sârbi era moderat. Oamenii aveau liberă trecere şi deţineau pământuri. Se vorbea tot mai mult de un conflict armat cu ei. Părintele le-a pregăti ceva de mâncare şi ca răspuns la rugămintea lor le-a spus că este aproape imposibil să penetrezi fâşia, dar va face tot posibilul să-i ajute. Către orele patru dimineaţa, au mers la

biserică cu tot riscul şi i-a ascuns în sacristie. Duminică, la Sfânta Liturghie, a rugat pe oameni să facă un efort spre a zugrăvi biserica pe dinafară. Deşi cu un an înainte a fost renovată, au acceptat fără suspiciuni, ştiindu-l de o pedanterie exagerată. În modul acesta, a găsit motiv de a veni de două sau de trei ori pe zi la biserică, spre a le aduce de mâncare. A patra zi au primit vizita celor care se ocupau de transfugi. Deşi au căutat în biserică şi în sufletele oamenilor, nu au reuşit să afle nimic. La început Atanasie s-a gândit să găsească o călăuză, ca mai apoi, socotind înţelept, a hotărât să-i conducă el, deoarece mergea la pescuit pe fâşie, şi o ştia cu ochii închişi. Odată a avut ocazia să salveze pe un doctor, care a vrut să treacă şi a minţit că sunt împreună. Foarte greu la lămurit pe doctor să renunţe şi să plece acasă, deoarece l-a luat sub oblăduirea lui şi dispariţia sa ar însemna puşcăria pentru preot.

După mai bine de o săptămână, Atanasie a hotărât că este momentul potrivit să-i ajute.

Când au ajuns dincolo, ei l-au rugat să nu mai facă cale întoarsă deoarece este foarte riscant şi în plus au bani destui ca să-l ajute. Dar Atanasie îşi iubea prea mult soţia şi pe cei trei copii. Îi venea foarte greu să nu-i vadă câţiva ani. În plus puteau fi repercusiuni din cele mai drastice.

Dar să revin la fiica mea Niculina, care ne-a lăsat o scrisoare, în care ne-a explicat că în momentul depunerii actelor i s-a propus să primească undă verde cu condiţia de a fi spion. Desigur nu exista alt mod de ieşire din România, pe cale legală, excepţie făcând pensionarii.

După un timp a acceptat cu gândul că odată ajunsă în America să se debaraseze de ei. Lucrurile însă nu erau aşa de simple. Pentru a-i vedea loialitatea i s-a propus să-l otrăvească pe doctor. Atunci a preferat să ia ea otrava. Un sacrificiu fără sens, deoarece doctorul după numai o săptămână a fost călcat de o maşină.

Dar necazurile nu s-au sfârşit aici. Mai aveam un fiu care la vârsta de şasesprezece ani a fugit dea acasă. Până

la moartea surorii, adică vreo şapte ani, nu am reuşit să dau de el. Atunci ia telefonat un prieten din sat, cu care coresponda. Era şofer pe o maşină mare, şi fura ca să poată trăi el, nevasta şi copilul. Trăia modest, de pe o zi pe alta. I-am propus să plece el la fratele meu. A acceptat cu multă bucurie şi în scurtă vreme şi-a depus actele. Dar la un drum pe care l-a făcut printre munţi i s-a făcut un vânt într-o prăpastie. Era noapte, şi de abia a doua zi l-au găsit cu capul tăiat.

Ce să fac acum? Să mă sinucid? Sau să plec în vest spre a-mi salva nepotul.

— Cred că ar trebui să mai reflectezi sfinţia ta şi să alegi libertatea.

— Vă mulţumeasc şi vă sărut cu dragoste.

Viaţa lui Ioasaft după detenţie s-a schimbat destul de mult, parcă nu mai era el cel de altă dată. E adevărat că au trecut şi anii prin el şi peste el. A început să aibă pierderi de memorie, prostata îl durea şi urina tot mai des. Dar la cei peste optzeci de ani nici nu era de mirare. Faptul că era din ce în ce mai dificil, i-a adus mult necaz Ioanei, încât i-a spus:

— Ar trebui preacuvioase să aduceţi o măicuţă mai tânără. Eu nu mai pot să fac faţă. E foarte greu să ţin toată gospodăria în spinare. Războiul şi trecerea armatelor mi-au secătuit puterile. Amprenta emoţiilor îmi este haina de dedesubt care mă strânge tot mai tare şi sufletul meu ar putea ceda la un moment dat.

— Crezi că numai tu ai baiuri? câţi oamenii n-au necazuri mai mari şi nu cârtesc ca şi tine. Ce ai învăţat în mănăstire atâţia ani? Să te revolţi şi să abandonezi? Nu ţi-am vorbit de chinurile la care am fost supus spre a nu-ţi face inimă rea. Gândeşte-te numai la ceea ce a spus Sfântul Apostol Pavel că: „Dacă Dumnezeu este cu noi, cine este împotriva noastră?”

— Sărut dreapta preacuvioase, aveţi dreptate.

După plecarea Ioanei, Ioasaft a avut sentimentul singurătăţii, şi poate cea mai mare şi cea mai grea

pedeapsă este singurătatea.

Doar este clar ce scrie în Sfânta Scriptură unde aflăm însuşi cuvântul lui Dumnezeu spunând că: „Nu este bine să fie omul singur pe pământ”.

Desigur un monah îl are pe Dumnezeu, şi orice om care crede cu tărie nu rămâne singur, căci: „Domnul este ajutorul meu şi tăria mea, de cine mă voi teme şi de cine mă voi înfricoşa, că Tu eşti Doamne cu mine în veci”.

Dumnezeu nu este un demiurg cum spunea parcă Karl Barth: „Dumnezeu s-a retras într-o splendidă izolare”. Dumnezeu este incognoscibil, dar în acelaşi timp perticipabil prin energiile sale, căci „este o distincţie tainică în Dumnezeu, dintre fiinţă şi energii” cum spunea Michel Stavrou.

Este complet energie şi complet fiinţă, dar este vădit numai în energie. Manifetările lui Dumnezeu se fac prin energiile Sale. Acelaşi teolog spunea: „Energia este Dumnezeu ieşind în afară de Sine”.

Acesta face comparaţie cu orice lucru viu care este esenţă şi se exteriorizează prin energie. Prin care Dumnezeu ni se revelează, ni se arată, după posibilitatea noastră de primire. Această unire cu Creatorul „se realizează după slavă, adică după energie”.

Totul porneşte din dragoste, de la dragoste şi pentru dragostea pe care o exprimă atât de frumos un teolog rus spunând: „Tatăl este dragostea ce jertfeşte pe cruce, Fiul este dragostea jertfită pe cruce, iar Duhul Sfânt este dragostea ce biruie, cu puterea de neînfrânt a Crucii”.

Meditând la toate acestea, Ioasaft a prins a se linişti. Şi-a amintit de vieţi paralele, dar cu destine diferite a lui Atanasie şi a lui Nicolae. Atanasie s-a însurat, a făcut trei copii şi a dus o viaţă liniştită la parohie, în timp ce Nicolae, după armată s-a căsătorit şi a avut o viaţă agitată. Cel mai bun lucru pe care l-a făcut a fost fetiţa Aurora. Îl durea foarte mult că Nicolae a uitat de el şi nu l-a vizitat niciodată în temniţă. Paraschiva a trecut pe la el de câteva ori de când a venit din puşcărie.

Nicolae, după divorţul forţat de biserică, prin funcţia care-i cerea acest lucru, a apucat pe drumul comunismului liberat, cum spunea aşa de frumos Olivier Clement: „Omul eliberat de Dumnezeu, care a ajuns într-un întuneric cumplit”. Încet dar cu grijă, diavolul l-a separat de Dumnezeu. Cum a început să simtă ceea ce însemnează să trăieşti dintr-un salar la limita sărăciei. Statul asigura viaţa unei familii doar atât cât să nu moară de foame. Hainele se dădeau pe cartelă la fel ca şi pâinea, care înainte era din belşug, mai ales aici în Banat. Nimeni, niciodată nu şi-a pus problema a nu avea pâine. Părea absurd. Ţăranul bănăţean nici nu putea gândi să nu facă pâinea lui acasă, mare cu „călcâi”, adică crocantă şi umflată, de virtuţi ale bunăstării şi ale binecuvântării. Într-adevăr se auzea că în Oltenia şi în Moldova era sărăcie cu ciucuri. Din

„Grânarul ţării”, adică din Banat, erau trimise cantităţi industriale. Pământul însă parcă nu-şi mai da rodul dragostei. Era ca un străin înstrăinat şi cu lucrători năimiţi. Nu mai exista o relaţie între pământ şi om, decât când mergea să se integreze „în ţărâna din care ai fost luat”.

Nicolae nu s-a gândit să-şi cumpere o casă. Doar fiecare şcoală avea clădire destinată directorului, şi apoi pământ era mai mult de o grămadă, nu era grija zilei de mâine. Ce nevoie ar fi avut decât să grijească de chef şi distracţie?

După venirea comunismului, cam prin septembrie, al doilea an, părinţii lui Nicolae s-au îmbolnăvit, dar nici atunci nu s-au dat pe brazdă, astfel Rafila i-a spus lui Nicolae:

— M-ai omorât fiule. Ai plecat intenţionat departe de mine ca să mor, şi acum ai venit să-mi iei casa.

— Mamă, şti care au fost cauzele plecării mele şi ar fi nonsens să mai discutăm faţă de…

— Să ştie toată lumea că bogătaşa te-a făcut să-ţi renegi părinţii şi satul. Du-te la ea şi satură-te de ea. Cu asta viaţa Rafilei şi-a tras fermoarul, şi la scurt timp şi

soţul ei a pus mâinile pe piept.

Nicolae avea să constate cu bucurie că i-a rămas o casă spre vânzare. S-a bucurat mult că a scăpat de gura ei. Nici bine nu s-au răcit cei doi când a găsit cumpărători pentru casă şi cheltuitori în colegii lui de beţie.

A mai reuşit să-şi achite şi ceva datorii, care înainte erau problema Paraschivei, căci pământul dădea roade multe şi ei i se părea o bagatelă spre a fi spre placul soţului iubit.

În ziua când a ajuns acasă, Paraschiva l-a întrebat de casă, nu pentru ea, ci pentru fata care era deja mare şi trebuia să i se pregătească o zestre de nuntă.

La terminarea liceului, Aura era o fată deosebit de frumoasă şi deşteaptă, Cu părul negru cârlionţat, ochi verzi, citită ca un academician, eclipsa toate fetele din oraş.

În vara când ea a terminat liceul, bătrânul părinte Trifu, a trecut la cele veşnice. La înmormântarea acestuia a venit şi nepotul Aurel, care era medic în oraş. La pomană Aura l-a cunoscut pe Aurel, care s-a îndrăgostit nebuneşte de ea şi a promis că o s-o viziteze. După câteva săptămâni de la pierderea bunului părinte spiritual al satului, vlădica a rânduit un altul. Ziua instalării a fost anunţată şi nu puţini oameni au luat parte. Pregătirile au fost ca la o nuntă. Masa era domnească, cu mâncăruri nemţeşti, adică mai slabe, şi cu cele ţărăneşti, mai grase, care au fost stropite cu vin de butuc. Străzile au fost aranjate frumos, iar biserica, de la stradă era toată împodobită cu flori. Caii şi căruţele aveau ponievi (păturі) frumos lucrate şi diverse zorzoane.

Pe vlădica l-au aşteptat la marginea satului. A venit cu un automobil ca vai de lume. Străinii mulgeau ţara pe cât se putea, batjocoreau clerul şi biserica şi au început deflorarea spirituală a acestui popor. Lumea i-a cântat „pe stăpânul şi arhiereul nostru Doamne îl păzeşte întru mulţi ani, mulţi ani fericiţi”.

Trei fete, una fiind Aura, l-au servit cu pâine şi sare.

Mitropolitul a fost frapat de frumuseţea şi sublimitatea acestei fete, cu trăsături fine şi i-a adresat câteva cuvinte.

— Eşti la actorie?

— Nu, sunt elevă… adică anul acesta am terminat – a spus Aura roşind şi fâstâcindu-se.

— Ai putea fi vedetă dacă ai face actorie.

Aura în culmea fericirii a uitat să-i mulţumească şi să-i pupe mâna, şi chiar a înflorit o imagine încolţită de mult în sufletul ei, să fie vedetă. Dar deodată s-a întristat amintindu-şi că nu va primi niciodată acordul părinţilor. Lumea avea o imagine cât se poate de deşănţată de actori. Adevărul este că a fi desfrânat nu este necesar să ai o funcţie, dar şi funcţia de multe ori generează păcatul. E adevărat că au fost lansate multe vedete fără talent, care au folosit partea trupească ca punte de legătură cu succesul, şi apoi s-au format. Dar meteahna veche nu a dispărut. Gândul Aurei de a putea fi aplaudată de atâta lume, de a i se imortaliza chipul pe peliculă, a încântat-o într-atât încât nici n-a observat când înaltul prelat a urcat în căruţa unchiului Ioan, care era cea mai frumoasă. Deodată Aura şi-a amintit de Mitropolitul Vasile, care era un om trecut de a doua tinereţe, cu trăsături deosebit de frumoase. Brunet cu barbă mare puţin încărunţită şi puţin prea gras pentru un om care era candidat la sfinţenie. I-ar fi plăcut să-l aibe de soţ. Era foarte deştept şi nu admitea să fie preot în oraş sub nivelul intelectualităţii. Chiar şi în acest sat mic a trimis un preot cu facultate. Discursurile au excelat din partea înaltului, dar nici preotul nu s-a lăsat mai prejos, armonizând cu superba slujbă creştină: Liturghia.

La masă au participat cu toţii. Din întâmplare sau din destin, Aurel a ajuns lângă Aura. La început au avut o discuţie simplă, după care remarcându-i posibilităţile intelectuale, Aurel a abordat subiecte elevate. Nu-i venea să creadă ce memorie avea această tânără şi cât de mult a citit.

— Tu în afară de citit mai şi mănânci? – a întrebat-o

doctorul.

— De ce?

— Păi… Când ai timp să citeşti?

— Spune Sfântul Apostol Pavel: „Vremea este a mânca, vreme a bea, vreme Domnului a ne ruga”, când dorim.

— Când vi la Timişoara să mă cauţi!

— Nu prea am cum. În schimb pot fi găsită aici.

— De fapt o să vin eu mai des.

Era un tânăr cu figură atletică, tuns scurt, părul lins cu cărare pe margine, frumos şi simpatic. Au dansat mai toată vremea. Când Aurel a plecat, i-a promis că-şi va petrece mai toată vara la ţară, şi într-adevăr a devenit un obişnuit al casei. Idila s-a înfiripat şi în anul următor s-a stabilit nunta. Totul ar fi fost bine şi frumos dacă Nicolae nu era pe altă lume. Tot umblând pe cărări de el ştiute, s-a încurcat cu o femeie de moravuri uşoare. La început era un secret, dar într-o ceartă cu Paraschiva i-a spus:

— Vreau să divorţăm, eu mă recăsătoresc!

Paraschiva nu i-a răspuns nimic.

După trei zile, când Nicolae era la iubită, Aura a venit în fugă acasă să vadă dacă nu a mai primit o scrisoare. Poştaşul i-a făcut o mare bucurie când i-a înmânat un plic frumos mirosind a parfum fin franţuzesc. A citit-o în linişte după care a fugit în pod să o ascundă. Când a ajuns la ultima treaptă a auzit o bufnitură scurtă. S-a uitat bine şi a văzut că Paraschiva atârna într-un ştreang. A avut o prezenţă de spirit şi o putere fantastică reuşind să o salveze pe mama sa. a pus-o pe umeri şi a desfăcut funia. A avut mare noroc că viaţa Paraschivei încă nu a ieşit. Viaţa sau sufletul nu i-a părăsit trupul şi şi-a revenit.

— Mamă, să nu mai faci niciodată asta!

Mai bine desparte-te de tata.

Era năucită şi nu ştia pe ce lume se afla. Dacă este în cer sau pe pământ. Aura a dus-o în casă. Când Nicolae a venit, i-a spus:

— Sunteţi mulţumit tata cât ne terorizaţi? Mama s-a spânzurat mai înainte. Noroc că eram întâmplător în pod. Altfel îi mâncam coliva împreună cu mândra dumneavoastră. Instinctiv, Nicolae i-a dat o palmă de i-a zburat un dinte.

— Tot dumneavoastră mă bateţi? Vă jur că e ultima palmă. Am să fug de acasă – a zis Aura.

— Să nu îndrăzneşti!

— O să mă omorâţi ca pe mama?

— Pleacă, să nu te mai văd.

Aura a plecat. Ştia că e rău la mânie şi nu numai, dar obişnuia de multe ori să o bată. Ca pe toţi elevii. Era foarte aspru la şcoală, dar din mâinile lui au ieşit multe capete luminate, Din ziua aceea Aura de abia îşi saluta tatăl. I-a scris o scrisoare lui Aurel că se va mărita cu el sau cu altul. A făcut o imprudenţă. Deşi Aurel voia să se însoare cu ea, dar nu la cererea ei, în timp aşa scurt. Ea îl iubea dar clipa deznădejdii a arătat o lipsă de tact. Aurel nu voia să o piardă. Chiar dacă nu i-a căzut deloc bine scrisoarea Aurei, şi a cerut-o imediat de nevastă. Aura avea ambiţii foarte mari: facultate, doctorate, funcţii înalte, şi dintr-odată o atitudine ostilă a dus-o în faţa unor schimbări radicale cu deviaţii pe viaţă. Macazul a marcat o nouă linie.

Odată hotărâtă nunta au făcut toate pregătirile necesare. Paraschiva avea ceva cocoşei de aur şi nu a fost o problemă. Nunta a fost reuşită. La nuntă au participat Atanasie, Gheorghe şi Ioan, care şi-au depănat amintirile războiului. La cununie s-a întâmplat că preotul a uitat să lege mâinile mirilor, ceea ce a trezit o bănuială, o superstiţie că nu va trece multă vreme şi vor avea divorţ. Aura şi Aurel erau însă prea fericiţi ca să ţină cont de un fleac. Au uitat şi acel moment care i-a bulversat câtuşi de cât, fiind în culmea fericirii. Nu-şi puteau imagina că cineva ar avea vreo şansă spre a-i despărţi.

În timpul nunţii, Atanasie şi Ioan s-au încins la discuţii. La un moment dat Atanasie a spus foarte serios:

— Şti, toate ar fi bune şi frumoase, dar fiul meu are facultate, în timp ce nepoata ta lasă de dorit la acest capitol.

— Când să-şi fi făcut facultatea. Are destul timp să o termine în viitorii ani.

— Desigur este timp, dar dacă vor veni copii nu va avea cum să-şi facă facultatea, şi apoi trebuie să-şi găsească un serviciu. Pe tatăl ei nu ne putem baza, nici să aşteptăm să o ajute, deoarece este un om cu moravuri uşoare.

— Uite frate părinte care-i problema. Eu îs ţăran simplu dar am mai multă dragoste de om decât ai tu. Sfântul Pavel a spus: „În Hristos nu există nici elin nici iudeu”. Ce părere ai? Să facem o diferenţiere? Ea va face copii şi va sta acasă. Ce are ea cu serviciul? Numai comuniştii au inventat munca egală între femeie şi bărbat.

— Să nu mă înveţi tu pe mine s-a aprins Atanasie. Când una proastă e cu unul deştept nu merge treaba bine. Proletariatul să-şi vadă lungul nasului.

— Adică vrei să spui că nepoata mea este o proastă? Dar la comunişti şi cine nu vrea face facultate. O şti şi tu prea bine.

— Hai să facem pace – a spus taciturnul de Gheorghe – după care totul a intrat pe făgaşul normalităţii şi al veseliei.

După nuntă, cei doi s-au mutat la oraş. Aurei i-a venit foarte greu să plece în situaţia în care se afla mama sa, dar a primit asigurări că totul va fi bine. Bine în sensul de linişte şi că va suporta totul.

Paraschiva a început să se ţină de cuvânt, deşi nu şi-a făcut de cap, a hotărât să nu-i mai pese de escapadele lui Nicolae. După vreo două luni a reuşit să-şi găsească chiar şi un post de bucătăreasă. A mers la mama sa şi i-a spus:

— Mamă, eu divorţez de Nicolae. Mă angajez ca bucătăreasă şi am posibilităţi materiale.

— Să nu îndrăzneşti să mă faci de râs în sat. Apoi ce o să zică cuscrii de la Timişoara. Şti că sunt cam înguşti la

vedere, cu precădere Tana. Parcă ar avea ochelari de cal. Vrei să faci probleme fetei tale? De ce te-ai măritat?

— Şti bine! Cât discernământ aveam atunci? Eram mică şi proastă. Totul era aleatoriu. Tu ai aranjat totul. Ai uitat desigur…

Paraschiva a plecat supărată şi deziluzionată. Spera ca măcar mama să o înţeleagă şi să o ajute. După o vreme satul s-a umplut de armată. Deşi era un număr impresionant de soldaţi, nu au existat altercaţii, ci din contră, armata română a ajutat pe oameni cât a putut. Dădeau de mâncare căci aveau din belşug, organizau baluri cu tombolă şi cu băutură. La primul bal, Paraschiva a fost de-a dreptul asediată de ofiţeri. Au luat-o cu asalt, ceea ce nu i-a făcut nicio plăcere lui Nicolae. După bal, Nicolae a fost mai atent cu Paraschiva, ba chiar a hotărât să se ferească de relaţiile extraconjugale. Dorea să-i fie pe plac Paraschivei şi să-şi facă simţită prezenţa ca un adevărat bărbat.

Mulţi ofiţeri au venit să-l caute pe Nicolae, dar cu gândul la Paraschiva. Numai unul pe nume Titus a reuşit să-i capteze atenţia. Era brunet, înalt, cu ochi albaştri. În momentul în care a început să simtă ceva pentru acesta, a renunţat şi i-a explicat următoarele.

— Te rog să mă crezi că îmi placi enorm, dar am jurat la altar credinţă soţului meu şi nu-l voi înşela niciodată, numai în cazul în care o să divorţăm. Desigur atunci mă simt dezlegată de el şi pot să încep noua legătură. Tu eşti căsătorit?

— Divorţez şi ne cununăm dacă vrei.

— Nu doresc acest lucru, pentru că Dumnezeu m-ar pedepsi dacă aş despărţi o familie. Lasă viaţa să rezolve această dilemă.

— Te voi căuta mereu. Acest individ nu te merită. Eşti frumoasă, deosebită, bună şi deşteaptă. Ce poţi avea în comun cu mitocanul ăla.

— Tu ştii cum l-am luat de bărbat. Şi odată ce am intrat cu el în biserică…

— Bine, pentru început… dar nu voi renunţa la tine.

Din întâmplare Elene a venit la fiica sa şi a văzut pe ofiţer ieşind.

— Ai înnebunit? Îţi înşeli soţul?

— Mamă, aşa mă şti tu?

— Te rog să nu-l mai primeşti decât când este Nicolae acasă. Te-am crescut cu sudoarea frunţii mele şi a trebuit să înfrunt toată răutatea oamenilor. Nu vreau să zică nimeni rău de tine. Destul este soţul tău în gura satului. Am venit să mai stăm de vorbă doar noi două. Tu ştii ce mult te iubesc. Aura mă cheamă să am grijă de fetiţa ei Dănuţa, care este tare neastâmpărată şi în plus vrea să-şi facă facultatea. Şi aşa cu pământul este jale cu J mare.

— Du-te mamă, faci un lucru bun.

În timp ce părintele Ioasaft îşi amintea de toate acestea, Paraschiva a venit la acest îngreunat de zile şi a cerut să o spovedească.

— Ai probleme Paraschivo? – a întrebat-o. Dar cine n-are de mărturisit ceva? Scriptura spune că: „Nu este om viu fără păcat, numai tu Doamne”. Să ne aşezăm să mai povestim câte ceva.

După ce s-au aşezat Paraschiva i-a spus:

— Mi-e tare ruşine, dar trebuie să ştiţi că am dorit un bărbat.

— Cum de ai ajuns să cazi în păcat?

— Soţul meu m-a neglijat multă vreme, iar acel tânăr mi-a făcut o curte înfocată. De fapt eu sunt vinovată. Nu trebuia să mă abat de la Lege şi să caut motivul slăbiciunii mele. Eu m-am depărtat de Dumnezeu şi aşa mi s-a aprins pofta păcătoasă.

— Aşa te vreau fata mea. Roagă-te, posteşte, căieşte-te şi Dumnezeu va fi milostiv cu tine. Grigorie Palama spune că această legătură cu divinitatea este: „Relaţia care angajează omul în integralitatea lui”, şi ca urmare este necesară să fi curată trupeşte şi sufleteşte. Filaret al Moscovei arătând că angajarea noastră este doar atunci când imităm Cele Trei Persoane divine care sunt: Tatăl

este dragostea ce jertfeşte pe cruce, Fiul este dragostea jertfită pe cruce, iar

Duhul Sfânt este dragostea ce biruie cu puterea de neînfricat a Crucii". Postul trebuie ţinut de la un capăt la celălalt şi cel puţin trei zile înainte de spovedit. Şti ce spunea Părintele Cleopa? Dacă ţinem postul prima săptămână şi ultima, este ca o punte peste o prăpastie, întinsă la un capăt şi altul, şi în mijloc gol.

Aşa că noi trebuie să avem legătura dragostei cu Dumnezeu completă, vie şi activă în sufletele noastre.

Du-te liniştită. Sunt convins că prin strădania ta spirituală vei avea parte de naşterea ta de-a doua întru Hristos. Paraschiva plecă liniştită acasă, dar peste noaptea din sat au venit mari nelinişti şi grele încercări. S-au auzit glasuri, ţipete, pistoale descărcate. Comuniştii din oraş au venit şi pe mulţi i-au îmbarcat în trenul morţii, în special pe cei ce erau foarte bogaţi.

Paraschiva a fugit la urca Ioan. Acesta era plin de sânge cu cămaşa peste pantaloni, cu capul gol, desculţ în plină iarnă. Lângă el era soţia lui care de frică nici nu mai răsufla. Era aproape goală, despletită, tremurând. Urca Ioan avea o privire dârză, sfidătoare, având verticalitate, ceea ce i-a înfuriat şi mai tare pe tovarăşi. În momentul loviturii, unul i-a spus:

— Pică bă bou îmbogăţit! Crezi că vine americanul să te salveze? Sau îi aştepţi pe nemţi?

— Oricum erau mai omenoşi decât voi… Mai mult n-a apucat să spună de ploaia de lovituri ce a căzut pe chipul lui senin şi mândru că este asemănarea lui Dumnezeu.

Paraschiva a dat să îl ridice dar un tovarăş a întrebat-o tăios.

— Şi tu eşti cătea capitalistă?

— Stai tovarăşe! – a zis altul. Cine sunteţi?

— Sunt soţia directorului de la şcoală. Cred că ar trebui să discutaţi cu tovarăşul colonel Titus şi poate v-ar lămuri.

— Cine-i ăsta?

— Comandantul unităţii militare… A uite-l pe Titus!

— Ne ajutaţi?

— Nu ajut pe nişte huligani. Cred că partidul nu ne învaţă să ne comportăm aşa. O să raportez la judeţ atitudinea voastră.

— Hai fiţi serios. Îi istoveam puţin să le scoatem izul burghez.

— Ce aveţi cu aceşti oameni care au luptat pe front şi acum au ceva pământ.

— Ştiţi tovarăşe, dumneavoastră îi încurajaţi şi nu cred că este bine pentru patrie. O să încercăm să-i tratăm ca pe nişte oameni, deşi sunt ca animalele sălbatice.

— Unde îi duceţi?

— E strict secret?

După ce au primit morală de la colonel, nu le-au mai aplicat lovituri, dar de urlat tot au urlat. Cel puţin până la gară, unde văzându-se nesupravegheaţi, i-au maltratat de-a dreptul, ca răzbunare pentru mustrarea primită.

Au fost aruncaţi în vagoane bou, adică pentru animale. Noroc că Ioan a primit o căciulă şi o şubă de iarnă din mâna colonelului.

Calvarul a început. Staţie după staţie vreme de trei zile şi trei nopţi, după care trenul s-a oprit şi s-au auzit ordine de coborâre. Ioan obişnuit cu muncă multă, a reuşit să stea bine într-o poziţie incomodă, dar soţia lui era să treacă la cele veşnice.

Cum el dormea afară şi iarna, nu a fost atins de frig şi consecinţele lui. Era doar îngrozit că trebuie să urineze lângă el. Noroc că nu a făcut mai mult decât treaba mică. După această plăcută călătorie, mulţi s-au ales cu degerături, alţii cu moartea şi astfel pe cărămizile de cadavre, s-a înălţat piramida gloriosului comunism, Turnul Babel al secolului nostru.

La coborâre a auzit aceleaşi epitete ale unei non civilizaţii. În faţa lor au dat cu ochii de zăpadă şi iar zăpadă, şi tot zăpadă viscolită. Niciun fel de arbore nu

exista. Bunul Dumnezeu a rânduit în aşa fel ca în cea grabă, câţiva să-şi ia şi cazmalele. Aveau foarte puţină mâncare şi apă, dar la nevoie era destulă zăpadă. Toţi au avut convingerea întărită că presimţirea de exterminare se împlineşte. Câţiva mai tari şi fără hrană au vrut să ia de la cei slabi. Atunci Ioan a luat o cazma şi i-a avertizat:

— Am să vă crap capul jefuitorilor! Nu am tot jefuiţi destul de către comunişti? Acum ne ucidem între noi. Uitaţi, o să împărţim hrana în mod egal, la copii, bătrâni şi la ceilalţi.

— Băi urca Ioane – a zis unul care se dădea mai isteţ – fiecare vrea să trăiască. Cei mici şi bătrâni trebuie sacrificaţi. Oricum nu vor rezista şi Dumnezeu va primi jertfa lor curată, în schimbul vieţilor noastre.

Nici n-a apucat bine acela să-şi gate vorba, că un pumn ca de fier i-a mutat falca din loc, după care Ioan a spus:

— În Biblie găsim locul în care Iisus spune: „Lăsaţi copiii să vină la mine şi nu-i opriţi căci ai unora ca acestora este Împărăţia lui Dumnezeu”. Mai există nelămuriri?

Bun, începem să săpăm bordee, când terminăm câţiva o să mergem să găsim o pădure, pentru lemne de foc şi să ne acoperim vilele noastre. Munca a început şi toată lumea se străduia din răsputeri. Când au terminat prima groapă şi a doua parcă au început să prindă curaj, şi fericiţi au cântat mulţumita lui Dumnezeu. Până seara au reuşit să sape mai multe gropi. Pământul era îngheţat, dar spre norocul lor, doar la suprafaţă. Câţiva au făcut capcane pentru iepuri, şi culmea, au reuşit să şi prindă. Problema lemnelor însă nu era rezolvată. De aprins aveau chibrituri, deoarece fumau foarte mulţi. Primul iepure l-au fript prin sacrificarea geamantanelor lor de lemn. Spre norocul lor, majoritatea aveau geamantane de armată, cu lemn foarte bun.

Ioan a anunţat că la noapte vor pleca în căutarea lemnelor, gândind că Dumnezeu va fi cu ei. Nu le-a fost prea greu să se orienteze deoarece erau şi câţiva vânători.

Riscul era destul de mare dar era singura şansă de supravieţuire. După două zile de căutări au dat de oaza fericirii. O pădure în care au găsit şi un mic izvor. Aici au făcut foc şi au reuşit să găsească mai multă mâncare decât au sperat, în poamele uscate şi în animalele sălbatice. Cu ajutorul topoarelor au reuşit să facă o sanie şi să o tragă încărcată cu de toate. După două zile nu au reuşit însă să dea de tabăra consângenilor. De abia a treia zi au văzut ceva ca nişte copaci mişcându-se. Erau oameni. Bucuria regăsirii a fost întunecată de veştile cernite care le-au descoperit: plecarea din viaţă a câtorva din tabără.

Au făcut focul şi s-au încălzit. Ioan a găsit trei câini de lup singuri şi i-a adus cu el. Desigur ar fi putut să se mute lângă pădure dar le era interzis. În final, după lungi discuţii au riscat şi au mers acolo. Pe lângă ei trecea calea ferată şi puteau fi observaţi, dar Dumnezeu a căutat spre ei şi i-a ferit de mânia comuniştilor. După vreo lună şi-au adus aminte de existenţa lor şi a venit să vadă dacă mai era vreunul în viaţă. Stupefacţia a fost mare când i-au găsit pe aceşti bandiţi supravieţuind. Deşi şi-au dat seama de mutarea taberei, i-au lăsat în plata Domnului.

@Omul harnic însă este harnic oriunde, chiar şi pe Planeta Roşie ar găsi o posibilitate de a-şi agonisi mai mult decât cei leneşi.

Cu timpul aceştia au făcut adevărate minuni, şi astfel i-au lăsat după câţiva ani să revină la casele lor. Unii au hotărât să rămână acolo. Filonul bunăstării era în Domnul şi asta nu înţelegeau tovarăşii, căci Iisus a zis: „Fără de Mine, nimic nu puteţi face”.

Deşi nu prea aveau cum să care din munca lor, au lăsat casele făcute, cu toată gospodăria şi au plecat spre casă. Ioan cu soţia au ajuns într-o dimineaţă. Tatăl şi mama lui erau aduşi în pragul disperării. Fiind bătrâni nu aveau cum să lucreze la colectiv, iar pensie nu au primit deoarece nu aveau ani lucraţi în colectiv. Li se spunea că au fost particulari şi că trebuiau să-şi asigure bătrâneţile. Era culmea impertinenţei când era clar că ei le-au furat pământul, animalele, batozele, plugul, şi i-a trimis în

Bărăgan. I-a găsit locuind doar într-o cameră şi o bucătărie, celelalte camere au fost date unor participanţi a noua societate. Nişte neaveniţi, fără un ban în buzunar, beţivi şi leneşi. Primul contact cu ei a fost în prima seară:

— Ehe uite cizma burgheziei putrede.

Mirosiţi bă…

Lui Ioan i s-a atras atenţia înainte de plecarea din Bărăgan, cât şi celorlalţi să nu supere pe noii veniţi în casele lor, căci vor forma o societate nouă, bazată pe: Egalitate, dreptate şi bună înţelegere.

Primul gest a lui Ioan a fost să-i trimită un pumn între ochi, dar şi-a dat seama că-l va aştepta canalul fericirii, canalul Dunăre-Marea Neagră. Când a ajuns în casă, sudălmile au durat câteva minute.

Cât a fost el plecat, noroc în sora Elena şi fratele Moise, care s-au îngrijit să nu-i moară părinţii de inaniţie. Nici măcar puşca nu i-au lăsat-o, spre a nu speria noua societate. Ura celor vechi se vădea din priviri, şi din atitudinea ostilă arătată de fiecare dată când aveau ocazia, chiar cu riscul vieţii. Era firesc, când toată viaţa şi-au strâns spre a nu duce grija zilei de mâine şi a da copiilor tot ceea ce ar avea nevoie, şi într-o noapte să fie deposedaţi de toate.

Pe bătrânul Ciorba l-au bătut zdravăn când s-a opus cu colectivul. Fiind prea bătrân nu l-au omorât. Ioan a fost tare deznădăjduit când a aflat toate şi ar fi dorit din suflet să se răzbune. În primul moment a gândit instinctiv, ca după aceea să-şi dea seama că nu ar avea nicio şansă şi… în plus nu era nici creştineşte. S-a gândit la o altă răzbunare, care-i privea pe noii proprietari. Să muncească în aşa fel, ca să aibă mai mult decât toţi, care au început să-şi adune, când el era încă în vasta dezordine devastată a ţării, în deşertul spurcăciunii.

Nu a trecut mult timp şi împreună cu soţia sa au devenit cei mai bogaţi colectivişti ai satului. Nu aveau însă ce le reproşa deşi nu erau bine priviţi, ba chiar cu multă invidie. Într-o zi, soţia lui i-a atras atenţia şi i-a spus:

— Ioane, sunt istovită şi sătulă de atâta muncă. Să ne oprim aici, sau vrei iarăşi să ajungi la confortul acela sporit din Bărăgan?

— Nu nevastă, vreau să le arăt că eu sunt om, comparativ cu ei care sunt nişte animale cu faţă umană. Să-i învăţ să iubească pământul şi de abia atunci vor înţelege ce m-a legat şi mă leagă de acesta. Vor pricepe că în el este viaţa mea, nu neapărat gândind la folosul material, ci la modul de reciprocitate între omul naturii şi natura omului, toate fiind create de Dumnezeu, spre ajutorare şi bucurie. Ei spun că din apă ne-am făcut, dar cine a făcut apa care este pe pământ, şi cine a făcut pământul care stă atât de bine în aer?

— Lasă Ioane filozofia. Nu-i de tine. Tu lucră până la pensie şi vezi-ţi de viaţa ta.

— Când oi fi la vârsta pensionării… poate. Dar eu cât am două mâini nu ies de pe pământul meu. Măcar să-l calc cu picioarele, să-l frământ, să-l miros şi să mă îmbăt în arătura nouă de primăvară, în fânul cosit care te înnebuneşte.

Ioan n-a blamat regimul. Era foarte înţelept, dar tatăl său îi ura de moarte pe comunişti şi i-a lăsat cu testament ca atunci când or veni americanii să fie primul care să tragă în comunişti.

Tatăl său s-a îmbolnăvit de necazul holerei utopismului întrupat: Comunismul. Ultimele lui cuvinte au fost:

— Să staţi strânşi lângă preot şi să nu lăsaţi să fie omorât. El este vulnerabil în timp ce voi… Să deschizi uşa americanului care o să vină în curând şi să-i spui ce mult i-am iubit eu pe americani. Dumnezeu să binecuvânteze poporul român şi să-l elibereze.

Puţine au fost zilele de stat pe pământ ale soţiei, care a murit în pace, fără ură, fără privelişti peste ocean. Ea a murit cu gândul la Oceanul Fericirii numit Hristos.

Ioan şi Elena, după ce le-au făcut o înmormântare creştinească la nivelul lor, le-au făcut şi o piatră de

marmură la cap. La părinţii lui Nicolae era vraişte, căci el risipea totul şi nu credea decât în ceea ce este viu şi folositor. Elena o mai ajuta pe Paraschiva din când în când, cu puţinii bani pe care-i primea din o pensie socială. Paraschiva s-a bucurat când a văzut-o pe Elena că nu şi-a uitat portul popular şi văduvia era în cinste. Viaţa Elenei nu era prea uşoară la oraş. În primul rând a avut probleme cu portul bănăţean… aici nimeni nu-l mai purta. Când a ajuns în oraş prima dată, norocul ei că doctorul a aşteptat-o la gară, altfel s-ar fi pierdut. După ce au intrat cu maşina pe o stradă lată, au ajuns în faţa unei biserici impresionante. Aurel i-a zis:

— Babo, vezi biserica asta? Se numeşte catedrală. Construcţia ei a început în 1937 şi s-a finalizat după zece ani, în 1947. Ctitorul ei este Regele Mihai, dar ăştia i-au astupat chipul de la intrare.

— Doamne cât îi de mare şi de mândră

— Se tot minuna baba Elena, cum îi spuneau ei, deşi nu era chiar babă. Avea cu câţiva ani mai mult decât prima parte a vieţii.

— Ai mai fost la oraş?

— Da dar nu prin centru. Mergeam pe margine cu grânele la Szeghed.

Au ajuns acasă. Lângă clădire era sinagoga evreilor, iar cele două etaje erau aproape toate ocupate de evrei. Era o casă superbă, plină de dantelării, se vedea mâna şi sufletul unui meşter. Când au urcat în casă, fetiţa plângea. Era foarte frumoasă, cu păr creţ şi ochii negrii, dar era neastâmpărată din cale afară. Era o năzuroasă, baba însă o iubea şi i se părea o pogană, adică o isteaţă. Aura a condus-o pe Elena într-o cămăruţă nu prea mare dar bine aranjată. Ei doi locuiau în două camere enorme, care niciodată nu puteau fi încălzite aşa cum ar fi fost normal. Vara însă erau cât se poate de plăcute. Mobila a primit-o de la părinţii ei, respectiv de la Elena şi Paraschiva.

În prima zi când a ieşit din casă, a întâmpinat-o o femeie tare îngrijită şi drăguţă, care i-a zis:

— Eu sunt vecina. Locuiesc cu soţul meu şi ne-am ataşat foarte tare de nepoţica dumneavoastră Lori. Şi azi i-am pregătit ceva. Uite Lorelai, am ceva pentru tine.

Lori a luat repede fiind lacomă. Mai ales când era vorba de dulciuri.

— Mă numesc Ruth – s-a prezentat femeia care i-a făcut o bucurie lui Lori. Soţul meu nu prea este acasă. Lucrează la finanţe şi are multă treabă. Când aveţi timp, treceţi pe la mine pe la o cafea.

— Vă mulţumesc a spus Elena cu o oarecare rezervă. Se sfia de această doamnă, şi nu-şi imagina cum o acceptă în haine populare.

Lori şi cu Elena au coborât în parcul de vis-à-vis, care era unul din vastele întinderi verzi din oraşul de pe Bega. Baba a început să facă un sport cumplit, nicio clipă nu o putea scăpa pe Lori din priviri. Seara era mai obosită decât după două zile de lucru la câmp. Locul de joacă, deşi comensurabil, părea o mare întindere pentru Elena. De obicei pe la orele cinci aţipea în fotoliu. Într-o zi Aura i-a zis.

— Babo, ce faci? Dormi ca la ţară, odată cu găinile?

— Iuu, am adormit. Să vă încălzesc mâncarea.

— Am pregătit-o eu, vino te rog la masă.

A mâncat foarte puţin şi s-a dus la culcare. Lori în schimb n-avea somn şi i-a ţinut pe ai ei până la ora unsprezece noaptea, când a primit două la fund şi a fost nevoită să se culce.

A doua zi, pentru Elena a fost mai uşor, deoarece ningea cu fulgi mari şi era foarte frig, încât nu au ieşit decât câteva minute. A treia zi însă, în casă s-a declarat stare de necesitate, devenind un adevărat pericol, cu urletele şi neastâmpărul ei. Până la urmă Elena a cedat şi a plecat la sanie. Cum Lori era deosebit de încântată, plimbarea a durat aproape două ceasuri. Elena era îngheţată de-a binelea, şi chiar voia să îi spună fetiţei că vor merge în casă, când lângă ea s-a auzit o voce:

— Nu vă supăraţi tanti, fetiţa căzută în zăpadă este a

dumneavoastră?

Baba a înlemnit, a îngheţat şi la propriu şi la figurat. Lori era la vreo patru sute de metri şi se juca fericită în zăpadă. Lângă ea era şi un câine vagabond. Baba sa speriat rău de tot din cauza câinelui şi să nu fie văzută de Aura. Dar spre norocul ei la acea oră parcul nu era prea circulat. Bucuroasă că a recuperat-o pe Lori întreagă, a legat-o cu fularul ei de sanie. Când au ajuns sus, vecina Ruth le-a invitat la ceai şi i-a arătat Elenei surpriza pregătită pentru fetiţa de zahăr cum o agrea. Un superb suport de argint cu cuţite. Se vede că era foarte vechi şi de valoare. Baba a ripostat spunând:

— E prea mult, nu putem să primim.

— Nimic nu e prea mult pentru un copil scump. Din nefericire noi nu avem copii. E ca un blestem pe capul nostru. Dar ce dă Domnul trebuie să ducem. O să-mi pară foarte rău când va trebui să plecăm din ţară. Ni s-a spus în secret că în câţiva ani vom pleca din România. Capul mafiei comuniste, conducătorul ţării, va primi bani grei pentru noi. Tratativele sunt în curs de rezolvare. Păcat că n-am plecat direct din Rusia, unde am fost deportată doi ani, dar ne-am gândit că aici ne-am născut şi aici trebuie să murim. Doriţi să ne vedeţi casa?

— Cu plăcere a răspuns baba, care era uimită de opulenţa primei camere. Aveau patru în total, toate mobilate cu lemn masiv, sculptat şi lucruri de o fineţe şi o valoare foarte mare.

Elena i-a promis că nu va spune nici măcar Aurei şi într-adevăr s-a ţinut de cuvânt.

Elena parcă nu avea limbă în primele întâlniri. Desigur dintr-un complex de inferioritate, dar cu trecerea timpului era tot mai apropiată de Ruth, care şi ea era mereu singură.

Pe la patru-cinci anişori, Lori a început să facă prostii mai mari. Vis-à-vis era o fabrică, şi Aura mergea uneori pe acolo. Lori, a mers să vadă şi ea ce este acolo, erau muncitori, care văzând-o aşa emancipată şi dorind să-şi

bată joc de fiica doctorului, i-au dat ţigări şi au învăţat-o să fumeze. Lori şi-a făcut un obicei în ţigară şi înjurătură. Pe baba o păcălea şi fugea la cei din fabrică.

După mai bine de două-trei săptămâni, doctorul a avut o problemă cu directorul fabricii şi când a ajuns în curte, nu mică i-a fost mirarea să vadă o fată fumând. Când s-a uitat mai bine, a constatat că este Lori. La început a vrut să-i tragă o mamă de bătaie, după care a hotărât că ar fi mai bine să-i servească o lecţie. S-a făcut că nu o observă, şi şi-a văzut de drum în continuare. Lori a băgat de seamă şi a tras o sperietură zdravănă, dar văzând că merge în continuare, s-a gândit că n-a observat-o. Când a ajuns acasă a fost dulce şi mieroasă cu ticu. Spre surprinderea ei şi el s-a purtat deosebit de frumos.

— Hai la ticu.

Lori s-a aşezat lângă el pe un scaun.

— Doreşti o ţigară? – a întrebat-o foarte serios. În primul moment Lori a crezut că este o încercare, dar văzând că tatăl nu schiţează decât un gest de bunăvoinţă, a hotărât foarte semeaţă să treacă la acţiune. Se credea teribilă când trăgea câte un fum de ţigară. Probabil tăticul ei să convins că este mare şi o tratează ca atare. Drept urmare a întins botelul dulce şi a deschis gura. Atât de ridicată îi era privirea datorită mândriei, încât nici n-a observat că tatăl i-a dat ţigara cu partea aprinsă. Cu un strigăt a scuipat ţigara şi a fugit. De atunci nu a mai avut asemenea înclinaţii, în schimb i-a rămas un obicei drăcesc de la acei oameni, nişte curci bete, care foloseau din plin dicţionarul degenerării asmuţind un copil.

Baba era tare supărată când o auzea cum o expedia în origini şi alte cuvinte urâte. În ziua în care a venit Paraschiva în vizită la Aura, Elena s-a plâns de comportamentul fetiţei. Paraschiva i-a spus:

— Ascultă mamă! Fiecare trecem prin copilărie. O să-i treacă ei când o creşte mare. Singură o să-şi dea seama când o să meargă la şcoală. Mamă, copiii trebuie lăsaţi să se manifeste după vârsta lor. Toate vin la timpul lor şi

desigur toate trec.

Nici bine nu s-a liniştit Elene, că într-o zi enervând-o pe Lori punându-i interdicţia în anumite jocuri, aceasta a lovit-o cu bocancul de sport în fluierul piciorului. Deşi o săptămână Elena a avut piciorul umflat, părinţii nepoatei ei nu au luat niciun fel de măsuri. Tatăl a râs, mama a certat-o puţin şi cu asta s-a încheiat toată morala, ceea ce va deveni carenţă educaţională, fetiţa a simţit lipsa de autoritate a părinţilor şi a devenit tot mai zvăpăiată.

Lejeritatea pedagogică pe care părinţii au început să o aibe, s-a numit democraţie, după explozia demografică care a prins aripi. Părinţii motivau prin severitate dusă la extrem de către părinţii lor şi fără să-şi dea seama, au adoptat o atitudine total opusă în loc să caute o cale de mijloc. Această egalitate bine intenţionată, a dus la un libertinaj ireversibil. Au adăugat în baniţa demonică, grăunte care se credea deja spic şi de fapt el era aruncat în pământ spre moarte. Dacă însă este aruncat în pământ cu binecuvântare de sus, primeşte dublu sens: în primul rând de înviere, prin procreere, cum spune Iisus: „Dacă bobul de grâu când cade în pământ nu moare, rămâne singur, iar dacă moare, aduce roadă multă”. Acest bob poate fi mană cerească dacă rodeşte în pământul rodirii divine, sau loc de putreziciune, viermănos, întunecat, fără a avea viaţă în sine. E o viaţă spre moarte nu o viaţă spre viaţă, cum este pentru cei „întru Hristos”.

Desigur nu a fost bun, eficace şi necesar comportamentul de teroare şi de subjugare a celor din trecut, care considerau că cei pe care-i cresc este normal să îi asculte întru totul. Au mers până acolo încât interveneau şi în căsniciile acestora folosind pilda fiului risipitor şi arătând că „toate ale mele sunt ale tale”, adică până la moartea tatălui nu aveau niciun drept, după care puteau să facă ceea ce doreau.

Desigur era o exegeză abuzivă, eronată a textului scripturistic şi în felul acesta foarte mulţi părinţi dirijau viaţa copiilor, până închideau ochii. Nu de puţine ori, la moartea tatălui, copilul era de-a dreptul fericit. Este de-a

dreptul groaznic să aştepţi cu sufletul la gură ani de-a rândul să moară părinţii spre a dobândi independenţa, de aceea s-a produs o implozie în fiinţa familiei şi s-a ajuns la deflorarea iubirii materne şi paterne prin forţa abrutizată, dezlănţuită, ca un Prometeu înlănţuit şi descătuşat. Desigur extremele nu sunt sănătoase. Relaţiile dintre părinţi şi copii trebuie să fie de prietenie, de iubire, de înţelegere, nu de sclavie sau de supunere oarbă. Întotdeauna trebuie să existe relaţii amiabile spre a nu se ajunge chiar până la răzbunare. Nu ca urmare a unui blestem sau gând rău, ci pur şi simplu iubirea şi dreptatea Lui nu suportă o lungire prea mare a ineficacităţii întrupării. Desigur că un rău generează altul, după cum sângele cere sânge.

După o iarnă grea a venit o primăvară frumoasă. De Sfintele Paşti îi mai despărţeau mai o săptămână. Cei doi soţi au hotărât să o lase pe Lori în grija bunicii şi să meargă pentru câteva zile în capitala ţării pentru a face cumpărăturile necesare. În ziua hotărâtă şi-au făcut bagajele, au cumpărat bilete şi trebuiau să plece la avion. Când să-şi sărute fetiţa, aceasta nu era de găsit. Au căutat-o peste tot: prin parc, la fabrică, ba chiar pe malul apei. Nici nu au observat că timpul plecării a expirat. Disperarea i-a făcut să uite de călătorie. Au început să sune pe la cunoştinţe, pe la bunici, dar nimeni nu ştia nimic. Spre seară au hotărât să sune la miliţie, când deodată s-a auzit vocea fetiţei.

— Mami, ticu, sunt aici. V-am păcălit.

Toată ziua am fost ascunsă în cămară.

Aura a crezut că o omoară de furie. A luat-o în bucătărie, a închis uşa şi a bătut-o cu o nuia până i-a învineţit fundul.

— Aura, deschide! – strigau soţul şi bunica. Lasă fetiţa în pace! Vrei s-o omori? Aura nici măcar nu auzea. Nu a băgat în seamă pe nimeni până nu şi-a descărcat nervii pe funduleţul mic şi rău. Când a lăsat-o, tăticul imediat i-a spus.

— Fetiţa lui ticu! Hai în braţe la mine.

Las-o pe mămica ta rea.

Amândoi soţi au făcut mult rău copilului oferindu-i o educaţie viciată prin libertate rău înţeleasă.

În capitală au plecat peste două zile. Deşi au fost probleme cu schimbarea biletelor, pilele doctorului Aurel au funcţionat şi de data asta. În ziua următoare, când venea de la serviciu cu maşina, în momentul în care a trecut podul, a văzut mai mulţi copii pe malul apei. Baba Elena stătea pe o bancă cu capul în mâini, în timp ce Lori se juca într-o trupă de băieţi. Nu i se părea de bun augur şi a oprit maşina. S-a apropiat tiptil şi a auzit cum băieţii o ambiţionau pe Lori să sară în apă.

— Am curaj să sar – a zis Lori – ştiu să înot şi e prea mică apa asta pentru posibilităţile mele de manifestare. În clipa în care şi-a luat avânt să sară în apă, a înţepenit auzind vocea tatălui:

— Lori! Ce vrei să faci?

Nu prea ştia de frica tatălui, dar când ridica tonul se bloca. Aurel a rupt o nuia de salcie, şi până la maşină i-a decorat picioruşele mici şi grăsuţe cu dungi vineţii. Baba care a aţipit, s-a speriat groaznic când a auzit glasul lui Aurel, şi a început să se căineze că o omoară Aura dacă aude.

— Lasă babo că n-o să-i spunem. Dacă i spui ceva Lori, o să-ţi asigur un supliment la dunguliţele de astăzi.

Aurel a dus-o în camera ei şi a culcat-o spre a nu o vedea Aura, motivând că este foarte obosită.

Aurel a început să aibă o presimţire rea în legătură cu drumul în capitală şi drept urmare i-a spus Aurei.

— Nu vrei să amânăm plecarea după Paşti?

— Nu, nu, nu! Mi-ai promis că mergem a cumpărături.

— Bine, bine! Hai să ne facem bagajele pentru dimineaţă.

Drumul până la aeroport a decurs absolut normal. Aurel s-a gândit că probabil este o fixă, iar previziunea lui

sumbră a pus-o în legătură cu năzbâtiile fiicei.

S-a uitat la avion şi îi părea destul de bun, şi apoi nu s-a auzit demult să mai fi picat vreunul. În avion nu erau prea multe locuri. Era plăcut. În momentul în care a decolat, microfonul s-a defectat, glasul stewardesei s-a pierdut, şi avionul ca un bătrân căruia îi trosnesc încheieturile de reumatism, a început să se înalţe gemând. În rest era confortabil. Au prins şi o zi frumoasă cu cer senin şi soare. Într-o oră aveau să fie în capitală. Mai erau cincisprezece minute când s-a simţit o cădere foarte mare. Desigur nu era un gol de aer. Majoritatea s-au speriat, mulţi au ţipat, dar s-au liniştit pentru puţin timp, când li s-a explicat că nu e nicio problemă. După numai câteva clipe, avionul a început să piardă din înălţime încât nimeni nu mai putea crede decât că este o defecţiune. Agitaţia a devenit foarte mare şi unii au vrut să sară din avion, dar avionul nu era echipat cu nicio paraşută. Aurel stătea foarte liniştit împreună cu soţia căci lui i s-a descoperit în vis că va muri la bătrâneţe. Deşi a încercat să le strige şi celorlalţi, nimeni nu l-a băgat în seamă.

Când era aproape de prăbuşire, avionul a prins înălţime. Majoritatea au leşinat iar un bătrân a făcut infarct. Aura, care credea orbeşte în soţul ei, a încercat să-i mai liniştească.

În capitală se găseau de toate şi nu exagerat de scumpe, după buzunarul proletarului. Aurei îi plăceau cele mai de calitate şi scumpe lucruri. Deşi Aurel nu era ahtiat după bani, avea destui şi Aura avea mână largă. Au cumpărat o mulţime de lucruri. De distrat nu s-au prea distrat deoarece după două zile s-au reîntors acasă.

Lorelai a fost deosebit de cuminte după spusa Elenei, şi nu i-a ieşit din cuvânt. Duminică a venit iepuraşul şi toată lumea a primit cadouri. La prânz au fost invitaţi la părinţii lui Aurel. Preotul Atanasie a fost pensionat fortuit de către comunişti iar soţia nu mai lucra de mulţi ani. După pensionare s-au stabilit în oraş. Deşi pensia era sub limita existenţei, au avut marele noroc în Aurel, care, fără ştirea soţiei îi ajuta foarte mult.

Părinţii lui nu o prea înghiţeau pe Aura, motivând că nu are facultate, deşi ea era cu adevărat intelectuală. Intelectual nu înseamnă să ai o facultate şi cu asta gata, nu mai studiezi, nu mai faci niciun progres. Dacă te limitezi numai la ceea ce ai făcut în timpul facultăţii, devii un telectual. Cu pile, chiar şi un semidoct poate avea facultate. Un intelectual nu este chiar obligatoriu să o aibe, dar este necesar să fie un autodidact şi să studieze pe cont propriu în toate zilele vieţii.

În general când eşti student, înveţi numai la examene, în rest fiind un chef continuu. Desigur, înainte de venirea comuniştilor, student se înţelegea cel care studia intens şi nu învăţa numai în timpul sesiunii. Un intelectual trebuie să se respecte pe sine şi să facă progrese continue. Se pare că părintele Atanasie ignora această realitate şi a uitat cum Aura l-a impulsionat prin dragostea ei pe Aurel să devină intelectual. Nu se prea ţinea el de facultate, fiind mai mult cu pictura şi cu artele frumoase. La un moment dat i-au propus lui Aurel să divorţeze. Aurel râdea de aceste aberaţii şi le considera nule. Când au ajuns la ei au fost bine primiţi.

Reticenţele părintelui au fost estompate de iubirea lui Aurel.

La masă erau şi fratele lui, inginerul şi sora, secretară la o şcoală, fiecare cu perechea lui.

Fratele avea şi un fiu.

Dup ce s-a făcut rugăciunea şi binecuvântarea s-au aşezat la masă, după care la taclale decente, deoarece părintele cenzura totul. La un moment dat părintele i-a propus lui Aurel ceea ce-i inocula de multă vreme:

— Ar fi cazul să vă mutaţi la ţară. Acolo se trăieşte bine cu bani puţini.

— Dar tati – a spus Aurel. Nouă ne merge foarte bine la oraş.

— Tu munceşti ca un bou singur. La ţară poate găseşti şi pentru Aura un post.

— Să nu mai discutăm tati.

Părintele a roşit tot, s-a ridicat brusc şi a plecat în curte.

— L-ai supărat pe tati – a spus Marioara. Probabil soţia ta te influenţează negativ. Tu erai foarte ascultător şi deodată faci numai ce vrei tu.

— Bine mami – discuţia asta o lăsăm pe altă dată.

— Cred că noi trebuie să plecăm – a zis

Aura.

— Ai dreptate, am un pacient – a completat Aurel.

Atmosfera a devenit tensionată şi parcă ceilalţi fraţi au făcut front comun cu părinţii.

Au plecat agitaţi. Aurel a trebuit să suporte şi sporovăiala Aurei.

După câteva zile Aurel i-a spus soţiei că vor pleca pentru un an sau doi la ţară spre a face avere, după care se vor reîntoarce. Aura a plâns mult dar şi-a înfrânt mândria şi a acceptat. Probabil Aurel a fost terorizat de părinţi încât n-a mai rezistat şi a renunţat la maşina spitalului, şi la confortul oraşului. Când a ajuns la ţară, a găsit un spital micuţ şi în paragină. Aici a primit o şaretă cu doi cai spre a se putea deplasa la cei bolnavi. Locuinţa de serviciu era mare, de-a dreptul enormă pentru ei patru. Şi vara şi iarna era cât se poate de frig, încât în toiul verii, puneau dimineaţa un reşou spre a se încălzi. Iarna încălzeau numai o cameră, unde dormea baba şi fetiţa. Ei au început o viaţă spartană. După sfatul socrilor, în timpul liber creşteau animale, ceea ce era foarte greu pentru ei. Aura nici acasă nu se ocupa decât cu studiul, iar Aurel nu a crescut în viaţa lui animale. Baba era bătrână dar se ocupa bine de gospodărie. Chiar îi făcea o mare plăcere. Era obişnuită şi la oraş îi lipsea munca cu animalele. Deşi baba o iubea foarte mult pe Lori, Aurel, o lua mai mult cu el la spital.

De sărbători au mers la oraş cu şuncă, ouă, găini. E adevărat că e foarte greu să le cari cu trenul, dar omul se adaptează la orice situaţie. Aici au fost bine primiţi când au văzut ce multe bagaje au.

De revelion au mers la operă şi pe Lori au lăsat-o acasă cu baba. Fiindcă aceasta a plâns, părintele autoritar i-a atras atenţia lui Aurel de educaţia greşită dată fetei şi să o tempereze cu cureaua.

Influenţa negativă, conservatoare era mai mult decât aşteptările Aurei. Aurel, care o iubea foarte mult pe Lori, a cedat, şi la insistenţele tatălui a bătut-o la fund cu cureaua. De stupefacţie, Lori nici nu a plâns, nici nu a urlat. Nu-şi putea imagina că ticul ei o bate pentru acel boşorog numit bunic.

Consternată şi contrariată s-a ascuns într-un colţ până au venit. Au găsit-o adormită. Aurel a luat-o în braţe, a pupat-o mult şi a culcat-o cu el în pat. Îi părea foarte rău că a procedat în felul acesta, dar s-a obişnuit să nu facă decât ceea ce i se spunea de către părinţi. A doua zi au plecat acasă. Aura era cât se poate de revoltată. I-a reproşat lui Aurel pentru atitudinea lui. El a râs şi i-a explicat că sunt nişte bătrâni fără importanţă, ea însă ştia că nu este aşa. Simţea şi observa că iubirea pentru ei o va înfrânge.

După câteva zile, într-o seară, a venit o familie cu băiatul lor, care acuza mari dureri. Aurel l-a consultat şi i-a dat un tratament. A doua zi, părintele Atanasie l-a sunat pe Aurel să meargă urgent la ei. Aurel a uitat de băiat şi a plecat. Părinţii au venit a doua zi cu copilul la consultaţie, deoarece starea lui se agravase. Aura le-a spus să-l interneze în spital. Părinţii au ascultat, dar niciunul dintre cei cinci doctori n-au făcut nimic ştiind că este pacientul lui Aurel, şi oricum el era cel mai bun doctor.

Aurel nu s-a reîntors seara după cum a crezut Aura. Din cauza discuţiilor aprinse cu părinţii care îi cereau să divorţeze. Atunci a aflat că plecarea la ţară face parte din acest program numit divorţ.

A venit acasă foarte supărat, şi deşi nu se simţea în stare, când a auzit de starea gravă a copilului a plecat la spital. Copilul era suspect de peritonită. Aurel n-a mai stat pe gânduri şi a făcut o intervenţie de urgenţă.

L-au pregătit repede pentru operaţie, deoarece a apreciat că o amânare ar fi fatală.

— Domnule doctor – a zis asistenta – e pregătit totul. Să-i fac anestezia, sau îi faceţi dumneavoastră ca de obicei?

— Fă-o tu, dar fi atentă la doză.

— Doar nu sunt asistentă de ieri – s-a auzit glasul ofensat al Dorei.

După scurt timp a început operaţia. Aurel a început să transpire, ameţea, era foarte nervos, fiindcă îi venea mereu în minte ordinul părinţilor de a divorţa pentru că: „N-are şcoală, cheltuie banii pe haine, nu face de mâncare…” şi atâtea altele.

Copilul a avut într-adevăr peritonită, dar se pare că intervenţia s-a făcut la timp. A încercat să-l trezească, dar dormea profund. După mai mult timp Aurel s-a îngrijorat făcându-şi tot felul de probleme, a întrebat-o pe asistentă:

— Ce doză ai pus?

— Ca de obicei pentru copii!

— Atunci e bine. Mai încearcă să-l resuscitezi.

Pe Aurel l-a străfulgerat un gând şi s-a dus glonţ la găleata cu fiolele aruncate.

— Sper că nu i-ai dat toată doza.

Dora?

— Ba da. Nu este mult pentru vârsta lui.

— Este letală tâmpito – a urlat Aurel. Deşi nu vorbea urât, de data asta nu s-a mai putut abţine, şi ceea ce i-a venit la gură a zis.

Nu s-a lăsat învins de moarte, şi cu efort susţinut a încercat să-l readucă la simţire, deşi a trecut o vreme mai mult decât necesară. Şi-a dat seama că trebuie să renunţe. Nu-i venea să creadă că a păţit aşa ceva. Era primul lui eşec. Ce va spune părinţilor copilului. Se simţea ca un criminal şi dacă nu era creştin se sinucidea. Cu strângere de inimă a ieşit la părinţi.

— Îmi pare nespus de rău. Nu am mai putut să fac

nimic. Intervenţia a fost inutilă. Mama a leşinat. Tatăl, un tip agresiv, a scos un cuţit şi s-a repezit spre Aurel urlând:

— Te omor criminalule!

Aurel n-a schiţat niciun gest de apărare, parcă dorea această jertfă, dar spre norocul sau ghinionul lui, tatăl a alunecat şi cuţitul i-a zburat din mână. Cei doi brancardieri care duceau copilul la morgă, s-au repezit şi l-au prins zdravăn, scoţându-l din spital. A plecat direct la miliţie spre a reclama neputinţa sau neglijenţa umană. În noaptea aceea au început cercetările. Miliţia şi partidul de abia aşteptau momentul să-l prindă pe acest doctor cu ceva, deoarece era fiu de preot şi era vădit că făcea diferenţe între creştini şi membrii de partid. Au emis mandat de arestare şi în câteva ore l-au ridicat de acasă.

La miliţie i s-a spus de către secretarul de partid:

— Vezi că ai nevoie de comunişti? Dacă nu aveai o aversiune faţă de noi, desigur te salvam. Partidul comunist nu-şi lasă membrii să păţească rău sau să se facă de ruşine. Când îţi ceream şareta cu caii, refuzai categoric. Interesant că altora le-o dădeai.

— Nu-mi pasă de voi, eu am concepţiile mele.

— Burgheze?

— Nu sunt capitaliste, sunt creştine, şi nu pot simpatiza sau coaliza cu ateii. Iubirea lui Dumnezeu vă îngăduie, şi atunci cine sunt eu să vă urăsc? Dar nu pot să devin soldat pe două fronturi după spusa lui Iisus: „Nu poţi sluji la doi domni deodată, căci pe unul îl urăşti şi pe celălalt îl iubeşti. Nu poţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona”.

— Băi cretinule! Comunismul n-o să dispară în veci, şi în plus va cuceri toată lumea. Creştinismul nu are şanse de supravieţuire.

— Cred că nu cunoaşteţi Biblia, altfel n-aţi putea spune aşa ceva despre creştinism. Un mare învăţat al evreilor numit Gamaliel, cu o înţelepciune eclatantă a spus în sinagoga evreilor despre învăţătura lui Iisus: „Dacă este de la Dumnezeu nu va dispărea niciodată, iar dacă este de

la oameni, va dispare”.

— Gura! – a ţipat tovarăşul înfuriat.

Aurel nu a replicat, ştia că omului prost trebuie să-i faci pe plac. Se gândea la fetiţa lui, care s-a trezit când au venit să-l ia. S-a gândit că sunt oameni răi deoarece vin la mijlocul nopţii şi vor să-i ia jucăriile. Copiii şi câinii simt răutatea sau bunătatea oamenilor.

Aurel a fost ţinut în arestul miliţiei până la intentarea procesului. Un simulacru al comuniştilor în care doar ei dirijau. Avocatul i-a spus lui Aurel că nu se poate face nimic deoarece s-a ordonat să i se dea ani grei de temniţă. Procesul a fost într-adevăr o mascaradă. Aurel a primit cinci ani pentru neglijenţă în serviciu, iar asistenta un an cu suspendare. Era strigător la cer, dar nu se putea face nimic. Spre norocul lui, dacă se poate numi noroc, a fost dus la penitenciar în oraş, şi nu la sute de kilometri. Avea dreptul odată pe lună la vorbitor şi la pachet. I s-a permis să muncească spre a i se reduce pedeapsa la jumătate.

După o lună, Aura a venit împreună cu Lori să îl vadă. Era o zi mohorâtă şi trebuiau să sosească de la muncă. Aura avea emoţii şi tremura din tot trupul. Nu ştia cum va reacţiona la vederea lui. Niciodată nu au stat despărţiţi mai mult de două zile.

El se simţea stingher în zeghe, cu barbă, slab, cu părul aproape alb, epuizat psihic şi fizic. Când le-a văzut a ezitat o clipă. A vrut să se întoarcă şi să fugă, dar Aura l-a strigat şi Lori a trecut prin şirul de miliţieni, sărind direct în braţele lui Aurel, strigând printre lacrimi: „Ticul meu, ticul meu!”

L-au podidit lacrimile. Nu s-a putut abţine aşa cum şi-a propus. A strâns-o cu putere la piept, dar un miliţian a venit şi i-a smuls-o din braţe.

— Nu e permis. Unde vă credeţi? În America? Pentru astăzi s-a terminat cu vizita şi nu mai aduceţi copii vreodată. E împotriva regulamentului.

Era un tip înalt, cam negricios şi nespălat, care nu ieşea din graniţele legii decât când i-o cereau interesele

personale, deoarece avea puteri depline. Când au ajuns în închisoare, i-a spus lui Aurel:

— Pentru atitudinea ta de înmormântare, treci trei zile la carceră, domnule doctor. Acolo stau domnii, iar afară sunt tovarăşii iubiţi.

Deşi Lori a urlat îngrozitor, n-a impresionat pe nimeni. Ba mai mult l-a inervat pe miliţian.

Aura şi Lori au trecut seara pe la părintele Atanasie, care i-a zis:

— Ar fi bine să te muţi la noi. Vinzi mobila şi cu banii primiţi vei plăti un avocat bun care să-l scape repede.

— Bine. O să mă mai gândesc.

Aura a plecat spre casă cu trenul de seară, în care era o adevărată seră din cauza înghesuielii. Partidul a promovat politica care distrugea ţărănimea şi ducea la înflorirea industrială, încât cei mai mulţi au început să lucreze la oraş.

Erau trenuri muncitoreşti pline de mizerie, cu bancuri de prost gust, mirosind a ceapă usturoi şi slănină, a ţigări proaste şi ţuică de tescovină. Oamenii nu se mai spălau, fiind grăbiţi la tren, unde veneau plini de transpiraţie şi murdărie. Îţi era mai mare scârba să călătoreşti cu un tren.

Nu era vorba de muncitorul în sine, căci munca este de la Dumnezeu, o binecuvântare, şi „vrednic este lucrătorul de plata sa”, dar nu puteai accepta omul neîngrijit, blazat şi beţiv.

După aglomeraţia infernală şi legănatul de tren anemic, au reuşit să coboare acasă. Baba le aştepta în gară. Pe drum i-a spus că a căutat-o un domn de la partid care a invitat-o a doua zi la sediu, pentru mici nelămuriri.

Şi cum un necaz nu vine niciodată singur, spre a fi un termen de comparaţie a mai venit unul şi încă unul. Dacă ar fi un singur necaz, ţi s-ar părea prea greu, de aceea Dumnezeu permite şi al doilea, spre a putea vedea că poate fi şi mai rău, şi n-ar fi o atitudine creştinească să-L părăseşti, să-l întorci spatele, sau să te revolţi împotriva

Lui. Doar rugăciunile te pot scoate la liman.

A doua zi Aura a mers la tovarăşul care a chemat-o. Când a ajuns a constatat că îl cunoaşte din vedere. Foarte politicos a invitat-o înăuntru şi după ce a poftit-o să se aşeze, i-a spus:

— Tovarăşă, te-am chemat să discutăm problema soţului. Suntem nevoiţi să-ţi desfacem contractul de muncă, în cazul în care nu vei divorţa de acest apendice al societăţii capitaliste. Nu vă putem permite să rămâneţi în cadrul proletariatului sănătos… pe care l-aţi infesta cu maladia occidentală.

Aura privea înmărmurită la acest exponent al puterii prolecultiste. De abia reuşea să vorbească. Cum poate vorbi de morală şi să considere căsătoria ei ca ceva degradant, iar divorţul un nimb al revoluţiei. Cine le-a dat dreptul să distrugă familii, să macine viaţa unor oameni, transformând-o într-un nimic. Aveau tendinţa să ridice omul la rang de zeu, să inoculeze ideea egalităţii în sens negativ, lipsind respectul faţă de intelectualitate, având doar frică de miliţie şi partid. Cel ce refuza să dea mâna cu dracul nu trecea puntea. O anomalie a unui trup care s-a născut cu afecţiuni psihopatologice: trupul partidului comunist.

— Tovarăşe! – a zis Aura – dar eu îmi iubesc soţul, şi nu doresc să renunţ la el. Îl aştept până vine din puşcărie. De ce nu pot să muncesc spre a mă întreţine?

— Tovarăşă, partidul ştie ce e bine pentru dumneavoastră. Nu puteţi iubi un puşcăriaş. Trebuie să-l renegaţi, să-l blamaţi. Ce educaţie daţi copilului Dumneavoastră? El trebuie să ştie că tatăl lui a murit în accident, ori că este un bandit de care să-i fie ruşine să-l numească tată. Partidul îi este şi tată şi mamă. Aţi priceput?

— Nu! Şi nu o să divorţez la ordinul nimănui.

— Vei suporta consecinţele neascultării. Dar ai grijă, cei ce nu muncesc sunt trimişi de către partid pentru parazitism la reeducare, direct la canal.

Aura s-a ridicat înţelegând că nu are nicio şansă. În ziua următoare, fără nicio explicaţie, i s-a desfăcut contractul de muncă. Socrii au insista să vină la ei în timp ce părinţii au sfătuit-o să nu se mute. Ar fi găsit ceva de lucru la munca de jos. Bănuiau că socrii se vor purta urât cu ea şi vor căuta orice mijloc ca să o discrediteze în faţa lui Aurel.

Aura a hotărât să nu le facă supărare, şi să nu fie motiv de un adevărat divorţ. De abia au ajuns la socrii, când pentru Aura a început calvarul. Tot timpul găseau să-i reproşeze ceva şi o considerau ca pe o slugă, deşi ea făcea absolut totul. În timp ce o trimiteau într-un loc sau altul, ei serveau masa şi când ea venea, uitau să-i dea de mâncare. Erau de o răutate incredibilă. E foarte adevărat că mergeau regulat la biserică, că se rugau îndelung acasă, că nu erau desfrânaţi şi făceau agape pentru cei săraci din puţinul lor pentru a vedea lumea, neglijând sufletul lor înveninat pentru noră. Erau mai tot timpul în ceartă cu vecinii şi îi bârfeau pe toţi, şi astfel au căzut în păcatul mândriei, ori, ştiut este că mândria a dus la căderea primului înger şi a primului om. Degeaba mergi la biserică, faci milostenii, dar cazi în păcatul mândriei.

Aura era deosebit de ascultătoare deşi nu era genul ei, dar pentru iubirea vieţii ei, Aurel, ar fi făcut orice. Cu banii primiţi pe mobilă, a angajat un avocat foarte bun. Acesta a reuşit să comute pedeapsa pentru un an de zile. După opt luni de la arestarea lui Aurel, a venit marea sărbătoare creştină, Crăciunul. Aura se mai juca cu Lori din când în când şi se plimbau două trei ore prin parcuri pentru a evita discuţiile inutile, ba chiar supărătoare cu socrii ei. La ajun, din cauza problemelor financiare au luat doar o crenguţă de brad din piaţă, aruncată de la un brad vândut. Afară era zăpadă şi viscol. Aura se juca cu Lore iar bătrânii ascultau romanţe.

Pe la orele douăzeci şi unu cineva a bătut discret în geam, dar Aura s-a sesizat de abia la a doua bătaie. Dacă era Aurel? Nu avea cum să fie, deoarece se împlineau doar opt luni. Probabil că i s-a părut. a treia bătaie însă a făcut-

o să deschidă. În prag, o imagine feerică: fulgi mari de zăpadă au adus un om ca de zăpadă, care o privea cu lacrimi în ochi. Era alb complet, slab, îmbrăcat subţire. În primul moment au îngheţat amândoi de emoţie, apoi Aura, în timp ce a scos un strigăt de bucurie, s-a aruncat în braţele lui Aurel şi-l săruta tot. Lori a auzit ceva şi plângând a venit şi ea. Au venit şi părinţii. Plângeau cu toţii pentru acest copil, soţ şi tată care: „mort era şi înviat, pierdut era şi s-a aflat”.

Naşterea Domnului a adus o renaştere familială, o a doua naştere prin binecuvântare de sus. Seara şi noaptea a fost deosebit de cald, cântând colinzi, înfruptându-se cu de toate şi ascultând Europa Liberă la radio.

Părintele Atanasie nu s-a putut abţine să nu remarce.

— Ai ieşit fără să ne anunţi. Dacă păţeai ceva? Sau nu ne găseai acasă? Soţia ta, cât ai fost plecat a colindat destul oraşul.

— Tati, te bucuri că am venit sau vrei să plecăm chiar în seara asta?

— A vândut tot. N-ai unde merge – a luat vorba părintele.

— Nu mai avem nimic? – a întrebat Aurel plin de tristeţe şi uimire.

— A fost necesar să plătim avocatul – a spus Aura. Doar m-am sfătuit cu părinţii tăi şi aşa m-au îndrumat.

— Bine, bine. Cred că noi o să ne culcăm.

Deşi s-au dus devreme la culcare, au povestit până în zori. A doua zi au mers cu toţii la biserică, dar a treia zi Aurel a refuzat categoric, motivând că Dumnezeu i-a furat un an de viaţă.

— Cât stai la mine în casă, faci ce zic eu! – s-a înfuriat părintele Atanasie.

— Bine tati! Îţi promit că nu vom sta mult la tine.

— Da! Şi unde o să dormi? În parc?

Aurel n-a mai comentat, dar imediat după sărbători şi-a căutat serviciu pentru el şi pentru Aura. Ei i s-a oferit serviciu cu condiţia divorţului, partidul fiind vigilent.

Lui, i s-a oferit un serviciu într-un sătuc cât se poate de departe. După mai bine de o lună, Aurel a reuşit să găsească o cameră în schimbul unor bani. A primit bon de repartiţie de la stat, într-o casă cu trei familii ce stăteau în trei camere. Cu atât mai mult s-au supărat părinţii lui Aurel şi l-au rugat să nu mai vină cu ea în vizită, spre a putea să o bârfească în voie. Ba chiar a ajuns să-i sugereze că plimbările cu copilul în oraş aveau drept scop întâlnirea cu vreun iubit.

Dar în primul rând Aura îl iubea, apoi era prea supărată spre a cunoaşte pe cineva şi nu în ultimul rând Lori ar fi trădat-o din greşeală.

Deoarece ambii mergeau la serviciu, Lori a rămas la părinţii lui, care o terorizau cu aşa-zisa educaţie dură, pentru o viaţă sănătoasă. Au învăţat-o că trebuie să fie supusă, considerând-o slab dezvoltată intelectual. Lori era emotivă şi din acest motiv nu putea învăţa, de frică. În schimb îi plăcea enorm de mult să meargă şi să stea în biserică. La început a fost cam mult să participe la toată Liturghia, după care singură dorea acest lucru, ba chiar le spunea că atunci când va fi mare se va călugări. Se bucura mult când tăticul şi mămica o vizitau şi nu putea să înţeleagă de ce este obligată să stea cu bunicii când nu-i făcea nici cea mai mică plăcere. Când tăticul ei a dormit prima dată cu ea i-a spus:

— Ticu, şti ce mă bucur că dormi cu mine? Dar la mămica când mergi? Du-te, n-o lăsa să doarmă singură. Ar putea fi tristă şi apoi eu stau cu bunicii.

— Să-ţi vezi de treaba ta – a sărit cu o voce dură părintele. De acum încolo tatăl tău va dormi aici şi nu în altă parte. Nu te băga tu mucoaso unde nu-ţi fierbe oala.

— Tati! Te rog să nu speri copilul! Ce dacă merg la soţia mea? Nu ţi se pare normal?

În clipa respectivă de furie lui Atanasie i s-a făcut rău. Tensiunea i-a crescut la maxim şi a căzut. Aurel credea că va paraliza. Imediat i-a dat drumul la sânge şi i-a dat ceva medicamente. Din acea seară Aurel a hotărât să-l

mintă şi să nu-i mai spună când doarme la soţia lui.

Din păcate, uneori părinţii pot distruge căminul copiilor. Desigur ei au intenţii bune, dar din punctul lor egoist de vedere. Omul ia din Biblie citatul care-i convine, şi-l interpretează cum îi cade lui bine, nu cum a gândit Iisus şi cum se face exegeza textelor biblice de către Sfinţii Părinţi ai Bisericii.

Despărţirea părinţilor au îmbolnăvit-o pe Lore şi medicii pediatri i-au recomandat lui Aurel să o ducă la ţară. La sat erau părinţii Aurei şi baba Elena, care a venit aici, odată cu mutarea Aurei la oraş. Viaţa fetei va lua o altă turnură. Bunicul acesta era şi mai rău. Aspru la modul superlativ, în timp ce bunica şi străbunica erau la celălalt capăt, adică al bunătăţii dusă la extreme. Bunicii erau foarte graşi şi de voie de nevoie au făcut-o şi pe Lore să aibă complexe de inferioritate prin kilogramele în plus.

Lore l-a văzut din ce în ce mai rar pe tatăl ei, aproape că-i era un străin. În schimb, mămica venea în fiecare sâmbătă cu de toate: ciocolată, bomboane, mâncare şi bani. Deşi salarul nu era prea mare, făcea sacrificii enorme să-i ofere totul fetei. Bunicul lui Lore, avea un salar foarte mare ca director de şcoală, dar o ţinea lanţ cu chefurile şi întotdeauna era fără bani. Paraschiva s-a obişnuit cu el aşa cum era şi nici nu-l mai băga prea mult în seamă.

Baba Elena, deşi în vârstă, mergea şi muncea la Gostat, spre a asigura cele necesare pentru Lore. Paraschiva şi baba ţineau enorm de mult la Lore, care de data asta se simţea acasă. Fiind sentimentală, plângea de multe ori de dorul părinţilor, mai ales al mamei. Când mergea la ea în vacanţă era înnebunită de fericire. Drept este că şi mica îi făcea toate voile, ca o recompensă pentru depărtare, de aceea cât vor trăi vor rămâne profund legate. În vacanţa de primăvară, când Lore era prin clasa a treia, a rămas singură acasă la mică. Pe hol era un ceas de perete al vecinilor, şi Lore a reuşit să-l deregleze. Când a venit Aura, au mers la filmul „Muncile lui Hercules”, dar lui Lore i-a fost frică să-i spună ceea ce a făcut. Seara a fost mare scandal cu vecinii, dar Aura şi-a apărat odrasla

ca o leoaică, încât aceştia sau văzut nevoiţi să cedeze în scurt timp.

Aura avea o fire independentă, puternică şi drept urmare, din muncitoare va ajunge în funcţii înalte în domeniul învăţământului. Era foarte corectă şi toată lumea îi ştia de frică.

Nicolae nu-i dădea voie fetei să meargă la biserică, după indicaţiile de sus, dar pe la zece ani baba i-a pus Biblia în mână şi i-a spus să o citească. De altfel baba nu-i povestea niciodată de Feţi Frumoşi şi Ilene Cosânzene, ci pasaje din Biblie. Lui Lore îi erau cunoscute foarte multe şi a început să-şi ascută credinţa. La un moment dat, în timpul unei pauze, când au ieşit din clasă, Lore a pronunţat cuvintele „Doamne fereşte”. Nicolae fiind în apropiere a auzit-o şi a pocnit-o zicându-i că în viaţa ei să nu-şi mai amintească această frază. El i-a interzis să se roage acasă, dar Lore, cu multă răbdare aştepta ca acesta să se culce şi se scula pe întuneric şi pe frig spre a-şi face rugăciunea de seară. El dormea în bucătărie şi ele trei, într-o cameră foarte mare şi cât se poate de răcoroasă, care nu era încălzită niciodată. Doar trupul mare şi gras al bunicii care o ţinea în braţe îi ţinea de cuptor.

Lore a început să fie tot mai închistată, datorită durităţii bunicului, care parcă nu ezita a să o lovească cu ură, deoarece banii câştigaţi de baba Elena erau daţi strănepoatei. Poate voia doar să fie o educaţie superioară şi aşa credea el de cuviinţă. Cert este că Lore a devenit însingurată, depărtându-se de toată lumea. Nu găsea mângâiere decât la baba Elena şi la bunica. Baba îi spunea de multe ori: „Tu nici nu ştii cât de mult te iubesc”. Dar şi

Lorelai îşi manifesta sentimentele din plin şi nu o mai lovea, ci o săruta şi se alinta în braţele ei. Nici vorbă să-i mai adreseze sudalmele, pornografice de-a dreptul, din perioada copilăriei.

Zi de zi s-a format cu o voinţă laxă, supusă doar ordinului bunicului. Nu putea să vadă în el decât pe directorul şcolii, căruia i se adresa cu formula de politeţe:

„dumneavoastră”.

A ajuns la un fel de ipsaţie, adică o intrare în interiorul ei, un fel de detenţie voită în suflet. Viaţa din ea a prins rădăcină înăuntrul ei şi refuză a scăpa din ţarcul acestei refulări.

Când Lori a împlinit vârsta maturităţii, nu era convinsă în a alege călugăria, sau a fi artistă. Atunci a rugat-o pe mama ei să meargă la părintele Ioasaft spre a discuta cu acesta. Când a ajuns acolo, părintele trăgea să moară. Era foarte slab, dar mintea îi era trează ca întotdeauna. Vocea îi era scăzută, dar zâmbetul nu i-a dispărut de pe buze.

— Nici nu ştiţi cât mă bucur că vă văd. Voi nu prea aveţi ce vedea decât un cadavru viu.

— Nu spuneţi aşa părinte – a luat vorba Lori. Doresc foarte mult să mă sfătuiesc cu sfinţia voastră.

— Nu te superi Aura, dar te-aş ruga să ne laşi să vorbim numai noi doi.

— Numaidecât părinte! Din acest motiv am venit aici…

— Doresc să intru în mănăstire. Mai am însă un gând care mă chinuie atunci când mă privesc în oglindă, şi consider că aş fi mai potrivită pentru artistă.

— Fiica mea, încearcă să intri în mănăstire. La început îţi va fi greu. N-ar fi rău să organizezi această comunitate din care nu mai e nimic afară de mine. Vrei să rămâi o vreme aici să vezi dacă îţi place singurătatea în doi, adică singuri dar cu Dumnezeu. E nemaipomenit când îl vei descoperii. Abia atunci vei face diferenţa între inima biologică şi inima duhovnicească. Majoritatea nu văd decât una singură. Sesizează doar existenţa inimii carnale şi nu înţeleg ceea ce înseamnă că: „Înăuntrul vostru este împărăţia lui Dumnezeu… voi sunteţi templele Duhului Sfânt”. Cheamă pe mama ta să discut cu ea.

— Aura. Îmi vine greu să-ţi spun, dar poate vei înţelege. Aş vrea să o laşi pe Lori cu mine măcar până intră la facultate.

— Dar peste o lună va da admitere la Medicină. Cred că ar fi mai potrivit după examen şi o las până la toamnă.

— Fata ta ar fi făcut teologia în alte condiţii, dar va veni şi ziua să scăpăm de atei, şi atunci va deveni o mare teoloagă.

— Deocamdată dorim ca ea să urmeze medicina, preacuvioase.

— Este bine să aibă această diplomă spre a ajuta oamenii.

— Primim binecuvântarea sfinţiei voastre?

— Dumnezeu să vă binecuvânteze în numele Sfintei Treimi şi să vă lumineze calea, mintea şi viaţa a spus preacuviosul, făcând semnul cu cele trei cruci deasupra capului.

— Amin! Sărutăm dreapta preacuvioase.

Deşi era bătrân şi bolnav, locuind de multă vreme în pat, părintele nu mirosea decât a prospeţime şi a tinereţe.

Interesant cum Dumnezeu dă moaştelor un miros îmbătător, splendid.

Spuneau foarte mulţi călugări că trupurile celor care-şi închinau toată viaţa Domnului nu erau rigide în momentul trecerii din această viaţă, ci din contră, era moale până în ziua înmormântării. Un părinte de la muntele Athos a declarat că un frate a fost găsit după cincisprezece zile de la deces şi era moale.

Aura a plecat fericită şi aproape lămurită, simţind o atracţie irezistibilă faţă de mănăstire. Deşi ar fi vrut să fie artistă, acum nu mai avea cum. Comuniştii nu lansau decât fete de ştabi, sau cele care treceau prin patul tuturor regizorilor. În aceste condiţii Lori nu avea nicio şansă.

S-a gândit să facă medicina spre a se putea întreţine, aşa cum a făcut Apostolul Pavel. Acum simţea clar că locul ei este unde poate să fie logodnica lui Hristos, ea fiind „un pământ necultivat”, care semănat cu cuvântul Domnului, va da rod înmiit. Ea dorea să intre în armata celor numite de Jean-Noël Vuarnet „Mistice ale vidului radios”.

Simţea o statornicie, o stare perihoretică, o

asamblare ţintuită în acele ziduri, o împletire în „posibile nunţi veşnice”, prin stigmatizare în devenire, o abrutizare a imanentului, care transcende spre lumini extatice ale fericirii veşnice.

Prin străduinţă, prin sârguinţă, prin stări de o amplitudine nebănuită: „logodnica chinuită devine soaţă următoare”.

Drumul pentru Lore era de fapt o înlănţuire statică între acele fortăreţe ale virginităţii. A pus hotărâre să reuşească printre primele locuri la examen şi să se retragă la mănăstire. Dar oare i se va permite să facă Medicina la fără frecvenţă. Probabil că nu, dar Domnul va face ordine şi va avea grijă de viaţa ei. Acolo şi atunci unde omul nu poate interveni, se vădeşte amprenta divinităţii. Lore ştia că Marele învăţător îi va răsplăti munca şi dăruirea. Este greşit cum gândesc unii că reuşita la Examene depinde numai de ei, prin propriile puteri. E adevărat că nu Dumnezeu este cel care vine în locul concurentului, dar luminează, întăreşte voinţa, se deschide o fereastră luminoasă către ştiinţă, şi nu te lasă să fi la cheremul unui profesor care dă examenul pe simpatii, pe antipatii sau pe alte criterii mai puţin ortodoxe.

— Mică! – i s-a adresat Lori în sfârşit. Eu vreau să stau şi să învăţ la mănăstire.

— Nu se poate. O să stai cu mine în oraş!

— Atunci nu mai învăţ.

— O să mai discutăm acasă. Mâine mergem la oraş şi o să hotărâm.

Pentru ea oraşul era ceva groaznic într-un sens, dar şi punct forte în lovitura singurătăţii. Nimeni nu ştia de existenţa ei, nimeni nu o bârfea, unde orice zâmbet se traducea ca o chemare şi participare la împliniri erotice. Amintindu-şi, a surâs drăgălaş. Dacă vorbeai mai liber de zonele erogene, li se părea că eşti o desfrânată. Erau destule mironosiţe în sens peiorativ, cum le plăcea comuniştilor să numească târfele, spre a batjocori credincioasele. Următoarele acelora care au plecat

ultimele de la Crucificare erau tot mai puţine.

Antihristul a început să prindă rădăcini şi forţa fizică era dominatoare. Toţi intelectualii de calitate erau stârpiţi sau anihilaţi. Tovarăşii aveau un slogan: „dacă nu poţi te ajutăm, dacă nu şti te învăţăm, dacă nu vrei te forţăm”.

Preoţii şi călugării au devenit săgeţi otrăvitoare pentru clasa muncitoare, de aceea trebuiau „antrenaţi” şi făcuţi colaboraţionişti. Cu preoţii bătrâni acest lucru era prea dificil sau chiar imposibil. Au încercat să formeze nişte preoţi docili, care să nu le iese din cuvânt, să nu fie adevăraţi intelectuali şi să fie nevoiţi să muncească pentru a trăi, făcând slujbele în mare grabă. În parte au reuşit, în parte însă conştiinţa unor preoţi a fost mult mai puternică. Dacă preoţii erau mai expuşi, cu călugării a fost mai dificil, deoarece nu aveau familii şi nu era motiv de şantaj, drept urmare măsura trebuia să fie radicală, prin eliminarea tuturor opozanţilor. S-a trecut la decimarea călugărilor, la desfiinţarea mănăstirilor şi reducerea la minimum a slujbelor.

Lore era conştientă de riscul pe care şi-l asuma, şi că „orice iubire se cere jertfită”. Ştia că şi-a ales un drum păgubos din punctul de vedere al noii societăţi.

La Timişoara a început să înveţe cu o intensitate ieşită din comun. Dimineaţa era doar ea singură în toată casa şi avea linişte spre a se putea concentra, dar ea folosea şi după amiezile şi nopţile. După câteva zile, pe la ora zece dimineaţa a auzit ceva mişcare pe coridor şi o bătaie discretă în uşă. A deschis. Era vecinul de apartament, un tip la vreo cincizeci de ani, cărunt dar bine făcut, plin de bijuterii şi de valută, care a invitat-o la o cafea.

— Mulţumesc – a spus Lore, dar am de studiat.

— Totuşi… sunt singur, soţia e la lucru şi ne-am putea distra de minune.

Lore l-a privit cu milă, cu păreri de rău pentru pornirile lui păcătoase, dar i-a răspuns blând:

— Eu… eu mă călugăresc şi nu doresc decât să fiu a

lui Iisus.

— Astea sunt tâmpenii. La frumuseţea ta ai putea devenii cineva. Hai numai câteva minute.

— Nu mă ispitiţi. N-aveţi simţul dăruirii lui Hristos – şi i-a trântit uşa în nas.

Din acea zi, Lore nu a mai avut pace. Mereu o pâra mamei că trânteşte uşa la baia comună, că a ascultat muzică prea tare, că miroase a tămâie ca la mănăstire şi lui îi face rău şi tot felul de invective.

Lore i-a spus mamei adevărul:

— Nu vreau să te certi cu el, eu voi pleca la mănăstire.

— Bine, cum vrei tu. Te-nţeleg, dar să nu fie în detrimentul tău.

— Hristos nu-mi poate cauza niciun rău, doar pe el îl iubesc, el este logodnicul meu, şi va veni şi ziua când prin dăruirea mea îmi va pune inelul de logodnă pe deget şi dacă vei asista la slujbă, poţi să-l vezi şi tu.

Aura a acceptat atitudinea fetei fiind forţată de împrejurări. Deşi nu putea să priceapă cum îşi poate dori Lore să îngrijească un bătrân care urina în pat şi să stea în acea pustietate fără distracţie.

Desigur gândirea unui creştin nu are corespondent cu acea a unuia care doar poartă numele Aceluia.

— Mamă, chiar dacă ar fi un supliciu, eu tot vreau la mănăstire. Când după chinuri vezi acel inel de logodnă ştii că Hristos te-a acceptat. Am citit că la sfintele măicuţe se vede inelul şi câte odată aureola. Pecetea lui Hristos apare şi prin stigmatizare. „Când sufletul logodit atinge fuziunea perfectă, când nunta imitativă se consumă, el produce urmele acestei uniri”. Am citit despre o sfântă, căreia îi apărea pe piept o cruce ce sângera în fiecare vineri. Aceste „muziciene ale tăcerii” care aud mereu psalmi celeşti, intonaţi de cetele îngereşti.

— Mă bucur că ai citit mult, dar nu mai vreau să discutăm, căci s-ar putea să ajungem la contradicţii supărătoare. Faci după socotinţa ta, dar eu îţi spun că nu o

să-ţi fie bine.

Lore a luat primul tren şi a plecat la mănăstire spre a nu ajunge noaptea.

În singurătate găseşti culoarul cu rezonanţa superbă care te duce la împreunare cu Hristos. Numai în singurătate observi o împresurare divino-umană de cedare sau retrocedarea ambianţei primare, lăsate în favorul momentului de apogeu, al orgoliului letal. Pornirea cu frică este mai bună decât cea în care te vezi traversând în fugă cuptorul încins care te poate răni sau transforma în cenuşă.

Lore era încrezătoare în puterea de sus şi dorea o reînviorare a dinamismului creştin. Când a văzut zidurile ce stăteau să pice, porţile mâncate de vreme, putrezite, geamurile jumătate sparte, crengi de la vânturi, frunze în grămezi, biserica vie de altă dată, care stătea să plece şi ea cu bătrânul cu care s-a identificat... o idee a fost descumpănită.

Iarba era mare în curte, plină de bălării prin toate ungherele. Poate ar fi mai bine să plece, mai vin ceva tovarăşi care o vor viola şi gata cu călugăria. A deschis uşa şi a mers în faţa bisericii. Căzând în genunchi se ruga cu ardoare ca Dumnezeu să-i dea putere. Nici nu găsea cuvinte ce să-l spună sau ce să-l ceară. Se simţea în suflet prăfuită de neputinţe. Colbul aşternut în mănăstire parcă a început să o îngroape. Cu cât se afunda în relaţia inimă-minte-suflet-dăruire lui Hristos, cu atât ticăitul inimii ei duhovniceşti se făcea mai auzit. Bătăile au început să se accentueze. Într-un târziu, a intrat în casă. O cămăruţă sărăcăcioasă, întunecoasă, cu o lumânare care stătea să se stingă, un pat o masă şi două scaune. În rest numai cărţi şi iar cărţi.

Într-un colţ era o pătură pe care şedea o femeie mărunţică, care lucra ceva cu mâinile. Părintele era aşezat în pat şi citea. Când a văzut-o a fost plăcut surprins de această apariţie angelică.

— Dacă te cunoşteam în tinereţe nu mă mai

călugăream. Tu „insulă necultivată” vei intra cu siguranţă în rândul „posedatelor lovite de lumină”, şi din progres în progres, urcând scara Sfântului Ioan Scărarul vei ajunge la „extazuri teopatice”. Dar să ai grijă să nu devii luptătoare contra trupului tău în sens negativ. Să-i pui căpăstru spre cele ale poftirilor rele, dar să-l dezvolţi spre mărire.

Un scriitor francez pe care l-am citat mai sus vorbea despre aceste femei dăruite Lui, care-L iubeau mai mult decât pe viaţa lor şi care asistau împreună cu El la o transformare şi o transfigurare când: „eliberată de atletismul supliciului, femeia înduhovnicită se naşte epuizată de cruci lăuntrice, în umbra mănăstirilor”.

Umbră la propriu şi la figurat, care te fereşte de căldura păcatului, de soarele care fără ozonul credinţei te-ar putea arde, oferindu-ţi o atmosferă de pregătire a noului Sion, un drum lung şi anevoios, în care ieşi învingător.

Făcând abstracţie de disconfortul din jur, legătura vădită a omului cu natura simţită de cei cu înclinaţie spre misticismul bisericii, se resimte ca un jet înnobilator, spre lapidare la nevoie. Omul şi natura sunt într-o legătură indisolubilă, dar ascultarea omului de către cele create a căzut prin neascultare. Natura a fost supusă omului prin decret divin şi este la discreţia lui dacă are arma harului divin. Cât omul este răzvrătit contra Creatorului, şi natura devine tembelă şi nu se mai supune omului cauzându-i atâtea necazuri.

Omul fără Dumnezeu ar putea fi lăsat pradă inaniţiei, ca un vrej care de prea multă apă, soare sau vânt s-ar usca. Deshidratarea psihică a omului îl duce la moarte sigură.

Vivacitatea indubitabilă nu permite unor sincope să ne tragă prea mult, atât de mult încât pământul prin legea gravitaţiei să ne încorporeze în el, să ne asimileze ca un bun de drept al lui.

— Oare crezi că iadul este în centrul pământului?

— S-ar putea. Filonul resimţindu-se până pe pământ.

S-a făcut târziu şi Lore s-a scuzat că trebuie să se

spele şi să se culce. A reuşit să se spele cu apa care era foarte rece, dar prosopul aspru cu care s-a şters, i-a pus imediat sângele în mişcare. Era un prosop de in recomandat pentru frecţie. În cameră nu era oglindă şi a fost de-a dreptul fericită. Era doar o icoană cu căderea primilor oameni. Privirile i-au căzut pe perfecţiunea evică din faza primordială în care nu erau carenţe şi funcţiona plinătatea perfecţiunii.

I-a venit gândul că poate ar fi mai bine să se dăruiască soţului ei şi rodul acestei iubiri, adică a uitării de sine să fie omul pe care Dumnezeu l-a adus spre mărire, dar chemarea divinităţii este mult mai puternică, perfectă şi niciodată nu-ţi aduce dezamăgirea.

Un om sau poate Dumnezeu aşa a făcut să întâlnească băieţi împătimiţi, fără gânduri curate, deşi unii erau citiţi şi inteligenţi, erau goi spiritual. Prea plini de sine, prea aveau senzaţia că totul li se cuvine, iar sexualitatea este absolut normalitatea unei legături, înainte de primirea binecuvântării de Sus, sau relaţiile extraconjugale când vor fi căsătoriţi.

Motivau că fără a încerca o femeie nu se poate ajunge la cununie, deoarece anumite diferenţe dintre parteneri i-ar duce la un divorţ iminent. Apoi, mai tot timpul făceau judecăţi în contumacie cu privire la anumite persoane.

Când atracţia spirituală este împinsă până la capăt, cea sexuală ar fi doar o completare şi nu invers, cum gândesc cei fără iubire. Prin iubire nu dispare partea care de multe ori ne asigură moartea veşniciei, ci se evidenţiază şi potrivirea este fără să poţi reclama vreo lacună. Starea lunecoasă se creează doar când intervine mâzga păcatului, şi deraparea spirituală, ca efect al zburdălniciei trupeşti, este fără doar şi poate un accident prin care rămâi încarcerat în fiarele distorsionate în urma impactului violent.

Poate că Dumnezeu nu a lăsat să vină în calea ei un băiat care să-i ofere o iubire câtuşi de cât sinceră, sau a

ferit-o spre a nu cădea în păcatul care poate merge până la pruncucidere în asemenea cazuri.

Lore a stins lumânarea, şi după ce şi-a făcut canonul, epuizată a adormit. În somn I-a apărut Iisus şi I-a mulţumit că a venit la El, oferindu-i inelul de logodnă.

Când soarele a răsărit, Lore a deschis ochii. În primul moment nu a observat niciun fel de schimbare. Când să se spele a auzit un zgomot făcut de mâna sa în contact cu ligheanul de pleu. S-a uitat mirată şi speriată. Pe mâna dreaptă, pe degetul pe care se pune inelul de logodnă era o verighetă splendidă, cum niciun bijutier pământean nu ar fi reuşit să o realizeze. A crezut că visează încă. Şi-a adus aminte din nou de cartea „Dumnezeul femeilor", dar a înţeles că numai după multă vreme de trudă duhovnicească poţi dobândi pe logodnicul Hristos. Probabil că Hristos n-a vrut să o piardă în virtutea libertăţii, şi i-a dat un semn prea evident, spre a nu se putea detaşa de această unire sfântă.

Lori a alergat la părintele să-i spună minunea.

— Părinte! Preacuvioase, uitaţi-vă la mâna mea.

Părintele s-a trezit foarte greu. Nici nu mai auzea bine fiind împovărat de mulţimea anilor. Lori însă, a insistat strigând:

— Părinte, părinte!

— Ce s-a întâmplat? Doamne dar ce vis am avut. Se făcea că te-ai cununat cu Hristos iar eu vă binecuvântam în biserică. Să-ţi văd mâna… Fantastic! Doamne iartă-mă pe mine nevrednicul. Cum puteam eu să vă cunun când însuşi Hristos ţi-a dăruit verigheta… Suntem dumnezei prin asemănare şi har de fapt, cum zice Scriptura: „Eu am zis dumnezei sunteţi", dar eu sunt prea păcătos.

— Nu spuneţi aşa preacuvioase. Dumnezeu v-a lăsat în această stare spre a vă duce direct în lumea sfinţilor, în biserica triumfătoare, şi v-a arătat că perioada ispăşirii e pe sfârşite. Trebuie însă să mai trăiţi spre a mă ajuta în misiunea mea.

— Dacă-i cum ai zis, Dumnezeu să-mi ajute să-ţi pot fi

de folos. De fapt Părintele Stăniloaie spunea că: „Lumea este un orizont de mistere”. Desigur că-ţi va fi foarte greu după plecarea mea, dar ţine minte să lupţi numai pe căile cunoaşterii divine. Orice ispită, oricât de mare s-o înveleşti în folia termoizolantă a credinţei, s-o acoperi fonic spre a nu-i auzi glasul căderii ce pare înălţare.

Sfântul Macarie Egipteanul spune că: „Este imposibil să obţină cineva roade duhovniceşti, fără a se împărtăşi de Duhul”. Caută-L ŞI EI te va găsi. Nu se va lăsa în mare aşteptare, ci te va aborda în limita abordabilului şi te va investi cu puteri, care nu-ţi vor limita accesul la nicio lege, la niciun secret cum pare pentru un necredincios. Tot Sfântul Macarie spunea: „Cel ce are în sine acest tezaur al Duhului, poate să împlinească toate poruncile, nu numai în chip curat şi fără prihană, ci şi fără osteneală”.

Odată ce te integrezi sau te laşi unsă şi masată de legea divină, legea şi iubirea nu-ţi mai apare ca o greutate, ci lunecă fin în tine. Este o povară identică cu cea din Rai, în faza de puritate. Să-ţi alegi hrana potrivită cu principiile pe care ţi le-ai format, după cum zice Sfântul Ioan Casian: „Prin urmare trebuie aleasă o hrană care nu numai să potolească clocotul poftei aprinse”, ci să obţii virtuţi din ea.

Izolează-te de cei cu care trăieşti zi de zi, respinge-i în apropierea creştină şi atrage-i în mrejele care pentru ei e scăpare, dar fi atentă să nu-ţi fie ţie spre pierzanie. Să te faci ca Sfântul Apostol Pavel, „pentru toţi toate”. Foarte interesant ne vorbeşte şi Olivier Clement despre lupta aprigă care se dă cu ispitele, şi de care ne izbim zi şi noapte, mai ales „asceţii au ştiut să dezvolte în confruntarea lor cu ispitele mai brutale o teologie a patimii desfrânării”.

Să nu crezi că în viaţă poţi distruge ceva care-ţi este străin. Trebuie să-ţi cunoşti duşmanul, să-l descoperi spre a-l putea determina să renunţe la expansiunea cea primejdioasă, sau în cazul diavolului să-ţi graveze însemnele lui în inima ta, spre a fugii sau a se izbii căzând, cel care „răcneşte ca un leu”.

Aceste sunete auzite de cei credincioşi care au credinţa luptei cu păgânul infantil, în provocarea „Chipului lui Dumnezeu”, uneori se fac auzite şi de cei a celora cărora credinţa le scapă printre degetele degerate, de răceala diabolica care-i gâdilă până la vremea posesiunii. Căci căldura este de la Dumnezeu iar răceala de a diavol. De abia atunci ei vor sesiza necesitatea amputării părţilor stricate de la forma lor iniţială, făcută bună de Creator, după cum spune Iisus: „Dacă mâna ta te sminteşte, tai-o, căci e mai bine să intri în Viaţă cu o singură mână decât să mergi în Gheena”. Iisus se referă la orice organ care este defăimarea „chipului frumuseţii celei dintâi”.

Lori l-a ascultat pe părintele multă vreme, apoi a mers în camera ei unde a hotărât să citească şi să mediteze. S-a încumetat să lupte prin detaşarea de la împlinirea vieţii din taina cununiei şi să aibă „identitate mistică cu Hristos”. Îşi făcea probleme de cum va depăşi stadiul dorinţelor trupeşti, mai ales că totul din ea trăda o senzualitate ieşită din comun.

Îi era ruşine că s-a privit într-o zi goală şi şi-a imaginat câtă dăruire ar putea dărui unui bărbat, devenind izvor de plăceri, fântână nesecată de satisfacţii. S-a atins pe sânii ei apetisanţi, pe organul de reproducere şi era să cadă pradă unor pofte bolnăvicioase. Fiecare organ, Dumnezeu l-a creat cu un scop. Dacă nu va rezista se va căsători spre a simţi cum falusul urcă muntele Venerei, dar nu-şi va profana niciodată asemănarea cu Perfecţiunea. Nu este voie şi nu este bine să folosim în mod artificial, un lucru natural cu un scop bine definit, în alt mod. După o vreme de pregătire la mănăstire, se va considera în stare să înfrunte tentaţiile tinereşti care uneori cad în jocuri diabolice.

Sfântul Apostol Pavel arată clar: „Cel ce poate să fie ca mine este bine, iar cel ce nu poate să se căsătorească”. Nici unde nu se spune să zăpăceşti rostul fiecărui mădular, şi să încerci tu creaţie, să-i creezi funcţii şi să-l direcţionezi după cum crezi tu de cuviinţă, printr-o împrejurare sau alta care-ţi facilitează necesitate. Totul se săvârşeşte în

mod natural prin iubire, şi atinge apogeul împlinirii în orice ceas, prin acest firesc oferit celor care au iubire.

Aceasta este modalitatea de a atinge firescul acelor vremi în care Adam şi Eva nu cunoşteau ruşinea, iar goliciunea era ceva normal, deoarece erau plini de Harul

Divin, iar păcatul n-a fost semănat prin implozie.

Iubirea în Hristos sau iubirea în familie ne duc la unire soteriologică, în timp ce abaterea de la căile binecuvântării ne aduc spini şi pălămidă şi ne îmbracă în „hainele de piele ale animalelor”.

Lori a citit la Marcul Ascetul locul în care se spune că: „Iadul este neştiinţă”. Drept urmare este absolut necesar să se pună pe studiu, căci Dumnezeu nu admite ignoranţă, uitare şi învârtoşeala inimii. Spre a nu ajunge la această boală a inimii este absolut necesar să aprofundăm cele duhovniceşti şi dogmatice. Chiar dacă la început pare greu, cifrul este Harul Duhului Sfânt, care fluidizează şi revarsă acest torent de ştiinţă.

Lore a pus mâna pe lucrarea Ascetica Paulină a Mitropolitului Nicolae Mladin şi a găsit locul în care se spune că fiind integrat în patimile lui, butonul dragostei „zămisleşte iubirea crucii, care declanşează entuziasmul sfinţeniei”.

Îi venea şi greu şi uşor să creadă în plăcerea suferinţei pentru Hristos. Nu este necesar să o provoci tu, căci aţâţată de diavol vine singură şi în felul acesta te ajută la „procesul împreună-răstignirii cu Hristos” şi „moartea zilnică”.

Suferinţele aduc viaţă în ascensiunea fiecăruia spre desăvârşire. Faptul că i s-ar putea întâmpla multe rele şi suferinţe datorită credinţei, nu a determinat-o să renunţe. Desigur a auzit de călugăriţe violate, omorâte sau în cel mai bun caz integrate la C.A.P. – un sau în fabrici.

Lori ştia că în momentul în care va primi intrarea în monahism, i se va lua dreptul de a frecventa facultatea, dar oricum nu este mult şase ani, timp în care îi va face curte lui Hristos spre oficierea logodnei. Prin „îngroşarea

cosmosului şi a societăţii s-a vădit frâna păcatului”. Prin răspândirea tot mai mult a creştinismului care nu putea fi şters de nicio societate.

E adevărat că sunt două existenţe, una posibil de mântuit şi una mântuitoare, după cum arăta părintele Mladin că: „Sunt două existenţe: existenţa adamică şi existenţa creştină”.

Starea ta anterioară e necesar să o îndreptezi până la uitare şi să se producă transformarea în „făptura cea nouă”. Dacă priveşti obiectiv omul cel vechi şi întrevezi pe cel nou, atunci poţi să ajungi la „statura bărbatului desăvârşit”. Desigur, sacrificiile pe care le faci şi toate suferinţele aprind în tine focul iubirii divine pentru călire martirică fiind, „semnul văzut al patimilor lui Hristos care ard”.

Desigur nu este uşor să renunţi la viaţa pe care uneori norocul ţi-o scoate în cale. Depinde cum priveşti acest noroc. Norocul este de la Dumnezeu şi spune Iisus: „Orice jertfă cu sare este sărată”.

Norocul pentru creştini este binecuvântarea duhovnicească, norocul pentru cel mai puţin creştin este materializarea pecuniară. Prima vine de la Dumnezeu iar a doua de la diavol.

Lore era hotărâtă să depărteze haina cea uzată, laică, şi să şi-o ia pe cea nouă oferită de Hristos. Desigur se creează o „tensiune între cele două lumi”, care nu este altceva decât primul pas ce marchează suferinţa. Deşi îi venea greu să înţeleagă anumite adevăruri de trăire duhovnicească, care i se păreau imposibil de realizat, gustând din trupul Domnului a văzut că „e bun Domnul”. Frica a pierdut din înălţime şi stătea spre prăbuşire. Terenul vaporos de care s-a agăţat a împins-o în spaţiul gol dintre crestele necredinţei şi frica de a cădea din nou în gheara demonului. Diavolul generează teama, care dispare la cel întărit sufleteşte. Frica lui Iisus Hristos în momentul final din Grădina Ghetsimani, când a zis: „Părinte de voieşti să treacă paharul acesta de la Mine, dar nu voia

Mea ci a Ta”, nu a fost teama lui în luptă cu diavolul, ci a preluat frica întregii umanităţi, făcând jertfa supremă ca să salveze „... pentru cei pe care Mi I-ai dat Părinte. Eu pentru aceştia Mă rog!”

Cei care-L au pe Hristos, nu mai au frică nici în ultimul ceas, deoarece îi trece pragul morţii spre Viaţă, fără a-i supune testului patimilor. Cel credincios chiar simte vremea plecării definitive, după cum zice Iisus: „Vremea Mea s-a apropiat”.

Pleci fără regret, plin de Hristos, care se aprinde în tine şi îndulceşte moartea, şi transferă acea clipă în viaţa de dincolo. Boala unui om printr-o operaţie, poate avea vindecare mai rapidă şi fără prea mult efort personal. Dar aşa sunt şi rezultatele. Nu de puţine ori, pacientul o sfârşeşte în hotelul veşniciei, în schimb taumaturgia, prin credinţa m şi cu Hristos, mergând până la „participarea cu el, împreună cu el”, aduce o vindecare în timp dar sigură.

Lori a înţeles ce înseamnă a muri şi a învia cu Hristos. Pe zi ce trecea, mintea îi cuprindea tot mai mult şi harul îi inunda întreaga fiinţă.

Dar zilele s-au scurs rapid şi în toamnă, după cum i-a promis mamei, s-a prezentat la facultate. Erau foarte mulţi tineri şi tinere de vârsta ei, dar se simţea ca o intrusă. Era ca într-o cuşcă unde leii aşteptau, ca dâra de lumină să se asfixieze, spre a putea sfâşia pe cei nebuni întru Hristos. Toţi fumau şi o dezbrăcau cu privirile. Unii chiar au încercat să o agaţe. Atunci a pus hotărâre în inima ei că va face faţă acestor înrăiţi. Printre ei trebuie să fie şi studenţi buni şi cu credinţă.

Pe cei fără Dumnezeu va încerca să-i aducă la cunoştinţa adevărului.

Nu după mult timp a interpelat-o cel mai bine şi încrezut student:

— Face pe mironosiţa, băieţi. Câţi ai avut în pat până acum?

— Unul singur, şi pe Acela îl iubesc ca o nebună.

Răspunsul a fost o împlinire a ceea ce a spus Iisus că:

„veţi fi duşi în adunări şi veţi fi bătuţi, dar vă voi da o gură căreia nimenea nu poate să i se împotrivească”.

Cu toţii şi-au imaginat că-i va afirma cu tărie virginitatea. Va face caz de această stare neverificabilă, ba chiar va încerca să o demonstreze cu un certificat medico-legal, după cum era la modă.

Iisus a spus: „Fiţi înţelepţi ca şerpii şi curaţi ca porumbeii”. Datorită inteligenţei, nimeni n-a mai supărat-o, doar câte un profesor care nu-L suporta pe Dumnezeu, şi avea un umor drăcesc, dar ea se ruga pentru acel rătăcit.

A ieşit în evidenţă foarte repede. Mulţi au sfătuit-o să renunţe la facultate deşi avea numai zece. Ba chiar s-au făcut presiuni asupra ei.

Omul nici nu-şi imaginează câte greutăţi se ivesc pe drumul vieţii. Anul întâi l-a trecut fără prea multe incidente.

În anul doi a cunoscut un individ deosebit din toate punctele de vedere. Purta plete, ceea ce la vremea respectivă era catastrofă. S-a prezentat ca fiind medic ginecolog. Nu a încercat nici să abuzeze de ea, dar nici să stea prea deoparte, ceea ce i-a dat de gândit lui Lori. Era curios că acest tip fin şi modern, să se uite la o fată modestă ca ea. S-a gândit să-l provoace la o discuţie prin care să descopere ce hram poartă. Astfel i-a spus:

— Sunt logodită cu Hristos. Nu pot să-mi calc jurământul. Te rog să mă ierţi că ţi-am dat speranţe deşarte.

— Lori, nu trebuie să-mi răspunzi acum. Cunosc concepţia ta de aceea nici nu am întins coarda, dar eu te cer de nevastă. Accepţi?

Lori şi-a pierdut respiraţia, răsufla greu, simţea nevoia să se proptească de ceva. A aterizat în braţele lui Dănuţ, după cum îl chema. Acesta a vrut să o sărute. În buimăceala creată a reuşit să-i atingă buzele. Lori a sărit ca arsă şi deodată s-a trezit.

— Cred că nu ai înţeles că eu vreau să merg la altar

în haină albă, în mod real şi nu de ochii lumii. Părerea mea este că ar fi cazul să se mărite toate fetele în lumina pură a facerii, şi nicidecum să întineze acel moment culminant al iubirii şi dăruirii.

— Eu sunt de altă părere. Ce contează dacă eşti fecioară sau nu? E mult mai bine să trăieşti înainte de căsătorie, spre a vedea dacă te potriveşti cu cealaltă persoană. Şi apoi rochia albă e doar un simbol. Desigur s-ar putea lua, ca la capitalişti, diverse culori… moda pariziană… care denotă decadenţă.

— Dacă e iubire nu e cazul să încerci înainte mireasa. E o haină? E un pantof? Dumnezeu a zis: „Să facem om după chip şi asemănarea noastră”. O femeie nu este un obiect. Că unele se desconsideră şi batjocoresc noţiunea de femeie… le priveşte. Te refuz nu pentru gândirea ta, ci pentru a mea.

— Ce vrei să faci cu viaţa ta? Te călugăreşti?

— De unde şti?

— Mă gândeam. Am spus-o într-o doară.

— Da. După facultate mă călugăresc.

— Statul investeşte în tine. Tu nu ţi cont de asta?

— Eşti comunist?

— Păi… păi tu eşti?

— Eu sunt a lui Hristos, şi nimic mai mult. Nici comunistă, nici capitalistă.

— Dar Hristos a fost primul comunist.

Nu-i aşa?

— Hristos n-a fost comunist! Categoric.

A fost doar Fiul lui Dumnezeu întrupat.

— Să fim serioşi…

— Cred că ar fi cazul să ne despărţim. Îţi mulţumesc pentru amabilitate. Cine te-a tocmit pentru a mă verifica? – şi i-a întors spatele fără drept de apel.

Astfel a trecut şi anul doi, fără prea mari incidente.

După câteva luni din anul trei, i s-a propus să intre în partid pentru merite deosebite. Refuzul ei a declanşat o

adevărată avalanşă din partea celor abilitaţi, dar şi a turnătorilor.

S-a mers până acolo încât în cadrul unei şedinţe de partid, a fost chemată şi i s-a propus să părăsească facultatea, fiind un element retrograd.

Ea s-a ridicat şi a îndrăznit să spună:

— Nu văd şi nu are cum să existe o relaţie între medic şi politică. Bolnavul vine pentru necazurile lui şi nu să-i povestesc de noua orânduire, pe care oricum o vede şi singur. Sau vă îndoiţi de consistenţa ei? E doar o umbră care trebuie menţinută doar artificial? Un produs prost care nu merge pe piaţă îl vezi zilnic la publicitate. Unul pentru care opinăm se reclamă singur ca fiind de calitate superioară. Tovarăşilor, tovărăşiile voastre – şi a accentuat nu fără să ia în zeflemea prostia – cred că se exagerează dintr-un complex de inferioritate.

— Nu vă gândiţi ce consecinţe…

Dar Lori i-a întors spatele şi nu a mai auzit ceea ce debita. Probabil au vrut să o facă informatoare după cum a auzit ea în facultate despre unii, sau să fie aruncată peste graniţă, spre a deveni spioană în Elveţia sau Germania.

Primul obiectiv al revoluţiei era dezrobirea Europei de capitalişti, şi nu erau puţini adepţii comunismului din toată Europa.

Lori nici nu a simţit prea mult mizeria comunistă, deoarece mama ei îi asigura un trai decent. Apoi ţinea toate posturile şi oricum nu o afecta criza de alimente. Totul era raţionalizat iar la facultate şi la T.V. nu auzea decât că mâncarea excesivă strică, că dulciurile nu sunt bune. Chiar dictatorul din acea perioadă a slăbit foarte mult, spre a fi exemplu spuneau unii. Dar nimeni nu s-a gândit că poate era bolnav, sau poate că era sosia lui, căci avea destule.

Tovarăşul era un om complexat, mic de statură, de minte şi de suflet. S-a înconjurat de mulţi fără raţiune, doar că foloseau limba pentru a linge degetele dictatorului.

Pentru a merge cu maşina greu cumpărată, trebuia

să stai şase-patrusprezece zile la coadă spre a primi un „cadou” de douăzeci de litri de benzină. Dictatorul ne mai făcea şi bucurii. După ce stăteai atâta la coadă, erai cel mai fericit om când primeai benzina. Mai ales când făceai rost şi de ceva gazolină furată, puteai merge ceva mai mult decât până la benzinărie şi acasă. E adevărat că riscul de explozie era foarte mare… de a ne frige în loc de carnea, care oricum ni se oferea doar un kilogram pe lună. Dorinţa cea mai mare a celor din conducere era să facă un popor blazat, dement, supus de foame şi mizerie. Ba mai mult, doreau să fure şi credinţa omului.

Lori privea cu tristeţe aceste stări patologice ale poporului înfrigurat şi înfometat, care se scula la ora patru dimineaţa spre a-şi lua raţia de mâncare. Un popor adus în beznă şi trivialitate, prin decadenţă plănuită şi urmărită.

Se spunea un banc atunci, că: „Acolo unde erau trei inşi pe stradă, doi erau securişti şi unul era… pe cale să devină”.

Singurul mod de răzbunare al românului erau bancurile.

Teroarea nu înseamnă asceză sau rugăciune şi postire, ci distrugerea personalităţii individului şi formarea lui ca un instrument de modificat inteligenţa în prostie. Desigur erau foarte mulţi care n-au fost loviţi de virusul anal comunist. Oameni inteligenţi, oameni integri, de o probitate neîndoielnică, care aşteptau să vină o zi mai luminoasă.

După discuţia pe care a avut-o Lori în plen, s-a aşteptat să fie dată imediat afară, dar nimeni nu i-a spus nimic. Era o linişte care însemna începutul războiului. După câteva zile de la acest incident, mama ei să îmbolnăvit foarte grav. Aproape că nu mai aveau bani nici de mâncare, deşi au vândut totul din casă şi Lore a dat meditaţii. Dar Dumnezeu a rânduit ca Aura să scape fără operaţie, şi Lori şi-a reluat cursurile.

Nici bine n-a ajuns la facultate şi s-a trezit în mijlocul unei agitaţii cumplite. Era plin de securitate şi studenţii

erau toţi controlaţi. Deoarece au apărut manifeste anticomuniste în facultate.

Au intrat mai mulţi studenţi în colimator, care şi-au recunoscut vina, deşi a fost arestată şi Lori, împotriva ei nu erau capete de acuzare solide, în plus cei din organizaţia anticomunistă, au declarat că ea nu face parte şi nu are nicio legătură cu ei. Au adus-o din beci după scurt timp şi un domn i-a spus respectuos.

— Ne cerem scuze pentru confuzie, sunteţi liberă.

Când a ajuns la facultate, a fost chemată de către decan acesta i-a spus.

— Ne pare nespus de rău, dar elemente ca tine nu pot face parte din facultate. Nu am cum să te dau afară, dar îţi sugerez să-ţi faci cerere de retragere, şi când vei renunţa la nebuniile creştine, poţi să revii.

— Poate se vor schimba alte lucruri între timp…

— Ieşi. Nu am auzit nimic!

Deşi erau conştienţi ce valoare pierde medicina, toţi cei în funcţie fiind cu stigmatul siguranţei statului, se executau fără de crâcnire.

Când a venit să-şi depună cererea de retragere, i-a spus decanului:

— Vă mulţumesc pentru gândurile bune, Dumnezeu să vă ajute, dar eu nu o să mă schimb niciodată.

De aici a plecat spre Sfânta Mitropolie, unde a fost bine primită de înaltul prelat.

— Desigur – a spus acesta – te vom ajuta să faci teologia. Era bine să termini medicina dar se pare că nu ai nicio şansă. Mergi în mănăstirea dorită şi te vom chema noi pentru admitere.

Lori i-a sărutat mâna şi a plecat. Era un bărbat cam la cincizeci de ani, finuţ şi frumos, cu o barbă albă mare, tuns scurt, având o voce blândă şi părea ca un sfânt.

Mai târziu însă… o va dezamăgi!

La ieşire s-a lovit de un tânăr cu aspect de actor. Elegant, cu barbă nu prea mare, neagră, cu părul lung,

înalt, s-a scuzat foarte amabil.

— Vă rog să-mi iertaţi graba!

— Nu-i nicio problemă.

Şi el îl căuta pe înaltul Prelat, dar secretarul l-a amânat pentru a doua zi. Atunci preotul i-a spus:

— Dar părinte secretar, e o chestiune urgentă. De ce să fiu destituit în urma refuzului de a participa la strângerea recoltei, când eu am făcut slujbă?

— Ţi s-a spus că duminicile din campania agricolă să scoţi oamenii pe câmp.

— Dar nu este cinstit. Eu slujesc lui Dumnezeu nu lui Mamona. Duminica este „Dies Dominica”, adică „ziua Domnului”.

— Părinte te rog să pleci.

— Îmi bag actele ca dizident. Să o spuneţi celui competent să judece starea de fapt.

Părintele cel tânăr a ieşit nervos în stradă, aici s-a întâlnit cu Lori, care a încercat să-l tempereze:

— Frate părinte, sfinţia voastră!

Părintele s-a uitat mirat la ea şi şi-a amintit de figura ei angelică pe care era să o doboare în timp ce urca scările.

— Nu vă necăjiţi părinte. Sunt convinsă că cel care conduce biserica, vă va face dreptate.

— Tocmai el mă ameninţă cu destituirea. Nu vor ca preoţii să iubească biserica, ci pe comunişti. Vor să ne distrugă. Este instrumentul lor. N-are ce face sau nu vrea.

— Nu spuneţi aşa părinte. E păcat. Dacă a greşit îşi va lua pedeapsa. Dumnezeu l-a pus în funcţia asta spre a nu fi distrusă biserica. Prin modul său abil de guvernare, biserica va merge până la eliberare.

— Şi tu crezi că vin americanii cum gândesc şi eu? Nu cumva eşti şi tu informatoare? De fapt poţi să le spui. Ei ştiu că-i urăsc şi-i dispreţuiesc.

— Nu e bine să urăşti frăţia ta. Te cobori la nivelul lor.

— Unde mergeţi? – a încercat părintele să schimbe subiectul.

— Merg în Piaţa Bălcescu.

— Poftiţi! În aceeaşi direcţie mă îndreptam şi eu.

— Dacia 1100? Da ce aranjată este!

— Da, da. De atâtea ori merg cu ea la Dacia Service încât ăia cred că lucrez acolo.

Părintelui i-a căzut cu tronc această frumuseţe. Îi plăcea această fată. Lori a simţit ceva ce parcă până atunci n-a încercat-o. Era o atracţie magnetică.

Trebuia neapărat să coboare şi să nu-l mai vadă pe acest preot.

— Ne mai vedem? – a întrebat Timotei.

— Nu ştiu părinte, dar cred că…

— În sfârşit vă doresc cele bune şi vă mulţumesc.

Lori a coborât înainte de a mai apuca părintele să mai zică ceva. El se uita lung după ea, când un claxon nervos l-a trezit cu epitetul:

— Boule! Încurci circulaţia.

Deşi era spaţiu suficient pentru a trece două maşini, lumea era nervoasă şi obosită. De când a început procesul de exterminare a poporului român, avea o ură şi un dispreţ deosebit faţă de acesta.

Timotei era în plină putere şi avea o energie inepuizabilă. Singurul lui gând era să fugă în America.

După o cură de umilire în facultate i s-a dat un post de îngrijitor la o parohie. Iniţial a primit post de cantor la Catedrală, dar vizita unui colonel de securitate a avut urmări drastice. A doua zi mătura şi spăla la biserica din cartier. După ce s-a căsătorit a primit o parohie mică, săracă, plină de venetici foarte răi, puşi mereu pe harţă. Lângă această parohie era şi mănăstirea unde Lore şi-a început viaţa monastică.

După scurtă vreme, când Lore a ajuns la mănăstire, părintele a chemat-o la el şi i-a spus:

— Fiica mea simt că mă sfârşesc. Ai făcut un lucru

extraordinar să renunţi la viaţă pentru Viaţă. Să nu părăseşti niciodată mănăstirea! Oricum n-are cine să-ţi ia locul şi mănăstirile trebuie să dispară încet încet. În trei zile Tatăl Ceresc m-a chemat la El şi te rog să mă ierţi. Acum eşti destul de tare şi poţi continua singură. Apoi este preotul din satul vecin, care o să vină să slujească odată pe lună. O face în ciuda comuniştilor pe care nu-i agreează. O să vă ajutaţi reciproc. Dumnezeu să fie cu tine! Acum vreau să mă odihnesc.

Lori a simţit un gol imens, o durere cumplită la auzul acestei veşti. Părintele din sat este tânăr şi cum ar putea să o ajute. A început să facă rugăciunea Inimii lui Iisus. Lacrimile deznădejdii i se împleteau cu lacrimile de pocăinţă. În curând se vor transforma în pentos de pocăinţă, suferinţă şi nădejde profundă.

În acele momente Lori a vrut să abandoneze. Spre norocul ei nu avea telefon să o sune pe Aura. Oricum, fără părintele Ioasaft vor dispărea şi zidurile mănăstirii – a gândit Lori.

Prima zi a trecut prin spălări masive cu lacrimi, pentru ea şi pentru părintele. Adevărul este că „sfântul care ştie că-i sfânt, nu este sfânt”.

Starea părintelui era mai mult de somnolenţă şi rugăciune. A doua zi a chemat să fie spovedit şi împărtăşit de acel preot tânăr. Lori s-a arătat revoltată şi i-a zis:

— Cum părinte, să vă spovediţi la un tânăr? Şi apoi se aud de el lucruri dubioase.

— Lori, nu judeca un preot. Nu ai dreptul să judeci pe nimeni, darămite un ales al Domnului, un tăinuit prin taina preoţiei. Cum spune Sfântul Pavel: „Pe omul sfânt nu-l judecă nimeni”. Apoi un preot nu are vârstă. Melchisedec avea vârstă? Iisus Hristos este „preot în veac după rânduiala lui Melchisedec”, care este regele Salimului.

De ce crezi că în unele zone la preotul căruia de abia i-a crescut prima barbă, i se spune Moş Părintele, sau Taica Părintele. Adică înţeleptul satului. Nu ai ce te ascunde sau ruşina de păcatele tale la taina spovedaniei.

Te poţi inhiba la acest gând. A te ruşina de preot, înseamnă a minţi pe Dumnezeu. Preotul este un simplu martor, prin care se transmite mesajul tău, de profund regret şi de dezgolire spirituală. O nuditate paradiziacă a minţii, inimii şi sufletului tău prin care dobândeşti iertare, uşurare şi împreunare cu Hristos, deoarece el spune: „Numai cel ce mănâncă Trupul

Meu şi bea sângele Meu, are părtăşie de mine”.

Relaţiile deloc amiabile cu preotul te îndepărtează de Dumnezeu. Filiaţiunea în relaţia cu părintele duhovnicesc este absolut necesară. Să nu-l desconsideri deoarece îţi atragi mânia divină. Dacă a făcut un păcat, va plăti înmiit faţă de un creştin care a primit mai puţin har, după cum zice Iisus: „Sluga care a ştiut şi nu a făcut voia stăpânului, va fi bătută mult, iar cea care nu a ştiut, va fi bătută mai puţin”.

— Bine preacuvioase, n-am să mai gândesc rău de nimeni. E adevărat că diavolul presară otravă peste câmpul înflorit ca să-l ofilească, şi floarea care nu se închide şi primeşte orice impuritate se osândeşte singură. Nu trebuie să fim în rândul clevetitorilor.

— Du-te acum şi cheamă-l, până nu plec la casa mea de veci.

Lori a mers în mare grabă, a ajuns la biserică şi la casa parohială. Era cea mai mare şi cea mai frumoasă casă din tot satul. În curte era o maşină, DACIA 1100. Lui Lore i s-a părut cunoscută, de când au plecat băştinaşii din sat sau au fugit în străinătate, au venit foarte mulţi care nu prea le aveau cu biserica. Ei se foloseau de zicala: „totul este al nostru, putem strica orice” şi de aceea nu se îngrijeau prea mult de casele primite. Nu se mai recunoştea păstorul, şi autoritatea preotului a fost ştirbită de propaganda ateistă.

Hărţuirea preoţilor era ceva la modă, mergând până la eliminarea celor care nu se închinau Fiarei. Iisus a spus: „Bate-voi Păstorul şi se vor risipi oile” şi această prezicere a devenit din ce în ce mai actualizată.

„Vor veni lupi groaznici” care într-adevăr au lovit Biserica, dar n-au reuşit să o dărâme. Lori a sunat la o sonerie veche şi ruginită şi a apărut părintele, cu blugi şi duxerul pe el. Când privirile li s-au întâlnit au început instinctiv să zâmbească.

— Frăţia ta? – a luat vorba Lore.

— Ce faci soră aici în pustiu?

— Era să cred că sunteţi secretarul… desigur glumesc.

— Poftiţi! E greu să fi nonconformist. Oare Iisus nu s-a îmbrăcat după moda grecească a vremii? Nu a fost prea emancipat pentru timpul său? Cu pletele în vânt, fără turban ca fariseii, cu haine colorate, descriind imaginea unei ţări binecuvântate, a cărei conducere bisericească era îndiavolită, prin corupţie şi delir vampiric. Sângele le crea senzaţia spălării de păcatele lor cele multe. Nu era vorba de sângele lor, ci de al altora. Presupuşii opozanţi, uzurpatori şi desţelenitori de minţi populiste, care trebuiau extirpaţi din trupul compact al iudaismului.

Azi se întâmplă acelaşi lucru, cu acţiunea masonică, din întreaga lume, care doreşte dărâmarea Bisericii lui Hristos. Francmasoneria a creat se pare comunismul pentru distrugerea creştinismului, iar acum a încercat să-l fărâmiţeze, ajungându-se până la satanism, dar Iisus Hristos a spus lui Petru cu acoperire generală asupra Bisericii: „Tu eşti Petru, şi ce această piatră voi zidi biserica Mea şi porţile iadului nu o vor birui”.

În loc să se preocupe de ponirologie, adică problematica răscumpărării prin Iisus, ei se ocupă mai mult de problemele materiale şi conturile bancare.

— Sfinţia voastră nu gândiţi rău.

— Aşa este. Dumnezeu să mă ierte! Dracul îi ţine pe unii la conducere, care pare că vor să dărâme Biserica. Desigur sunt destule Mitropolii şi Episcopii în care cinstea e la loc de frunte, desigur nu înalţii prelaţi se ocupă de aceste lucruri urâte, dar nu e bine că îngăduiesc. Dar mă rog, cu ce te pot ajuta soră dragă?

— E vorba de părintele Ioasaft, vă cheamă să-l spovediţi.

— Eu? Eu sunt un nevrednic, un ticălos.

Cum aş putea?

— Cât timp aveţi această scrupulozitatea este bine. Vă rog grăbiţi-vă până nu adoarme întru Domnul.

— Dacă aşa vrea Domnul… Să mă îmbrac în reverendă. Sper să-mi pornească rabla asta. Ştii, maşina ca orice lucru are viaţă, dacă-ţi pui suflet pentru ea, parcă însufleţeşti acel obiect şi devine prin mâna ta mai util, mai frumos, şi îi simţi pulsaţia inimii lui. La o maşină, chiar dacă nu te pricepi să o repari, ştii exact ceea ce este defect… Dar uite… A pornit.

Pe drumul până la mănăstire nu şi-au vorbit. Lori şi-a amintit de vorba unui om care a venirt la mănăstire şi a spus de părintele Timotei că „nici ochii nu-i stau bine în cap”. Părintele nu se înţelegea prea bine cu soţia lui care era cu douăzeci de ani mai mare decât el. Din această neîmplinire, privirile lui s-au îndreptat către Lori. În scurt timp au ajuns la mănăstire.

Părintele monah trăgea să moară. După ce s-a spovedit creştineşte, i-a binecuvântat pe cei doi şi pe Ioana şi a treia zi, la apusul soarelui a adormit întru Domnul. Nu numai cei trei, dar şi cei din sat spun că ar fi auzit clopotele mai puternic ca altă dată, fără să le fi tras cineva, şi duhuri psalmodiind în văzduh, care aduceau pace şi un miros „de bună mireasmă duhovnicească”. Protopopiatul nu a permis oficierea prohodului decât de preotul Timotei.

La înmormântare a fost o mare de oameni. Printre ei se spune că au fost şi străini, care au ascultat tot ceea ce se discuta despre orânduire şi mai ales despre acest „viclean bătrân, care prin nu ştiu ce mijloace vindeca oamenii”, după cum îl catalogau ei. Timotei se gândea profund la ceea ce i-a spus părintele Ioasaft la spovedanie, că este străbunicul lui Lori. Cum îi va spune? Blestemul păcatului lui a adus-o la această jertfă întru Hristos. Ştiut este că blestemul fărădelegilor făcute de cineva, sau un

blestem cu gura, poate merge până la a şaptea generaţie. Părintele Ioasaft l-a rugat în afara spovedaniei să-i spună fetei adevărul. Lori trebuia să oprească tentaculele acestei împreunări nelegiuite cu preţul tinereţii adusă ca ofrandă, spre iertarea păcatelor înaintaşilor. Şi Ioasaft putea să pună stavilă acestei călcări de jurământ, dar poate nu a avut destulă putere, sau Domnul aşa a rânduit pentru ispăşirea păcatului lui.

Cine oare a dat răul?

Boetius spunea: „De unde vine răul dacă Dumnezeu există, şi dacă el nu există, de unde vine binele”.

Fericitul Augustin încearcă să răspundă, printr-un citat din Ioan Damaschinul: „Îndepărtarea voluntară de la ceea ce este potrivit cu natura, la ceea ce este împotriva naturii”.

Iată că ruperea sau desprinderea din voia de Sus, dă naştere răului, care este în luptă permanentă cu binele emis de către

Dumnezeu. Răul foloseşte energia binelui, furând-o şi transformând-o în energie asemenea lui, adică negativă. Modul de guvernare viciat al omului, care se consideră suveran absolut.

Timotei privea faţa senină şi frumoasă a acestui om, care a umblat toată viaţa pe căile Domnului, şi i s-au astupat toate portiţele spre a ieşi în lume. Dar Dumnezeu i-a oferit cea mai mare bogăţie, dragostea.

Desigur insistenţa omului într-o faptă sau alta, chiar avertizat fiind, îi lasă dezlănţuită libertatea mâniei şi Dumnezeu se retrage, deşi se aduce un grav prejudiciu instituţiei umane, când Dumnezeu vede cel mai mic semn din partea omului, îi oferă cel mai mare semn din partea lui. Căci „Dumnezeu toate le poate dar nu voieşte câte poate”.

Timotei se ruga Domnului să îi dea minte la panegiric. Nu-i venea în cap mai mult de două cuvinte.

Ori la atâta popor, şi la înălţimea spirituală a răposatului, era greu să aduci un cuvânt care să dezvăluie

identitatea de sfânt părinte.

La momentul oportun Dumnezeu nu l-a lăsat pe Timotei. A frapat auditoriul, care până atunci nu-l prea aprecia. Nici lui nu i-a venit să creadă că a putut vorbi aşa la sufletul omului, despre sufletul adormitului.

Parcă simţea că ceva a început să semene cu reformă în sufletul lui. Un corp metafizic s-a introdus spontan în el. O luptă între partea rea şi partea bună s-a încins pe viaţă şi e moarte. Răul te cuprinde foarte repede, dar foarte încet îl alungi.

Păcatul aduce răul, după părerile sfinţilor părinţi şi despre care Fericitul Augustin a scris. „Răul este o revoltă împotriva Creatorului, o dezordine în iubire, o nesocotinţă a voinţei divine, întoarcerea spre sine”.

Omul, datorită mândriei priveşte mai mult spre interiorul său, combinându-l cu exteriorul şi văzând sănătatea trupească şi aspectul frumuseţii efemere, uită de interiorul real care este ignorat.

Mintea nu lâncezeşte, dar se dezvoltă ca o floare ce suferă de gigantism şi în curând păleşte.

Adevărul este confundat cu un neadevăr şi este înecat de patimi.

Inima înfierbântată, clocotind de dorinţe pătimaşe, dezvoltă o căldură vulcanică, care topeşte verdeaţa ce dă ozonul, şi opreşte inhalarea bioxidului de carbon, spre a elimina oxigenul necesar vieţii.

Odată păcatul sălăşluit, viaţa adevărată nu se mai poate dezvolta şi sucombă din egoism.

Timotei a început să gândească şi la relaţia lui cu Nicoleta, o tânără profesoară pe care a cunoscut-o nu de mult, şi cu care din prima zi au făcut schimb de undele dragostei. Drumul lung până la cimitir, i-a oferit lui Timotei prilejul de a se gândi la ale lui şi nici nu băga în seamă lamentaţia unor femei.

Nu după mult timp ce a venit în sat oamenii îl acuzau de desfrâu, fără nici cea mai mică dovadă. El se ştia nevinovat şi de multe ori îi venea să plângă sau să plece

din sat. Dorea şi se menţinea pe o linie de plutire duhovnicească, cu toate că relaţia familială era un adevărat calvar. Nu erau scandaluri, dar nici bine nu era.

În ziua când tânăra profesoară s-a mutat într-o casă de stat… l-a chemat să o sfinţească.

Toamna se arăta lungă şi frumoasă spre deosebire de alţi ani, şi parcă galbenul-ruginiu de afară, făcea concurenţă cu părul profesoarei Nicoleta, şi era invidios pe această bogăţie capilară, lungă şi cârlionţată. Înaltă, suplă, aducea mai mult cu un fotomodel, deosebită, interesantă şi frumoasă, cu ochii ei verzui pătrunzători.

Timidă şi având reţineri ea i-a spus:

— Părinte, aş dori, aş vrea, dacă… şi deodată s-a fâstâcit. A roşit mai tare decât trandafirul.

Era inocenţa întruchipată, focul primei femei neprihănite.

— Dacă… dacă… sfinţirea casei. N-aş vrea să se afle. Vă rog să veniţi singur.

— Bine fiica mea. Ar fi potrivit vineri după amiază?

— E foarte… e bine. Vă mulţumesc – şi a plecat agitată din cale afară.

Timotei se gândea ce bine ar fi fost dacă nu era căsătorit.

Dar ce fată cu facultate se uita la un preot în acea perioadă ateistă?

Şi-a adus aminte de perioada studenţiei când a cunoscut o fată, studentă la Istorie. După vreo două săptămâni, într-o duminică, l-a invitat la masă. Tatăl fetei era subofiţer în armată. Pe la jumătatea mesei l-a întrebat:

— Unde eşti tinere? Lucrezi sau studiezi?

— La teologie.

— Mai bine erai puşcăriaş. Te puteam primi în familia noastră.

Desigur nu a fost singura umilire.

Puteai să numeri pe degete preoţii căsătoriţi cu o intelectuală. În primul rând, dacă fata era în învăţământ,

nu primea post, iar în al doilea rând, copiilor de preoţi le era interzis să dea examen la facultate. În orice domeniu soţiile de preoţi aveau probleme mai mari sau mai mici.

Spre deosebire de anii dinaintea războiului, când preotesele aveau de obicei teologia sau medicina şi se completau reciproc la studiu.

Ar fi fost ideal să o cunoască pe această profesoară şi să se cunune cu adevărat. Cununia pe care o avea nu o socotea autentică. Nu s-a făcut decât din interesul ambelor părţi. Credea că banii ei îi vor aduce fericirea, iar ea dorea să fie măritată spre a se putea distra. Tatăl ei era într-o funcţie mare la partid şi s-a opus cu vehemenţă acestei relaţii, darămite căsătoriei.

Cu sau fără voia lui s-au cununat şi acum suportau cu greu această legătură infestată din faşă.

O concupiscenţă cu consecinţe nefaste, dar viaţa merge înainte. Este cu totul altceva când eşti legat şi sudat prin iubire de strălucirea aurului jumătăţii tale, când nici măcar privirea nu poţi să o îndrepţi spre o altă femeie, darămite să realizezi o dorinţă pătimaşă.

În cazul în care totuşi ar exista, nu se poate înfiripa mai mult decât o admiraţie.

Când însă nu e iubire degeaba e cununie şi eşti liber să faci orice prin şi în iubire adevărată dacă o întâlneşti.

Patriarhul Atenagoras, a spus: „Dacă un bărbat şi o femeie se iubesc, nu am ce căuta în camera lor, în iubire tot ceea ce faci este sfânt”.

E mare păcat să nu prindă aripi acest zbor al împlinirii spre Dumnezeu, care este Iubire, şi ne iubeşte pe cei în iubire şi iubitori.

— Părinte… părinte, am ajuns la poartă.

Nu faceţi oprire?

— Ba da… mă iertaţi! Mulţumesc Ioana.

Pe drum a mai conversat ceva cu Lori, care l-a invitat să nu uite de biserica mănăstirii şi când timpul îi va permite, să o înveselească şi să o îmbogăţească duhovniceşte.

Chiar i-a propus să facă un program, pentru a şti şi cei din satele vecine.

Gândul năstruşnic de desfrâu al părintelui, s-a potolit de tot când a întâlnit privirea Nicoletei, care a venit şi ea la înmormântare, spre surprinderea lui.

Probabil Nico a simţit această înrâurire cu acest slujitor al bisericii, dar şi concepţia ei laică, şi a vrut să taie trunchiul, care înalţă tot mai sus, ajungând la gigantism patologic, dar era prea târziu.

Relaţia lor o considera sfântă şi nu voia să conceapă o depreciere a calităţii înălţătoare, rămânând pe treptat de sus a piedestalului nemuririi.

Şi-a amintit că i-a scris o scrisoare, în care spunea: „Ochii mei se îndreaptă mereu spre cuprinderea fiinţei tale, glasul meu te mângâie îndepărtând tina şi te pătrunde aşternând o pace emanată din cea divină, urechile mele vor să audă fiecare fâşâit al unduirilor tale fără de seamăn, în graţia parfumului de tei cu salcâm înflorit, părul meu aşteaptă ca răsuflarea ta să-l pieptene cu parfumul diafan care-l va răsfăţa, barba prinde contur când mâna ta se îndreaptă spre a se stârni în pofte fără seamăn, nasul meu păstrează mereu plăcerea apropierii trupului tău, înmiresmat în crini şi zambile, inima mea zvâcneşte cu putere când gândul îmi apasă sărutul pe trupul tău, plin de prospeţimea Edenului, sufletul te-a căutat, te-a învăluit şi învelit protector, suindu-se în înălţimea sufletului tău, totul din toate ale noastre, aducând prinos al prisosinţei, parcată în centrul vital al microcosmosului. Anamneza care desăvârşeşte tot ce tinde spre desăvârşire. Aggiornamento ne-a deschis o cale spre ferirea de tristeţi şi îmbăierea în fericire. Tu eşti echivalentul vieţii mele, nicocentrismul meu şi dacă vreodată vei pleca, îmi vei schimonosii sufletul şi trupul jalnic, spre lamentaţie pân-la dementă”.

— Părinte am ajuns la groapă.

— Da… Desigur.

După înmormântare, gândul lui s-a împreunat din

nou cu al ei.

Ambii se considerau în relaţie matrimonială. Legătura lor a fost secretă doar când încă nu exista. Interesant că nimeni nu avea impresia unei imoralităţi, ci părea absolut firesc. Oamenii erau puşi pe căpătuire şi nu prea aveau vreme şi nici nu îi interesa de Dumnezeu şi preot. N-au înţeles decât partea materială a vieţii şi că „lumea şi omenirea ca întreg şi fiecare om în parte sunt chemaţi să fie un templu al Dumnezeului celui viu”, un templu în dezvoltare, ce se mişcă desăvârşindu-se în Dumnezeu, şi Dumnezeu se mişcă în ele „spre o unire şi o transparenţă tot mai deplină, Dumnezeu iradiind din lume şi din omenire” după cum preciza Părintele Stăniloaie.

Timotei şi Nicoleta au ars barierele omeneşti spre a se vedea înnoiţi în cele dumnezeieşti, arzând în incandescenţa vieţii împlinite spre Împlinire.

Dumnezeu le-a binecuvântat templul rugăciunii şi al strădaniei lor, venite din interior, din inima duhovnicească, nesocotind o cununie falsă, pe care a făcut-o pentru sfinţirea lui ca preot, săvârşind un adevărat sacrilegiu.

Înfruptările lor somatice, nu erau decât rodul unei comuniuni euharistice, pline de Viaţă şi inocenţă.

Cel puţin aşa considerau ei şi poate că Dumnezeu de aceea nu strica ceva fără de alteritate, iubirea lor, lăsând o dezvoltare fără barierele formale, intrând în miezul fierbinte şi dulce al acesteia.

După mai multe ceasuri, Timotei a ajuns acasă, sau mai degrabă unde dormea şi unde se simţea mereu străin şi fără un loc al lui. Copiii erau frumoşi, dar sacrificiul nu era pe potrivă.

Timotei şi Nico, vedeau în iubirea lor epectaza care începe cu renunţarea la cele lumeşti, văzând o dezlipire de tot ceea ce este păcătos, şi un fel de asceză, spre accesare în adâncul iubirii divine.

De multe ori, şi foarte mulţi traduc după placul lor anumite dogme, care nu pot fi adaptate ci doar urmate. Dogmele au un caracter indelebil, în timp ce canoanele,

pot suferi o îndreptare spre o altă destinaţie sau chiar radierea lor.

A doua zi a plecat la oraş cu Nicoleta unde el a închiriat un apartament, considerat casa lor. De multe ori preferau să se plimbe în natura care conferea un confort sporit. Făceau baie şi plajă, în acea oază a împlinirii, unde se ascundeau foarte bine de privirile curioase. Desigur orice descoperire îi putea dezgoli şi putea atrage consecinţe grave.

Garsoniera, care nu era nici scumpă nici ieftină, avea tot ceea ce era necesar, şi se simţeau mai mult decât minunat. Ea îi citea de multe ori poezii, mai ales ale lui Eminescu sau Sorescu. Chiar a cumpărat cartea cu viaţa şi iubirea lui Eminescu şi a Veronicăi, meditând la iubirea acestora. Se jucau ca doi copii şi se mângâiau mult timp după cum se şi iubeau ore în şir, fără să le pese de cineva sau de ceva.

Odată el i-a scris ceva citindu-i: „Vreau să te văd mereu, să te aud tot timpul, să vi în mine total şi să ne desfătăm în nemurire căci: „sărutările tale sunt mai dulci ca mierea”, ai un flux energetic magnetizant, care mă atrage tot timpul spre tine. Buzele mele vor să-ţi simtă tot trupul tău, şi cu nesaţ se înfruptă din el minute în şir, fără să se poată oprii. Niciodată nu mi-a plăcut să sărut o femeie mult timp, dar tu mă înnebuneşti. Te sărut ca pe o icoană. Eşti o sfântă. Braţele mele vor să cuprindă totul din tine, să te încercuiesc în iubirea mea, care să o simţi dintr-un capăt la celălalt al fiinţei tale. Falusul să urce muntele Venerei, asediindu-l în plăceri inepuizabile, totul să fie un delir sexo-spiritual şi spirito-sexual, fiinţa mea să-ţi spună mereu că suntem unul pentru altul, şi niciodată nu te vei putea despărţii de mine”.

Aşteptau de fiecare dată să fie cât mai dese întâlnirile.

Într-una dintre zile, Timotei s-a întâlnit cu un coleg, care i-a propus să intre în grupul lor de dizidenţi. Ideea i-a surâs şi a hotărât să meargă până la capăt, bineînţeles

lămurind-o şi pe Nicoleta. Erau cinci inşi care doreau cu adevărat plecarea, indiferent de risc.

Nicoleta când a auzit i-a spus:

— Nu cred că-i bine ceea ce faci. Cum o să mă scoţi, sau vrei să renunţi la mine?

— Nu, nici vorbă. Divorţez, ne căsătorim şi pleci cu mine.

— Sunt vise irealizabile. Dacă ea îţi refuză divorţul şi apoi ai două pensii alimentare de plătit, pentru care nu-ţi vor permite să pleci.

— Nu contează… Fugim pe la Dunăre sau cu un paşaport. Vin doi de acolo care seamănă leit cu noi. Desigur că pozele noastre să fie pe paşapoarte. Noi plecăm şi ei anunţă peste zece – douăsprezece ore că li s-au furat actele. Tu ştii germana şi va fi totul OK.

— Dar tu nu ştii. Dacă te întreabă ceva?

Tot drumul până acasă şi-au făcut planuri cum să găsească o posibilitate de a pleca amândoi. Oricum o întorceau tot nu ieşea bine spre a avea şansa de a ajunge la diaspora românească din S.U.A.

Când ajuns acasă, a fost anunţat că are o altă înmormântare şi dricarul este bolnav. S-a grăbit să meargă la alt om care avea cai spre a-l ajuta.

La înmormântări, se obişnuia să plimbe mortul prin tot satul, deşi nu era nuntă, şi nu era fală, mai ales pentru cel care n-a deschis niciodată uşa bisericii. La predici, Părintele Timotei nu folosea fraze siropoase, ci mângâietoare, care să îndrepte gândul şi sufletul către Iisus şi în felul acesta să-i întărească. Nu permitea niciodată să fie perturbată liniştea, motivând că înmormântarea este o împreună-rugăciune pentru cel decedat, fiind în asentimentul familiei. De la casa celui decedat, care mergea pe ultimul drum, erau necesare cincisprezece minute spre a ajunge cu dricul la poarta cimitirului, dar familia dorea să se facă o defilare prin tot satul, ocolind mai bine de o oră şi jumătate.

Când au ajuns la primul colţ, părintele a făcut o

oprire. Caii s-au speriat de cădelniţă şi au pornit într-o goană nebună. Am zis că va fi necesar un nou sicriu, căci acesta sărea în toate părţile, dar spre norocul nostru nu a fost aşa.

Desigur, preotul şi participanţii nu aveau cum să fugă după dric, şi era şi ceva hilar.

A fost o lecţie pentru a nu profana o taină a bisericii şi a rânduirii ei, altfel decât biserica.

Pe la jumătatea lunii, la altă înmormântare, au început să se formeze grupuri-grupuri de oameni, care făceau bancuri şi chiar râdeau, străini de esenţa slujbei, ba mai mult, făceau un sacrilegiu. Esenţa din noi parcă a luat forma energiei tetrapodelor.

Părintele a rugat de trei patru ori să fie linişte, dar nimeni nu l-a băgat în seamă, nici măcar familia. Atunci s-a dezbrăcat şi a plecat. De abia după câteva clipe au sesizat absenţa preotului şi au alergat după el.

A fost o lecţie fantastică şi a prins extraordinar, încât la înmormântări, indiferent de mulţimea celor prezenţi, a fost linişte desăvârşită.

Nu după mult timp, Timotei a fost chemat la Timişoara de ceilalţi patru dizidenţi. Soţia lui Timotei credea că e doar o farsă şi a zis că vrea să plece şi ea. Timotei, atunci i-a pus problema divorţului şi ea a acceptat.

El a plecat la oraş, dar aceştia au trimis deja scrisoarea. Când s-a întors acasă, soţia i-a spus:

— Doar n-ai fost nebun să semnezi? Vrei să putrezeşti în puşcărie? Mai bine vezi-ţi de aventurile tale că nu te întreabă nimeni.

— Ce ai? Eşti nebună? Mă priveşte dacă am semnat sau nu. Tu dă-mi divorţul!

Ea nu i-a răspuns şi Timotei înfuriat la culme a plecat din nou la colegii lui de la oraş. Când a ajuns la unul dintre ei, a observat postat în faţa casei un civil cam ciudat, care urmărea orice mişcare.

Timotei a riscat şi a urcat la colegul lui. Au stat o

vreme de vorbă, după care liniştit a hotărât să plece spre casă. Când a coborât, individul s-a lovit de el spunându-i:

— Ah! Mă scuzaţi! Nu e bine să umblaţi noaptea. Aţi putea să căderi şi să vă răniţi.

Timotei nu i-a răspuns dar a mărit paşii spre maşină. Era clar că vor începe şicanele. A fost hotărât să plece chiar cu riscul vieţii.

Numai după trei zile, şeful de post l-a chemat la el. Nu s-a purtat urât dar nici frumos spunându-i:

— Te aşteaptă cineva afară într-o maşină. Mergi acolo!

— De ce?

— Nu mai pune întrebări! – a ridicat tonul comandantul miliţiei. Afară era o maşină DACIA cu număr mic. Era cât se poate de clar. Picioarele au început să-i slăbească şi să transpire tot. Inima sărea de parcă voia să zboare. A vrut să fugă în primul moment, dar şi-a dat seama că este inoportun.

— Bună ziua, sunt preotul satului.

— Ştim. Vă rugăm să ne însoţiţi! – a răspuns unul din cei doi.

Erau doi civili, unul mai tânăr şi unul mai în vârstă, traşi la patru ace.

Până la oraş nimeni n-a scos niciun cuvânt. Lui Timotei i s-au părut veacuri. La un moment dat, i s-a făcut rău şi a supt o bomboană. Parcă nici rugăciunea nu prindea aripi ca să-l înalţe la Domnul. Când au ajuns în faţa celei mai temute clădiri din oraş, şi-a văzut sentinţa capitală semnată.

A auzit el de mulţi bătuţi, schingiuiţi, omorâţi dar nu-şi imagina niciodată că va face parte din grupul prizonierilor de conştiinţă.

Primul care l-a preluat a fost tânărul din maşină, cu sudalme, cu citirea articolului care arăta de ce este acuzat, adică complot împotriva statului comunist, cu tăinuire şi participare, ceea ce însemna vreo cincisprezece ani de temniţă grea.

Inima lui Timotei sta la un pas de infarct. După vreo două ore de delir spre formarea noului om, l-a preluat un altul, mai manierat, care i-a explicat ce avantaje sunt în noua orânduire pentru preoţi, care iau un salar şi nu muncesc nimic. Şi că lupta dintre ateism şi religie este doar de formă, fiind şi el religios.

Timotei s-a mai liniştit. L-a servit cu o cafea şi un suc. Apoi dintr-odată i s-a făcut rău. A leşinat şi când s-a trezit era ca beat. I s-a spus că poate să plece.

A plecat acasă. A doua zi s-a dus glonţ la Nicoleta să-i spună, dar ea a luat prima vorba.

— Ai noroc că tata e colonel şi am auzit la timp de tine, altfel erai condamnat şi stăteai nişte ani în închisoare pentru complot. Să nu te mai bagi în nimic politic!… Sau vrei cumva să ai un accident?

— Nu pot când văd câtă nedreptate şi cum duc oamenii în braţele diavolului.

— Şi capitaliştii îi duc, nu-ţi face probleme.

— Eşti tu formată de tatăl tău. Mă mir că ai venit la ţară cu aşa pile.

— Eu mi-am dorit. Cum crezi că nimeni nu zice nimic de relaţia noastră? Întâmplător?

— Dumnezeu ştie!

— Mi s-a spus să te părăsesc, dar tu ştii că te iubesc şi tata mă iubeşte pe mine. Dacă erai soţul meu de mult avansai la oraş. Şi tata este credincios şi ar vrea să se scape de dictator.

— Nu am cum să o las pe nevasta mea cu doi copii şi fără serviciu, dar poate va veni vremea…

— Înţeleg că sunt pe planul doi şi e cazul să te hotărăşti. Ori mergi cu mine şi ai un viitor, ori rămâi cu ea şi te îngropi în sat. Cred că toată viaţa ne-am fi înţeles superb, dar soţia ta este o piedică. Dau iubirea pentru libertatea de a nu te mai iubi. Mă chinui îngrozitor când ştiu că mergi acasă. Va fi foarte greu să-mi găsesc un bărbat după tine. Te rog să mă ajuţi să te uit. Vreau să rămânem însă buni amici, dar ne dorim prea mult.

Timotei a plecat deziluzionat acasă. Îşi dorea să moară. Durerea a fost incomensurabilă. Nu putea lăsa preoţia care este dăruirea pentru Dumnezeu. A doua căsătorie putea să-l lase fără parohie. De abia a aşteptat să vină duminica să-L simtă din nou pe Dumnezeu. Era singurul lui sprijin, care nu-i impunea condiţii şi care-l accepta aşa cum era el.

În duminica aceea a mers la mănăstire, dar n-a putut să-şi afle liniştea. Toate erau binecuvântate de o frumuseţe răpitoare, dar pentru Timotei erau toate întunecate. La Sfânta Liturghie, cantorul cel bătrân a început să citească Apostolul. Timotei a zâmbit când a auzit cum citea. În loc de cuvântul „osebiţi…" a citit „obosiţi de lume", sau în loc de „… sciţii", „s-a trezit în zăpadă cu schiiţii", iar în loc de cuvintele „Ne-am făcut măturătura lumii" a citit „… murătura".

Timotei s-a retras în altar fiindcă îi venea să râdă şi a zis: „Doamne iartă-mă!". După slujbă a băut o cafea cu Lori, dar n-a putut să discute prea mult deoarece gândul îi era numai şi numai la Nicoleta.

Lore l-a simţit şi a încercat să susţină ea toată conversaţia, dar Timotei simţea că Nicoleta îl va părăsi şi se gândea la cripta familiei din Timişoara.

În momentul în care s-a ridicat, Lore s-a aplecat şi i-a sărutat mâna, poate cam prea senzual, zicându-i:

— Părinte, m-am ferit întotdeauna de sfinţia voastră, dar de fapt eu vă admir ca preot. Să aveţi grijă să nu fie o dedublare a personalităţii sfinţiei voastre, omul păcatului şi omul inocenţei. M-aş bucura nespus să devii părintele meu spiritual.

— Mi-e greu. Tu eşti poate mult mai curată decât mine. Eu ar trebui să-ţi pup mâna şi să mă închin în faţa ta.

— Nu spuneţi aşa părinte. Dumnezeu v-a rânduit spre această chemare şi eu vă respect. E adevărat că eu am renunţat la totul pentru Hristos. Aş vrea să mă ajutaţi să nu-L pierd niciodată. Ştiu că până nu aţi cunoscut-o pe Nicoleta, aţi simţit ceva pentru mine. Şi eu pentru sfinţia

voastră. Vă rog să mă iertaţi şi să nu stricăm frumuseţea iubirii creştine.

— Te rog şi tu să mă ierţi! Voi fi duhovnicul tău.

Timotei a hotărât să o ajute în măsura în care va avea posibilitate. Avea puterea să recunoască că înainte de a o cunoaşte pe Nicoleta, dezgolea femeile cu privirea, care oricum erau cam goale după moda vremii. Cele mai multe dintre ele căutau să fie cât mai despuiate.

Oare de ce Sfântul Apostol Pavel a arătat că femeia decât să fie cu capul gol în biserică, despletită, „mai bine să se radă pe cap”, spre a nu fi motiv de desfrâu.

Cu pletele în vânt, cu decolteu şi rochie mulată, cât mai scurtă, devine mobilul crimei pudicităţii şi într-adevăr răscolitoarea fată, în loc să fie în biserică spre mântuire, aduce pierzania.

Olivier Clement aminteşte de ceea ce Sfinţii Părinţi numesc „teologia patimii desfrânării” (pasiunea amoroasă nu se reduce la desfrâu). Uneori această unire duce la mândrie, uneori devine fiinţială spre desăvârşire în veşnicie.

Ceea ce ne spune la Apostolul de la cununie: „cununi de pietre scumpe pe capetele lor”, este valabil doar pentru cei care se iubesc, şi urcă în preamărirea cea înaltă, în timp ce pentru alţii, cununiile de aur au prins rugină, pietrele scumpe s-au desprins şi ei sunt prinşi într-un cerc de fier înroşit, care-i desfiinţează.

Nu este vorba de o gelozie divină cum spun unii, folosindu-se de citatul: „Eu sunt un Dumnezeu gelos”, ci Dumnezeu îi apără de iadul cel veşnic pe cei care nu doresc numai iubirea carnală, ci a plinătăţii inocente.

Timotei se întreba dacă ar trebui să insiste sau nu cu Nicoleta, dacă îi face un rău sau un bine rămânând cu ea. O iubea prea mult ca să îi pricinuiască necazuri. În acelaşi timp se gândea că Dumnezeu i-a oferit şansa iubirii, şi renunţând la această dimensiune care te apropie de divinitate, ar putea pierde legătura cu Dumnezeu, şi poate chiar preoţia. Preoţia nu este deloc uşoară. Atunci când o

iubeşti, te dăruieşti şi o exerciţi cu adevărat, nu ca pe orice serviciu, deşi oriunde ai fi e normal să ai conştiinţă, să nu-ţi baţi joc de acel mod al existenţei tale, care să nu fie numai un pământ al prosperităţii materiale ci şi spirituale, prin dăruire.

Dacă îţi alegi în viaţă „drumul cel strâmb”, pentru care te zbaţi mult şi fără sacrificii foarte mari, atunci şi rezultatul va fi pe măsura efortului. A nu-ţi bate joc de muncă este echivalent cu a te aprecia la justa ta valoare şi a fi fericit este în legătură cu aceasta. Cu atât mai mult preoţia este o chemare, după cum a spus Iisus, Apostolilor. „Veniţi după Mine şi Eu vă voi face pescari de oameni”. Şi ispitele vor fi după gradul harului pe care-l accepţi în lupta cu demonul, căci Iisus a oferit Apostolilor o capacitate inexplorabilă pentru cei ce nu ajung la preoţie.

Iată de ce spune Iisus că: „Celui ce i se dă mult, mult i se cere, şi celui ce i se dă puţin, puţin i se cere”.

Nu este uşor să renunţi la câte o meteahnă, să atingi gradul rugăciunii noetice, a sfinţilor, care să-i cuprindă şi pe ceilalţi, fiind o întindere în timp şi spaţiu.

Biserica nu este o simplă instituţie, iar preotul aduce rugăciunea ca cea mai presus formă în care te vezi şi te simţi în cercul prietenilor lui Hristos, cărora Iisus le descoperă toate tainele, spunându-le: „de acum nu vă mai numesc slugi… ci voi prietenii Mei sunteţi”.

Sarcasmul şi ingratitudinea celor care au fost vizitaţi de Hristos şi I-au închis uşa, vor fi aspru pedepsite după cum spune Iisus că se va auzi în ceruri: „Duceţi-vă de la Mine, blestemaţilor, în focul cel veşnic gătit diavolului”.

Preotul este obligat prin „punerea mâinilor” să nu lase pârlog ogorul Domnului. Situaţii grele, într-un caz de deces spre exemplu, când nu poţi spune „am venit cu plăcere” ci „cu dragoste ca să-ţi aduc o fărâmă din pecetea divină”, sau alte cazuri în care Dumnezeu te luminează şi-ţi deschide mintea spre primirea înţelepciunii de Sus.

Dar acum părintele Timotei era în mare cumpănă. Era cât se poate de răvăşit sufleteşte şi trebuia să-i explice

Lorei ce s-a întâmplat cu străbunicul ei. Oare cum va reacţiona? Va fi distrusă şi deziluzionată?

Au trecut mai bine de trei ani de progres spiritual. Deşi era destul de formată părintele n-a îndrăznit decât după o vreme să-i facă dezvăluiri şi atunci forţat de împrejurări.

Lori a avut un vis interesant în care Bătrânul Ioasaft a venit la ea şi în genunchi şi-a cerut iertare, poruncindu-i să meargă la părintele Timotei spre a-i explica detaliat motivul iertăciunii. I-a explicat că a fost o vreme scurtă de chinuri şi în curând o va lua şi pe ea din lumea aceasta. Lori a fost de-a dreptul bulversată, contrariată şi curioasă. În cei trei ani de când vizita mănăstirea, a atins un nivel spiritual ridicat. Unii din cei care participau la Sfânta Liturghie aduc mărturie sub prestare de jurământ că au văzut apărându-i lui Lori un inel de logodnă, care dispărea la otpust.

Părintele Timotei o privea ca pe o sfântă, şi într-adevăr avea puteri ieşite din comun. Lumea clevetea că duhul părintelui Ioasaft o ajută. Desigur se strângea tot mai mult laţul pregătit de autorităţi pentru eliminarea acestei neghine cum spuneau ei, din grâul comunist. Au încercat să o sperie, ba chiar să o ameninţe, dar nu-i găseau nici măcar un viciu.

Atunci au încercat să-l şantajeze pe părintele Timotei, spre a da o declaraţie că trăieşte cu Lori, la care el a ripostat: „Nu poţi, cu potirul lui Dumnezeu în mână şi cu diavolul în suflet. Lori este o sfântă şi va fi canonizată într-o zi când va fi libertate în cult”.

Desigur acest incident i-a atras destituirea. Atunci părintele a făcut un scandal monstru. A spus că îşi va da foc înaintea Ambasadei S.U.A. şi va scrie o carte teribilă contra ateismului, care va ajunge în S.U.A.

Acest lucru au determinat autorităţile să ordone anularea destituirii, dar Timotei a fost întărâtat astfel că la prima şedinţă patriotică, de care preoţii aveau parte de câteva ori pe an, a scris după cum era obligatoriu un

rezumat. La acea şedinţă, titlul rezumatului era: „Ceauşescu, geniul României”.

Într-adevăr Timotei şi-a bătut joc, scriind un rezumat de toată jena, încât protopopul din acea perioadă a fost nevoit să-i facă pierdută lucrarea.

Interesant era că după câţiva ani, Securitatea parcă îl simpatiza pe părintele Timotei, de parcă doreau şi ei o dezrobire, încât îi tolerau toate ieşirile contra guvernului. Din securitate erau destui oameni înţelepţi, care au simţit iubirea părintelui faţă de Dumnezeu şi poate aveau credinţă. Nu a priceput niciodată ce s-a întâmplat, o atitudine de hărţuire dar fără a se materializa, sau poate intervenţia tatălui Nicoletei.

Dumnezeu nu le-a permis să-l atingă nici fizic, nici psihic.

Într-o noapte i s-a descoperit în vis să meargă la Lori spre a-i descoperi cele întâmplate în urmă cu mulţi ani, legat de străbunicul ei, deoarece Dumnezeu o va ridica la Ceruri.

Timotei, în ultima vreme la vohodul mare şi la predici ameţea şi odată era să cadă cu Sfintele Daruri. Noroc că s-a sprijinit de un sfeşnic mare şi astfel a reuşit să ducă slujba până la capăt. Se considera de multe ori nevrednic, şi chiar a vrut să abandoneze preoţia.

A doua zi, în timp ce Timotei a plecat spre mănăstire, s-a întâlnit la jumătatea Drumului cu Lori care se îndrepta spre el.

— Fantastic! Nu pot să cred – a spus

Lori.

— Incredibil cum am reuşit să ne întâlnim.

— Mergem la mănăstire?

— Mergem. Pot să încep povestea?

— Ştiu că ai ceva să-mi relatezi.

— Dumnezeu ţi-a spus? E clar.

Atunci Timotei a început să-i povestească despre păcatul străbunicului ei:

— Străbunicul tău…

— Ştiu – a zis Lori. Te rog să-mi povesteşti amănunţit.

— Îmi dai voie? Tu întotdeauna eşti calmă şi deosebit de ascultătoare.

— Acum ceva mă agită.

— Părintele Ioasaft în tinereţe a avut o cădere. A desfrânat cu o femeie din sat, care este străbunica ta, el fiind adevăratul tău străbunic.

Lori şi-a pierdut răsuflarea şi a început să tremure. S-a aşezat pe iarbă apoi a urlat şi a izbucnit în plâns. Apoi, după o vreme a zis:

— Pentru ce mi-am dat eu tinereţea şi fecioria mea? Dragostea mea de ce i-am dăruit-o eu lui Hristos şi nu unui om? Poate nici nu Există! Dacă Ioasaft m-a păcălit, creându-mi iluzii false? A fost un ticălos. Cum a putut să-mi facă aşa ceva? De ce ma convins de ceea ce nu era convins? Mă doreşti ca femeie? Acum poţi să mă ai. Ne retragem în pădure, mă dezbrac şi ne iubim. N-am mai avut niciun bărbat.

Timotei i-a dat o palmă zdravănă.

Singura palmă din viaţa lui dată cuiva.

— Potoleşte-te a zbierat Timotei! Ai înnebunit? Nu înţelegi că ceea ce n-a reuşit el voia să obţină de la tine? Şi apoi tu ispăşeşti un păcat, un blestem. Blestemul acuzatului care a ajuns între Domnul şi diavol.

Acuzatul care dus în ceruri, la judecata particulară şi care se aştepta la onoruri de la Dumnezeu, a primit acuzaţii şi de la El şi de la cel cu care a lupta o viaţă întreagă.

Desigur, acum se odihneşte în pacea Domnului, după o vreme de răstrişte şi zbucium.

Trebuie să înţelegem că răul nu are o origine, ci ia din forţele binelui şi le foloseşte în mod distructiv. „Răul nu este altceva decât lipsa binelui”, ori acum Ioasaft se îmbăiază în Binele Suprem, adică în Fericire.

Ce este fericirea omului ne spune Fericitul Augustin: „Este fericit cel care-L posedă pe Dumnezeu”. Dar ca să-L

posezi pe Dumnezeu, înseamnă să-L atragi în tine şi să-l oferi curăţenie divină.

Încerci tot felul de metode ca să ajungi un virtuos şi a prinde un loc pe o ramură în copacul fericirii cel din mijlocul Raiului. Dar virtutea nu este echivalentă cu fericirea, după cum ne spune acelaşi părinte bisericesc: „Virtutea e o valoare mijloc, nu o valoare scop… virtutea este căutarea fericirii, nu însă şi aflarea ei”.

Tu ai virtuţi mai mult decât ţi-ar trebui ţie, şi portiţa fericirii îţi este descuiată prin gradul desăvârşirii tale. Tu le oferi tuturor iar Dumnezeu te împrospătează mereu, pentru ca îmbătarea iasomiei virtuţilor tale să te ducă la o beţie creştină.

Lori tăcea… o tăcere disperată. Lui Timotei îi era frică să nu-şi piardă minţile. A ridicat-o şi au mers către mănăstire.

Câţiva săteni i-au văzut şi au răspândit în sat că „mironosiţa” şi-a arătat adevărata faţă care este a desfrâului. El, preotul o ţinea pe după coapse iar ea, sfânta călugăriţă, stătea cu capul pe pieptul lui.

Să râzi de să te prăpădeşti. Rizibilul la el acasă. Au avut dreptate ateiştii când iau bârfit pe preoţi?

Ce să înţeleagă aceşti oameni limitaţi, despre Nelimitat? Nu înţelegeau că „metafizic însă, când virtutea e perfectă şi fericirea deplină, acestea coexistă în mod necesar”, şi în felul acesta mergem către ceea ce ne-a indicat Iisus când a spus: „Fiţi desăvârşiţi precum şi Tatăl vostru cel ceresc desăvârşit este”.

Pricepeau ei că desăvârşirea este spre ceea ce alerga grăbită această fecioară, din mănăstirea pierdută şi regăsită în orice aşezământ al invaziei fericirii divine. Şi poate li se permitea mai multe, căci aveau prea puţine primite de Sus.

Şi ei aveau implantată dorinţa fericirii, după cum spune Fericitul Augustin: „Chiar de hoţi şi tâlhari, care şi ei o doresc, însă fără binele care este cauza adevăratei fericiri”. Căile lor de explorare se închid înainte de a

ajunge la ea, nefiind un mijloc de a săpa în adâncuri, unde este ascunsă Fericirea, în văzduhuri unde umple Fericirea tot spaţiul în afară de cel demonic, Gheena.

La mănăstire Timotei a rămas până seara. După slujbă Lori i-a promis că o să facă tot posibilul să-şi revină, dar că ar prefera să nu participe la Liturghia de duminică. I-a mai spus:

— Dezamăgirea mea este cumplită. Desigur am greşit blasfemiind Divinitatea. Am să-mi refac imaginea acelui om pentru care am avut numai admiraţie, care s-a spart ca un pahar de sticlă. Vă rog părinte, sacrificaţi-vă din timp şi veniţi mai de dimineaţă.

— Îţi promit soră dragă!

Şi când ea i-a pupat mâna i-a pupat-o şi el în semn de umilinţă. Timotei a mers abătut şi fără niciun chef către casă. Dar drumul lui a făcut o altă destinaţie şi nu după multă vreme s-a trezit în faţa casei Nicoletei. Deşi el credea că nu-l va mai primi, aceasta l-a invitat în casă.

— Unde ai fost?

— La mănăstire.

— Iar ţi s-a întâmplat ceva, sau preoteasa de la mănăstire te-a vrăjit?

— Termină cu tâmpeniile! Nu ai motiv să fi geloasă.

— Dă-mi un motiv să continuăm relaţia noastră. Uneori nu mai suport. Te vreau numai pentru mine. Nu vreau să te mai împart cu nimeni. Deşi m-am îndrăgostit de tine din prima clipă, am crezut că va fi ceva de distracţie, de scurtă durată, dar acum e cu totul altceva. Am momente când am impresia că înnebunesc şi vreau să vin la tine acasă.

— Fii serioasă. Şti că te iubesc şi te doresc ca un nebun, puişor, dar deocamdată trebuie să lăsăm lucrurile să meargă o vreme la fel. Apropo de Lori. Este la marginea prăpastiei şi din acest motiv o vizitez.

— Ce are?

— Ştii că nu pot să-ţi spun mai multe. Are o depresie puternică, care ar putea avea repercusiuni grave.

— Mâine o vizitezi?

— Da, trebuie!

Deodată Nicoleta s-a ridicat şi a zis.

— Ar fi bine să pleci. Te sărut.

Timotei s-a ridicat profund îndurerat şi… zorii l-au prins cu ochii deschişi.

O iubea ca un ieşit din minţi şi nu voia să accepte sub nicio formă finalitatea relaţiei lor.

După ce se va ocupa de Lori, o să insiste la Nicoleta.

A doua zi a mers la mănăstire, şi până seara nu a permis accesul nimănui acolo.

A trecut puţin timp de când Timotei, prin vestea rea, a adus-o la pământ pe Lori, care nu s-a mai putut ocupa de bolnavi şi de rugăciune şi din acest motiv chiar cei vindecaţi de ea au început să comenteze, ba chiar să insinueze că este însărcinată cu un student, sau că are o boală incurabilă, care o va duce la Dumnezeu.

Alţii, de bună credinţă, au spus că este urmarea luptei cu diavolul. Cei mai mulţi au condamnat-o, crezând că boala este ca urmare a desfrânării. Oare cum de se mai numeau creştini? Doar se autointitulau următori ai lui Hristos, când ei nu aveau nimic în comun cu Acesta.

Bârfele au răsuflat şi a ajuns şi la urechile fecioarei din mănăstire. Din ziua când a aflat, s-a închis în chilie şi nu a primit decât pe Timotei. Oamenii au început să gândească că ea urzeşte un complot, tipărind manifeste anticomuniste, şi drept urmare îi este frică să-i primească.

Când autorităţile au prins de veste şi au început cercetările, unii au zis că ea agită oamenii şi instigă contra statului. Deşi nu aveau mărturii, au arestat-o. Doar cuvântul lor era de ajuns la tribunal, care a condamnat-o la cinci ani de temniţă.

Prin muncă şi printr-o amnistie, după un an a reuşit să ajungă din nou în mănăstire. Era pe data de treizeci decembrie, ziua republicii, când Lori, pe la revărsatul zorilor a bătut în geamul lui Timotei.

Când acesta a văzut-o, a uitat să închidă geamul, deşi

era frig, şi a alergat în stradă cu o bucurie nedisimulată. Lori i-a sărit în braţe şi i-a spus.

— Frate, ce bine e acasă! A fost binişor şi în detenţie, căci am avut ocazia să-L propovăduiesc pe Hristosul meu iubit. La început m-au deranjat sudălmile şi batjocoririle la tot pasul şi Numelui Celui Sfânt.

— Hai soro în casă. Ce subţire eşti îmbrăcată! Doamne fereşte mai intri în hipotermie.

— Hristos m-a încălzit. Nu m-a lăsat pradă celor fără Dumnezeu.

Timotei i-a adus haine groase şi i-a dat de mâncare.

— Te-am căutat mult, dar nenorociţii au ţinut secret. Am crezut că te-au omorât.

— Nu frăţia ta. N-au avut dezlegare de la Hristos. Am venit să mor acasă, lângă străbunicul meu unde îmi este locul.

— O să începem un program de evanghelizare. Ce zici?

— Ne vor termina. Nu avem cum să ne manifestăm. Sfinţia ta… vei vedea eliberarea ţării. Mi s-a descoperit în vis că va fi libertate pentru acest popor şi comunismul va dispărea odată cu dictatorul. „Calul roşu” şi-a terminat drumul.

Depinde de acest popor dacă îl vor vrea pe Dumnezeu după atâţia ani de spălare a conştiinţei şi a cunoştinţei de Dumnezeu, sau se vor complăcea în a nu face nimic pentru adevărata libertate. Îmi vine greu să cred că această generaţie care calcă în picioare tot ce este sfânt să aibă deschiderea necesară către Dumnezeu. Ca orice revoluţie, va fi ca o explozie spirituală aparentă şi materială pentru alţii, iar dacă nu vor căuta cele duhovniceşti, vor cădea într-o decadenţă cumplită.

— Dumnezeu ne va ajuta dar desigur, vorba românului: „Nu-ţi bagă în gură”.

— Rămâi de sărbători la noi?

— Nu vreau să vă fiu povară. O să merg la mănăstire.

— Nu accept! Doar după Sfântul Ioan.

— Bine sfinţite părinte. Cum zici sfinţia ta.

Revelionul l-au petrecut la televizor, până la miezul nopţii, când Timotei nu a mai putut rezista şi a mers la Nicoleta, spre a ciocni un pahar de şampanie, deşi nu consumau alcool niciunul dintre ei.

În acea noapte s-au iubit cu speranţe de mai bine, promiţându-şi că nu se vor despărţi. El i-a spus:

— Promite-mi că... n-o să mă părăseşti niciodată. Chiar dacă mă minţi, dar vreau să aud.

— Jur că nu o să te părăsesc în viaţa mea. Nu-ţi spun numai ca să te amăgesc.

Timotei avea gânduri tot mai puternice de refacere a vieţii cu această tânără profesoară, dar canoanele bisericii estompau elanul lui de viaţă normală, adică în limitele căsătoriei. Se gândea la tot felul de mijloace, dar cel mai bine era să o determine pe soţia sa să-l părăsească. Totul s-ar fi petrecut fără repercusiuni şi el putea să înceapă o viaţă nouă cu adevărat întru Hristos.

Când a ajuns acasă, Lori era deja trezită şi au plecat la utrenie şi Liturghie.

După slujbe au rămas vreo două ceasuri să-şi povestească ofurile. Lori nici n-a mai încăput de Timotei, care era la pământ cu nervii.

Când i-a spus ce dorea să facă, l-a dojenit blând, cu mult tact, fără însă a se abate de la sfintele canoane.

— Nu ştiu, sfinţite părinte, dacă era cazul să vă căsătoriţi doar din interes. Puteaţi să mai aşteptaţi doi trei ani, până se ivea marea dragoste.

— Nu aveam din ce să trăiesc la acea vreme. Nimeni nu angaja un preot, ca de altfel şi acum. Şi apoi m-am lăcomit la banii ei. Nu erau prea mulţi dar oricum nu aveam nimic. Cine s-a ocupat de problemele astea vitale în facultate? Cine te-a sfătuit sau ajutat la Mitropolie să fi pregătit şi să apuci pe un drum normal şi necesar unui preot? De aceea sunt 60% dintre preoţi, divorţaţi sau beţivi. 20% nu-i interesează nimic, şi numai 20% dintre ei se străduiesc să are în ogorul Domnului. Plugul iubirii nu

intră decât în puţine parohii.

— Sfinţia ta face cum doreşte, dar eu zic că ar fi bine să treceţi la abstinenţă.

— Ştiţi soră, de multe ori am vrut să mă călugăresc dar mi-e frică că nu o să pot îndeplini voturile monahale şi atunci va fi vai şi amar de sufletul meu. Nu pot să jur una şi să fac alta.

— Dumnezeu vă va călăuzi paşii spre pajiştile înverzite ale vieţii. Domnul să vă binecuvânteze preacucernice!

După ce s-au sfătuit au plecat la masă, unde îi aştepta o mâncare copioasă. Doamna preoteasă ştia să gătească bine, dar la biserică nu mergea niciodată. Nu prea avea nimic cu Dumnezeu, nici cu părintele. Dumnezeu îi iubeşte pe cei iubitori şi-i uneşte întru dragostea Lui şi a unuia către altul.

După zilele de sărbătoare petrecute în casa părintelui şi lungi discuţii întremătoare, Lori a mers la mănăstire unde o aştepta o cameră încălzită şi prea multă mâncare pentru pretenţiile ei ascetice.

Timotei s-a îngrijit să nu ducă lipsă de nimic, dar adevărul era că ea se rezuma la foarte puţin.

În sat şi în mănăstire, troiene tot mai mari şi grele au marcat timpul rece.

Lori şi cu Timotei s-au mai văzut. Acesta era câte odată foarte vesel şi de obicei trist şi laconic. Nicoleta încerca tot mai mult să-l îndepărteze, ba chiar ar fi dorit ca un băiat să-i facă curte, spre a-l putea uita pe Timotei.

După o lungă amorţire a naturii şi a oamenilor, Sfintele Paşti au deschis uşa spre o îndulcire a privirii, care a început să privească pomi cu muguri pocnind de bucuria întâlnirii cu prima lor viaţă, iarba care se lasă mângâiată de talpa ţăranului, care o socoate covor de nestemate, puţin speriată la prima întâlnire cu uriaşul ce-o punea la pământ. Veselă când a văzut cum s-a ridicat din nou, aşteptând o altă îndoire ca o mângâiere, ca o smerenie spre ridicare a unui creştin, apăsarea fină şi

divină a copilului care a văzut-o întâia dată pe mama. Şi peste imaginea renaşterii nuanţată, plăcută ochiului, au umplut văzduhul de mierea parfumului excentric, florile în multitudine, ca un cerc gonflabil şi care intră în toate crăpăturile acestei vieţi şi le înmoaie ca să le finiseze, ca să aibă unitatea de luptă a umanităţii, creatura Creatorului.

Aburul pământului negru şi frumos, dorit şi nedorit în anumite situaţii, acum primeşte a fi o gazdă iubitoare de senzaţii tari, prin scoaterea la suprafaţă a rodului îmbietor de bucurie.

Timotei a mers la mănăstire unde din nou s-a enervat prima dată cu cantorul care citea tot aiurea, ca mai apoi să-l ierte. I-a atras din nou atenţia şi lui Lori că în loc de „cretanii, mezii şi parţii", acela a citit „cretinii mazii şi părţile", apoi în loc de „Pamfilia" a citit „Pamfalifia", iar la cuvintele „boala ochilor este vătămarea" a zis „boala ochilor este vatmanul".

Timotei a fost atent la sora Lori şi s-a bucurat enorm când după atâta vreme, în colţul gurii i-a apărut un firav surâs. Erau în preajma Paştelui şi Timotei era foarte supărat. În primul rând că îl lăsa maşina, apoi că nu avea bani să-şi cumpere alta şi cel mai grav că Nicoleta încerca tot mai mult să rupă ceea ce Dumnezeu binecuvântează, adică iubirea.

Timotei a auzit că la Timişoara se fac maşini foarte bune, cu consum mic, dar erau în fază de prototip. După mai multe anunţuri, a reuşit să-şi vândă maşina pe o sumă modică. Nu echivala niciun sfert din preţul şi cheltuielile avute cu ea. În duminica următoare a auzit pe acelaşi cantor care în loc de „coiful" a citit „coitul", sau cuvântul „caldeenilor" l-a transformat în „căldăreilor".

De data aceasta Lori a venit încruntată la Timotei zicându-i:

— Părinte, e imposibil să nu le plângi de milă. Cum puteţi sfinţia voastră să permiteţi?

— Cine crezi că observă? Eu îi tratez pe 70% ca fiind

copii, eventual handicapaţi.

— Se poate?… De ce nu îi verificaţi dumneavoastră?

— Am încercat să-i corectez, dar clasificarea nu este deloc deplasată.

Lori s-a enervat aşa de tare încât părintele a fost nevoit să-i facă o rugăciune. Când şi-a revenit i-a spus:

— Iertaţi-mă părinte că am greşit! De când cu închisoarea şi cu boala mea nu prea mai am răbdare.

— Eşti bolnavă şi nu mi-ai spus?

— Am ascuns că am leucemie.

— Credeam că ai slăbit numai din cauza detenţiei, dar… facem slujbe şi o să treacă.

— Nu trece sfinţia ta. Ziua mea se va închide în curând ca să ajung în Lumina cea Veşnică de o vrea Dumnezeu. Bezna morţii mă cuprinde încet. Vreau să scap de acest întuneric. Eu cred în ceea ce scria şi Olivier Clement: „După moarte se pare că sufletul plonjează într-o lumină deodată tandră şi lucidă… spaţiul nu va mai fi despărţire şi exterioritate ci întâlnire, timpul nu va mai fi uzură ci elan în nesecata cunoaştere – iubire de Dumnezeu”.

Să nu vă pară rău vreodată pentru mine, că nu am cunoscut plăcerea efemeră a sexualităţii. Sexul a rămas la nivel de organ neatins de durerile ce par plăceri, ca apoi să se transforme în plăcerea nălucirilor, oprite de patimi cumplite. E frumos să ai un bărbat, să ai copii, dar e sublim să-L ai pe Hristos, Logodnicul Veşniciei.

Am ajuns la faza în care sunt gata de orice sacrificiu, după cum spunea tot Olivier Clement: „Admit şi înţeleg, chiar doresc iadul pentru mine însumi, dar nu-l pot accepta pentru alţii”.

E adevărat că puteam să mă jertfesc pentru familie, dar am ales întreaga lume, pentru Hristos cel al lumii. În viaţă să mergi numai pe drumul scris şi atunci nu regreţi indiferent de anii petrecuţi pe pământ indiferent de frustrările venite din aglomeraţie sau din singurătate. Sunt fericită de Nunta mea cu Hristos, după cum spunea tot

Olivier Clement. „Slava trupurilor nupţiale se va împlini într-o îmbrăţişare a întregii firi, faţă de care îmbrăţişările pământeşti nu sunt decât parabole”.

Avea doar păreri de rău că nu L-a îmbrăţişat pe Hristos tot timpul… şi-şi amintea de perioada când nu L-a băgat în seamă, uitând de Parusie, când mişcarea telurică este un mic copil faţă de mişcarea subcuantică numită Infinit, care va îngropa sub dărâmăturile Glasului Suprem pe cei care nu s-au cutremurat de relele săvârşite în viaţă şi L-au ignorat.

Mişcările tectonice acoperă parte din păcate la modul general, dar mişcarea parusiacă descoperă inimile fără inimi adevărate şi despovărează natura de cei ce au vrut să o profaneze şi n-au privit în oglinda sufletului lor, icoana Mântuitorului care dăinuie mistic în fiecare dacă avem astfel de doleanţe, pe care Iisus ni le satisface, dacă sunt în conformitate cu natura omului în asemănarea cu Dumnezeu.

— Părinte, să vă rugaţi pentru sufletul meu!

— Bine. Fiecare om simte ceea ce este bine dacă îl are pe Hristos şi când ne vine rândul în racheta veşniciei, încheiem misiunea pregătitoare pe pământ şi zburăm în Dragoste.

Sfintele Paşti au ajuns din urmă pe fiecare dintre noi şi bucuria învierii sau a unor satisfacţii gastronomice, ne-a prins din goana noastră după veşnicia pământului. E îngrozitor pentru cei care nu conştientizează, decât momentul ruperii de realitate şi înfigerea în acele clipe, cât mai adânc în tigaia uleiului ars, de folosinţă.

După atâta vreme de post, Timotei, gurmand din fire aştepta clipa jertfirii mielului pascal. În noaptea de înviere a hotărât să meargă prima dată la biserica din sat, apoi la mănăstire.

Lori s-a împărtăşit vineri seara, după denia lamentaţiei profunde şi i-a spus lui Timotei că duminică dimineaţa, după înviere va pleca pentru totdeauna. Timotei a încercat chiar să glumească, dar ea i-a spus: „Nu mi-e

frică de Hristosul meu. De oameni mi-a fost frică, spre a nu mă duce în iad”.

La slujba învierii, au participat toate satele, încât nu numai biserica era supraplină, dar şi curtea interioară şi exteriorul. Lori, deşi slăbită, a cântat câteva cântări singură, deosebit de tare şi duios. Deşi Timotei nu s-a gândit să le vorbească, deodată a simţit un impuls de sus. A ieşit în tinda bisericii şi a început cu o altitudine şi coerenţă ieşite din comun, să le vorbească oamenilor. Nu numai Lori, dar şi toţi ceilalţi au fost profund impresionaţi. Deşi erau de ordinul miilor, nu s-a auzit nici măcar un răsuflat sau o foială.

Locul de unde părintele predica fiind mai înalt, s-a auzit foarte bine.

De obicei Timotei predica fără să-şi planifice subiectul, ceea ce-i dădea Dumnezeu la momentul oportun. De cele mai multe ori ieşea superb. Mulţi dintre colegii lui de breaslă îşi citeau predicile sau le învăţau pe de rost, ieşind o adevărată mizerie, de-a dreptul o profanare, şi acest lucru, dintr-o lipsă acută a dragostei de Dumnezeu şi de om.

Nu se pot ridica prin dăruire spre a se coborî la tot omul.

Dacă citeşti tot timpul, Dumnezeu îţi deschide barierele înţelepciunii, şi-ţi dă „măsură bună, scuturată”.

Dacă am avea viaţa sfinţilor, chiar dacă n-am şti să citim decât poate Biblia, am fi superdotaţi intelectual şi am atrage pe om ca un magnet. Dar având păcate, Dumnezeu îţi dă minte dar cu condiţia să o munceşti, citind, şi atunci El îţi trimite harul să te lumineze la fiecare ocazie, duminică sau sărbătoare.

La sfârşit, după împărţirea „paştilor”, Lori a venit la Timotei şi i-a spus:

— Binecuvântează-mă părinte şi îl tare. Vei avea mari încercări, mai ales după eliberarea de comunism, dar vei primi putere de sus ca să fi învingător.

— Dumnezeu să te binecuvânteze şi să te aibă în

pază!

Ea se va înălţa ca un fulg, plutind în văzduhul ce o primeşte cu iubire, care se va înălţa tot mai sus, până la împlinirea totală.

Timotei a avut senzaţia la un moment dat că o însoţesc o mulţime de luminiţe şi parcă a auzit un cor sublim.

În următorul moment s-a gândit că este oboseala sau că imaginaţia îi joacă feste. Şi dacă totuşi era de sus?

A alergat de-a dreptul la biserica din sat, spre a oficia slujba ca apoi să vină din nou la mănăstire.

Când a intrat din nou în biserică, Lori lipsea. Nu erau prea mulţi deoarece oamenii, în momentul în care au fost binecuvântate mâncărurile şi băuturile, au uitat de Dumnezeu. După un timp, văzând că Lori care era aşa punctuală, nu-şi face apariţia, a mers glonţ în chilia ei.

Uşa era deschisă. Din încăpere l-a oprit un parfum deosebit. Un miros poliflor de zambile, trandafiri şi crini.

Când a intrat, Lori era cu mâinile pe piept, cu un crin, o lumânare, iar un trandafir roşu în dreapta pe perină, stânga fiindu-i străjuită de o zambilă albă, toate înlăcrimate de roua bucuriei că Lori a mers acasă, dar şi de durerea pierderii ireversibile.

Pe Timotei l-a izbit această apariţie a florilor care oricum înfloresc mult mai spre vară. În primul moment a vrut să plângă, dar mai apoi a fost cuprins de veselie. A sărutat mâna prinţesei, Prinţului Hristos, şi a început să cânte „Hristos a înviat din morţi!”, după care şi-a cerut iertare de la ea.

Ea avea o seninătate ieşită din comun şi parcă zâmbea.

Timotei a mers să tragă clopotele, dar nu mai avea ce face deoarece mâna divină bălăngănea limbile care anunţau plecarea fecioarei. Consternat nu a putut face nicio mişcare. Nu-i venea să creadă că Dumnezeu l-a învrednicit pentru o aşa minune. Când clopotele au încetat, Timotei a fost uimit câtă lume este în jurul lui. Le-a propus

să facă Liturghia, desigur cu antimisul în faţa chiliei acestei sfinte necanonizate.

Nu puteau să-şi imagineze câtă curăţenie avea această fecioară, şi de multe ori gânduri mai puţin ortodoxe le întinau conştiinţa. Poate şi din acest motiv minunea a fost peste aşteptările necredincioşilor. Minunile se dau cu precădere celor necredincioşi pentru a veni la credinţă, dar şi pentru cei drept măritorii creştini, spre a-i întări.

Mulţi au îngenuncheat şi şi-au cerut iertare, mai ales când au văzut cele trei flori şi mirosul care stârnea invidia şi lui Yves Rocher sau Yves Saint-Laurent după cum şi a Ninei Ricci în cazul în care ar fi participat la acest concurs.

Interesant că la sfârşitul Sfintei Liturghii, cele trei flori au dispărut total, nu s-au ofilit ci efectiv s-au volatilizat.

Mulţimi de glasuri superbe, un concert al naturii născut din păsările şi foşnetul ierbii, al copacilor, lin şi duios, plin de viaţă şi prospeţime, care a rămas în această petală pură, a grandioasei flori de sfinţi ai universului, care ozonizează lumea şi clima din această maşinărie complicată, ce s-ar gripa, s-ar autodistruge fără harul care creează ungerea mişcării.

Procesul de desacralizare al Bisericii era în plină campanie şi culmea, ajutau cu toţii cu voie bună, spre durerea acelora care nu erau orbi, căci Iisus zice: „Dacă orb pe orb va călăuzi, vor cădea în groapă amândoi”. Prăpastia dintre cele sfinte şi cele cu tendinţe obscurantiste au deschis tot mai mult gaura neagră a vieţii: iadul. „Războaiele spirituale” ale lui Nietzsche au dus la o secularizare, o laicizare a celor sfinte, mai ales în viziunea intelectualităţii.

Toţi alergăm după fericire, dar nu toţi o găsim.

Calea care ne îndreaptă paşii către acest ideal al omului este înnobilarea prin virtute. Dar nu înseamnă că prin dobândirea virtuţii putem pune semnul egalităţii la fericire, căci spunea Fericitul Augustin „Virtutea este

valoare mijloc, nu valoare scop”.

Lori a găsit această punte către fericire, pe care a trecut-o prin dorinţa ei puternică de a se îndrepta spre ţinta ei finală şi a o atinge cât mai de aproape, după cum zice acelaşi sfânt părinte: „Fericit este acel care-L posedă pe Dumnezeu”.

Dumnezeu nu dă răul, ci pur şi simplu este „cauza permisivă” şi este atât de măreţ şi cu iubire, încât face să „scoată binele din rău” şi dă frâu liber numai pentru a pune în bună rânduială puterea „răului în vederea unui bine”.

Nu putem provoca suferinţa aproapelui motivând iubirea faţă de acesta spre a-l ajuta în mântuire şi astfel să-i obţinem fericirea.

Iisus Hristos a dat într-adevăr „suferinţei o nouă finalitate”, cum ne spune Preotul Constantin Pavel, dar n-a făcut din ea „mijloc de mântuire”.

Dacă un om suferă din cauza beţiei, a alimentaţiei peste măsură şi în general a excesului, nu însemnează că obţine mântuirea. Suferinţa să fie m şi pentru numele lui Hristos şi atuncea desigur ne asigurăm rod celest.

Lori prin suferinţă, va putea să spună ca Sfântul Apostol Pavel: „Iar mie să nu-mi fie a mă lăuda, decât în suferinţele mele”.

Ea a ajuns în întinderea sufletului ei la Sinele Suprem. Timotei a simţit că parcă a pierdut cârja care-l susţinea în acţiunea benefică, pe fecioara Lori, în infirmitatea păcatelor lui.

Toţi avem nevoie de un duhovnic, dar Timotei a fost tare dezamăgit la viaţa lui. Încă de pe băncile facultăţii şi-a deschis sufletul colegilor, iar aceştia au deschis gura la spiritualul facultăţii. Spre norocul lui

Timotei acesta era un tânăr călugăr, Vasile, care l-a chemat, l-a palpat în interiorul lui şi simţindu-l cu dragoste de Dumnezeu, nu a dat satisfacţie turnătorilor, care aşteptau să se meargă cu pedeapsa până la exmatriculare.

Din acel moment numai Dumnezeu şi preotul care-l

spovedea îi erau duhovnici. Se ferea de „prieteni”, amintindu-şi tot timpul un citat din Vechiul Testament, care spune: „Blestemat este tot cel ce crede în om”, şi de cuvintele lui Iisus care ne spune: „Eu nu cred în om căci ştiu ce este în el”.

Desigur, toţi trebuie să avem prieteni, dar să nu lăsăm pe nimeni să intre în intimitatea noastră, şi a cădea în credulitate. Încrederea să-ţi fie limitată întotdeauna.

Timotei a avut ca duhovnic pe Lori, care nu era foarte aspră, ci după cât putea Timotei să îndure în acea fază de urcuş în beţia spirituală.

Pe lângă toate aceste necazuri, Timotei a mai avut şi o altă surpriză, cât se poate de neplăcută. Nico, care era un spirit puternic, uneori agresiv, de o fermitate ieşită din comun, s-a apucat de doctorat, şi în acelaşi timp i s-a propus să facă un film, având o faţă şi un corp ce ar fi invidiate şi de Cleopatra sau de Afrodita.

Era destul de aiurită şi când mergea la oraş, îi făcea o plăcere deosebită să fie curtată de câţi mai mulţi băieţi, fără a finaliza aceste jocuri. Avea o energie fără margini, inepuizabilă, neavând noţiunea de sacrificiu pe care o considera incomensurabilă.

Plăcută, jovială şi puerilă, în jocul angelic al seducţiei şi al dragostei. Era plină de surprize, spontană în hotărâri şi în direcţionarea vieţii ei, se ferea să nu facă rău nimănui prin atitudinea sa. Era consecventă în iubire şi cu o participare totală.

La una dintre întâlnirile cu Timotei i-a spus:

— Până tu te vei hotărî să divorţezi, eu o să muncesc din răsputeri şi o să ne vedem când se poate.

— Adică mai rar vrei să spui. Şti ce greu este să ajungi la oraş?

— Găseşti tu posibilităţi şi motivaţii de a face naveta sat oraş. Eşti gelos că m-au chemat să fac film? A fost o pură întâmplare. Am făcut pozele pe care le şti şi o prietenă de-a mea le-a arătat unui regizor, care m-a invitat să merg la un concurs pentru ocuparea acestui rol. Nu e

vorba de…

— Vei fi mult plecată!

— Nu te mai plânge atâta. Când voi fi la filmare, nu o să am timp nici să răsuflu.

Timotei s-a făcut că înţelege şi că se va comporta în consecinţă, dar numai după câteva săptămâni a ajuns în pragul sinuciderii.

Nu mai avea chef de viaţă, dar nici nu avea curaj să se omoare. Când făcea Slujbele Sfântului Vasile era posedat de o teamă patologică. În nopţile respective era deosebit de greu între a merge spre rai sau spre iad. O luptă greu de imaginat, chiar şi pentru un preot.

După câteva zile Nico l-a sunat la telefon şi i-a spus că a primit un apartament de stat şi-l aşteaptă să-l sfinţească. Nu era tocmai central, dar era într-o zonă preferenţială. Desigur nu oricine putea să aibă un acoperiş în acel sector al oraşului, destinat pentru cei înavuţiţi sau cu funcţii importante. Timotei s-a grăbit să meargă în acea zi. Când a ajuns la uşă, parcă emoţiile au început să-i crească. Nico l-a primit cu sufletul deschis şi cu aceeaşi dăruire. Deoarece problema navetei sale era tot mai acută, ea i-a dat ideea să-şi cumpere o DACIA 500 sau aşa-zisul LĂSTUN. Din banii obţinuţi din vânzarea maşinii avute, nu a putut acoperi decât jumătate din suma necesară. Atunci Nico s-a oferit să-i împrumute restul de bani. Seara au mers la C.E.C. şi au dat toţi banii. Dimineaţa, la prima oră s-au grăbit să ridice „Lestingul” cum îi plăcea lui Timotei să-şi boteze acea cutie, suma tuturor deficienţelor posibile la o maşină.

Era roşie, mică, cu scaune rabatabile. Au mers să-şi ridice minunăţia în schimbul chitanţei C.E.C.

— Păi – a zis cel abilitat – trebuie să mai plătiţi încă cinci mii de lei.

— De unde domnule? Şi apoi atâta mi s-a spus că este toată suma: patruzeci şi cinci de mii de lei.

— E adevărat! Atâta costă maşina, dar cei cinci mii de lei sunt bani pentru volan şi centurile de siguranţă, care

se plătesc separat.

— Şi dacă nu le plătim?

— Nu primiţi volanul şi centurile.

Scoatem volanul şi gata.

— Păi… şi cum o să conduc fără volan?

— Nu ştiu! Vă descurcaţi dumneavoastră. Altul la rând vă rog!

Timotei a crezut că face cu nervii. De unde să mai împrumute atâţia bani, care erau echivalentul a două trei salarii. Nico s-a oferit imediat, astfel că Timotei a reuşit în scurt timp, şi pentru scurt timp, să intre în posesia speedmobile-ului, care deşi mic, mergea bine la 120 km/h. Nici nu a făcut cu el cinci kilometri şi într-o intersecţie s-a oprit. După ce l-au urcat pe trotuar, Timotei a tras de clapeta pentru deschiderea capotei, dar… ghinion! Cablul a cedat şi capota a rămas înţepenită. Nicoleta trebuia să meargă la facultate şi a luat un TAXI. Timotei a luat tramvaiul şi valul din suflet şi a mers la fabrică. Un tehnician l-a interpelat:

— Tovarăşul ce doreşte?

— Păi mi s-a stricat LĂSTUNUL.

— Aduceţi-l aici!

— Păi n-am cablu.

— O avea cineva.

Şi cu asta i-a întors spatele şi a plecat.

Timotei se uita prin hală. A văzut un tip drăguţ, care lucra la o maşină şi părea mai cu suflet.

Într-adevăr a fost la nivelul aşteptărilor, şi în cinci minute i-a rezolvat tot ce era stricat. Deşi a vrut să-i dea bani, acesta a spus că nu este nevoie.

Timotei a plecat fericit, uriaşa realizare a unui român de rând, care se îndopa cu soia spre a se umfla şi a avea senzaţia de saturaţie, şi circula cu aceste căruţe modernizate numite maşini.

Dar el era din cale afară de fericit cu mijlocul lui de locomoţie. Deşi erau de-a dreptul perisabile. Nici măcar nu

aveau tăria de caracter a Trabantului, care era tot o imitaţie de maşină. Vreo câteva luni, Timotei a putut să meargă zilnic fără probleme la oraş, dar la termenul scadent al garanţiei au început toate necazurile posibile.

Era o zi ploioasă şi Timotei s-a bucurat că dispune de maşină şi nu e nevoit să stea la stop. A deschis uşa şi s-a aruncat în scaunul şoferului. Deodată a sărit ca ars. Maşina era plină de apă. Picioarele şi pantofii îi erau scufundaţi în apa de pe podea ce se revărsa pe la uşă. Îi venea să înnebunească. A luat o găleată şi a scos apa din maşină. În aceeaşi zi a mers la prietenul lui, mecanicul Gigi, care i-a spus că plouă pe la chedere. Acesta i-a dat cauciuc moale spre a astupa găurile de la marginea parbrizului. A început munca, dar cum nu avea prea mare pricepere, părintele s-a făcut negru din cap până în picioare.

Maşina arăta ca un zid în care un nepriceput a aruncat maltărul, şi cum s-a prins aşa s-a întărit. Dar spre fericirea părintelui, la ploaie nu se mai aduna decât puţină apă în maşină… cât pentru întreţinerea covoraşului şi a nu fi praf. Oricum, fum era mai mult decât suficient.

Dictatorul de tristă amintire, ne-a raţionalizat mâncarea şi benzina. Se aştepta la o metodă de rarefiere a aerului prin vânzare. Vindea tot ce putea: evrei, nemţi, români, încât, dacă dispuneai de unsprezece mii de mărci germane, puteai părăsi România în trei săptămâni.

Părintele a avut o ocazie în acest sens, îndrăgostindu-se o nemţoaică de el. Dar nu putea să o trădeze pe Nicoleta, care era viaţa lui.

Datorită faptului că a dorit să plece, securitatea a pus-o pe soţia lui să îl supravegheze, deoarece nu putea înţelege dorinţa de plecare şi dintr-odată renunţarea. Bănuiau că spionează.

Dar Timotei era îndrăgostit şi nu avea ochi să vadă pe altă fată sau interesele pecuniare.

Benzina pe raţie nu l-a speriat prea tare pe Timotei, deşi erau numai douăzeci de litrii, el o înmulţea cu

gazolină, făcându-se copărtaş cu hoţii. În marele rezervor era gazolină curată, cu un litru de ulei, necesar pentru ungerea motorului, dar cum toba veche de un an era toată găurită, şi podeaua maşinii avea deficienţe fiind destul de ruptă, Timotei se bucura în maşină de o adevărată afumătoare, care în serile de vară îi alunga toţi ţânţarii. Nici măcar aceştia nu rezistau la comoditatea unei călătorii cu „Lestingul”.

Când cobora din maşină, era negru la faţă, încât se ferea să-şi atingă faţa cu degetul, spre a nu rămâne vreo dungă. Uneori, fumul invada maşina până într-atât încât era necesar să meargă cu geamurile deschise. Două zile îl ducea maşina, cinci stătea la service. Ocupaţia de bază a părintelui a devenit reparatul maşinii.

După campania de vară, a venit şi campania de toamnă-iarnă, când se strângeau recoltele, care nici la Crăciun nu erau adunate în hambare. Deşi la sfârşitul lui octombrie, se făcea sărbătoarea recoltei, care în vremuri normale, era firească ca o explozie de bucurie pentru terminarea muncii de toamnă, porumbul era tot în pătule şi puteau să se veselească. Dar în perioada epocii de aur – pleu ruginit – în luna decembrie se vedeau nevoiţi să treacă cu tractorul peste porumbul neadunat, deoarece puteau avea inspecţii din capitală şi se mergea până la pedeapsa cu închisoarea.

În această perioadă s-a primit ordin de la Sfânta Mitropolie să se facă înmormântările şi nunţile după lăsarea serii, pentru că poporul trebuia să muncească.

La una dintre înmormântări, deşi a plecat cu jumătate de oră mai devreme, i-a prins noaptea pe drum. Călcau în toate bălţile, erau uzi la picioare şi nu de puţine ori Timotei era să cadă. Nici măcar vântul nu ţinea cu ei, şi le stingea lumânările. Când au ajuns la poarta cimitirului, noroc că era un felinar aprins, altfel puteau risca să meargă mai departe.

Când au intrat, i-au găsit pe cei patru oameni care săpau groapa, îngropaţi în alcool: de frig, de plictiseală şi

de faptul că tot românul se îmbăta să uite de necaz. Cel puţin beţia era admisă, ba chiar încurajată. Când cioclii au dat drumul la sicriu, unul a scăpat funia şi coşciugul a căzut într-o parte a gropii. În cădere s-a deschis, şi mortul a ieşit cu picioarele în sus, mai ales că groapa era şi prea scurtă. Unii au râs, alţii au zbierat speriaţi. Deşi Timotei le-a explicat că nu este decât semnul beţiei, aceştia au plecat gândind că în curând va mai muri unul dintre ei. Timotei şi-a luat LĂSTUNUL şi a plecat acasă. Pornirea era grea sau uşoară, nici el nu ştia cum să o caracterizeze, dat fiind faptul că era plin de bătături în palme, căci maneta de pornire intra foarte greu în viteză, şi când Timotei se enerva, pornea direct cu a treia, lăsând ambreiajul apăsat pe jumătate. Mai avea câte o problemă şi cu frâna. Când a mers la oraş, la asociaţia unde era duhovnic şi unde a fost nevoit să renunţe deoarece conducerea a trecut la jecmănirea acestei asociaţii de binefacere, distrugând-o după câţiva ani, a luat o doctoriţă să o ducă în apropiere de locul unde era Nicoleta. Ploua tare şi Timotei nu pornea ştergătorul. Doamna doctor Mariana, care era în dreapta l-a sesizat spunându-i:

— Părinte, porniţi ştergătorul că nu se vede nimic!

— Nu funcţionează. Vă rog să scoateţi capul pe fereastră că în curând urmează o trecere de pietoni.

Doamna doctor a scos capul pe geam şi toată plouată a strigat:

— Opriţi sunt doi pietoni pe trecere.

— Strigaţi la ei că eu nu am nici frână de mână.

— Luaţi-o mai la dreapta părinte să-i ocoliţi.

În ultima clipă Timotei a reuşit să treacă pe partea liberă, nu însă fără a-i speria şi uda zdravăn pe cei doi pietoni. După câteva momente, doamna doctor s-a dezmeticit şi i-a spus părintelui cu glas mieros:

— Vă mulţumesc că m-aţi adus până aici. Aţi fost foarte amabil. Vă rog să opriţi să cobor!

— Dar aţi spus că mergeţi în partea cealaltă a oraşului.

— E adevărat, însă am doi copii şi nu vreau să rămână orfani, în plus, m-am cam umezit la dumneavoastră în maşină. Vă rog din suflet să opriţi! – a încheiat doamna disperată.

Timotei, deşi drăguţ, n-a avut putere de convingere asupra doamnei care era timorată, şi a ieşit glonţ din maşină.

Vara acelui an nu i-a adus prea multe bucurii lui Timotei, mai ales că i-a fost propus să plece la definitivat în capitală sau la Sibiu. A ales prima variantă, spre a nu se întâlni cu profesorul de drept, care din prima oră când l-a văzut l-a antipatizat pe motiv că este bănăţean şi are părul creţ.

A plecat în capitală, liniştit că nu se va întâlni cu acesta, dar când a intrat la examen, în comisie era şi profesorul respectiv. Afară de faptul că a sesizat că poartă barbă şi plete, cum era şi normal la un preot, nu l-a mai interesat altceva, fiind foarte bolnav.

La proba scrisă pentru Dogmatică, au fost date două subiecte la alegere: Geniul Carpaţilor – N.C. şi Problemele eshatologice.

Având preocupări deosebite pentru „cele din urmă”, a ales acest subiect, care a fost dezbătut profund de Părintele Galeriu.

Deşi Timotei era conştient de alegerea subiectului, nu s-a aşteptat să primească nota nouă. A făcut o cerere de reexaminare şi a motivat intenţia. Atunci prorectorul i-a spus:

— Dacă nu ai ales celălalt subiect, unde am fost obligaţi să dăm zece, n-am ce-ţi face! Ni s-a dat ordin ca la cel din urmă să fie note sub zece.

Desigur a renunţat ştiind că nu sunt sorţi de izbândă la reexaminare spre a lua nota zece.

Când a ajuns acasă, a fost căutat de mai mulţi prieteni, care i-au amintit că în curând este ziua lui de naştere şi se aşteaptă la un chef. Timotei a invitat câţiva, dar au participat peste şaizeci de persoane. Fiind aşa de

mulţi, i s-a terminat carnea, ori la ţară nu exista măcelărie. În timp ce-şi făcea probleme cu aceasta, se ruga lui Dumnezeu să-l ajute. Deodată a bătut la geam o femeie şi i-a dat mamei lui Timotei, o plasă mare şi un ziar cu ceva înăuntru. Era un jambon proaspăt de porc, şi în ziar cinci mii de lei. Timotei a întrebat cine era persoana şi gândea că a greşit oferindu-i o sumă enorm de mare. Mama ia descris femeia ca fiind înaltă, blondă, corpolentă, la vreo patruzeci şi opt de ani. După o vreme Timotei a descoperit cine era. O femeie singură care avea un frate bolnav, numită Ana-Viorica şi fratele Traian. Până atunci nimeni nu l-a ajuta pe Timotei în afară de mama, Nicoleta şi bunica lui. De atunci Timotei a considerat-o toată viaţa pe Ana ca fiindu-i soră.

În următoarele zile, a fost nevoit să participe la o şedinţă înfiorătoare numită patriotică, lucru ce se întâmpla de cinci şase ori pe an.

Cel mai mare din prezidiu, a vorbit aproape o oră de agenturile străine, care spionează România şi de Preotul Tőkés, care este cap al spionajului unguresc şi să nu ne lăsăm atraşi de această molimă dăunătoare. Noroc – spunea dânsul – că autorităţile au prins de veste şi l-au izolat pe cel ce strică armonia şi fericirea comunistă.

Au luat cuvântul mai mulţi preoţi care au propus să se facă un protest împotriva acestui preot reformat, care face de râs preoţimea. Timotei, a fost hotărât să-l caute şi să i se alieze, dar până la urmă a renunţat.

Între timp şi-a închiriat un apartament, deşi ai lui locuiau în oraş. Era la etajul patru, fiind foarte frig şi având igrasie. Temperatura în cameră nu se ridica mai mult de patru cinci grade, iar apa rece nu urca niciodată. Cea caldă venea de două ori pe zi şi atunci era fiartă. În acel timp circula o poezie: „În casă-i frig, afară-i frig/ Deschid geamul şi strig, / Îţi mulţumesc partid iubit/ Că m-ai călit”.

Timotei dormea cu căciula în cap şi cu duna pe el. Era ceva oribil şi oripilant de-a dreptul, numai la gândul că

ai putea sta într-un asemenea apartament.

Programul spartan de distrugere a neamului era din ură şi dispreţ faţă de acesta.

Nici n-au trecut două săptămâni de când s-a mutat singur, şi a fost nevoit să plece cu Icoana Naşterii Domnului, după cum era obiceiul.

Pe data de şasesprezece decembrie seara, Timotei a parcat în faţa blocului. Deodată apare o maşină cu parbrizul spart. Un tip speriat coboară în viteză de la volan spunându-i:

— Uitaţi ce mi-au făcut bandiţii. Nişte ticăloşi, nişte derbedei manifestă în centru. Când să ies cu maşina din vilă, au observat că am număr de înmatriculare mic, de ştab, şi au lovit-o. Dar eu nu sunt nici securist, nici mare la partid. Să nu care cumva să mergeţi în centru!

Timotei nu a răspuns nimic, se gândea că acela este un provocator.

Când a urcat, pe scară s-a întâlnit cu vecinul Nelu. Timotei s-a grăbit să-l abordeze:

— Bună seara vecine, ai auzit ce-i în centru?

— Nu!

— Tărăboi mare. Se pare că-i revoluţie.

— Grozav. Hai să mergem şi noi să ne distrăm.

Timotei dorea şi nu dorea, dar deodată i s-a aprins flacăra revoluţiei, mocnită de ani de zile în sufletul lui. I-a spus vecinului cu veselie:

— Desigur, mergem. Dar problema e că am număr fără soţ la maşină, şi de la miezul nopţii nu mai am voie să circul cu ea.

— Fii serios, dacă e revoluţie cine mai bagă în seamă?

— Şi dacă o reprimă în sânge? Doar miliţia şi securitatea sunt deosebit de pregătite şi n-ar fi o problemă.

Însă nu se ştie, poate şi ei sunt sătui de dictatură şi vor face pact comun cu noi.

Nelu era un şofer tânăr, căsătorit, şaten, înalt, slab, foarte sărac, care mai fura câte o găleată de motorină spre avea ce pune de mâncare pe singura lui masă din bucătărie.

În câteva minute au ajuns în centru. Drumul a fost liber, doar câteva maşini răzleţe şi trecători puţini. Au oprit în parcare la Operă şi au mers pe jos până la Catedrală. Tot trupul lui Timotei fierbea de revoltă, doar ulcerul de care suferea de o vreme îi estompa avântul. Au ajuns în faţa Catedralei Ortodoxe pe care dictatorul voia să o izoleze de privirile sale diabolice când făcea cele afirmaţii ditirambice din balconul Operei.

Pe margine erau doar câţiva oameni, şi se pare jumătate aşteptau cu pistoalele ascunse să intervină în caz de necesitate. După puţină vreme un individ l-a acostat spunându-i:

— Mişcare ungurească domnule. Ce mai, au venit bozgorii să ne distrugă.

Timotei l-a privit lung şi a plecat.

În partea dreaptă a Catedralei, toată şoseaua era blocată şi între podul de pe Bega şi Catedrală se afla un cordon de militari care nu permiteau revoluţionarilor să treacă. În partea stângă a Catedralei vedeai maşini de pompieri care udau manifestanţii cu jeturi de apă din când în când. Aceştia strigau: „Jos comunismul!”

„Moarte dictatorului!”, „Vrem libertate!”. Un tânăr rebel a urcat pe o maşină de pompieri şi a spart parbrizul acesteia. Încă câţiva tineri aruncau cu sticle în maşini. Nelu i-a propus lui Timotei să meargă în mulţime, dar acesta având mari dureri de stomac, poate şi de frică, a refuzat, dar l-a aşteptat pe Nelu, până la miezul nopţii în acel loc. Când a apărut, Timotei i-a propus să meargă amândoi, dar Nelu i-a spus:

— Bă! Acolo se sparg vitrine şi se trage. Mai tare se împuşcă la Biserica ortodoxă. Acolo e jale. De fapt cei cu pistoalele erau civili, după cum şi unii care au spart vitrinele şi au jefuit magazinele, fiind evident provocatori.

A doua zi Timotei a plecat cu trenul la parohie, fiind duminică. Pe tren un paznic a povestit că studenţii au venit din zona lor şi au dorit să se unească cu cei de la podul din Piaţa Maria, dar au fost opriţi de militari. Seara Timotei a ajuns cu trenul în jurul orei nouăsprezece. În gară era puţină lume. Oamenii vorbeau că s-a tras asupra lor, iar în centru este un adevărat măcel. La fabrica de vis-à-vis, au fost împuşcate două femei. Bineînţeles că nu circula niciun fel de mijloc de transport. Timotei a luat-o pe jos hotărât să meargă în centru spre a se înfrunta cu cei ce trăgeau. Când a ajuns la viaductul de la Facultatea de Construcţii, l-au întâmpinat mai mulţi oameni care în fugă îi strigau: „Fugiţi că ne omoară pe toţi. În centru sunt numai cadavre”.

Timotei auzea un răpăit continuu de armă automată. Deşi în intenţie ar fi dorit să ajungă la Catedrală, cum era cu vinul, doi colaci de la parastas şi paltonul greu pe el, a luat hotărârea să meargă acasă şi să vină în centru cu maşina.

Până la Fabrica de lapte nu a auzit decât bubuiturile ucigaşe din centru, care nu erau decât gloanţele ce marcau crime împotriva umanităţii.

În colţ, peste drum de Fabrica de lapte, era un grup de vreo douăzeci de oameni care vorbeau. Timotei s-a apropiat de ei, dar ceva interior l-a mânat de acolo în câteva clipe. N-a făcut nicio sută de paşi şi de pe blocul turn a început să latre o mitralieră nervoasă. Câţiva din grup au reuşit să fugă, restul au căzut răniţi. În drum spre casă, Timotei s-a oprit la mama sa uitând de bunici şi de tatăl, deoarece nu era în relaţii amiabile cu ei.

Pe la jumătatea drumului a întâlnit un grup de revoluţionari cărora li s-a alăturat. În mulţime a găsit un ofiţer, Laurenţiu, inginer de profesie, care i-a spus:

— Vin din centru. Acolo e o masă mare de trupuri împuşcate. Pe mine m-au chemat la unitate. Nu ai ceva ţuică să prind curaj.

— Ba da! Mergem sus şi te serveşti.

De pe marginea drumului, nişte bătrâni strigau: „Hoo, Huuu! Huliganilor, banditilor. Mai bine mergeţi la lucru!”

Erau fie provocatori, fie inconştienţi, depăşiţi de vremi şi mâncaţi de cariile staţionării într-un post căldicel, sau având o pensie frumuşică după funcţia deţinută.

Dar manifestanţii nu-i luau în seamă şi strigau din răsputeri:

„Mai bine mort decât comunist, mai bine împuşcat decât securist”.

Timotei era în culmea extazului. Aştepta de o viaţă clipa eliberării şi vedea în România viitoare o mică Americă.

Scopul vieţii lui a fost de a fugi în America, dar cunoscând-o pe Nicoleta, a aşteptat momentul prielnic să meargă amândoi.

Când au ajuns în Calea Aradului, au urcat la Timotei. Până să se spele, Laurenţiu a degustat un litru de ţuică. Timotei şi-a amintit că a pus maşina chiar în dreptul cordonului celor înarmaţi, ce nu permiteau ieşirea din oraş. În momentul în care s-a uitat pe geam, jos se striga: „Nu vă fie frică, N.C. pică!”

Grupul de manifestanţi s-a oprit la vreo sută de metri de cei ce aveau arme. Timotei era nerăbdător să coboare, când a văzut un tânăr mai îndrăzneţ, ce s-a apropiat de trăgători şi a aruncat cu pietre în ei. În clipa următoare s-au auzit focuri de armă. Gloanţele au început să curgă halucinant. Timotei l-a strigat pe Laurenţiu şi a mers până la uşa camerei. Acesta în viteză a ieşit cu jumătate de corp pe geam şi a început să strige către cei ce aruncau săgeţile morţii:

— Moarte securiştilor, moarte militarilor, moarte comuniştilor. Ne împuşcaţi pe toţi?

Deodată scurgerea letală a pornit cu mare viteză înspre geam. A ras tot cimentul de sub pervaz, intrând în apartamentul vecinului căruia i-a găurit mobila. Timotei a fost pe faza şi a reuşit să-l targă pe Laurenţiu de la

fereastră, care, dacă traiectoria gloanţelor era cu câţiva centimetri mai sus, devenea hrană viermilor.

Ştirile Europei Libere erau confuze. Nimeni nu ştia nimic clar, dar peste tot se vorbea că dictatorul a hotărât ca Timişoara să fie rasă de pe hartă, iar în locul ei „să fie teren arabil”.

Mai multe maşini albe au început să patruleze cu luminile stinse. Cei trei împuşcaţi au fost aduşi în scară, dar salvarea a refuzat să sosească. Când a ajuns, unul era mort şi doi în comă. Şoferul nu a permis nimănui să-i însoţească. Probabil ştia că soarta acestora este pecetluită. Mai mulţi vecini au hotărât să stea toţi într-un apartament, spre a nu fi arestaţi în cazul în care cei înarmaţi ar fi încercat să intre la etajul patru de unde s-a strigat împotriva lor. Fiecare avea în mână un topor sau o coadă de mătură. Deodată cineva a bătut în uşă. Cu toţii au amuţit.

S-au postat de o parte şi de alta a uşii cu obiectele contondente, spre a para o eventuală intervenţie a puterii statului.

Gazda a deschis uşa. În faţa ei era un tânăr schimonosit de durere, livid, speriat, cu pantalonul sfâşiat, plin de sânge.

— Ce doriţi? – a întrebat doamna.

— Am fost rănit pe scările Catedralei şi vă rog să mă ajutaţi. Întâmplător am nimerit la o asistentă medicală în cealaltă scară, care a refuzat să mă panseze, pe motiv că sunt bandit revoluţionar.

Gazda l-a poftit în casă. În hol a leşinat. Când s-a trezit a început să povestească:

— M-au împuşcat la Catedrală. Eram mulţi pe treptele acesteia şi au tras în plin. Am încercat să ne refugiem în biserică, dar cei trei preoţi au închis porţile. Eu am reuşit să intru în tindă, dar am fost dat afară pe motiv că este ora închiderii şi nu am ce căuta înăuntru. Totul era coordonat de un civil, care dădea ordine la modul imperativ. Unul dintre preoţi era mai rău şi îi ţinea isonul

civilului.

Cu toţi am părăsit Catedrala şi am fugit sub ploaia aceea de gloanţe, în parcul de vis-à-vis. Lângă mine picau om după om. Nu ştiu cum am avut puterea să scap şi să ajung aici.

— Nu mai vorbi, să vedem ce ai la picior.

Spre norocul lui, pulpa piciorului nu era găurită, ci doar o rană sângerândă. Cu multă greutate au reuşit să-i desprindă pantalonul îmbibat de sângele închegat, apoi l-au pansat.

— Să mergi la un doctor sau la spital.

— Să mă ucidă?

Beciurile securităţii şi miliţiei gemeau de oameni. Se auzea că îi torturează şi îi bat groaznic.

Se spune că au fost arestaţi şi o parte din securiştii, care au organizat revoluţia.

Timotei l-a rugat să-i dea o declaraţie cu cele întâmplate la Catedrală şi să o semneze. Acesta a descris cu lux de amănunte figurile acelor preoţi, şi pe cel care le dădea ordine.

Noaptea a trecut mai greu decât o sută de nopţi obişnuite, şi în data de optsprezece dimineaţa, au ieşit cu toţii să vadă ceea ce s-a întâmplat în oraş.

Niciun cadavru nu mai era, în schimb era conturul cadaveric al oraşului. Magazinele erau jefuite, arse şi armata păzea. În interior şi în exterior era totul spart şi sânge peste tot.

În următoarele două zile, a fost linişte, în schimb joi seara, Timotei a avut o surpriză la parohie. Se pregătea să plece acasă, când a intrat în fugă un bărbat care l-a avertizat:

— Fugiţi părinte că vin idioţii de revoluţionari şi omoară tot ce prind.

— Nu sunt nebuni – a zis Timotei. Dumneata cred că nu eşti întreg la minte sau n-ai ochi să vezi ce se întâmplă. Ieşi din curtea mea.

Peste vreo zece minute au apărut vreo două sute de persoane. Cel care era în fruntea lor i-a zis părintelui cât se poate de respectuos:

— Am vrea să ne ajutaţi, să fiţi în fruntea noastră.

— Vă stau la dispoziţie. Cum vă pot fi de folos?

— Să mergem în biserică şi să ne faceţi o slujbă de încurajare, după care să tragem prelung clopotele. Am fost la primărie unde ne-au pozat şi ne-au ameninţat că ne vor omorî pe toţi.

Părintele a trimis trei oameni la clopote şi pe restul i-a invitat în biserică. Aici părintele le-a făcut o slujbă şi le-a ţinut un discurs anticomunist, anticipat din data de şaptesprezece când s-a primit ordin să se vorbească împotriva acestor tâlhari revoluţionari, iar Timotei, spre surprinderea tuturor, i-a lăudat. De fapt el avea fraze anticomuniste cu subînţeles în multe predici. Spre exemplu la Floriile unui an a zis: „oamenii au ieşit să-L întâmpine pe Iisus cu dragoste şi cu bunăvoie, nu cum sunt duşi alţii cu forţa să aplaude pe un demnitar de stat sau altul. Mă gândesc… la Hitler şi alţi dictatori din toate timpurile”. Desigur cei înţelepţi au înţeles subtilitatea lui Timotei.

În acea seară au hotărât ca a doua zi să meargă cu toţii la oraş spre a ajuta revoluţia.

În acele zile, Timotei n-a vizitat-o decât odată pe Nicoleta, spre a nu-i face rău în cazul în care revoluţia era pierdută. Comunicau în rest prin telefon.

Părintele Timotei s-a postat în fruntea manifestanţilor, având în mână crucea şi biblia şi strigau cu toţii din răsputeri. „Dumnezeu e cu noi”.

La jumătatea drumului, Părintele i-a oprit şi i-a pus în genunchi să spună „Tatăl Nostru”, deşi ei au venit pe jos din sat, aveau o vioiciune şi o putere mult mai mare decât cea obişnuită.

Au ajuns la Operă unde au fost anunţaţi public că au venit spre ajutorul celor care doreau libertatea. Părintele timotei a vrut să urce în balconul Operei spre a le vorbii oamenilor, dar nu i s-a permis.

Ulterior a aflat că cei doi preoţi care au urcat au fost trimişi de securitate şi de aceea li s-a permis. În timp ce Timotei se necăjea şi insista să urce, s-au adus apă minerală şi pâine. După vreo trei ore s-a auzit în microfonul de la balcon: „Dictatorul a fost arestat!”

Oamenii parcă au înnebunit. Un vacarm îngrozitor. Se sărutau, plângeau, urlau de fericire, şi unii îi cereau moartea.

Peste vreo oră s-a anunţat că la cimitirul săracilor a fost descoperită o groapă cu cei maltrataţi şi lichidaţi de autorităţi. Timotei s-a urcat urgent în LĂSTUN şi a mers la cimitir.

Acolo… o imagine abominabilă: o femeie cu un copil care i-a fost scos din burtă şi ea cusută ordinar, un bărbat ars cu sârmă groasă băgată într-un picior, un altul cu mâinile legate şi părul smuls din cap. Toate cadavrele nu aveau mai mult decât câteva zile de când li s-a luat viaţa. Timotei a văzut destui oameni, morţi de trei patru zile. Nu avea cum să se înşele. Miasmele te puneau la pământ. Deodată au venit mai multe femei şi i-au spus:

— Părinte! L-am chemat pe preotul din zonă şi a refuzat să facă o slujbă huliganilor

— După cum ne-a răspuns. Vă rugăm să ne ajutaţi. Sau vă este frică?

— Desigur. Merg după cele necesare şi facem panahida.

Pe la orele cincisprezece treizeci, Timotei a oficiat slujba de pomenire.

Nici n-a ieşit bine părintele din cimitir, şi din capela în care s-a găsit sânge şi păr smuls, cineva a deschis foc automat.

Probabil pentru a-i speria, deoarece nimeni nu a fost rănit.

A doua zi Timotei a mers în parohie, unde s-a organizat cu oamenii la primărie spre a face de pază.

S-a anunţat că primul secretar al judeţului va trece pe acolo şi trebuie arestat. În turla bisericii au pus un om

de pază cu o puşcă spre a anunţa venirea acestuia. Din turlă, la un moment dat a văzut un om care fugea pe câmp. Trei dintre cei ce păzeau la primărie au hotărât să-l prindă, gândind că este din cei ce au tras în revoluţionari. L-au prins la ieşirea din comună. Dat fiind faptul că le-a răspuns arogant, a încasat o bătaie cumplită. De abia atunci l-au legitimat şi au constata că este un cioban care şi-a pierdut oile. Pe la ora prânzului a oprit o maşină DACIA albă, care rula în mare viteză. Datorită barajului a fost nevoită să oprească. În primul moment a vrut să se întoarcă, dar puştile îndreptate asupra ei au convins-o să nu facă un gest fatal.

Din maşină au coborât un militar şi doi civili, care au fost poftiţi respectuos în primărie. Portbagajul le era plin de muniţie.

— Cum explicaţi armele automate şi grenadele?

— Mergem cu ele la graniţă.

— Puteţi confirma oficial acest lucru?

— Desigur! – şi unul dintre ei a scos un document ce părea autentic.

Atunci Timotei le-a sugerat celor de la primărie:

— Să sunăm la garnizoană spre verificare.

Cu multă greutate au prins oraşul, dar aici nimeni nu ştia nimic. Cei trei au fost legaţi buştean.

După ce Timotei le-a spus să verifice toată maşina, au găsit câteva arme descărcate cu care probabil s-a tras, şi mai multe paşapoarte false.

Desigur voiau să părăsească ţara. Timotei l-a întrebat pe unul dintre ei:

— În cine aţi tras cu armele?

— Am fost la vânătoare.

— Să fim oameni serioşi. Sau voi numiţi animale pe aceşti revoluţionari? Acum înţeleg. Câte bestii aţi vânat? – a întrebat ironic Timotei.

Cei doi i-au răspuns cu o ploaie de înjurături, soldatul însă nu a zis nimic. După ce s-au mai liniştit, unul dintre ei

s-a adresat lui Timotei:

— Sunt ofiţer superior, vă rog să-mi daţi drumul. O să te împuşc şi pe tine popo, când o să scap de aici.

— O să vă duc eu diseară la unitate, şi atunci vom lămuri problema.

Au sunat la Garnizoană, şi Timotei a vorbit cu comandantul, după cum s-a prezentat. Interesant a fost răspunsul aceluia:

— Îi preluăm noi părinte.

— Dar de ce să nu-i aduc eu?

— E prea periculos, părinte. Veniţi singur, iar noi vom trimite o maşină blindată cu soldat înarmat.

Într-adevăr, în aceeaşi zi au fost duşi la unitate, dar după cum mi-a spus prietenul meu Laurenţiu, deşi se făceau vinovaţi de anumite fapte, au fost eliberaţi. A doua zi părintele a sunat la Garnizoană şi a vorbit cu acelaşi ofiţer care i-a spus:

— Sunt arestaţi. Probabil au tras în popor şi au dorit să fugă.

Laurenţiu şi-a dat demisia din armată datorită acestor eliberări a unora ce s-au făcut vinovaţi de crime.

A doua zi părintele a primit ordin să adune toate armele din sat. Unul din cei care deţineau câteva arme, având o funcţie în partid, i-a transmis că îl împuşcă dacă merge după ele.

Atunci au mers alţii, iar Timotei a mers la cei mai blânzi, şi astfel a început o nouă eră a democraţiei.

Timotei s-a văzut tot mai des cu Nicoleta şi i-a promis că se va căsători cu ea imediat ce se va pronunţa divorţul care era în curs. Deşi îl iubea şi o iubea cu disperare, de multe ori ea era neîncrezătoare şi îi spunea că se chinuie nopţi în şir ştiind că este şi altă femeie în viaţa lui. El îi explica că prezenţe ei este doar scripturistică.

Din cauza unor certuri, au avut stări depresive pe care încercau să le depăşească, acum în mijlocul unui stres în ascensiune.

S-a început o mişcare de eliberare de vechile structuri, dar spre durerea oamenilor, tot cei vechi îmbrăcaţi în haină democratică au preluat puterea.

Printre mişcările cele mai puternice de eliberare de comunism a fost şi aşa-zisa „Mineriadă" din capitală, când mulţi oameni au fost bătuţi, omorâţi, fete violate de aşa zişii mineri, care au răspuns la chemarea preşedintelui statului spre a face „Linişte în capitală". Aceşti „Turbulenţi" trebuiau potoliţi.

În general viaţa a început să înflorească, iar prosperitatea a luat un avânt deosebit. Mulţi s-au îmbogăţit rapid, iar faţa oraşului s-a schimbat în bine.

Timotei era mai mult decât încântat cu mici excepţii. Colegi de ai lui care au stat la revoluţie în birturi sau ascunşi în casă, au primit brevete de revoluţionari şi funcţii în biserică. Timotei nu era invidios, ba mai mult deplângea situaţia jalnică a acestor profitori. Era convins că Dumnezeu nu lasă nedreptatea şi va descoperii adevărul într-o zi.

Dacă n-ai pus sufletul tău într-o anumită acţiune, n-ai cum să păstrezi, să te bucuri şi să te înfrupţi din acele roade. Eventual profiţi, dar fără a fi vorba de esenţă. Omul este esenţă şi energie, dar aceştia au rămas la nivel de energie animalică, cum ne învaţă Sfinţii Părinţi, că doar omul are suflet pentru veşnicie, animalul are un suflet energie, care în clipa decesului se risipeşte. Ori aceşti dezmăţaţi şi fără scrupule, indecenţi de bogaţi, care în opulenţa lor uită de restul, se vor destrăma încă din viaţa aceasta.

Sufletul lor la învierea de obşte va fi muritor, sau chinuit o vreme, după care va dispare.

Noii îmbogăţiţi aminteau de cei de ieri cu o excepţie, înainte vreme nu te puteai afişa cu aceste diamante murdărite, ori acum le poţi atârna şi în nas dacă îţi face plăcere.

Desigur au fost mulţi care au câştigat cinstit bogăţia şi nu s-au legat de ea ca de o necesitate vitală,

direcţionând-o în multe scopuri caritabile.

Scopul nostru este mântuirea aşa cum ne spune Iisus: „Cel ce se smereşte pe sine se înalţă”.

Cel care urmăreşte doar scopul personal îşi va pierde chiar şi sufletul. Egoismul, egocentrismul pierde din teren până la dispariţie.

Să fim buni „iconomi ai tainelor lui Dumnezeu” şi să chivernisim pentru fericirea întru Hristos.

Nicoleta i-a trimis o poză cu următorul text pe spate: „Cu nemărginită durere în suflet, cu un gând curat, îngrozitor de amar de depărtare”, iar în colţul de jos, strălucea o steluţă a speranţei cu textul: „Fie ca mâna bunului Dumnezeu să ne cuprindă. Şi raza lui asupra noastră să se aprindă”.

Timotei în primele momente a pornit maşina în trombă şi a mers cu vitezometrul la maximum. În momentul când viteza nu mai putea creşte, a dat drumul la volan, sperând să intre într-un pom şi să moară, dar în ultima clipă, Dumnezeu a vrut să-l salveze. Gândul i s-a luminat şi speranţa i s-a aprins. După acest act de-a dreptul necugetat şi necreştin, s-a îmbătat vreo trei zile la rând, el care nu suporta băutura. Atunci a scris câteva rânduri pe care a vrut să i le trimită: „Privesc înainte, privesc înapoi, timpul s-a pietrificat, nu mai e trecut, nici viitor, e doar dorinţă de spulberare. Nimic din ceea ce mi-a adus totalul fericirii fără de raza luminoasă a chipului tău, zori ai nopţii, noapte care se sfârşeşte în începutul durerii. Amintiri ale neexistenţei fără existenţa vieţii, care e iubirea. Sunt îngreunat şi înnegurat. Zgura păcatului voluptuos mă îneacă. Fumul întinează acea sublimă – a sublimului – iubirea mea. Mă scăldam într-o mare a seninătăţii împlinirii, şi mă adăpam de la izvorul euforic al iubirii noastre delirante, şi de aceea nu pot accepta aridul pajiştii, fără verdeaţa iubirii tale. Vino şi revin-o, dă-mi şi redă-mi ceea ce mi-ai dat, dătătoare de zile, iubirea ta”.

Timotei îi scria zilnic câte o scrisoare de iubire dar nu a avut puterea să o trimită.

Spre a-şi umple timpul a aderat la mişcarea monarhistă, la prima iubire a legionarilor din 1947.

Timotei împreună cu alţi preoţi au mers la înaltul Prelat spre a-l întâmpina pe rege, apoi pe viitorul preşedinte, care părea democrat, fără simpatie pentru comunişti. Dar cangrena comunistă, chiar stopată de cobaltul libertăţii se va resimţii toată viaţa şi va aduce moartea libertăţii.

Suma de mărci germane primită de viitorul preşedinte al ţării pentru propagandă, l-a determinat să-i spună:

— O să vă scot de sub influenţa şi puterea securităţii. Vă promit că nu o să vă mai controleze şi nu o să vă mai impună nimic.

— De altfel am făcut mărturie publică, tocmai spre a scăpa de acest dezastruos lanţ al tăcerii, care m-a obligat la ceea ce nu am dorit niciodată.

Căldura acumulată pentru acest om în care majoritatea şi-au pus speranţa, l-au propulsat în noua sferă a celor care trăiau cu o speranţă vie, lacrima fierbinte de pe feţele tuturor, cerea o eliberare reală.

Preşedintele a promis că în aproape şase luni va fi aproape ca în Germania, dar dezastrul a început în scurt timp, şi nu numai că nu s-a ţinut de cuvânt, ci a dus ţara la un dezastru total, încât foarte mulţi regretau dictatura comunistă. Guvernul a jefuit băncile, indirect, şi a pus biruri insuportabile pe popor. O mizerie de nedescris a adus acest preşedinte de ciocolată, care s-a topit la primele spargeri de bănci în mod legal şi elegant. Miliarde de dolari furate cu acordul guvernului şi al parlamentului, care au profitat cu toţii de aceste nelegiuiri. Timotei era mereu preocupat de politică, deşi avea dorinţă de sinucidere.

După vreo lună, a primit o scrisoare de la Nicoleta în care-i scria: „Aş merge cu tine şi în infern. N-aş vrea să mă despart de tine niciodată, dacă aş şti că mă iubeşti cu adevărat, că mă pot baza pe iubirea ta, că vei fi al meu pe

veci şi altă fată nu o vei iubi, ci doar pe mine şi eu pe tine. Vreau să mă trezesc dimineaţa să te pot săruta, mângâia şi să ştiu că te bucuri de orice gest, orice cuvânt şi de orice, nu poate fi spus sau pus în fapte. Aş vrea să fi acum cu mine să adorm sărutându-te, nu vreau să mai sărut aerul, sau o pereche de pene, nici să simt sau să divinizez un parfum. Şi eu îţi văd chipul, îţi simt atingerea şi cuvântul şoptit, acel cuvânt care mă cuprinde. Nu ştiu dacă te iubesc sau sunt egoistă, dar vreau sincer ca în fiecare dimineaţă să fiu pătrunsă de vocea ta. Poate iubirea mea nu e o iubire adevărată, poate te iubesc fiindcă… nici eu nu ştiu de ce. Aiurea… te simt lângă mine în fiecare clipă şi nu vreau să-mi recunosc. Totuşi iubirea nu se împarte ci se desăvârşeşte. Nu ştiu să-ţi cer acea fericire mocnită, sau să nu o cer nimănui? Trăiesc pentru a iubi şi nu vreau iubirea să moară niciodată, dar înţelege-mă… iubirea pământească e egoistă şi vreau ca toată fiinţa ta să fie lângă mine. Sufletul meu tânjeşte. Nu poate să existe fără fericirea iubirii. Acum, în momentul de faţă sunt goală, nu am decât nişte cuvinte de rugă pentru tine, nici nu ştiu ce să-ţi mai cer. Te întrebi, eu ce îţi dau? Pe mine, ţie! Cuvinte, cuvinte înşirate pentru a-ţi spune cât te iubesc, dar care sunt inutile, puţine şi prea mărginite pentru a arăta dragostea ce ţi-o port.

Te iubesc şi cred că iubirea nu are vreo culoare ci doar intensitate. Mi-ai spus că nici eu nu ştiu ce vreau, dar acesta este zbuciumul iubirii neîmplinite. După o aşa „lucrare”, la care am contribuit cu toată imaginaţia şi fiinţa mea, ajung la concluzia că iubesc ideea de a iubi şi de a fi iubit. Tu eşti un impuls şi o dorinţă de a satisface această nevoie continuă de a iubi. Poate de fapt nici nu ştiu ce este aia iubire, sau poate o văd la modul superlativ. Te văd zilnic, te doresc, facem amor povestim şi pleci. Ajung acasă şi mă gândesc ce-i cu noi? Tu pleci şi te confrunţi cu problemele familiale, personale şi financiare.

Dumnezeu să ne ajute să ne găsim fericirea în noi şi să fim fericiţi împreună!”

După câteva zile, au fost din nou împreună şi şi-au promis să nu se mai despartă niciodată. Se iubeau încât cuvintele nu puteau să exprime dorinţa permanentă de a fi o singură fiinţă clipă de clipă. Ea a scris două poeme pe care i le-a trimis. Unul intitulat „Dragostea – umbră a vieţii noastre” şi „Adevărul”.

În primul a scris: „Dragostea este inexplicabilă, ea, dragostea, face parte din noi, din fiecare. Oricât am spune că bunătatea şi iubirea duc la nimic în lumea noastră, sau că nu poţi trăii pentru iubire, ne dăm seama că totul se rezumă numai la aceasta.

Atunci, la începutul începutului, Dumnezeu a creat pe Adam şi pe Eva, din dragoste de oameni, şi atunci ne punem întrebarea de ce oamenii din zilele noastre nu mai cred în dragoste? De ce… de ce oare?

Dragostea nu există pentru că noi o facem inexistentă. Nimeni nu mai dăruieşte şi nimeni nu mai numeşte dragostea din egoism. Oamenii îşi ascund iubirea considerând-o slăbiciune. Dimpotrivă, ar trebui să ne conducă în viaţă, s-o ridicăm la treapta superioară a raţiunii, şi să tindem spre iubirea absolută.

Scopul vieţii este împlinirea sufletească, dar este trist să vezi că mulţi oameni se mulţumesc cu cele materiale şi se simt aparent fericiţi. Căsătoria a devenit o convenienţă, naşterea unui copil este acum o povară, de unde însuşi actul creaţiei divine era şi este cea mai mare minune a lumii.

Unul dintre marii scriitori ai lumii spune că: „Iubirea adevărată, nu iubirea care piere când mâine-i piedici vin”. Adevărul spunea, dragostea trece peste tot, învinge dispreţul, ura şi tot ce-i rău.

Tot mai puţini citesc Biblia, dar şi mai puţini cred în ea.

Iisus Hristos ne învaţă să iubim pe aproapele nostru ca pe noi înşine, dar credinţa a scăzut, şi iubirea pentru aproapele s-a transformat în invidie şi ură. În loc să iubim pe aproapele ca pe noi înşine, ne iubim mai mult pe noi.

Aţa vieţii se subţiază şi noi nu ne dăm seama că trăim pentru viaţa veşnică. Atunci, cum îi putem cere lui Dumnezeu să ne mântuiască, dacă noi dispreţuim ceea ce avem deja?

Ferice de cel ce iubeşte şi de cel ce-şi întoarce faţa către Dumnezeu, doar prin lupta pentru credinţă obţinem însufleţirea.

Să deschidem ochiul inimii pentru a vedea frumuseţea din noi, din semenii noştri, din ceea ce ne înconjoară”.

Iar în cel de-al doilea eseu spunea: „Dorind să vorbesc despre adevăruri nu pot spune decât minciuni, dacă n-ar exista acestea din urmă, n-ar exista nici primele.

Spunând că frumosul e frumos pentru fiecare în parte, aşa spun că şi adevărul nu este unul pentru toţi. Toţi strigăm după adevăr, şi totuşi nu-l găsim, el există doar în dorinţa noastră, nicidecum în ceva material. Nu există adevăr decât pentru acela care crede în el, şi nici acela nu-l poate atinge pentru că minciuna a acoperit sufletul şi raţiunea omului. Este extremist poate, să spun că nu există adevăr, dar nu crred că există o cale de mijloc între aceste două mari adevăruri de viaţă, adevăr şi minciună.

Adevărul absolut este la Dumnezeu şi dacă nu îl vedem acolo, atunci nu o să-l vedem în noi. Privind societatea, dezvoltarea ei în ţara noastră, şi chiar peste hotare, nişte legi nu pot aduce adevărul în sufletul oamenilor ci cel puţin respectarea lor din consideraţie faţă de comunitate. Lăsându-şi gradele jos, un om politic ar spune că adevărul este ceva relativ, fără să ia în considerare că ar putea cândva guverna o ţară şi atunci va trebui să-şi combată ideea relativităţii adevărului, adică să mintă pentru adevărul unuia sau altuia.

Animalele reacţionează după impulsuri, deci nu au raţiune am spune noi oamenii, dar cu ce suntem noi mai presus decât ele dacă constrângem orice impuls, care la urma urmei este un act sincer”.

Timotei şi Nicoleta erau în culmea fericirii şi doreau

să strige în gura mare spre a auzi toată lumea de descoperirea acestei minunăţii a iubirii împlinite.

În acest timp, când ei pluteau în sfere înalte, anumite servicii secrete erau supărate pe înaltul Prelat pe care l-au crezut loial, dar fidelitatea lui a fost simplă constrângere. În mod fortuit, prin puterea coercitivă a statului comunist a acceptat anumite compromisuri şi s-au gândit să-i ofere o lecţie printr-un avertisment.

Era spre ziuă, când un individ a pătruns în incinta clădirii unde dormea părintele. Negricios, mic de statură, cu părul răvăşit, a motivat că îi era foame, şi găsind un geam deschis a intrat la subsol. N-a spus însă de ce a urcat la etaj după ce a mâncat.

Oare cineva din interior a lăsat geamul intenţionat deschis?

Când a fost prins, acela a relatat: „Am urcat la etaj unde am văzut un bătrânel ce dormea. Dacă făcea cea mai mică mişcare îl omoram. Am găsit ceva aur şi l-am luat. Un ceas şi o cruce de aur masiv. Când am plecat, s-a deschis o uşă şi a apărut o femeie de vreo cincizeci de ani în halat. I-am făcut semn să dispară. M-am repezit la ea fiindcă a dat un strigăt disperat. Am împins-o în cameră şi i-am înfipt cuţitul de câteva ori în piept, până am constatat că nu mai este un pericol.

Deşi toate camerele erau ocupate şi bănuiesc că a mai auzit cineva strigătul, nimeni nu a avut curaj să iese.

Oricum, dacă ieşea cineva îl omoram.

Am plecat şi am vândut acele obiecte de valoare pentru câţiva lei unui trecător. Interesant că nu l-a omorât pe cel pe care l-a căutat, ci pe altcineva. A fost desigur un avertisment. Apoi faptul că a vândut acele obiecte de valoare primului trecător, care în câteva minute au fost recuperate.

Timotei în curând avea să afle şi de cei trei preoţi care au închis uşile Catedralei. Unul dintre ei era în spital, era bolnav. A mers la el, era în pat, pierdut şi vesel nevoie mare.

— Ce faceţi? – l-a întrebat Timotei.

— Mă joc cu copilul ăsta! Tu cine eşti?

— Cred că glumiţi.

— Să dau cu bastonul în el? Nu te-am văzut niciodată! Tu ce lucrezi? Ai văzut culoarea roşie? Trebuie să mă spăl pe mâini. E sânge. Adu-mi apă – şi a-nceput să plângă în hohote.

Timotei a plecat. Era clar că şi-a pierdut minţile şi îl chinuiau cele petrecute în trecut.

Pe când mergea către casă pe jos a văzut un bătrânel care de abia mergea sprijinit într-un baston. Ochelarii îi erau foarte tari. Era cât pe ce să nu-l recunoască, făcea parte din trupa celor trei. Soţia i-a murit, copiii i-au plecat în străinătate iar el a rămas singur, bolnav şi umilit de neputinţe. Şi-a adus aminte de timpul lui de glorie şi dintr-odată s-a uitat fix la Timotei, şi două lacrimi jalnice i-au udat faţa plină de riduri, semnături din timpuri vechi cu dureri noi.

— Poţi să treci pe la mine, nimeni numi deschide uşa. Parcă nici Dumnezeu nu are ochi pentru mine după ce că sunt aproape orb.

— O să trec – a răspuns Timotei deşi ştia că nu-l va vizita.

Odată când zăpada era mare, Timotei de abia a mers cu LĂSTUNUL lui, mai ales că o roată era strâmbă şi datorită deschizăturilor din LĂSTUN a făcut o otită. O vreme scurtă a stat în casă după care mergând prin oraş, a auzit de cel de-al

treilea preot care er la păm cu
a ânt
sănătatea. Copilul lui a căzu fii
t nd

alunecuş, s-a lovit la cap şi a murit. De durere a făcut infarct iar acum este o umbră care abia mai respiră.

Blestemul este de la oameni, pentru oameni, dar şi de la oameni pentru ei înşişi, prin faptele lor, mergând până la a şaptea generaţie.

E greu să înţelegi raţiunea lucrărilor divine, pentru că eşti legat mai mult de cele ale pământului.

Revoluţia este un bine în măsura în care ai dat de bine, şi este un rău în limita neputinţei de a urca fiecare treaptă a progresului umanităţii şi a stagna la amintirile care sunt frumoase dar nesăţioase. Este uşor să schimbi un titlu, o titulatură, o gândire a unei linii directoare, dar aproape imposibil să ştergi anumite prejudecăţi, să schimbi un om format o jumătate de viaţă, pentru un anumit tip de societate.

Viaţa se schimbă prin oamenii care vin, dar oamenii care au fost nu-i poţi schimba după tiparele unei noi forme evolutive.

E adevărat că cei care nu se adaptează la mediu dispar. Gândirea celor care au trăit majoritatea anilor într-o anumită societate nu poate fi schimbată. Poate afişa o alteraţiune din interes personal, dar credinţa într-un anumit ideal nu o poţi eradica. Şi dintr-odată să umpli un gol printr-o altă formă, chiar dacă este superioară celei dinainte.

Iisus Hristos ne spune în acest sens: „Nu poţi pune vin nou în burduf vechi, căci sparge burduful… nici petec nou la haină veche, căci trage de ea şi o rupe”. Nu ai cum să clădeşti pe scheletul unei vile gândite de un arhitect o alta proiectată de altul.

Tot aşa de adevărat este că „Noul Testament în cel Vechi se ascunde”, adică baza fiecărei societăţi nu o poţi schimba, doar că o îmbraci într-o formă nouă concepută după alte raţiuni.

Căutând, poţi afla temelia noului în cel vechi. Chintesenţa filosofiei păgâne o afli în creştinism, ca de altfel şi sărbătorile, cu un alt simbolism.

Cel mai greu este adaptarea celor de mijloc. Pentru tineri, o revoluţie înseamnă şansa de milioane, o viaţă nouă pe care o începi şi o duci fără nicio problemă. Timpul se încălzeşte mereu, iar cei ce mor, în majoritate sunt către patruzeci şi cinci de ani, ei au crescut în alt mediu şi mulţi

nu se pot adapta. Pentru cei tineri, este o adaptare treptată, după gradul de încălzire, şi vor putea supravieţui până ce gaura neagră de ozon va fi izolată şi temperatura va stagna, sau după altă teorie, vor reuşi să mute pământul.

E posibil şi o deversare masivă de ape, datorită revărsărilor de râuri.

Libertatea are şi aspect negativ. A dus o serie întreagă de crime, care săvârşite de unii din lumea interlopă, nu se vreau descoperite, sau cei prinşi, „nu suportă condiţiile de detenţie”, şi li se oferă un spital cu condiţii foarte bune.

Dar aceştia care făceau parte din veche orânduire, s-au întrebat vreodată de cei puşi în zeghe pe timpul lor? Erau destui oameni fără sănătate sau prizonieri de conştiinţă care nu aveau ce să caute după gratii, dar erau aruncaţi fără drept de apel. Cei sensibili, care într-adevăr nu erau vinovaţi, ieşeau pentru toată viaţa cu tenebrele întunericului care-i chinuiau mereu. Sechelele unei îngrădiri fac şi azi multe persoane imposibil de reabilitat. Răul poate să fie de la om, de la cei ce ne conduc, sau de la diavol.

Pe timpul capitalismului înfloritor din ţara noastră, erau rele dar puţine, iar bunătatea era agresivă pentru cel rău, şi nu-i permitea ruperea barierei iubirii.

Apoi diavolul a ajuns în fruntea ţării şi a condus prin vicleşug. De multe ori parvin chiar şi în biserică ordine care sunt mai mult lumeşti decât bisericeşti. Şi atunci trebuie să-i faci ascultare?

Un părinte, numit Gherman al Sarovului a precizat că e mai bine să fi dat afară din mănăstire decât să asculţi un ordin de la superior care are un interes pur lumesc.

Astăzi preoţii se simt frustraţi, căci sunt nevoiţi să accepte bani de la credincioşi pentru diverse servicii religioase, ori acest lucru pare nefiresc pentru un preot. El este părintele spiritual, nu cel care vămuieşte. Relaţia dintre preot şi creştin este lezată şi distanţată prin această

parte materială.

Omul are tot timpul impresia că l-a îmbogăţit pe preot, care şi el trebuie să trăiască din ceva.

Cataloghează pe preoţi, după unii îmbogăţiţi ai zilelor noastre, care ţin preoţia drept perdea, iar ei fac afaceri de miliarde, care n-au nicio legătură cu biserica.

Din acest motiv părintele Timotei şi ar fi dorit să nu fie preot, îndurerat fiind de suspiciunile creştinilor. E adevărat că cel care este creştin de fond şi nu de formă, nu judecă preotul. Cunoaşte Scriptura şi ştie că nu are această competenţă după cum arată şi Sfântul Apostol Pavel. De fapt fiecare om gândeşte după comportamentul lui în atari situaţii. Cel cinstit abordează orice problemă în legătură cu preotul în mod cinstit, elevat, în timp ce ticălosul, pune problema după cum ar săvârşi el o serie întreagă de ticăloşii, şi le atribuie preotului.

Din nefericire, cum spunea un bătrân, convulsiile partidului ţărănist l-au dus acum la tuberculoză, care prin scuipat, a afectat şi infectat toată ţara. Păcat de idealul oamenilor cinstiţi care au trebuit să-l închidă doar în sufletul lor.

S-au scurs valori inestimabile de capacităţi intelectuale neexploatate şi nerecompensate, de aceea mulţi tineri care n-au acceptat nimicnicia şi erau capabili, au părăsit ţara. Ţărani fără pământul primit, care nu aveau cum să-l iubească lucrându-l, căci nu aveau cu ce, fabrici dărâmate de războiul numit Uniunea Europeană, intelectuali puşi la limita sărăciei.

Foarte mulţi au început să vehiculeze cu Parusia Domnului, spre a ţine loc de fericire. Ea s-a legitimat în acţiune… părintele Timotei a început să gândească la apocatastaza lui Origen şi la o altă dimensiune a existenţei noastre în mod real.

Când totul era cutremurător pământul s-a cutremurat, pietrele s-au despicat, vuietul mării a asurzit oamenii, noaptea a muţit şi orice grai şi-a surpat speranţele. Oamenii au văzut dar n-au crezut că se va

împlinii ceea ce Iisus a zis: „Evanghelia mea va fi răspândită până la marginea pământului; vor fi cutremure pe alocuri, războaie, semne în cer şi pe pământ, care sunt începutul durerilor; dragostea se va răcii între oameni şi vor zice munţilor „Cădeţi peste noi” şi celor din morminte „Ieşiţi să intrăm noi”; cele trei valuri vor veni apoi antihristul şi fiara apocaliptică, cu cifra de 666 şi „înţelept acel care va şti acest nume”.

Cele eshatologice şi-au început desfăşurarea căci „la Dumnezeu, o mie de ani este ca o zi”.

Vijelie mare, foc mistuitor, urlete pentru o clipită, explozia unei planete vechi, pentru „un cer nou şi un pământ nou… Noul Sion.

Părintele Ioasaft era chinuit îngrozitor în această stare de imponderabilitate, acuzat din cele două părţi. Apostolii citeau acuzarea, îngerul procuror îl îngreuna prin filmul vieţii lui în păcat, Judecătorul îl audia şi în acelaşi timp era Avocatul Apărării, Iisus, încercând să-l mângâie şi să-l disculpe în limitele Legii, dar şi a clemenţei divine. Un părinte bisericesc a spus că „Hristos se va coborî la iad şi pentru un păcătos”.

Hristos l-a primit acum pe acest om plin de scrupulozitate care striga din răsputeri „Milostiv şi mie păcătosul”.

Şi-a amintit de câteva rânduri ale părintelui Timotei către Nicoleta în care spunea: „Cred cu credinţă şi cu putere, fără a fi loc de necredinţă, în încredinţarea iubirii tale real credincioase, care mă poartă pe aripile fericirii. Totul din tine este imprimat în mine, seara îmi apari materializată lângă mine. Nu glumesc, iubirea are puteri nebănuite. Când închid ochii, îţi văd faţa zâmbind, iradiind de dragoste. Ne mulăm perfect unul în celălalt. Tu mi-ai dat totul din toate. Dacă ar fi să schimb viaţa mea toată pentru zilele cu tine, aş face-o fără a mai sta pe gânduri o clipă. Iubirea este mereu triumfătoare”.

Iubirea lui Timotei pentru Nicoleta l-a salvat, iar iubirea lu’ Ioasfat pentru Dumnezeu l-a ridicat până lângă

dreptul judecător cu care va fi de-a pururi.

Ioasaft a înţeles acum mai clar şi poate mai bine că: „misticii sunt creştini, care au ajuns la conştiinţa de sine”.

Prin viaţa noastră de zi cu zi în cele revelate, devenim sanctificatori ai unirii mistice. Prin adăparea la iubirea izvorătoare de minunea cea mare a vieţii căutăm să-l urmăm pe „Marele Mistic transformat în flacără apostolică”.

Vederea pneumatică şi cunoaşterea mistică ne duce la vederea eshatologică.

Mergem spre mirele Hristos pentru „nunta duhovnicească” prin strădania noastră întărită de experienţă, spre a deveni „beat de iubirea lui Dumnezeu”.

Ceea ce noi percepem ca „întuneric divin” este lumina supra abundentă care ne poartă pe aripile aducătoare de viaţă contemplând pe Hristos întru aşezarea dea pururi în veşnicia trupului duhovnicesc.

Intimi dar cu personalitate, fără contopire dar cu trăire, împreună cântând imnul euharistic.

O picătură din vinul – Sângele Domnului – având o vechime din veşnicie şi pentru veşnicie, care au udat buzele trupului transfigurat al părintelui Ioasaft prin trupul Domnului, îmbată întru Infinitul Fericirii.

Dicţionar:

pag. 61… Enipostaziere = preluarea firii umane în ipostasul Logosului (modul de unire a lui Dumnezeu cu omul)

pag. 61… Epectază = urcuşul acesta este elanul către Dumnezeu pag. 63… Cedoxia slavă deşartă pag. 67… Perihoreză = împreună petrecere. O mişcare de iubire şi întrepătrunderea ipostasurilor în interiorul vieţii treimice pag. 67… Soteriologie = doctrină creştină despre mântuire pag. 97… A dezavua = a dezaproba, a condamna spusele şi acţiunile cuiva pag. 97… Entitate = aspect al existenţei delimitat ca întindere, conţinut, sens pag. 123… Antinomic = conflict de principii raţionale, exprimare dialectică sub

forma a doua afirmaţii contradictorii din punct de vedere raţional pag. 156… Ipsaţie = sine însuşi, interiorizare, închidere în sine pag. 160… Acedia = dezgust, insatisfacţie pag. 233… Cutumă = obicei devenit lege după şaptezeci de ani pag. 330… Nimb = cerc luminos cu care sunt înconjurate în pictura bisericească capetele sfinţilor. Aureolă. Glorie, măreţie, pag. 461… Apocatastază = restabilirea tuturor lucrurilor în starea lor primară.

Bănăţenisme:

pag. 27… Zâcie = zice pag. 27… Dă = da pag. 27… Taşi = taci pag. 27… Spovăduiască = spovedească pag. 27… Fereşce = fereşte pag. 27… Părince = părinte pag. 27… Eşci = eşti pag. 27… Rânduit = spovedit pag. 28… Vigeţi = vedeţi pag. 35… Sciţi = ştiţi pag. 35… Veşina = vecina pag. 35… Bicejât = bolnăvit pag. 36… Şciu = Ştiu pag. 62… Târnaţ = verandă pag. 62… Dună = plapumă cu pene pag. 72… Gostâie = omenie, ospeţie pag. 125… Bolânzât = înnebunit pag. 125… Batăce = bată-te pag. 125… Şie = ce pag. 210… Paore = ţăran pag. 211… Coşiile = căruţe